

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР СЕГА ИЛИ НИКОГА

Превод от английски: Антоанета Янкова, 2006

chitanka.info

ГЛАВА 1

Ноцта беше хладна и безлунна, лек бриз полюшваше дългата ѝ коса. Той наблюдаваше момичето, което бавно прекосяваше паркинга на колежа по посока на червената открита кола. Бинокълът за нощно виждане открояваше всеки детайл. Въпреки че беше късно — доста след полунощ — и паркингът беше опустял и изпълнен със сенки, тя сякаш влачеше маратонките си, като че ли прекалено изморена, за да се тревожи дори и от вероятната опасност.

Това страшно му харесваше... харесваше му зашеметяващата ѝ невинност, докато се приближаваше нищо неподозираща към него.

Той знаеше всичко за нея. Наблюдаваше я от седмици и планираше тази нощ. Знаеше къде живее — близо до университета, в един апартамент, заедно с още няколко студенти. Знаеше и разположението на този апартамент. Беше проучил хаоса в разхвърляната ѝ стая, беше се изтягал в леглото ѝ. Беше вдъхвал сред разбърканите чаршафи едва доловимия мирис на зрялото младо тяло.

За да запази този спомен, дал начало на възбудата, която щеше да достигне своя връх тази нощ, той беше взел чифт пликчета от купа за пране на пода, беше ги притискал до лицето си, агонизиращ от тръпнеща страст.

Беше се спрял, запазвайки дивото удоволствие и болката за по-късно. Беше огледал с отвращение разхвърляната стая — претърпаните пепелници, празните кутии от кока-кола, изоставените опаковки от пица и струпаните навсякъде компактдискове, свещи и раздърпани дрехи. Беше отвратен и учуден как може тя да живее така. След като мушна памучните пликчета в джоба си, се беше отдалечил през двойната врата, прекосявайки спокойно двора.

Знаеше по кое време са учебните часове на момичето, че е студентка първа година, че когато е била ученичка в Балтимор, е държала прощалната реч на випуска.

Знаеше името ѝ, знаеше, че носи бельо на „Калвин Клайн“ и мрежести фланелки. Знаеше откъде купува всяка сутрин кафето си и

кифлата с конфитюр от касис, къде ходи вечер и по кое време си ляга.

Знаеше също, че си няма постоянен приятел, че рядко излиза с мъже и че е погълната от учене за изпитите в края на семестъра.

Точно затова тя влачеше крака през паркинга, докато се приближаваше към него. Беше изтощена.

Той беше облечен в *униформата* си: фино черно поло като тези, които носеха скиорите; черна скиорска шапка, която скриваше главата и лицето му и имаше пролуки за очите; черен анцуг и черни маратонки.

Лежеше завит на задната седалка на колата ѝ, докато тя идваше все по-близо. Сърцето му се разтуптя и адреналинът избликна в него.

Тя се приближаваше, очите му бяха приковани към бинокъла. Можеше да види всеки детайл. Гърдите ѝ се поклащаха под бялата риза. Черните чорапи очертаваха бедрата ѝ. По симпатичното ѝ лице беше изписана умора, когато дръпна за последен път от цигарата и я хвърли на земята.

Незагасеният фас проблясваше и той се намръщи от гняв заради безотговорността и небрежността ѝ. Видя я, че поглежда уморено към неговото излъскано до блясък, металносиво „Волво“ пикап, паркирано до колата ѝ. По изражението на лицето ѝ разбра, че за нея това беше стабилен автомобил за семеен човек, характерен за голяма част от уважаваните граждани на Бостън.

Притиснала чанта с учебници до гърдите си, тя потърси ключа за колата, пъкна го в ключалката и отвори вратата.

Мъжът спря да диша и се сниши още повече. Дали щеше да погледне към задната седалка? Дори да го направеше, той беше готов.

Тя хвърли тежката чанта на седалката и въздъхна облекчено, после пъкна ключа, за да запали колата и потърси нова цигара.

Тя така и не разбра какво я удари — нещо, с което той се гордееше.

Майсторският удар в сънната артерия прекъсна временно притока на кръв към мозъка ѝ. Пакетът цигари се изплъзна от ръката ѝ, когато тя, загубила съзнание, тупна напред и удари челото си в кормилото.

Той дръпна дългата ѝ кестенява коса и я облегна назад. Когато видя посиняващото от удара място, се намръщи. Обичаше неговите момичета да бъдат чисти и неопетнени.

Измъкна се от колата, като я ругаеше наум, че е толкова малка. Отвори вратата към шофьорското място и повдигна момичето. Задържа я за няколко секунди, като се наслаждаваше на нейната безпомощност в ръцете му, смаян от това, колко лека и мека е тя; от смесените женски миризми на парфюма и червилото ѝ.

След малко я пусна на пода на „Волвото“ си, бързо сложи лепенка на устата и около китките ѝ, после я покри с тъмно одеяло.

Фасът от цигарата все още просветваше в нощта. Той се приближи, настъпи го с крак, след това го взе и го изхвърли в най-близкия кош за боклук, после блъсна задната врата, седна на шофьорското място и заключи вратата.

Мъжът свали черната скиорска шапка, завърза светъл копринен шал над черното поло и облече скъпо, но поизносено вълнено сако. Прокара бързо пръсти през косата си, погледна отново през рамо и потегли към изхода. Навсякъде беше тихо. Той въздъхна доволно, пусна един компактдиск и колата се изпълни с „Кантата“ от Бах.

Пътуването беше дълго — повече от час, но приятно. Той си тананикаше наум сложната музика, като поклащаше глава ритмично и се усмихваше при мисълта, че *неговото* момиче спи отзад и го очаква. Извади от джоба си пликчетата с емблема на „Калвин Клайн“ и ги притисна до лицето си, за да вдъхне уханието ѝ и да предвкуси очакваното удоволствие.

Отминаха Глосестър и Рокпорт, продължиха на север по крайбрежието и когато поеха по опустялата главна улица на някакъв малък град, той намали скоростта. След около километър отбиха по един черен път, които водеше към плажа, и спряха до малък дървен пристан.

Мъжът хвърли бърз поглед към няколкото малки лодки, заслушан в прибоя. Само звездите и леко фосфоресциращите вълни проблясваха в нощта. Той свали сако и шала си, излезе от колата и отвори задната врата. Погледна светеция циферблат на часовника си. Беше два и половина.

Тя лежеше точно така, както я беше оставил, със затворени очи и хубавичко бледо лице, покрито от дълъг кичур тъмни коси.

Толкова мека коса, си помисли, докато прокарваше пръсти през нея. Толкова красива, омурно дълга коса.

Той я издърпа грубо от колата и я взе отново на ръце. Докосна лицето ѝ, гладката ѝ млада кожа. Тя изохка и клепачите ѝ потрепнаха. После внезапно се втренчи в него.

Очите ѝ бяха сини, но от разширените зеници изглеждаха почти черни. Не можеше да фокусира добре. Като се наруга наум, че не си сложи скиорската шапка, той побърза да покрие лицето ѝ и я понесе надолу по плажа.

Остави я до паянтовия дървен кей и отново я удари. Главата ѝ се отпусна, отново беше в безсъзнание. Той отвърза ръцете ѝ, после заудря, отново и отново, блъскайки я гневно по главата, по лицето, по гърдите. Поспря се, дишайки тежко, после разкопча ризата ѝ с треперещи пръсти. Отпусна се назад върху петите си и се вгледа в нея.

Гърдите ѝ бяха малки — идеални сфери, нашарени със синьо-червени петна там, където я беше удрял. С измъчен вик той се хвърли върху нея и започна да хапе гърдите и с маниакална жестокост.

След малко се изправи. Извади къс, безупречно чист нож, после върна в джоба си пластмасовата му опаковка. Прокара острието по пръста си и въздъхна доволно. След това повдигна главата ѝ и започна систематично да кълца дългата кестенява коса. Това му отне три или четири минути, от които той се наслаждаваше на всяка секунда. Понякога му се струваше, че това е най-приятният момент. Погледна момичето, което лежеше полуголо, с неравно орязана коса, безпомощно пред него, и се разсмя. Смехът му изразяваше абсолютното задоволство.

Задърпа надолу чорапите ѝ. Вече бързаше, нетърпението започваше да го изпълва. Свали пликчетата ѝ, същите като онези, които беше откраднал от стаята ѝ. Вгледа се в нея и потръпна, предчувствайки усещането. Не носеше нищо под черния си анцуг. Нахвърли се върху нея, като я ругаеше, че е толкова стегната, наслаждаваше се на уханието ѝ, мразеше я. Вече едва се сдържаше. Спря за миг, усещайки трептящия писък в себе си.

Острият нож беше готов в ръката му. Той обърна дланите ѝ нагоре, бързо и точно преряза първо дясната ѝ китка, после лявата. Кръвта избликна, пулсирайки с ритъма на ужасяващия му оргазъм.

Той се отдръпна, като все още потръпваше. На света нямаше усещане, равно на това. На съвършеното усещане за сила.

Главата му се извърна рязко, когато чу някакъв шум. На плажа имаше някой. Виждаше се светлината на фенерче, чуваха се мъжки гласове. Той се отдръпна със скок от момичето.

Рибарят, който вървеше по брега, насочи светлината по посока на звука. За част от секундата лъчът улови лицето на мъжа, който гледаше втренчено, като елен, уловен от светлината на фарове.

После той се извърна и побягна. Отвори рязко вратата на колата, захвърляйки на пода окървавения нож, и запали. Със загасени фарове завъртя колата и профуча обратно по черния път.

— Странна работа, Франк, как този човек излетя оттук — каза Джес Дъглас на приятеля си.

— Като прилеп от светло — добави учудено Франк Мичъл. — Сигурно сме му развалили нещо.

Кикотът им проехтя над пляска на вълните, докато теглеха рибарската мрежа към лодката си на кея.

Лъчът на фенерчето попадна внезапно на разпереното, голо тяло на момичето, на тъмните петна по пясъка край ръцете ѝ и на кръвта, която все още течеше от китките ѝ.

— Мили Боже — изрече Франк колебливо. — О, мили Боже, само погледни това...

Джес пусна рибарската мрежа, сложи ръка на шията ѝ и усети слабия пулс.

— Все още е жива — промърмори. — Онова копеле е прерязало китките ѝ. Дай ми шала си. Франк... Бързо, бързо.

Франк свали от врата си памучния шал на червени точки и му го подаде.

— Благодаря на Бога, че съм бил скаут — избъбри Джес, докато стягаше несръчно лявата китка на момичето, като обясняваше на Франк как да притиска вената ѝ. — Исусе — въздъхна той и избърса избилата от страх и ужас пот по челото му. — Нищо чудно, че онова копеле изчезна по този начин. Той почти я е убил. Трябва ни помощ, Франк. Дръж ръката на момичето, докато изтичам до уличния телефон малко по-надолу.

— Ами ако той се върне? — измънка Франк и се взря разтревожено в мрака.

— Страх ли те е? — срязва го Джес, докато се изправяше на крака.

— Хич не се и съмнявай — промърмори неуверено Франк.

— Ако онова копеле се появи отново, нареди го добре, Франк — каза Джес, поемайки надолу по брега. Не забравяй, че ще бъде битка на живот и смърт. От теб искам единствено да не преставаш да притискаш раните.

— Ще го направя.

ГЛАВА 2

Грамадното, сребристобяло куче с удивителни светлосини очи се измъкна изпод леглото. Застана нащрек, с вирнати уши и увиснал език, и се втренчи в примигващите цифри на часовника радио: 4:57... 4:58... 4:59... 5:00.

Лапата му се стрелна напред и натисна бутона още на първото иззвъняване.

Детективът от отдел „Убийства“ на бостънската полиция Хари Джордан се обърна по гръб, без да отваря очи. Кучето го наблюдаваше, очаквайки с нетърпение следващото му движение, но когато нищо повече не се случи, то скочи на леглото. Изтегна се с глава върху гърдите на Хари и поглед, прикован в лицето му.

След десет минути часовникът отново звънна, но този път кучето го остави да си звъни.

Тъмносивите очи на Хари се отвориха рязко и първото нещо, което видяха, бяха бледосините очи на кучето.

То помахна леко с опашка, но не отмести глава от гърдите му.

Хари въздъхна. Очите, които виждаше в сънищата си, не бяха на кучето.

— Добре, ставам — промърмори той и разроши гъстата козина на врата на кучето.

Свали крака от леглото, изправи се и се протегна. После пристъпи по полирания паркет към прозореца и се вгледа в оловносивото утро.

Гол, Хари Джордан изглеждаше страхотно. Той беше на четирийсет години, метър и осемдесет и осем висок, и тежеше осемдесет и два килограма. Беше само здрави мускули, въпреки скапаната храна на ресторантчето на Руби. Имаше буйна тъмна коса, спокойни сиви очи и обикновено не беше гладко избръснат.

Колегите му го наричаха Професора заради дипломата му по право от Харвард, но бяха много по-впечатлени от футболните му постижения в Мичиган, където все още се говореше със

страхопочитание за неговия тъчдаун от трийсет и два метра. Онова, което те не знаеха, защото Хари никога не го бе споменавал, а и вече не го смяташе за важно, беше, че той е наследник на доста пари.

Неговият дядо му беше оставил една сума, с която можеше да разполага след трийсетата си година, плюс красива стара каменна къща на Бейкън хил в Бостън. Хари би се радвал много повече на парите, когато беше на двасет години, но вероятно дядо му е бил прав, защото, ако се беше добрал до тях по-рано, те вече щяха да са изчезнали, похарчени за бързи коли, мимолетни връзки с жени и в опити да намери себе си. А както се оказа, на него му се наложи да положи доста усилия, докато намери себе си.

Той никога не забрави думите на баща си от времето, когато едва не го изхвърлиха от правния факултет през първата година.

„Защо, по дяволите, не извадиш ума си от гащите и не го върнеш пак в главата си, за да го използваш, тросна му се той гневно. Закопчей си панталоните, Хари! Върни ми ключовете на поршето. Отивай на лекции и се хващай за работа“.

В края на краищата Хари влезе в пътя. Той се дипломира и започна работа в семейната фирма, докато вече не можеше да издържа. Напусна и стана новобранец в бостънското полицейско управление.

Когато го запитаха защо, той даде един и същ отговор на баща си и на офицера, който го записа:

— Адвокатите вече не се занимават със справедливост. Те се занимават само с правни главоблъсканици, с освобождаване на виновните чрез процедурни извъртания и с прибиране на огромни хонорари. А така поне ще имам удоволствието, че съм заловил престъпниците.

Така и направи.

Хари беше добър полицай. Беше се издигнал от патрулната кола, през спасителните служби, през службите, които се занимават с мошеничества и с наркотици, и стигна до детектив.

Преди време беше женен — той беше на двасет и осем, а тя на двасет, но на нея не ѝ се хареса промяната от адвокатска съпруга към полицейска съпруга. Когато го напусна, той беше съкрушен. Прегръщаше я и я целуваше, но беше твърде късно. За нея чувството си беше отишло.

Той раздели къщата на Бейкън хил на апартаменти и даде под наем трите горни етажа. Неговият апартамент беше на първия етаж. Когато се нанесе, си взе животинка. Кучето. То приличаше на вълк и беше по-близкото подобие на диво същество, което успя да открие. Нарече го Скуийз и то се движеше навсякъде с него.

Хари прекоси коридора и отвори задната врата, която водеше към голям двор, ограден със стена. С радостен лай кучето се стрелна покрай него. Скуийз постоя за миг, подушвайки свежия утринен въздух, после започна обичайната си обиколка из изключително неподдържаната градина, пълна с бурени.

Хари кихна силно, когато се запъти към банята.

— Трябва да намеря някой да се погрижи за тази трева — обеща си той като всяка сутрин.

Единственият му проблем беше времето, по-скоро липсата му. И все пак той обичаше градината си, а и банята си.

Тя беше огромна, квадратна и старомодна, с под от черно-бели плочки, камина и решетки, вана, облицована с махагон и достатъчно голяма дори за великан, тоалетна чиния на сини цветчета и верига за пускане на водата. Старата мраморна мивка беше достатъчно голяма да седне човек в нея и така компенсираше липсата на място за рафт, където да слага нещата си. Но така му харесваше.

Той излезе от банята и се върна по коридора. В стаята, която преди време е била гостна на богата бостънска дама от деветнайсети век, сега стоеше един уред с тежести точно до абаносовото пиано. Следващото му задължение бяха тежестите, но преди това се нуждаеше от чаша кафе.

Кухнята на Хари въобще не можеше да се нарече старомодна — цялата беше от черен гранит и матирана стомана, но в последно време той все не намираще време да готви. Машината за кафе беше единствената кухненска техника, която трупаше стаж.

Той напълни една бяла чаша, сложи две бучки захар и се запъти към уреда с тежестите, когато телефонът иззвъня.

Хари повдигна вежди примирено и отговори. В пет и десет сутринта можеха да му звънят само заради неприятности.

— Какво стана, Професоре? Скуийз не улучи ли бутона тази сутрин?

Хари отпи от горещото кафе. Беше Карло Росети — партньор в работата и приятел.

— Не ме остави да поспя още пет минути. Сигурно му се е искало вече да става и да излезе навън.

— Съжалявам, че ти се обаждам толкова рано, но бях сигурен, че ще искаш да научиш за това веднага. Отново същият случай. Млада жена, изнасилена и намушкана. Само че тази не е умряла. Поне засега не е. В болницата е. Но животът ѝ виси на косъм.

Хари погледна към часовника, който само преди миг го беше подразнил.

— Ще се видим в болницата. Кажете на шефа, че сме тръгнали натам. Тя в съзнание ли е? Каза ли е нещо?

— Не знам да е казвала нещо. Аз самият тъкмо дойдох. Нощната смяна вървяла спокойно, когато около три часа се обадили двамата рибари, които я открили на плажа, близо до Рокпорт. Спасителният отряд я докара оттам с хеликоптер. Дежурният офицер беше Макмейн. Той и Гейвъл са там сега, но това си е наш случай, Хари. Знаем, че би искал да си тук.

Хари си спомни за жестоко обезобразените млади тела на предишните жертви.

— Ще бъда там след десет минути — изръмжа той мрачно. Нямах време нито за душ, нито дори да си измие зъбите. Хари наплиска лицето си със студена вода, изплакна устата си, облече набързо джинсите си, дънкова риза и старо кожено яке и свирна на кучето. След три минути вече излизаше от вратата.

Хари все още не беше преодолял страстта си към бързите коли. Белият „Ягуар“ беше паркиран на обичайното си място на отсрещната страна на улицата. Кучето се намести на кожената седалка отзад и само след минута те вече летяха към болницата.

ГЛАВА 3

Болницата представляваше масивна сграда, разположена недалеч от един натоварен булевард. Движението около нея не спираше. Утринният въздух трептеше от непрестанния вой на сирени, бръмченето на двигатели на спасителни автомобили и свистенето на хеликоптери, които кацаха и излитаха от покрива.

Хари зави към запазените места на паркинга. Остави задния прозорец малко отворен заради кучето, втурна се през вратите на спешното отделение и се сблъска с лекар в бяла престилка.

— Хей, хей, тази сутрин много бързате, детективе — отбеляза спокойно лекарят и намести очилата си с рогови рамки.

В движение, Хари хвърли извинителен поглед през рамо.

— Извинете, докторе. О, здравейте... това сте вие, доктор Блейк. Извинете ме, дяволски бързам.

Лекарят поклати глава с усмивка.

— Не съм ви виждал да не бързате — подвижна той. — Мога ли да помогна с нещо?

Хари махна отрицателно с ръка, завивайки край ъгъла.

— Не е по вашата част, докторе. Засега поне.

Лицето му се помрачи, когато се сети за заключението, което навяваха думите му. Доктор Блейк беше ръководител на патологията в болницата и медицински експерт на бостънското полицейско управление.

Сестрата на рецепцията също познаваше Хари.

— Първи етаж, травматология, последната стая вдясно — осведоми го тя, когато той се поспря пред нея. — Преляха и кръв. Тя е в кома и състоянието ѝ е критично. И... не, не знам дали ще оживее.

Безрадостният поглед на Хари срещна нейния.

— Исусе! — прошепна той.

Сестрата бързо се прекръсти.

— Повярвайте ми, тя има нужда от Него.

Хари подмина тълпата, която чакаше асансьора, и се заизкачва по стълбите, като вземаше по две наведнъж. Поспря се на върха, пое дълбоко дъх и прокара пръсти през разрошената си коса. Затвори очи за миг, за да се успокои.

Миризмата на болничните коридори все още го притесняваше. Единственият път, когато му се наложи да влезе в болница, беше, когато на пет години трябваше да му вадят сливиците. Цяла седмица го бяха хранили със сладолед. Не си спомняше това да го е травмирало, но детският страх си оставаше.

Той мина през пожарния изход и вратата се затвори тихо след него.

Росети се беше подпрял на стената, със скръстени ръце и с един крак кръстосан, небрежно пред другия. Блестящата му черна коса беше пригладена, бялата му риза беше безупречна, а ръбът на панталоните му изглеждаше идеален. Той пилеше ноктите си и подсвиркуваше през свършените си зъби. Изглеждаше като Джон Траволта, готов за вечерно излизане, а не като дежурен детектив от отдел „Убийства“ в пет и дващест и пет сутринта.

Въпреки обстоятелствата Хари се усмихна.

Карло Росети беше трийсет и две годишен — с остра брадичка, с тъмни очи — един сериозен почитател на дамите. Той вероятно идваше направо от срещата си с някоя жена, но изглеждаше така, сякаш излизаше от дома на грижовната си майка италианка — чист, добре нахранен и готов за действие.

— Тя няма да оживее — обяви кратко.

Хари го погледна стреснато.

— Откъде знаеш?

— Видях я. И преди съм виждал този поглед, сякаш не е от този свят. — Повдигна рамене. — Погледни сам.

Пред вратата стоеше униформен полицаи. Той поздрави и се отдръпна, за да мине Хари.

Пред него се откри цялата сцена: сестрата, която се занимаваше с апаратурата; екраните, които просветваха в ъгъла, и младата жена, която лежеше неподвижно на тясното легло с тръбички в ръцете. Бинтованите ѝ китки бяха поставени върху чаршафа, а младото ѝ лице беше смъртнобледо под разрошената окълцана коса.

Сестрата се обърна към него.

— Тя е в шок. Може би ще успее да се оправи — промълви тихо. Хари предпочиташе да вярва на нея, не на Росети.

— Има ли вероятност да се събуди и да успее да поговори с нас?

— Ако наистина се събуди, последното нещо, което ще иска да направи, е да говори с вас.

— Имаме нужда от нея. Тя е единствената ни надежда да хванем убиеца. Може би е видяла лицето му. Може дори да го познава.

Сестрата въздъхна. Беше чувала за обезобразяването на другите жертви.

— Този път не е отрязал зърната на гърдите ѝ.

Хари се загледа в младата жена с тръбички по ръцете, с прерязани китки и обезкървено лице. Споменът щеше да остане у него завинаги. Или поне докато си свърши работата и хване убиеца.

Той се извърна и тръгна към вратата.

Росети беше приключил с пиленето на ноктите си и пиеше кафе от картонена чаша. В другата си ръка държеше още една чаша, която предложи на Хари.

— Е? Какво мислиш?

— Мисля, че трябва да започнем да се молим.

Те отпиха в мълчание.

— Какво стана с рибарите? — попита най-накрая Хари.

Росети повдигна рамене.

— В местната полиция взели показания и ги изпратили по факса на шефа. Казаха, че не са забелязали нищо съществено, само чули как някаква кола потегля в мрака. После видели тялото... извинявай, жертвата. Ако са се появили само няколко минути по-рано, и са щели да го хванат на мястото. Но не е имала този късмет.

— Знаем ли името ѝ?

— Работи се по това. У нея няма никакви документи, никакво портмоне или ключове. Нищо.

Хари кимна. В Бостън имаше хиляди млади жени, но двете други жертви бяха студентки, така че можеше да се предполага, че и тази е студентка. Така издирването щеше да се улесни. Очакваше, че ще узнаят самоличността ѝ само след няколко часа.

Той изпразни чашата си и се огледа наоколо за кафе машина.

— Ще отида за още кафе. Ще се повъртя наоколо известно време, в случай че ние... че тя има късмет. Защо не провериш в

полицейското? Кажи им къде съм, виж как вървят нещата със самоличността ѝ и въобще виж какво става.

— Добре. — Росети се отдели от стената и се вгледа в Хари. — Не го приемай толкова лично, Хари. Ти си просто полицай, който си върши работата. — Тупна го приятелски по рамото и пое по дългия, антисептично миришещ коридор. — Никога не бих помислил, че си толкова чувствителен. Би трябвало да запазиш това за жените. Те обичат тези неща. Клинт Истууд и други от този род.

Хари се усмихна.

— Как ли би могъл да знаеш, Ромео?

— Искаш да кажеш *Казанова*... прекалено съм стар за Ромео.

Смехът му проехтя по коридорите, из които бродеше смъртта, докато той се отдалечаваше забързано.

Хари крачи по коридора почти час. После слезе в кафенето, изяде един сандвич с яйце и бекон и се върна обратно. Към обяд излезе навън и заведе Скуийз да му купи кучешка храна. После му даде малко вода и го върна в колата.

Кучето се намести отново на задната седалка с глава върху лапите, а бледосините му очи загледаха укорително Хари.

— Това е полицейският живот, Скуийз — подхвърли Хари и затвори вратата. — Когато дойде при мен, аз те предупредих, че ще бъде така.

Това бяха същите думи, които беше казал на жена си преди десет години, но те не спасиха брака му.

Униформеният полицай пред вратата беше сменен.

— Добър ден — поздрави той. — Служител Рафърти. Аз ще бъда дежурен до осем вечерта. А сега вътре при жертвата е доктор Уаксман.

Лекарят стоеше до леглото и разглеждаше записите на състоянието ѝ. Стреснато погледна през рамо, когато Хари влезе.

— Как си, Хари?

Той се усмихна. Бяха стари познати, ветерани от цяло десетилетие, изпълнено с жертви.

— Горещо-долу добре. Тя как е?

— Беше в съзнание за кратко, преди десетина минути. — Той въздъхна със съжаление. — Бих казал, че това е триумф на духа над материята. Стабилизирана е, поне засега. — Сви нервно рамене. — Всичко може да се случи.

Хари се вгледа в нея. Искаше му се тя отново да се върне в съзнание. Прокара пръсти през разрошената си коса.

— Ако отново се събуди, дали ще може да говори?

— Колкото ти знаеш, толкова и аз. Но не съм сигурен, че бих го препоръчал.

Очите им се срещнаха.

— Това може да бъде единствената ни възможност да го хванем — промълви тихо Хари. — Може да го познава. Ако проговори, може да спаси и други.

— Ще видим. — Доктор Уаксман върна записките на мястото им. — Трябва да се връщам долу в спешното отделение. Ще останеш ли тук?

Хари кимна.

— Ще се видим по-късно тогава. — Седна на стола до леглото. Загледа се в момичето, после отмести очи притеснено. Чувстваше се неудобно да я наблюдава как спи. Само че нейното не беше истински сън. Това можеше да се окаже бдение край смъртното ѝ легло.

Той се загледа в тавана, после в обърканите върхове и спадове на екраните в ъгъла, които показваха състоянието ѝ.

Беше добър полицаи, имаше корава душа, но тази беззащитна млада жена го натъжаваше.

На вратата се почука и Росети подаде глава.

— Така си и мислех, че ще те открия тук. — Той измъкна сгънат лист хартия от джоба си.

— Името ѝ е Самър Янг, двацет и една годишна е и учи в Бостънския университет. Домашният ѝ адрес е в Балтимор.

— Съквартирантките ѝ разбрали, че я няма... притеснили се, когато открили колата ѝ на паркинга на библиотеката. Вратите не били заключени. Ключовете били на таблото, а чантата с учебниците лежала на седалката. Обадили се в полицията.

Хари кимна. Всичко беше така, както го очакваше.

— Родителите идват насам — добави тихо Росети. — Ще бъдат тук след няколко часа.

Те се вгледаха мълчаливо един в друг. Заради самата нея се надяваха, че родителите ѝ ще успеят да пристигнат по-скоро.

— Лачуел чака отвън — добави Росети. — За всеки случай.

Хари се замисли. Лачуел беше експерт — художник. Можеше да изгради образ и по най-беглото описание. Понякога сякаш го създаваше от въздуха, улавяше го, изпилваше го и го преправяше.

По-тънки устни... не, устата му е малко обърната надолу, нещо такова; веждите са гъсти... не, не толкова гъсти... черни очи... е, може би не, черни, но все пак тъмни... и някак замъглени...

Лачуел беше помогнал да заловят много престъпници с умението си.

Росети погледна неловко към момичето.

— Мисля да се върна в управлението. Трябва да поговоря с онези рибари.

Хари кимна. Искаше родителите ѝ да дойдат, да я прегърнат и да ѝ кажат, че всичко ще бъде наред, че тя ще се справи от всичко това. Но не му се вярваше.

След няколко минути тя отвори очи и го погледна. Той беше шокиран.

— Здравей — пророни тихо. — Аз съм детектив Хари Джордан. Била си наранена, но сега всичко е наред. Майка ти и татко ти идват насам. Ще се справиш.

Устните ѝ се напрегнаха, опитвайки се да произнесат някаква дума.

— Копеле — прошепна тя.

Той кимна.

— Кажи ми, Самър, познаваше ли го?

Тя се опита да поклати глава, но се сви от болката, която прониза цялото ѝ тяло. Устните и произнесоха едно беззвучно *не*.

Хари се ненавиждаше, че я притиска, но трябваше да го направи.

— Видя ли го? Можеш ли да си спомниш?

Тя се намръщи на усилието.

— Меки — прошепна — ... ръце.

Сестрата натисна звънеца, за да извика доктор Уаксман. Сложи пръст на пулса на момичето и се намръщи.

— Достатъчно.

Хари кимна. Знаеше, че не може да постигне нищо повече сега. Погледна Самър за последен път. Тя, изглежда, правеше усилие да проговори и той се наведе, за да улови прошепнатите думи.

— Очи... — изрече тя с глас като въздишка — тъмни...
втреничени...

Той почака, но клепачите ѝ се отпуснаха и тя отново притихна. Докато я наблюдаваше, една сълза се плъзна по бледото ѝ лице.

— Смело момиче — прошепна той. — Браво, Самър. Всичко ще се оправи.

Когато излизаше, срещна доктор Уаксман.

— Достатъчно, детективе — смръщи се той. — Родителите пристигат с хеликоптер. Това е тяхна дъщеря, техен ред е.

Хари кимна.

— Обади ми се, ако нещо се случи. Ще бъда в полицейското управление.

Лачуел обсъждаше с Рафърти „Селтикс“ и „Никс“. Когато Хари се появи на вратата, той погледна напрегнато.

— Готова ли е за мен?

Хари повдигна рамене.

— Всичко, което имаме, са тъмни, втреничени очи.

— Е, все пак е начало.

— Може да не научим нищо повече. Благодаря, Лачуел. Съжалявам, че загубихме времето ти.

— Такава ми е работата.

Лачуел нарами чантата си и си тръгна.

Радиотелефонът на Хари извънтя. Беше Росети. Новините бяха лоши. Рибарите не помогнали с нищо. Спомените им били объркани, били по-загрижени за момичето, отколкото да гледат мъжа.

Хари каза на дежурния полицаи, че могат да го открият в управлението, и тръгна към колата си.

Скуийз го чу, че идва. Подаде носа си през прозореца и заскача по кожената седалка. Хари му сложи каишка и тръгнаха на дълга разходка.

Кучето душеше сградите и стълбовете, като лаеше възбудено, но този път Хари не го забелязваше. Две млади жени бяха мъртви. Още една беше в критично състояние, а той не беше по-близо до откриването на убиеца, отколкото преди една година.

Върна се при колата, остави Скуийз вкъщи, нахрани го и отново се запъти към управлението. Нощта щеше да бъде дълга.

Пет часа по-късно му се обадиха по телефона. Самър Янг беше починала, без да дойде в съзнание.

ГЛАВА 4

Детектив Росети караше прекалено бързо петгодишното си „БМВ“ по тъмната улица край брега. Гумите изсвистяха, когато той зави към празното място, което служеше за паркинг на „Муунлайтин клъб“. Погледна часовника си. Беше един и трийсет сутринта.

Той отвори рязко вратата на колата и тръгна към клуба. От прозорците се лееше светлина, а когато влезе вътре, го блъсна силна вълна от музика.

Рап изригваше от огромни високоговорители, блъскаше се в стените, удряше се в покрива и се връщаше обратно. Чернокожият младеж на бара му се усмихна за поздрав, когато мина покрай него, някои от другите му махнаха весело. Той взе чаша кафе и си проправи път към гимнастическия салон. Беше претъпкано въпреки късния час.

„Муунлайтин клъб“ беше спонсориран от анонимни лица и представляваше опит да се предпазят децата от улицата и от престъпленията. Росети и Хари бяха двама от многото полицаи, които в свободното си време помагаша за поддържането на клуба. Там имаше и правила: никаква дискриминация, никакви наркотици, никакво оръжие, никакви банди. Каквото и да правеха хлапетата навън, в „Муунлайтин клъб“ и в гимнастическия му салон те бяха неутрални.

Правилата бяха нарушавани много пъти, но клубът все още я караше някак. Понякога Росети си мислеше, че са спечелили битката. Като тази вечер, когато петдесетина млади мъже бяха на уредите или играеха баскетбол, вместо да се стрелят един друг. Баскетболният отбор имаше и няколко бъдещи звезди — бяха ентузиазирани, бяха способни, а желанието за победа преодоляваше изкушенията на улицата. И най-малката помощ беше добре дошла.

Росети забеляза Хари. С недоволно лице, облегал на стената, той гледаше играчите, които тичаха нагоре-надолу по корта. Тъмната му коса беше разбъркана, защото Хари имаше навика да прокарва пръсти през нея, когато е нервен. Дрехите му изглеждаха така, сякаш е спал с тях, а по измореното му лице беше набола брада.

Росети беше сигурен, че е бил в управлението, прехвърляйки всеки детайл на трите убийства. Знаеше, че гневът го е задържал там и че само гневът го държи на крака сега. Освен това можеше да се хване на бас, че не е стигнал по-далече оттам, където бяха преди шест часа, когато Самър Янг почина.

Росети се приближи зад гърба му.

— Така си и мислех, че ще те открия тук.

Хари се обърна. Росети държеше в ръка обичайната картонена чаша с кафе. Лененият му костюм, тъмните панталони и чистата бяла риза бяха безупречни и Хари внезапно се сети, че през този ден дори не си е вземал душ, да не говорим за смяна на дрехите. Все още беше с дрехите, облечени набързо в пет сутринта.

— Чувствам се отвратително — призна той намусено.

Росети се усмихна.

— *Изглеждаш* отвратително, Професоре. Но кучето изглежда точно както трябва. Как си, Скуийз? Я ми кажи някоя тайна за Хари. Трябва да го хванем. Знаеш ли истината за личния му живот? Какво прави, когато не е на работа? Жени, пиене... Такива неща ли?

Хари се разсмя.

— Когато не работя ли, Росети? Само ми кажи кога е това.

— Рядко. И може би в това е твоят проблем, Професоре. Виж мен. Аз свършвам смяната си в осем и трийсет. Пийвам по нещо с момчетата. Срещам се с някоя страхотна жена в девет и трийсет — хубава жена, малко секс... това разнообразява живота. И така, ти какво правиш? — Той вдигна ръка предупредително. — Не, не ми казвай. Пиеш една бира и изяждаш един сандвич при Руби. После се връщаш и се опитваш съвсем сам да разбереш психиката на серийния убиец. Загуба на време, Професоре, загуба на време. Имаш нужда от малко разнообразие в живота си, за да се стегнеш. А след това един хубав сън.

Хари въздъхна със съжаление.

— Прав си, разбира се. Аз така и не съм разплел убийствата. Но не мога да забравя това момиче. Последните й думи бяха към мен. Копеле. Така каза тя.

Той се изправи и разтърси глава.

— О, по дяволите, Росети. Забрави за съня. Какво ще кажеш да се отбием в „Салса Ани“? Ще те черпя едно уиски и ще те оставя да

ми разкажеш историята на твоя живот, докато си вдигаме кръвното налягане с малко музика.

Той протегна длан и Росети удари по нея. Това беше любимият клуб на Хари и Росети реши, че темпераментният танц ще избие гнева на партньора му.

— Дадено — кимна той и тръгна към вратата. — И без това ми идват твърде много тези физически упражнения в два през нощта.

След няколко часа те се измъкнаха от заведението и Хари наблюдава втората зора за двацет и четири часа. Като си тананикаше музиката, която звучеше в главата му, Хари пое с танцова стъпка към паркинга.

— Същото като Глория Естефан — отбеляза Росети с усмивка, докато палеше цигара.

— Благодаря за комплимента. И за компанията. Лека нощ, Росети.

— Лека нощ, Професоре.

Росети влезе в колата си, завъртя ключа на таблото и започна да оправя косата си пред огледалото за задно виждане. Там се виждаше и образът на Хари. Той седеше в „Ягуара“ си, с кучето до себе си, и се вираше напред, стиснал кормилото. Росети остана загледан за миг и след малко Хари изскочи отново от колата.

— Росети! — извика той. — Хей, Росети!

Росети показа глава през прозореца.

— Да?

— Идвай тук, човече. Тръгваме за Рокпорт.

Росети се прозина шумно.

— Рокпорт, Масачузетс?

— Не, негоднико. Рокпорт, Илинойс. Къде мислиш, че е Рокпорт? Просто премести хитрия си италиански задник тук. Отиваме отново при онези рибари. А докато аз карам, ти можеш да се обадиш по радиото и да кажеш да изпратят Лачуел направо там. Тези момчета са го видели, Росети. Те са единствените, освен мъртвите, които са го видели. Не може да не помнят нищо за него или поне за колата му. От нас зависи да поопресним паметта им.

ГЛАВА 5

В лимузината, на път за летище „Кенеди“, горе-долу по същото време, когато Хари и Росети пътуваха към рибарите, които бяха открили момичето, Малъри Малоун прегледа кратката информация във вестника за изнасилването и убийството на Самър Янг.

Тя прочете кореспонденцията отново, внимателно, като забеляза, че полицията свързва убийството със смъртта на другите две млади жени в Масачузетс през последните осемнайсет месеца.

Малъри откъсна статията, сгъна я и я прибра в зелената си кожена папка, която и без това беше претъпкана с бележки и визитки — имена, адреси, телефонни номера и друга важна информация, после я пъкна в пясъчножълтата си чанта.

Освен паспорта и билетите, пътеводителя и чековете ѝ, в чантата бяха пъкнати и вестниците, които тя смяташе да чете по време на полета до Лондон. Плюс два чифта очила с тънки златни рамки, два чифта съвсем еднакви слънчеви очила няколко пакета книжни кърпички и претъпкана чантичка с мазила и гримове.

Вътре имаше и химикалка, две различни обици, няколко билета от предишното пътуване, монети и банкноти от най-различни валути. Върху всичко това беше сложен черен кашмирен пуловер, който имаше двойна задача — в случай че през деня или вечерта захладнее или пък за смяна.

Беше се научила от собствен опит, че трябва да бъде готова за всичко. Веднъж багажът ѝ така и не се появи в Рим през трите дни на някакъв празник, а абсолютно всички магазини в града бяха затворени.

Мал се усмихна при мисълта за това, което казваха хората: „Жената може да се познае по съдържанието на чантата ѝ“. Някой непознат вероятно щеше да си помисли, че пътуванията я изнервят, че е песимистка, която очаква да се случи най-лошото, че е немарлива и небрежна, с объркан личен живот. Жена, чиято кола е пълна с отпадъци от цяла седмица: чашки от кафе, хартиени опаковки и дрехи,

предназначени за химическо чистене, ако въобще намери време да ги занесе там.

Всъщност истината беше съвсем различна.

Малъри беше трийсет и седем годишна, висока и слаба, с къса руса коса и прическа на водеща редакторка на предаване, безупречно облечена в сепъл, но скъп бежов костюм. Нямахме бримки по чорапогащите, които обгръщаха дългите ѝ крака, пясъчножълтите ѝ обувки бяха без петънце или драскотина. Гримът ѝ беше съвсем лек, но много умело поставен — тъмнокафявото червило подчертаваше пълните ѝ, меки устни, кафявият молив подчертаваше големите ѝ, сапфиреносини очи, слабото ухание на парфюма ѝ сякаш я обгръщаше.

Всички наричаха Мал Малоун *телевизионния детектив*. В предаването си, което се излъчваше в най-гледаните часове, тя проследяваше случаи на жестоки убийства, измами сред високопоставените, сексуални скандали във Вашингтон, търговия с наркотици в Маями.

Беше известна с това, че подхващаше отново забравени дела за жертви на убийство, след като гневът на обществото е отмрял, а средствата за масова информация са се прехвърлили на следващия сензационен случай. Тя изваждаше на бял свят всички подробности, след това съживяваше отново престъплението на телевизионния екран, събуждаше спомените на вероятните свидетели, които винаги можеха да си припомнят нещо жизненоважно.

Тя беше завладяла публиката. Беше сложила пръст върху пулса на нацията. Знаеше какво ги тревожи и им показваше защо.

Можеше да се спори дали Малъри Малоун е красавица. Понякога тя изглеждаше зашеметяващо, друг път беше съвсем обикновена. Зависеше от настроението ѝ.

Когато се чувстваше добре, заета с някой случай, лицето ѝ светеше, кожата ѝ придобиваше златист отблясък, а в очите ѝ лумваше загриженост. На шоутата за раздаване на телевизионни награди и официални вечери тя беше опустошителна в марковите вечерни рокли в любимите ѝ приглушени цветове, а дълбоките деколтета подчертаваха красивите ѝ рамене и гърди.

През други дни, вече не така чести, Мал Малоун, известната телевизионна личност, сякаш изчезваше сред обкръжението. Можеше да се появи на Пето авеню и никой да не я разпознае. Златистата коса

беше опъната назад, безжизнена и без блясък. Скъпото сако изглеждаше, сякаш е взето от някоя разпродажба. А жизнеността, любопитството, интелигентността, които я бяха поставили на мястото ѝ под прожекторите, бяха замъглени като телевизионен екран, който се свива до една светеща точка и след това угасва.

Никой, освен Мал, не можеше да разбере това явление, а тя предпочиташе да не обяснява. Беше жена, която пазеше тайните си, но онзи образ я преследваше.

Все пак през повечето дни Малъри Малоун беше на върха на света. Тази сутрин тя беше на път за Лондон, за да интервюира една съблазнителна млада американска актриса, която тъкмо се беше сгодила за мъж, четири пъти по-възрастен от нея — един милионер с не съвсем идеално минало, изгладнял за повече бъдеще, отколкото му беше останало.

Мал беше успяла да омае щастливата двойка да се появи в нейното предаване, защото знаеше, че актрисата изгаря от желание да се покаже пред публика. Беше поласкана, че ще я интервюират, въпреки че Мал я беше предупредила, че ще задава и някои неудобни въпроси от лично естество.

— О знам какво имаш предвид — беше извикала доволна младата актриса. — Като например дали се омъжвам за него заради милионите му? Е, аз мога да ти отговоря още сега, Мал. Искрено. Аз съм влюбена. Толкова е просто. А ако го познаваше, щеше да разбереш защо.

Всъщност Мал не се канеше да пита нещо толкова *очевидно*, а това, което се питаше целият останал свят: дали прелестната двайсет и три годишна жена и този неприятен мъж над осемдесет имат сексуален живот? Ако да, какво представлява? И ако той не беше милионер, дали тя въобще би си помислила за секс с него, да не говорим да изживее остатъка от дните му с него?

Мал смяташе да интервюира милионера отделно, докато я развежда из огромния си имот в провинцията и къщата като палат в Лондон. Щеше да го попита за частния му самолет, за апартаментите, запазени за него из всички луксозни хотели по света, за яхтата в Монте Карло и за швейцарското убежище, където той живееше през по-голямата част от годината.

Щеше да го разпитва за постиженията му и той щеше да ѝ разкаже, защото беше един безмилостен стар мъж, който се интересуваше истински само от себе си и от никой друг. После тя щеше да го попита, много внимателно, за неговата първа съпруга. Момичето от бедното лондонско предградие, което работело до него през онези начални години, когато те държали кафене за работници в Ийст Енд, преди да създадат империята от ресторанти и хотели.

„Какво стана с онази млада жена?“ щеше да попита тя, въпреки че вече знаеше. След лъжите му и измислиците за прикритие, тя смяташе да го изправи пред фактите. Когато империята и богатството му се разраснали, той сметнал, че съпругата му не е подходяща за един крал в бизнеса. След като я изоставил след жестокия развод, тя затънала в мизерия. Щеше да го попита за *нещастния случай* в имението му, когато бившата му съпруга отишла да проси от бизнес монарха финансова помощ, няколко трохи от препълнената му паница. За същия този нещастен случай, който я оставил с мозъчно увреждане в една държавна болница повече от трийсет години. Сама, без нито един посетител, нито някакво удоволствие, което да облекчи страданието ѝ.

„Що се отнася до този нещастен случай, щеше да каже Малъри Малоун с усмивка, изглежда, е имало двама свидетели при падането на съпругата ви по онези великолепни дъбови стълби. Как е станало така, че те не отишли да кажат какво са видели?“

Тя си представяше как щеше да се зачерви лицето му, докато арогантно ѝ обяснява. Тя щеше да се усмихне и да каже: „Е, сега те са тук. Готови да разкажат как сте им платили добри пари да не казват, че са видели как вие сте я бутнали по стълбите. Сега вече са променили решението си.“

И тогава щеше да се види какво има да каже малката госпожица Сметкаджийка за това, колко мил е нейният милионер, помисли си Мал мрачно. Колко е енергичен, очарователен и щедър. И колко обичлив.

Всъщност те бяха точно един за друг. Той беше купил актрисата от пазара, за да подобри образа си пред обществото. А тя беше продала младостта си и несъмнената си хубост за временна слава и за властта, която получаваше като съпруга на богат мъж... а също и за милионите, които се надяваше да измъкне при един развод след някоя и друга

година. Освен ако той не умреше — толкова удобно за нея — и не ѝ оставеше всичко. Но Мал се съмняваше, че той би го направил.

Тя се загледа през прозореца на лимузината към натовареното движение около нея и се замисли за изнасилването и убийството на Самър Янг. Студентката беше на почти същата възраст като актрисата. И тя можеше да има целия си живот пред себе си. Но някакво копеле го беше прекъснал.

Името беше много мило — Самър Янг. Мал се зачуди каква ли е била, какви са били амбициите ѝ, семейството и приятелите ѝ. Може би е била самотница, посветена на учението си, решена да си пробие път в живота. Тя потрепери от ужаса на това, което се беше случило с момичето.

Мал вдигна слушалката и набра номера на кабинета си.

— Бет Харди слуша.

Помощничката ѝ отговори още на първото извънмяване.

— Бет аз съм. На път съм към летище „Кенеди“. Видя ли статията за изнасилването и убийството на студентката от Бостънския университет?

— Разбира се. Нали знаеш, че и аз съм учила там. Боже мой, Мал, в какво се превръща светът! Само да беше поискала да я придружат! Но аз го знам този паркинг... Само на пет минути е от библиотеката. Вероятно е решила, че не си струва, защото няма никаква опасност. Горкото дете.

— Полицията свързва случая с други два подобни през последните осемнайсет месеца. Виж някой да ми изрови фактите, ако обичаш, Бет. Да видим какво можем да открием.

— Това означава ли, че ще правим предаване по случая?

Мал се загледа мрачно пред себе си. Вече се виждаха очертанията на летището.

— Може би. Засега само мисля по това. Нека видим дали под повърхността има някаква история, която полицията крие. Сериен убиец на свобода? Или нещо такова. — Тя се намръщи, защото телефонът започна да пращи и пука. — Трябва да вървя, Бет. Ще ти се обадя от Лондон.

— Приятно пътуване — дочу се Бет. — Дано интервюто излезе добро.

След десет минути Малъри Малоун прекоси чакалнята и се качи на самолета.

След петнайсет минути беше във въздуха. Тя отказа шампанското и портокаловия сок, но прие чаша чай. Мъжът до нея, изглежда, гореше от желание да си поговорят, но тя не му обърна внимание.

Прогони Самър Янг от ума си, извади записките си и отново прегледа въпросите, които щеше да зададе на интервюто.

Преди да се усети, полетът вече беше свършил. Отиде в тоалетната и напудри хубавия си, но малко големичък нос, сложи тъмнокафявото червило на устните си и среса късата си руса коса. Заради останалите пътници, тя не сложи парфюм на китките си и между гърдите.

Вгледа се в образа си в огледалото, чувствайки движението на самолета под краката си. Ето я, малката, обикновена Мери Малъри Малоун, нищожество от малко градче в Орегон, сега лети по-бързо от звука, на път да се срещне с един от най-богатите злодеи на света. Усмихна се. Понякога сама не си вярваше.

Малко по-късно премина през паспортните служби и се качи в чакащия я „Ролс“, за да се отпрати към Лондон и луксозния хотел „Лейнсбъроу“, където щяха да ѝ дадат просторен апартамент със собствен иконом.

„О, Мери Малъри, каза си тя, доста дълъг път измина от автобусите и зеления ръждясал шевролет“.

ГЛАВА 6

— Получаваш отличен за усилието, Професоре — заяви Росети шест часа по-късно, на път обратно към Бостън.

Бяха в едно крайпътно кафене и ядяха закуска или обяд. Не беше съвсем сигурен кое точно, защото вече беше загубил представа за времето.

— Благодаря. Не е кой знае какво, но поне имаме някакво подобие на образ.

Хари се вгледа в картината на убиеца, направена по описанието на рибарите. Бял мъж, тясно лице, голяма уста с тънки устни, широко чело, буйна тъмна коса. И *втречени очи*, които бяха прогонили спомените на жертвата.

Четири часа упорит труд бяха необходими, за да изтръгнат от паметта на разтърсените от случилото се рибари беглите спомени за мъжа, когото бяха зърнали само за няколко секунди.

В началото те настояваха, че не си спомнят нищо: било прекалено тъмно, всичко станало прекалено бързо, той изчезнал едва ли не преди да забележат, че е там. Но Хари се захвана с тях, връщаше ги към мига, преди да видят момичето, към онези жизненоважни секунди, когато в паметта им е бил заснет образът на убиеца.

Беше им разказал какво е казала жертвата за очите на мъжа. Бяха се стреснали, когато разбраха, че това са били последните й думи. Бяха почтени момчета, имаха желание да помогнат. После Лачуел се беше хванал на работа и сега имаха вероятно описание.

„Средно висок, средно телосложение, прочете Хари отново, тясно лице, гладко избръснато. Изпъкнали очи и гъсти вежди. Гъста, тъмна коса, от онзи тип... стърчаща. В тъмни дрехи. Шофирал малък камион или пикап, тъмен на цвят“.

— Ще го сложат на първа страница на „Херълд“ и „Глоуб“, в сутрешните броеве на жълтите вестници, а може би и в националните.

Росети повдигна рамене. Не очакваше много от гласността.

— Ще видим до какво ще доведе, като се махнат манаците, които ще се обадят заради един миг слава. И досадните стари дами, които са сигурни, че той се е криел в техния шкаф предната вечер.

Той отпи шумно кафето си и Хари го изгледа сърдито.

— Трябва да престанеш да пиеш това нещо. Стомахът ти сигурно е подплатен с кофеин.

— Помисли си само колко грозно ще изглеждам, ако доктор Блейк използва скалпела си върху мен.

— Ще го е страх да те отвори. Във вените ти тече кафе, а не кръв... Впрочем, ще прави аутопсия на Самър Янг в шест.

— Ще отидеш ли?

Хари кимна.

— Мене не ме брой, човече. Не понасям тази работа с отварянето на труповете, теглене на сърца и дробове и всички останали ужасии. Каж ми, Професоре, какво въобще кара човек да става съдебен лекар?

— Това е наука. Без лекари като Блейк може да не научим какво точно се е случило. Той е детектив, само че върши работата си след смъртта.

Росети потръпна.

— Да, добре, но аз все пак ще остана при живите.

Хари се разсмя.

— Не и ако продължаваш да пиеш това кафе.

— Е, и какво? А като си говорим за здраве, кога точно си се хранил истински? Нямам предвид при Руби.

Хари се замисли.

— Преди три седмици. В компанията на много приятна жена, която ти не познаваш, така че няма да си правя труда да ти казвам името ѝ, и на която се очакваше да се обади отново.

Той вдигна рамене със съжаление.

Росети го изгледа е любопитство.

— Толкова добре изглеждащ мъж като теб, Професоре. С твоето образование и хубавия ти апартамент. Жените сигурно се претрепват, за да влязат в леглото ти.

Хари се разсмя отново. Изправи се и потупа Росети.

— Благодаря за комплимента. Но човек се нуждае от време, за да установи някаква връзка. Аз ѝ се обадох, после тя ми се обади...

пийнахме по нещо, една вечер тук, час-два там. Просто не е достатъчно.

Той поиска сметката, остави парите на масата и добави бакшиш от пет долара. Имаше слабост към сервитьорките. Те работеха здраво за парите си, а по-голямата част от тях идваха от бакшишите.

Младата жена му се усмихна с благодарност.

— Много благодаря. Приятен ден.

Росети се обърна и намигна. Тя се разсмя.

— Видя ли? — каза той на Хари. — Една окуражителна дума и отиваш на среща.

Хари въздъхна престорено.

— Росети, Росети... Ти си този, който нарича себе си Казанова, не аз. Тя се усмихна на теб. А и вероятно има съпруг и три деца.

— Откога това се превърна в проблем? — попита Росети самодоволно.

Хари се разсмя.

— Срамота, та ти си добро италианско момче. Само да те чуе майка ти. Или свещеникът ти.

— Повярвай ми, тя чува всичко. Включително и това, какво чувствам спрямо изнасилвачите и убийците и какво точно бих искал да направя с тях.

Скуийз беше завързан за един стълб до кафенето, пред почти празна чиния с кучешка храна. Хари го отвърза.

— Ще се срещнем в колата — подхвърли той на Росети. — Извинявай, моето момче — промърмори след това, когато кучето го задърпа надолу по пътя. — Но последните дни бяха много тежки. По-късно ще си наваксаме с една хубава дълга разходка.

Скуийз помахна опашка, подуши тревата и се облекчи. Каквото и да ставаше наоколо, Скуийз нямаше нищо против.

В колата, на път обратно към Бостън, Хари се замисли за жената, която беше извел на вечеря преди три седмици. Тя беше привлекателна, очарователна, образована и самоуверена. От добро бостънско семейство, а родителите ѝ се познаваха с неговите родители.

— Те са нагласили работата помежду си — беше казала тя, оставяйки съобщение на телефонния му секретар. — Не бях в страната, две години работих в Париж и родителите ми смятат, че ще ми е трудно да навляза в социалния живот. А майка ви като че ли е

изоставила всяка надежда. Това е може би последният ни шанс, поне според тях. Защо тогава да не ги ощастливим? Ще имате ли нещо против да вечеряте с мен някоя вечер през следващата седмица?

Беше очарован от съобщението ѝ, а по-късно и от нея. Тя беше висока и слаба, с хубаво тяло. Носеше дългата си тъмна коса опъната назад, по испански, на кок, в основата на гладката си шия. Кафявите ѝ очи искряха. Вечерята беше много приятна, както и гостуването в дома ѝ за едно питие след няколко вечери. Но той беше нощна смяна и трябваше да бяга. Беше видял съжаление в очите ѝ, чу го и в собствения си глас.

Майка му се беше обадила преди два дни, за да му каже, че жената се среща със стар приятел от колежа и двамата, изглежда, са родени един за друг.

Хари повдигна рамене. Такъв беше животът на заетия полицаи, особено на *всеотдайния* полицаи.

Той погледна часовника върху таблото от орехово дърво на „Ягуара“. Ако настъпеше здраво газта, щеше да успее да си вземе душ и да се преоблече, преди да се върне в болницата за аутопсията.

ГЛАВА 7

Няколко дни по-късно, в седем и трийсет сутринта, Хари беше в полицейското управление. Сложил бе крака на бюрото си, ръцете му бяха кръстосани зад главата, а очите му бяха затворени. Мислеше си за Самър Янг.

Двамата с Росети тъкмо бяха излезли от потискаща среща с разгневения полицейски началник. Той ги информира, че кметът вече ставал неспокоен, защото трябвало да даде някакъв отговор на обществеността. Дали в града има сериен убиец на свобода? Ако е така, какво прави полицията по въпроса?

— Какво си мисли той, че правим? Че си седим на задниците? И ей така оставяме на онзи да му се размине? — сопна се Росети възмутено.

Хари му съчувстваше. И двамата усещаха напрежението.

— Правим всичко възможно — обясни той на шефа си. — Полагаме всички усилия, за да хванем копелето.

Нямаше да забрави никога, че Самър беше нарекла убиеца копеле точно преди да умре.

— Да. — Началникът на полицията беше притеснен.

— Е, Хари, трябва да ускорите работата си по разследването. И то по-бързо. Кметът иска убиецът да бъде хванат. Бостън е известен с учебните си заведения и славата му трябва да остане неопетнена. Кметът не иска студентите да бъдат изнасилвани, кълцани и убивани. Освен това и той има момиче в университета. Може да се каже, че проявява и лична загриженост. Така че иска да се съдейства, Хари. И то сега.

Хари свали крака от бюрото и включи компютъра, после влезе в записките си по случая.

Местните полицаи бяха свършили добра работа. Бяха открили отпечатъци от колене в пясъка, където убиецът е коленичил над жертвата си. От тях си направиха извода, че той е нисък, набит мъж, около сто седемдесет и един — сто седемдесет и четири сантиметра.

Бяха открили и следи от гумите, където убиецът е форсирал колата при бягството си, но мястото беше прекалено песъчливо, за да добият добра представа. В лабораторията анализираха миниатюрните частици каучук, полепнали по пътя, но не се надяваха особено, че ще получат достатъчно сведения за гумите. Що се отнася до паркинга на университета, там имаше прекалено много следи от гуми.

Но колата на Самър имаше какво да разкаже. Знаеха, че убиецът се е криел на задната седалка. Изненадал я е с някакъв каратистки удар, беше им казал полицейският хирург, свидетелство, за който бяха лилавите петна по врата ѝ над сънната артерия, както и по челото ѝ от падането напред върху кормилото.

Експертите не оставиха камък непреобърнат. В основата на тяхната наука беше схващането, че престъпникът винаги *оставя* нещо от себе си на мястото на престъплението. А също, че той винаги *отнася* нещо оттам, по дрехите или по тялото си: миниатюрни частици кожа или прах, конец, косъм, парченце боя. Експертите претърсиха за доказателства и невъзможните места.

Надяваха се да установят следа от обувки по пода на колата, като използват електронен отпечатък. Поставяха слой амалгама между два слоя черен ацетат и пускаха слаб електрически ток. Електричеството привличаше частиците прах към повърхността под формата на отпечатък от обувка, ако имаше такъв. Но нямаха късмет — отпечатък нямаше. Те все пак събраха праха и го взеха за анализ.

Откриха миниатюрно черно влакно на задната седалка, а по дрехите на жертвата намериха няколко косъма, които не съответстваха на нейните. Лабораторията правеше анализи Хари очакваше скоро да получи резултатите. Разбира се, анализите сами по себе си не доказваха нищо, но Хари се беше научил да уважава подобни доказателства. Експертите бяха модерният вариант на Шерлок Холмс. Ако икономът беше престъпникът, те щяха да го потвърдят.

Анализираха и слюнката, взета от ухапаните места по гърдите ѝ, а експерт — дентолог реконструираше зъбите на убиеца по следите от ухапванията.

Но най-важното доказателство беше спермата, открита по жертвата. Когато излезе ДНК — анализите, можеха да свържат случая с другите две убийства. ДНК доказателствата бяха така

дяволски точни, както и отпечатъците от пръсти. Това щеше да сложи зад решетките този убиец за цял живот.

Междувременно беше изминала цяла седмица, откакто Хари и Лачуел имаха образа на убиеца. Местната телевизионна станция го показваше по всички новини, а вестниците го поставяха на първа страница.

Имаше много обаждания — от обикновените ненормалници до истински загрижените хора, които смятаха, че може би са виждали убиеца. Всяка нишка беше проследена. И... нищо.

Хари започваше да се съмнява в точността на образа. Може би беше притиснал твърде много онези рибари и им беше внушил разни идеи. Замисли се върху това, което Самър беше казала, преди да умре. *Втренчени тъмни очи... меки ръце.* Тя беше единствената, която наистина беше видяла убиеца.

Дори доктор Блейк беше скептично настроен след аутопсията.

— Сигурни ли сте, че образът наистина прилича на убиеца? — попита той. — Как може да сте сигурни? Само момичето е можело да ви каже, но за съжаление не е живяла достатъчно дълго.

Доктор Блейк беше прав, помисли си Хари, свали краката си от бюрото и прокара уморено пръсти през тъмната си коса.

Или приликата не беше достатъчно силна, или убиецът не беше местен човек. Случаят се нуждаеше от по-голяма публичност, ако искаха да не позволят на убиеца нов удар, необходима беше национална известност.

— Онова, от което истински се нуждаем — каза Хари на Росети, — е Малъри Малоун.

Росети повдигна тъмните си вежди. Вгледа се в партньора си, сякаш той беше полудял.

— Да. Със сигурност имаме нужда от нея. Тя ще направи така, че ще изглеждаме като двойка тъпи полицаи, докато тя кокори бебешко сините си очи и обяснява на цялата нация, че ако имаме ум и си вършехме работата както трябва, щяхме да хванем убиеца още след първия случай. С други думи, приятелче, ти и аз ще перем пешкира публично и за трите убийства. Медиите ще се вкопчат в нас като пирани. — Той повдигна рамене. — Помисли отново, Професоре. Това е моят съвет.

— Ами ако тя покаже нарисувания образ в програмата си? Може би ще успее да измъкне единствения човек, който би се сетил кой е убиецът. Може би е в Калифорния. Или Флорида, или Тексас, или Монтана. За Бога, Росети, имаме нужда от помощ, и то веднага. Преди следата да изчезне.

— Каква следа? — тросна му се Росети. — Защо да си търсим белята? Не сме ли затънали достатъчно? Шефът не е ли по петите ни, да не говорим за кмета и за ръководствата на учебните заведения... целият Масачузетс, по дяволите! Защо ни е Малъри Малоун в такъв случай? Можем направо да ги организираме срещу нас.

Тъмните очи се задържаха гневно върху Хари, после той сви рамене победен.

— О, по дяволите, разбира се, че си прав! Какво значение има кариерата на човек, ако не може да свърши докрай започнатата работа? Обади се на Малоун, ако се налага, но мен не намесвай в това. Аз отивам при Руби, за да се самонакажа с яйца и десерт и с техния специален, фалшив кленов сироп. Идваш ли?

Хари се усмихна.

— Ще те оставя да се тровиш сам с благата на Руби. Аз ще се задоволя с още една чаша от черната смърт, която тук наричат кафе.

Хари си проби път до кафе машината в края на коридора. Миришеше на пот, цигари и престоляла пица и въпреки че беше много рано, стаята на дежурните гъмжеше от хора. В отдел „Убийства“ имаше много работа: домашна свада, завършила с бой — краят засега не беше фатален, но нещата отиваха натам; стрелба, свързана с наркотици; пътна катастрофа.

Килиите за задържане бяха препълнени с пияници, домашни побойници и нарушители на обществения ред. Уморени полицаи записваха показания и отговаряха на непрестанно звънящите телефони. Предостатъчно работа за осемчасова смяна.

За кой ли път Хари се запита защо хората така и не се научават, че когато се стигне до насилие, победители няма.

След всичките години работа Хари се беше научил да изключва околната суматоха. Седна зад бюрото си и се замисли за Малъри Малоун.

Тя беше *ловец*. Два пъти беше открила информация, довела до разкриване образа на престъпниците. В два случая беше показвала в

своето предаване предполагаемите образи на заподозрените и виновниците бяха хванати.

Малоун искаше да знае всичко за хората, които проучваше, а екипът ѝ сякаш беше надарен с ясновидство. Имаше връзки на високи места и се знаеше, че може да открие и най-добре пазената семейна тайна. Хората се шегуваха нервно, че е най-добре досието ти да е чисто като в деня на раждането ти, ако Малоун те набележи. Дори полицаите я смятаха за костелив орех. Говореше се, че забивала зъби в жертвите си като ротвайлер и не пускала.

И единствената причина да минава номерът ѝ беше, че изглеждаше като ангел.

Сините ѝ очи имаха невинен и леко изненадан израз, сякаш не ѝ се вярва, че постъпва така. В костюмите си на „Дона Каран“ изглеждаше като средноамериканско момиче, достигнало голяма популярност, а желязната ѝ амбиция се прикриваше зад неподправеното сияние, което излъчваше.

Публиката може и да я обичаше, но отношенията ѝ с полицаите се колебаеха между любовта и омразата. Оценяваха помощта ѝ при залавяне на убийци, сутеньори и наркотрафиканти, но не понасяха факта, че изглежда така, сякаш тя върши тяхната работа по-добре от самите тях.

Хари повдигна рамене. Беше между чука и наковалнята. Взе телефона и набра номера на „*Малмар продакшънс*“.

— Обажда се детектив Хари Джордан от отдел „Убийства“ на бостънската полиция — каза той на жената, която вдигна телефона. — Мога ли да говоря с госпожа Малоун?

— Момент, господине, ще ви свържа с асистентката ѝ.

— Имам един случай, който бих искал да обсъдя с госпожа Малоун. Убийството на студентката отпреди няколко седмици.

— О, момичето от Бостънския университет?

— Значи сте, чели за това?

— Да, и се чувствам особено неприятно, защото и аз съм учила в него. А и не съм много по-голяма от нея. Не мога да престана да си мисля, че по Божията милост сега аз съм жива. Горкото дете...

— Точно за този случай малко помощ от госпожа Малоун ще ни бъде от полза.

Бет въздъхна със съжаление.

— Съжалявам, детектив Джордан, но не сте уллучили момента. Тя се върна от Лондон едва вчера и за пръв път си взе почивка. Както и да е, програмата ѝ е запълнена за следващите шест седмици.

Тя се поколеба, като си спомни телефонното обаждане на Мал за този случай. Досега екипът вероятно беше изровил информацията, която тя беше поискала.

— Знаете ли какво — добави тя. — Ще ѝ се обадя. Може да се заинтересува, а може и да не се заинтересува.

Хари се намръщи. Росети беше прав. И без това се чувстваше глупаво, защото се е обадил, а и Малоун се оказа просто една арогантна телевизионна знаменитост.

— Много благодаря, госпожо Харди — избъбри той недоверчиво. — Няма да очаквам обаждането ѝ.

Бет се разсмя.

— Вижда се, че сте драка, детективе. Не обещавам нищо, но ще видя какво мога да направя.

ГЛАВА 8

Мал не вдигна телефона, когато Бет ѝ звънна. Остана си легнала на дивана в дневната на скъпия си апартамент на Пето авеню, загледана разсеяно в пухкавите сиви облаци, които се събираха над Сентръл парк. Беше се претоварила с лондонското интервю, енергия ѝ даваха само волята и адреналинът.

Милионерът се беше оказал по-неподатлив, отколкото беше очаквала. Но клопката ѝ беше поставена умело и програмата, която щяха да покажат довечера по телевизията, щеше да се окаже сензационна.

Най-хубавото беше, че злобното старо копеле не можеше да ѝ стори нищо. Беше се консултирала с правистите и за най-малката подробност. Беше я заплашил, че ще я съди, но нямаше да го направи. И как ли би могъл, щом тя казваше истината? Онова, което щеше да се случи по-нататък, зависеше от полицията и от годеницата му, която, изглежда, щеше да остане до него.

Мал поклати глава объркано. Това само показваше силата на парите. В главата на онази жена имаше една-единствена мисъл — мисълта, че си е хванала един господин Големи пари, а не се сещаше, че когато той се умори от нея, тя може да бъде следващата, паднала по онези стълби. Защото онзи старец нямаше намерение да се раздели дори и с един цент. Щеше да завлече всичко в гроба си, по-точно щеше да остави всичко, за да му построят паметник — център по изкуствата или пък музей, където всички ще виждат името му и ще говорят за него всеки ден, дори и след смъртта му. Имаше намерение да живее и след смъртта си, ако въобще някой би могъл да го направи.

Мал се прозина уморено. Дори реактивните самолети не можеха да премахнат напълно часовите пояси и умората от разликата във времето. Сега ѝ се искаше да беше използвала престоя си, за да поразгледа Лондон, но не познаваше никого там, освен своя собствен екип. Разбира се, имаше много покани — за вечери, за откривания, за благотворителни събирания. Сезонът в Лондон беше в разгара си. Но

тези неща не я забавляваха. Всъщност си беше тежка работа — цяла стая с непознати, които искаха да бъдат видени с нея, защото тя беше знаменитост. Тя щеше да бъде развлечението на вечерта. Щеше да ѝ се наложи да се усмихва, да бъде учтива и блестяща и да разговаря с всички.

Беше отклонила всички покани.

Едва по-късно, след самотната вечеря в разкошния, изпълнен с цветя, хотелски апартамент, тя се замисли дали е постъпила добре. В края на краищата, там може би щеше да бъде онзи единствен мъж, чийто поглед щеше да се спре многозначително върху нейните очи. Онзи мъж, който би видял нея, не знаменитостта, който щеше да я накара да се смее и с когото щеше да ѝ бъде приятно.

Облаците скриха слънцето и тя пристегна светлия си халат, като сви крака под себе си на дивана.

Апартаментът на Мал винаги изненадваше посетителите. Очакваха, че ще бъде обзаведен в стила на облеклото ѝ — строг, прост и едноцветен. Вместо това попадаха в старомодна къща, със семейни портрети и цветя на терасата.

Домът на Мал беше пълен с английски антики и удобни дивани, покрити с тъкани на бледи цветя. Масите бяха затрупани със снимки в сребърни рамки. По рафтовете имаше редки стари книги, както и съвременни биографии, бестселъри и детективски романи. По стените, покрити със скъпа, бледа коприна, висяха идеално осветени картини с предшественици, коне и кучета. Имаше пейзажи с акварел и книги за изкуството, струпани на масивната дъбова маса за кафе пред френската камина.

Дори и в знойна нощ като тази огънят си гореше просто защото ѝ беше приятно да го гледа, а климатикът охлаждаше стаята.

Обичаше също да има цветя покрай нея, огромни букети от градински цветя. Но ароматът на люляка ѝ беше любим и когато настъпеше сезонът му, тя не искаше нищо друго.

Малко хора знаеха това, но Малъри Малоун, която сред обществото беше уравновесена, спокойна и непоклатима, ставаше съвсем друг човек у дома си.

Стана от удобния диван и излезе на терасата. Два еднакви фонтана плискаха водата си, докато тя проверяваше цветята. Ръцете ѝ с маникюр ровеха из пръстта, измъкваха случайно появили се стръкчета

плевели, после откъснаха няколко увехнали цветя от азалиите и мъничко клонче розмарин, което разтри между пръстите си заради аромата.

Мал седна на резбованата дървена пейка, откъдето се виждаше Манхатън.

— Ако затворя очи — изрече тя на глас, стисна очи и приближи розмарина до носа си, — все едно че съм в Прованс. Все едно че слушам цикади, птича песен и вятър сред клоните на маслиновите дървета, вместо шума от уличното движение и звъна на телефона.

Тя отвори очи и се огледа объркано. Не беше свикнала да има свободно време и сега не знаеше какво да го прави.

Изправи се и отново закрачи по терасата. Откъсна още един увехнал цвят от азалиите и се намръщи, когато закапаха първите едри капки от надвисналите облаци. Проблесна светкавица, чу се гръм. Само след секунди се изля порой. Тя пристегна по-здраво халата около тялото си и побягна към стаята.

Телефонът отново звънеше. Хукна към кабинета, за да го вдигне, но се спря, щом чу прещракването на телефонния секретар. Напомни си, че има нужда от почивка. А това означаваше, че няма да отговаря на никакви телефонни обаждания.

Тя се поколеба, поглеждайки към апарата. Нямахше нищо лошо, ако чуе кой се е обадил. Просто за да бъде сигурна, че не са я забравили напълно.

Изслуша дванайсетте съобщения и вече се беше отегчила, когато чу номер тринайсети — обаждането на Бет Харди.

— Извинявай, че нарушавам спокойствието ти — поде Бет, — но ми се струва, че това е спешно. Сещаш ли се за студентката от Бостънския университет? Онази, която бяха изнасилили и убили. Беше ми казала екипът да проучи нещата, в случай че се заинтересуваш. Е, тази сутрин се обади някой си детектив Хари Джордан. Искане и ти да се занимаваш с този случай. Казах му, че програмата ти е запълнена и че си в отпуска. Изглежда, му стана доста неприятно, че те няма. Във всеки случай сметнах, че ще искаш да знаеш. Междувременно се надявам, че се забавляваш или поне, че си почиваш. О, между другото, имам служебния му телефон, домашния също. Нерегистриран. Малко необичайно за полицаи, а? Е, просто смятах, че трябва да ти предам това. А ето и телефоните, за всеки случай — добави тя през смях.

Мал се отпусна на креслото до бюрото си. Не беше забравила момичето, брутално изнасилено и убито.

— Самър Янг — промълви тя.

Името звучеше като магия. Беше сигурна, че родителите са обичали много дъщеря си.

Сви крака и обви коленете си с ръце, загледана в пространството, умислена. Най-накрая взе слушалката и се обади на детектив Джордан. Служебният му телефон иззвъня десет пъти, преди да се включи секретарят.

— Нищо чудно, че се нуждаете от помощ, детективе — започна тя раздражено. — Едва дочаках проклетият секретар да се включи. Направете ми услуга, пробвайте три иззвънявания преди включването на секретаря. Това ще ми спести и време, и нерви. Знаете къде да ме откриете. О, между другото, обаждат се Малъри Малоун.

Ядосана, тя тръшна слушалката и измарширува към кухнята. Напълни чайника и докато чакаше водата да заври, потропваше нервно по полирания плот. Сложи пакетче чай от горски плодове в чаша на розови цветчета, наля върху него врялата вода и разбърква, докато течността стане достатъчно червена. После грабна едно парче лимонен сладкиш и се върна обратно в дневната.

За две минути изяде сладкиша.

— Ти ме принуди да го направя, детектив Хари Джордан — изрече тя на глас и виновно запресмята калориите. После се разсмя. — По дяволите, това, от което имам нужда, е една хубава вечеря. Дори не мога да си спомня кога за последен път ядох, без да бързам. Какво удоволствие може да бъде това.

Отегчена, тя взе телефона и набра домашния телефон на Джордан.

Хари тъкмо влизаше през вратата. Беше облечен в сиви къси панталони и мокра от пот сива тениска и буташе бегач „Нишики“ с дванайсет скорости. Скуийз стигна пръв до телефона, но номерът с будилника беше върхът на способностите му. Сега просто се разлая бодро.

— Махни се от пътя ми, куче. Това е човешка работа.

Хари се тръсна на един стол и грабна слушалката.

— Да, тук е Джордан — каза той, дишайки тежко.

— А тук е Малъри Малоун, детектив Джордан.

— *Малъри Малоун?*

Беше удивен. Тя беше последният човек, когото очакваше да чуе.

— Надявам се, че тежкото ви дишане не означава, че съм ви хванала да правите нещо, което не бива — добави тя остро.

Хари повдигна вежди.

— Госпожо Малоун, надявам се никога да не ме хванете, че правя нещо, което не бива. Но пък ние може да имаме различни мнения за нещата, които може и които не може да се правят.

— Сигурна съм, че сте прав.

Гласът ѝ беше студен, дори рязък. Хари се усмихна, защото разговорът с нея му доставяше удоволствие.

— Благодаря, че ми се обадохте. Ще проявя любопитство, но как открихте домашния ми номер?

— Никога не подценявайте силата на един добър екип за проучване.

— С други думи, няма значение какво знаеш, важното е кого познаваш.

— Вероятно, Междувременно защо не ми кажете какъв е проблемът ви?

— Проблемите са по-точно три, госпожо Малоун. Три убийства и все млади жени от учебните заведения на Ню Ингълнд. Стилът е един и същ. Нападнати са на паркинг или пуста улица и откарвани до някое самотно място. Косите им са отрязани, изнасилвани са, китките им са прерязани чисто и точно сякаш със скалпел. Оставени са да умрат в локва от собствената си кръв. Първата — в стара фермерска къща, втората — в изоставена лодка, и последната — на запустял плаж. В първите два случая жените са обявени за изчезнали, но телата им са били открити случайно, седмици по-късно. Последната жертва, Самър Янг, е учила до късно в университетската библиотека. Тръгнала към паркинга за колата си. Нападната е и е откарана до запустелия плаж. Но плажът се оказал не толкова запустял, колкото очаквал убиецът. Нападателят избягал, но двама рибари мярнали лицето му в светлината на фенерчетата си. По тяхното описание направихме портрет.

Мал попита изненадано:

— *Имате* негов портрет?

— Точно така, мадам.

— Нека бъде госпожа Малоун — отвърна тя и той долови раздразнението в гласа ѝ. — Мразя това обръщение мадам — добави тя. — Кара ме да се чувствам стогодишна.

Той каза шеговито:

— Никой не би ви дал и ден повече от трийсет и пет години, госпожо Малоун.

— Много благодаря, детективе. — От гласа ѝ повяваше хлад. — Надявам се, че и вашата външност устоява на натиска на времето и на земното притегляне. Но нека се върнем към Самър Янг. Миналата седмица бях в Лондон. Не знаех, че имате портрет по описание. Искам да го видя и да поговорим. Имам нужда от всички факти, които сте узнали. Искам да не скривате нищо.

— Значи искате да ни помогнете?

Хари вече не се шегуваше.

— Искам да помогна на невинните жертви и да предотвратя още убийства, детективе. А не да помагам на полицията да си върши работата.

Хари пое удара.

— Да, мадам... *госпожо* Малоун. Щом като целите ни са еднакви, сигурен съм, че ще успеем да работим заедно. В добри отношения.

— Свободен ли сте утре вечер?

— Мога да се освободя. Само ми кажете времето и мястото и аз ще бъда там.

— Ще дойда в Бостън — каза тя и го изненада.

— Няма нужда. Аз ще дойда при вас.

Тя въобще не обърна внимание на думите му.

— Ще взема полета в седем от „Ла Гуардия“. Има ли някакъв ресторант, където можем да се срещнем?

— Разбира се. Зад ъгъла на полицейското управление. „При Руби“.

— Ще бъда там в осем и трийсет, детективе.

— Очаквам с нетърпение срещата ни, госпожо Малоун.

Телефонът изпука и връзката се прекъсна.

— Дявол да го вземе — промърмори Хари и прокара пръсти през гъстата си тъмна коса.

Скуийз наклони глава. Езикът му висеше. Погледът му беше напрегнат.

— Прави бяха, Скуийз. — Той разроши сребрилата козина. — Госпожа Малоун е костелив орех.

ГЛАВА 9

Дъждът плющеше по паважа. Хари забързано зави зад ъгъла към Руби. Тъмната му коса прилепваше по главата му и капките се стичаха в яката на старото му кожено яке.

Кучето подтичваше по петите му, като хвърляше погледи към присвяткващото небе и се свиваше нервно при резкия звук на гръмотевиците. Хари се надяваше Малъри да успее да дойде въпреки пороя през целия ден, но не би я обвинил, ако отменеше срещата. Вечерта беше отвратителна.

Когато той отвори остъклената врата на ресторанта, звънчето над нея иззвъня. Малкото заведение беше претъпкано, всички сепарета и маси бяха заети. Там бяха няколко полицаи и няколко редовни посетители, а също и някои непознати. Прозорците бяха замъглени и изолираха посетителите от ужасната вечер навън. Ароматът на горещо кафе, пържено и горчица се носеше непрекъснато из помещението като смог над Лос Анджелис. Две не млади сервитьорки с престилки в червено и бяло и шапчици маневрираха умело с претъпкани подноси между надрасканите червени пластмасови маси. Синкав цигарен дим се виеше към пожълтения от никотин таван.

Скуийз се отърси и изля порой от капки върху протритите джинси на Хари, после седна на задните си крака и започна да души въздуха наоколо.

Хари грабна една хартиена салфетка и попи водата от лицето и врата си, после се опита да привлече вниманието на една от сервитьорките.

— Хей, Дорис — извика той, когато тя мина забързано навътре в заведението. — След колко време ще се освободи някое сепаре?

Тя повдигна рамене.

— Може би десет-петнайсет минути.

Той стисна ръката ѝ.

— Искам да съм сигурен, скъпа.

Той ѝ се усмихна. Тя беше около петдесетте, закръглена и изнервена, а той я познаваше от времето, когато тя беше на четирийсет, закръглена и имаше време да флиртува. Времето си беше казало думата, но те все още бяха добри приятели.

— Да не водиш някоя страхотна мацка при Руби, скъпернико? — попита тя, повдигайки изрисуваните си вежди.

— По работа е, Дорис. Само по работа. Но е жена и не бих искал да я карам да чака.

Тя се усмихна.

— Винаги съм харесвала мъже с добри маниери. Ще се постарая да получиш сепарето в далечния ъгъл, дори и да се наложи да изритам онези момчета оттам. — Тя изсумтя при вида на мокрото куче. — Размири се на зоологическа градина — добави и се отдалечи.

Върна се след няколко минути с чиния, пълна с месо. Скуийз затанцува на задните си крака.

— Всяко куче заслужава пържола от време на време — обяви тя и остави чинията в ъгъла. — Дори и миризливо животно като теб.

— Разглезваш го, Дорис. Освен това той тъкмо е вечерял. Ще надебелее.

— Да. Винаги съм харесвала дебели мъже и дебели кучета. А това не включва теб, детективе. Само мускули и нищо за пощипване.

Тя се разсмя на собствената си шега, взе подноса и се насочи решително към ъгловото сепаре.

— Хей, момчета — чу я Хари да подвиква. — Цяла нощ ли ще седите тук? За тази маса чакат клиенти, които ще плащат.

Той се разсмя. Радиотелефонът му извънтя и той го притисна до ухото си.

— Детективе, къде, по дяволите, е този ресторант? — Малъри Малоун звучеше сърдито. — Шофьорът на лимузината никога не го е чувал.

Той се усмихна.

— Всеки, който представлява нещо в Бостън, знае къде точно е „При Руби“, госпожо Малоун. Дайте го на телефона, аз ще му обясня.

Тя не се засмя, не каза довиждане, нито до скоро или някаква подобна учтивост. Шофьорът се обади и Хари му обясни как да пристигнат.

Когато приключиха разговора, Дорис вече беше подхванала мъжете в сепарето и те брояха парите си, докато тя стоеше с кръстосани ръце и ги наблюдаваше. Две минути по-късно те минаха покрай него, а Дорис почистваше масата.

Хари не искаше дори да помисля какво можеше да се случи, ако беше накарал госпожа Знаменитост Малоун да чака. Той седна в сепарето с гръб към стената, за да я види при влизането ѝ. Скуийз се мушна под масата, за да не пречи, и отпусна голямата си глава върху лапите си, готов да подремне.

Хари прехвърли в ума си онова, което знаеше за Малъри Малоун. Учудващо, но то не беше много, като се имаше предвид колко известна личност беше тя.

Знаеше само, че е от Орегон и е учила във Вашингтонския държавен университет, където завършила журналистика. Работила на няколко места в малки радиостанции и телевизии, а след това четяла прогнозата за времето в една телевизия в Сиатъл. От една телевизионна мрежа я забелязали и я направили водеща на новините, след това редакторка на утринната програма, а сега тя си имаше собствено, успешно предаване.

Омъжвала се веднъж за богат финансист от *Уол стрийт*. Но бракът им не траял дълго. Работните им часове се различавали, а тя била отдадена на професията си.

— Малъри е посветила живота си на телевизията — с горчивина беше казал мъжът в едно интервю. — Надявам се тя да топли леглото ѝ вечер.

Деца нямаха.

Вратата се отвори рязко и влезе Малъри Малоун. Тя се огледа, повдигна вежди, сякаш се чудеше дали е възможно да се е оказала там, където трябва.

Хари се измъкна бързо от сепарето и се понесе към нея.

— Госпожо Малоун.

Тя извърна глава и очите им се срещнаха. От телевизионния екран не се виждаше колко наситено сини бяха очите ѝ или пък колко дълги бяха миглите ѝ. Когато сведе очи към протегнатата му ръка, тя изглеждаше необичайно свенлива.

Беше елегантно облечена, в пола и блуза от сив кашмир и червено яке, а златистата ѝ коса беше покрита с блестящи дъждовни

капчици. Беше толкова не на място при Руби, колкото и тропическо цвете на Аляска. И ръцете ѝ бяха студени.

Докато се здрависваше с Хари, Мал си мислеше притеснено, че кашмирът се е оказал неподходящ за случая, докато Джордан изглеждаше като у дома си в избелелите си джинси и протритото си яке. Беше по-млад от очакваното, а и, дявол да го вземе, беше привлекателен. Мократа му от дъжда тъмна коса беше прилепнала до тясното му лице, сивите му очи я гледаха проникателно, а твърдо стиснатите му устни изглеждаха прелъстително. Имаше нужда от бръснене и беше прекалено самоуверен.

Тя отдръпна ръката си.

— Детектив Джордан — поде хладно, — шофьорът ми изгуби половин час, докато открие това място.

— Съжалявам, въпреки че не е чак толкова трудно.

Тя погледна недоволно към остъклената витрина, където бяха изложени сладкиши и една шоколадова торта; към задимената кухничка; към надрасканите маси от червена пластмаса и към сервитьорките, които разнасяха яхния, пържени яйца, сандвичи и холестерол.

Повдигна вежди високомерно.

— На обиколка из бедните квартали, а, детектив Джордан?

Хари стисна зъби. Какво очакваше тя, по дяволите!

— Съжалявам, че не отговаря на вашите изисквания, мадам. Но тук е близо до полицейското управление, а аз съм дежурен. — Той повдигна рамене. — Освен това полицаите не могат да подбират много с парите, които изкарват. Всички момчета се хранят тук.

Очите ѝ се присвиха.

— Повечето полицаи, Джордан. Но не и богатите полицаи.

Хари осъзна, че е загазил. Тя не понасяше ресторанта, не понасяше и полицаите, а още по-малко богатите полицаи. Запита се откъде ли знае, после реши, че е научила по същия начин, по който е открила нерегистрирания му телефонен номер. Тя винаги искаше да знае кого точно интервюира.

Онези, които я бяха разпознали, обръщаха глави след нея, но тя сякаш не забелязваше хората. Когато седна срещу Хари, кракът ѝ се опря в кучето. Стресната, тя погледна под масата, после лицето ѝ се озари внезапно от усмивка.

Хари я изгледа объркано. Сякаш някой беше запалил светлина в нея.

— Кажи здравей на дамата, Скуийз — нареди той и кучето, вярно на името си, се измъкна между краката им.

После застана до Малъри и повдигна учтиво дясната си лапа.

— О, симпатяга!

Тя погледна Хари смутено, но взе лапата и потупа кучето, като му говореше мило.

— Назад, Скуийз — каза той и кучето послушно се пъкна отново под масата.

Сложи глава на очуканите ботуши на Хари и зачака да види какво следва.

Мал погледна към Хари над обгорената от цигари пластмасова маса.

— Скуийз не е ли малко странно име за куче? Човек не избира ли обикновено Роувър или Фидо, или нещо такова?

— Нарича се Скуийз, защото може да се измъкне от всяко място. Доказа го още като бебе. Кое то и място да изберах, той се измъкваше. Под оградата на задния двор, през прозореца на колата, от стаята ми нощем. Смятах да го нарека Худини, но после реших, че е прекалено завъртяно за куче. Скуийз е по-добре.

Тя кимна в съгласие и косата ѝ, поръсена с дъждовни капки, се разлюля край лицето ѝ.

Хари отмести поглед от нея и ѝ подаде едно позамърсено пластмасово меню.

— Какво ще поръчате? Бих препоръчал свинска пържола и пържени картофи.

Тя хвърли поглед към препълнените чинии, които се подаваха от кухнята.

— Една бира ще ми бъде съвсем достатъчна.

Бирата като че ли не беше в неин стил. Хари предполагаше, че ще поръча кафе — черно, без захар. После заядливо си помисли, че тя сигурно знае кога трябва да играе ролята на едно от нашите момчета.

Той махна на Дорис и поръча две бири. Дорис зяпна, когато видя кой е с него.

— Две бири! — възкликна тя удивена. — Трябва да купуваш шампанско на тази дама. Скръндза.

Мал се разсмя, когато Дорис ѝ намигна.

— Ние, жените, трябва да се поддържаме — обобщи Дорис и тръгна към кухнята.

Върна се бързо, като светкавица, с бирите и с бележника за поръчките.

— Мал, ще можеш ли да ми дадеш автограф ей тук? — попита тя развълнувано. — Иначе хлапетата ми няма да повярват, когато кажа кой е бил в ресторанта. А, по дяволите — добави тя примирено, докато Мал се подписваше с лекота, — те и без това няма да ми повярват. Ще си мислят, че си фантазирам.

— Но ние двете ще знаем, че не си измисляме — усмихна ѝ се Мал.

— Да. И точно това има значение. Благодаря, Мал! И щом си тук, не позволявай на Хари да се измъкне. Винаги съм казвала, че той е само мускули и никакъв мозък.

В очите на Мал проблясваше смях, докато отпиваше от бирата си. После свали якето си и погледна Хари.

— Добре, Джордан — рече тя, внезапно станала съвсем делова. — Вие сте на ход.

— Имам чувството, че се явявам на тест за шоуто — избъбри той притеснено.

— Може и така да е. Така че започвайте.

Той ѝ разказа фактите около убийствата и това че между трите млади жени не е имало никаква връзка. Не са били от един град, нито дори и от един и същ щат. Не са се познавали помежду си. Не са живели в близост една до друга. Не са ходили в едно и също учебно заведение.

— Това не са случайни убийства — продължи Хари. — Този човек е прецизен. Той е много организиран убиец. Знаел е точно какво прави. Мисля, че е знаел къде са живеели жертвите му, техните ежедневни навици, в какви часове са заниманията им и кога има вероятност да бъдат сами.

Очите на Мал се разшириха и тя потръпна леко.

— Искате да кажете, че ги е дебнел!

— Така предполагам.

— Това е ужасно — изрече тя мрачно. — Един маниак на свобода, сред всички тези училища. Той може просто да се огледа и да

си избере. Нявате ли поне някаква следа?

— Експертите работят по доказателствения материал — влакна, косми, сперма. Ще имаме ДНК само след няколко седмици, а аз съм сигурен, че ще се потвърди връзката с двете предишни нападения. А и студентите са нащрек сега. Предупредени са да не излизат, след като се стъмни. В училищата има хора, които придружават младите жени до жилищата им. Това ще помогне за известно време.

— Мислите, че ще има и друго нападение?

— Сигурен съм. Психолозите от ФБР имат вече психологическия му профил. Казват, че търсим мъж с дълбока психоза против жените. Отрязването на косите им е символично, така той им отнема женствеността. Изнасилването доказва надмощието му над тях, а прерязването на китките вероятно го води до оргазъм, до който иначе не може да достигне. За него това вероятно е миг на върховно надмощие. Жените са безпомощни, те изпитват болка... те умират, докато той живее.

Ужасените ѝ очи срещнаха неговите.

— О, Боже мой...

Кимна ѝ мрачно.

— Е, сега виждате защо трябва да го хванем, преди да е ударил отново. Според досегашната му практика, предполагам, че ще изчака... може би няколко месеца. Ще проучи обстановката, ще си избере жертвата, ще я проследи, може би дори ще влезе в дома ѝ, за да усети присъствието ѝ, миризмата ѝ. Като животно, което дебне жертвата си. Той е методичен. Точно затова винаги е успявал.

— Защо мъжете правят такива неща?

Хари сви рамене.

— Проучванията показват, че всички убийци от този тип идват от проблемни домове... където има наркотици, алкохол, престъпления и други такива неща. Често има и психично заболяване в рода им. Те вероятно са били подложени на сериозно емоционално и физическо насилие през детството си. Обикновено са имали деспотични майки, които са ги унижавали и системно са ги осакатявали. Като резултат, те са се превърнали в сексуално объркани възрастни, неспособни да създадат зряла, уравновесена връзка с друг възрастен.

— Смятате, че историята на нашия убиец е такава?

— Искате ми се да знаех.

Хари прокара пръсти през все още мократа си коса. Мал си помисли, че той изглежда така, сякаш току-що излиза от банята.

— Обществото винаги смята, че убиецът изглежда като чудовище — продължи той. — Но е факт, че в повечето случаи той изглежда като всеки друг на улицата. Според психологическия профил нашият убиец вероятно живее свой нормален живот. Което означава, че е човек с дълбока психоза, но е способен да си сложи маска на нормалност. Живее сам, по-скоро в къща, отколкото в апартамент, защото се нуждае от уединение, за да влиза и излиза незабелязано. Има прилична външност и е много подреден в ежедневието си живот. С добра работа е, вероятно не е работник. Може дори да е с високо положение в обществото. Върши си добре работата, няма приятели и е маниакално подреден.

— Значи не търсим някой чудак или пропаднал скитник, обикалящ улиците. Търсим обикновен мъж, когото съседите и колегите смятат за съвсем нормален. Не по-различен от вас или който и да е мъж в Бостън.

— Игла в купа сено — съгласи се той.

— Имате късмет, че сте направили портрета по описание.

— И още нещо. Последната жертва, Самър Янг. Преди да умре, тя успя да ни каже две подробности. Че има тъмни втречени очи. И меки ръце.

— Значи със сигурност не се занимава с физически труд.

— Не е много вероятно.

— Тя каза ли още нещо?

— Да. Нарече го копеле. Точно преди да умре.

Мал беше потресена. Отмести очи от него и отпи от бирата. Гледа дълго портрета, а Хари се загледа в нея. Харесваха му завитите крайчета на миглите ѝ. Беше толкова сладка.

— Това е нарисувано по описание на двамата рибари? — точни тя най-накрая.

— Да. Светлината от фенерите им попаднала върху него секунда преди той да изчезне. Но полицейският художник нарисува очите според описанието на Самър.

Гласът на Мал беше по-студен и от бирата ѝ.

— Страхувам се, че не е много, детектив Джордан. Информацията не е точна. И със сигурност не е достатъчна, за да се

направи от нея предаване по националната телевизия. Съжалявам, но не мога да ви помогна.

Тя взе якето и чантата си и стана.

Хари беше зашеметен и не можеше да отмести поглед от нея. В един миг тя беше готова да излезе на екрана и да спаси останалите млади жени от ужасна участ. В следващия миг захлопна вратата в лицето му.

— Почакайте само минутка.

Гласът му беше прегракнал. Под масата Скуийз повдигна глава и изджавка тихо.

Хари скочи на крака. Тя се извърна, но той я сграбчи за рамото.

— Какво стана?

— Какво искате да кажете?

Той я пусна и тя забързано мушна ръце в джобовете си, като отбягваше погледа му.

— Отначало се заинтересувахте от историята. После изведнъж се отказахте. Иска ми се да знам защо.

Тя повдигна рамене.

— Оставих ви да ми разкажете историята, детективе. Изслушах ви. Взех решение. Това е начинът, по който работя. Не е приятно човек да получава отказ, Хари Джордан, разбирам го.

Тя оправи чантата си, като все още отбягваше погледа му.

— В това няма нищо лично, разбира се.

После мина покрай напуканите червени маси, излезе от ресторанта и се качи в лимузината, която я очакваше.

ГЛАВА 10

Мал се взираше упорито в дъжда през прозореца на колата, като си внушаваше, че не бива да мисли за това. По време на полета за „Ла Гуардия“ прочете четири дълги статии в последния брой на „Венити феър“, но ако някой я беше попитал по-късно, тя не би успяла да каже и дума за тях.

Никога досега не бе се радвала толкова при вида на собствената си врата. Затвори я зад себе си и се облегна на нея с разтуптяно сърце, сякаш беше бягала дотук.

Икономката ѝ беше оставила лампите светнати и сега Мал се огледа около себе си с благодарност за спокойния си дом. Събу обувките си и се запъти по коридора към спалнята си.

Чистите памучни чаршафи бяха вече застлани на огромното легло, покрито с пухкави възглавници и мека кашмирена завивка. Мал нямаше търпение да се пъхне в леглото си.

Тя разкопча сивата си пола и я съблече. После пусна и блузата си на бледия килим. Бельото ѝ последва останалите дрехи и тя се отправи към банята, облицована с розов мрамор.

Откри кибрит и запали свещите с аромат на люляк, поставени между папратите, после пусна крана. Облегна се на хладната мраморна мивка и се погледна в огледалото. Беше шокирана, когато откри, че изглежда съвсем нормално. Все още изглеждаше като Малъри Малоун, известната журналистка със свое собствено успешно шоу в най-гледаното време.

Влезе във ваната и се отпусна със затворени очи под успокояващата топлина на водата. Зачака познатото ухание на люляци да я върне към онзи спомен, който все още ценеше, към единствения миг на идеално щастие, за който можеше да си спомни. Но тази вечер магията не се получи.

Тя излезе уморено от ваната и уви около себе си пухкава бяла хавлия. Отново погледна в огледалото.

Собствените ѝ очи я гледаха оттам, потъмнели от страх. Беше забравила да си изчисти грима. Бързо премина през обичайния вечерен ритуал — почистващо мляко, освежител, овлажнител, малко крем под очите. Беше включила на автопилот.

Среса косата си, после се приближи гола до огромния гардероб. Облече сив анцуг и бели чорапи. Обърна се и се огледа в голямото огледало. Светлината в нея сякаш беше угаснала. Отново беше госпожица Никоя.

Свела глава, тя отиде от спалнята в кухнята, наля вода в чайника и я зачака неподвижно да заври. Направи от любимия си чай от горски плодове, но този път дори не помисли за лимонов сладкиш.

Тя се върна в спалнята, като носеше внимателно чашата, после я остави на сребърния поднос върху нощната масичка и легна. Отпусна се сред удобните бели възглавници, включи телевизора и намали звука.

На екрана се изписа: *Новини.*

Тя изпи с чая две хапчета против главоболие и се загледа в образите от световните новини.

След малко угаси лампите. Сви се на кълбо и трепереца зачака да дойде сънят и да победи спомените.

Удобното легло сякаш я отнасяше все по-надолу, меките възглавници я задушаваша, тя пропадеше в бездънна яма...

С ужасен вик скочи в леглото си. Отметна завивките и стана разтреперана. Гърлото ѝ беше пресъхнало, тръпки разтърсваха цялото ѝ тяло.

— О, Боже — прошепна глухо. — О, Боже, не...

Кошмарът не се беше появявал от дълго време, смяташе, че най-после си е отишъл, погребан в едно тайно местенце на ума ѝ, заедно с всички останали лоши неща. Но той все още беше тук. *Все още беше тук.*

Тя бързо запали нощната лампа, после полилея и лампите в банята. Изтича през всички стаи, като палеше лампите, докато жилището ѝ заблестя като коледна витрина. Огледа се, все още трепереца. Вече нямаше място, където да се скрие призракът. Успокои се.

Върна се в спалнята и взе един куфар от гардероба. Започна да го пълни забързано. Само най-простите неща — работните ѝ принадлежности, анцузи, маратонки.

Когато свърши, погледна часовника до леглото. Беше два и трийсет. Трябваше да изпрати по факса резервация за Таксън — курорта с минералните извори, и да ги предупреди да я очакват. Оставаха ѝ още три часа и половина, преди да се обади на летището да ѝ запазят билет за най-ранния полет. Три часа и половина, преди да избяга от Хари Джордан... *и от миналото си.*

По същото време, два и трийсет през нощта, Хари беше в гимнастическата зала на *Муунлайтин клуб*. Беше изиграл една доста дълга игра на баскетбол, а след това четирийсет и пет минути се занимава на уредите. Вдигна за последен път над главата си седемдесеткилограмовата тежест, задържа я, след това я пусна отново. Ручейчета пот течаха по врата и по гърдите му.

Росети въздъхна.

— Оставих меко легло и гореща жена, за да дойда тук и да те открия, Професоре. Какво ти става? Вечеря веднъж с Малъри Малоун и спираш да отговаряш на обажданията? Вече си над нас, обикновените полицаи, или какво?

Хари попи потта си с хавлия.

— Имам много неща на главата си.

— Аз също, не се ли сещаш? Госпожа Малоун се оказа по-важна от моята работа. Не се появяваш, не се обаждаш...

Хари мина покрай него и тръгна към душовете. Росети го последва.

Хари се съблече, пусна душа и влезе под струята, като повдигна лице към нея и затвори очи.

— Що за извинение е това? — оплака се Росети. — Имал много неща на главата си. А аз нямам, така ли? Смятах, че ние двамата... двамата мускетари... търсим убиеца. Предполагам, че сега, когато и Малоун е включена, вече са тримата мускетари.

Хари избърса водата от очите си и погледна разгневения детектив.

— Сгреси — каза той. — Малъри Малоун отказа да ни помогне. Росети зяпна.

— Наистина ли?

— Наистина.

Хари излезе изпод душа и се избърса.

— Каза, че няма достатъчно информация, върху която да изгради едно телевизионно предаване. И че портретът по описание е неточен.

— И как, по дяволите, би могла да знае?

Хари повдигна рамене. Обу чифт тъмносини боксерки и джинсите си.

— Може да има шесто чувство. Не знам. Всичко, което знам, е, че тя се ентусиазира да ни помогне, а после се отказа.

Росети го изгледа с подозрение.

— Да не си й се нахвърлил?

Хари се разсмя, докато пъхаше ризата си в панталоните.

— Не, не съм я свалял. Тя е самата госпожа Мразовита Студенина. През по-голяма част от времето.

— Ами през останалото време?

Хари се замисли, докато закопчаваше ризата си.

— През останалото време се палеше доста, но не беше лоша — каза той накрая.

— Не беше лоша?

— Ами да, като добро момиче. Жена — поправи се той, въпреки че, като се замисли сега, в нея наистина имаше нещо момичешко зад фасадата на преуспяваща жена. Може би идваше от миглите. — Хареса Скуийз.

Росети се усмихна.

— Пътят към сърцето на момчето... всеки път номерът минава. Обичай мен, обичай и кучето ми.

— Всъщност не се стигна чак дотам, Росети. Междувременно тя ме ядоса толкова, че трябваше да дойда тук и да си избия гнева с упражнения. Иначе щях да натупам някого.

— Разочарование, а?

Хари праметна уморената си ръка през елегантно облечените рамене на Росети, когато се запътиха към фойето.

Клубът гъмжеше от хора, които идваха и си отиваха, а кафенето беше претъпкано. Двамата грабнаха по едно кафе, казаха по няколко здравей и довиждане и излязоха през тежките врати. Постояха на стълбите, като отпиха от кафето си и гледаха напред в дъждовната нощ.

— Разбираш от половин дума, Росети — промълви Хари.

Чистачките работеха, но едва се справяха със силния дъжд, докато минаваше с „Ягуара“ по тихите улици към площад „Луисбърг“. Часът беше три през нощта и той беше изтощен, но знаеше, че няма да заспи.

Скуийз чу познатия звук от двигателя на „Ягуара“ и силното хлопване на вратата. Чакаше в преддверието, с поклащаща се опашка и поглед, вперен напред.

Хари сложи нашияника му и отново се върна на дъжда.

— Ще свършим бързо, старче — промърмори му с наведена глава, докато прескачаше локвите. — Извинявай за тази вечер, но имах нужда да остана сам.

Той се усмихна сам на себе си... Да се извинява така на кучето като на пренебрегната съпруга!

— О, по дяволите, Скуийз! Това, от което имам нужда, е едно питие. А ти се нуждаеш от кокал.

Хари задърпа недоволното куче по улицата, за да се скрият от дъжда.

Влезе в кухнята, даде кокала на кучето и си взе неотворена бутилка „Джим Бийм“ от шкафа. Наля си, добави лед и отиде в дневната. Запали лампите, но намали светлината им. Пусна един компактдиск на Нийл Янг и се отпусна в любимото си старо кожено кресло, което беше също толкова очукано, колкото и любимото му старо кожено яке.

Отпи бавно от бърбъна, после се облегна назад и се остави на музиката. Парчето, което вървеше в момента, се наричаше „Неродена легенда“. Тази песен винаги му напомняше за бившата му жена Джили. Нещо повече, то описваше онова, което изпитваше той към нея, когато я срещна. И макар да си казваше, че всичко е свършило, че онова, което си е мислил, никога не е било, песента все още връщаше болката в сърцето му.

Скуийз пусна кокала върху разкошното копринено килимче от осемнайсети век в краката на Хари, после се излегна и задъвка доволно. По-рано това килимче принадлежеше на баба му.

— По дяволите, няма значение. Това все пак е само един килим — промърмори Хари примирено. — То е за това да бъде използвано. Преди да стане антика, сигурно половин дузина бебета са се изпикавали на него, а вероятно и няколко котки.

Мислите му се насочиха към Мал Малоун. Отново си представи цялата им среща, като на филм, още от самото начало, когато тя го беше погледнала с предизвикателство. Припомни си отново интереса ѝ към случая и ужаса ѝ, когато ѝ каза какво е направил убиецът. Припомни си лицето ѝ, докато тя гледаше портрета по описание.

По него не се появи абсолютно никакво изражение. Нито отвращение, нито ужас... нито дори интерес, за Бога!

И точно там нещо не беше наред. Малъри Малоун се заинтересува в началото, добре. Забеляза го. Но после, когато погледна портрета, лицето ѝ се вкамени. Но не и очите ѝ. В тях имаше нещо. Някакъв спомен, дори страх.

За един кратък миг тя сякаш беше нападната от някаква мисъл.

Той отпи замислено от бърбъна. Смяташе, че госпожа Малоун крие нещо, и се чудеше какво може да е то. Дали нещо в начина, по който бяха извършени убийствата? Или самоличността на младите жертви?

Определено имаше нещо. Беше успяла добре да прикрие реакцията си, но нали беше актриса... или поне жена с публична изява.

Той си помисли, че точно такива жени не харесваше: заядливи, трудни, хапливи карриеристки.

После си припомни усмивката, която озари лицето ѝ, когато видя Скуийз. Припомни си дъждовните капки, блестящи като пайети в косите ѝ, и неочаквано наситено сините ѝ очи. Вероятно я беше преценил погрешно.

Въздъхна уморено.

— Госпожа Малоун е жена с тайни — съобщи на кучето. — Знае повече, отколкото казва. Но аз смятам да науча точно какво крие.

Скуийз повдигна глава и го погледна. Помаха с опашка и пак се върна към кокала си.

— Обичай мен, обичай и кучето ми — повтори си Хари с усмивка.

Погледна часовника си и реши да ѝ се обади сутринта. Оставаха още само два часа.

ГЛАВА 11

Мъжът зави внимателно с тъмносивото „Волво“. Тази вечер се прибираще къщи със закъснение. Това не му харесваше, но не можеше да се избегне. Имаше проблем.

Улицата с наредените в редици дървета беше приятна, с големи, добре поддържани къщи, разположени сред зеленото кадифе на тревните площи. По алеите бяха паркирани скъпи автомобили, а градинарите се грижеха за съвършения вид на сезонните растения, като заменяха луковиците на умиращите пролетни цветя със свежи цветя, цъфтящи през ранното лято.

Неговият дом беше в самия край на улицата, срещу едно незастроено място, скриван от гъст храсталак. Храстите не бяха толкова красиви, колкото му се искаше, но бяха гъсти и растяха бързо, което взе надмощие над красотата. Но пък останалата част от градината беше прекрасна, негова радост и гордост.

Той зави по алеята и спря в гаража. Изгаси двигателя, натисна дистанционното и изчака вратата на гаража да се затвори напълно, преди да излезе от колата. Взе една кутия от седалката, затвори вратата и я заключи.

Ключалките на задната врата бяха скъпи и сложни. Извади ключовете, отключи и влезе, после се обърна и отново заключи. Завъртя два огромни болта, докато влязат на местата си — единият в пода, другият в стената.

Докато минаваше пред подредената, облицована с бели плочки пералня, към кухнята, той се оглеждаше внимателно наоколо и тъмните му очи не пропускаха нито една подробност. Всичко беше точно така, както го беше оставил.

Влезе в преддверието и огледа входната врата, която имаше същите сложни ключалки. Всичко беше на мястото си.

Спокоен за сигурността си, той отиде в облицования с дърво кабинет и остави кутията на бюрото. Тръгна си, но после се върна подразнен и подреди купа книги, на които трябваше да обърне

внимание. Намести моливите в оловните чашки, като слагаше заедно червените, после сините и накрая черните. Не можеше да започне работа, преди всичко да е почистено и идеално подредено. В отлично състояние, както казваше баща му, човек от флота.

Поне така наричаше баща си пред хората, човек от флота, а това донякъде беше истина. Дори и когато беше младши лейтенант, баща му имаше проблем с пиенето. Случваха се неприятности: побоища в баровете, караници в чужди пристанища, пиянство на дежурства. Беше предупреден. Но след това той отиде твърде далече — преби една жена, проститутка от Сан Диего, и едва не я уби. Баща му беше безславно освободен.

По онова време той беше на шест години. По-късно разбра от майка си тъжната история, която, разбира се, въобще не достигна до съседите. Пазеше се като семейна тайна. Междувременно съпругът ѝ сменяше различни служби като пътуващ търговец, непрекъснато на път и непрекъснато в кръчмата.

Това не беше единствената семейна тайна. Момчето спеше в леглото на майка си от мига, в който го извадиха от пелените. И това винаги му беше неприятно. Тя беше грамадна жена с огромни увиснали гърди, от които му даваше да суче всяка вечер, дори и след като го отбиха и той вече не искаше млякото ѝ.

После, за неин срам, тя продължи да му ги предлага през цялото време, докато той растеше.

— Продължавай — настояваше тя и пъхаше в устата му огромното си кафяво зърно. — Освободи ме от бремето на това мляко. И без това за всичко си виновен ти... Заради теб надебелях толкова. Заради теб баща ти не ме иска вече.

Женският ѝ мирис го обгръщаше, докато тя правеше нещо под нощницата си, стенеше и трепереше.

— Какво правиш? — питаше я той ужасен и отдръпваше устата си от нея, но тя просто дръпваше главата му обратно.

— Просто продължавай — нареждаше тя, а ако той се отдръпнеше, тя го удряше силно през лицето. — Прави каквото ти казвам или ще те смажа от бой — изсъскваше тя и трепереше от възбуда, когато той ѝ се подчиняваше.

А после слагаше ръце и върху него. Но за това не искаше дори и да помисля. Спалнята му беше също така безупречна, както всичко

останало в къщата — обикновен бежов килим, обикновено дървено легло и дървени нощни масички със стъклени плотове. Леглото му беше единично. Само като си помислеше за спане заедно с някого, и му се повдигаше. Тази стая си беше само негова.

Той свали вълненото си сако и го закачи прилежно в гардероба. Събу сивите си панталони и също ги закачи. После съблече ризата и боксерките си и ги хвърли в коша с прането. След това стоя дълго под душа.

По-късно се изсуши и се загледа в огледалото, където се виждаше голото му тяло. Беше нисък и набит, с широки рамене, останали от годините, когато тренираше вдигане на тежести. За разлика от гъстата коса на главата му, която боядисваше в черно-кафяв цвят всеки месец в един фризьорски салон в центъра на Бостън, космите на гърдите му бяха посивели. Както и космите на брадата му.

Когато беше на двайсет и шест години и косата му започна да посивява, той смяташе, че изглежда доста привлекателен. Изискан беше думата, с която описваше себе си. Но скоро беше принуден да осъзнае, че преждевременно посивялата коса означаваше преждевременно състаряване. Оттогава започна да боядисва косата си.

Въобще не приличаше на портрета по описание. Той се засмя на иронията в случая. Освен очите, разбира се... но той винаги носеше контактни лещи, когато отиваше на лов.

Взе очилата с дебели рамки и си ги сложи. После среса косата си, като я раздели съвсем точно на крив път и я обърна наляво. Естествено, когато беше дръпнал скиорската шапка, гъстата му, твърда коса беше щръкнала и точно така изглеждаше на портрета. Неприбрана и загладена, както я носеше винаги, блестяща от няколкото капки старомодна помада.

Останалата част от портрета по нищо не приличаше на него, освен в най-общи линии — тясното лице, гъстите вежди, но устата беше нарисувана съвсем погрешно, брадичката също. Само като се замисли, той се разсмя силно. Колко по-умен се беше оказал от полицаите. Никога нямаше да го хванат, дори и след милион години.

Лов беше думата, която той предпочиташе, вместо дебнене, както казваха полицаите. Той беше ловец, който търсеше достойна жертва. Отнемаше му известно време, защото беше претенциозен, освен това и самото търсене му доставяше удоволствие. После идваше

преследването и извратената възбуда от факта, че жената не осъзнава, че той я познава почти толкова добре, колкото тя самата се познава. И тогава идваше моментът на удара. *Съвършеният* момент.

Той облече бяло поло, обу черен памучен анцуг и маратонки, после тръгна обратно по коридора. Спря пред заключената врата. Дълго време я гледа замислено, но нямаше намерение да влиза вътре тази вечер. Нямаше нужда.

Върна се в кухнята и отвори хладилника. Вече беше вечерял в едно малко ресторантче в центъра на града. То беше едно от няколкото ресторантчета, които му харесваха. Там вече го познаваха, тъй като беше редовен посетител и нямаха нищо против, че винаги е сам, вместо да води жена със себе си, което би означавало повече пари в касата им. Винаги пиеше чаша червено вино, винаги поръчваше пюре от картофи и винаги даваше голям бакшиш, което му гарантираше добро обслужване при следващото посещение.

Той огледа съдържанието на хладилника. Голяма бутилка водка „Смирнов“, няколко бутилки сода и три лимона. И малък, тесен, стоманен нож в пластмасова опаковка.

Извади бутилката „Смирнов“ и си наля един пръст водка. Отрязва резен лимон и го сложи вътре. Отпивайки от чашата, се върна в кабинета си и седна зад бюрото.

Извади една снимка в рамка от най-горното чекмедже и я постави пред себе си. Стъклото беше напукано, но все още можеше да се различи лицето на жената: месесто, сурово, мрачно.

Той вдигна чашата си за тост.

— За майката. Която направи всичко това възможно.

После изпи водката до дъно.

Отвори закопчалката на кутията и извади документите. Там имаше репортажи за изнасилването и убийството на Самър Янг. Той прочете всички внимателно, един по един, като се бавеше повече с онези, които даваха подробности по откритите доказателства, и се разсмя отново на безполезния портрет по описание.

По-късно извади половин дузина снимки от едно заключено чекмедже и ги нареди на бюрото. Върна се в кухнята и отново напълни чашата си.

Когато отново седна на бюрото, се вгледа в снимките. На всичките имаше млади жени. Хвърли един поглед към снимката на

майка си, усещайки погледа ѝ върху себе си. Пресегна се и я захлупи върху бюрото. Едно парченце стъкло влезе в палеца му и той изруга. Блъсна снимката на майка си в чекмеджето и лапна кървящия си пръст.

Снимките бяха правени от колата и момичетата не знаеха, че ги снимат. На някои те идваха към него, на други се отдалечаваха.

Той дълго седя така, като ги вземаше, оглеждаше всяка от тях, сравняваше ги. Най-накрая взе черния молив и сложи X на избраното момиче.

Върна обратно в чекмеджето документите и снимките и го заключи. После сложи кутията до две други, в дървен шкаф в ъгъла. При онези, които вече си бяха отишли.

Като си подсвиркваше, взе чифт ножици за подрязване от гаража и отиде в градината. Тя беше също толкова безупречна, колкото и къщата. Всяко растение беше точно на мястото си, навсякъде беше почистено от плевели и за всичко се полагаха грижи. Наведе се над розите си, като от време на време подрязваше по някое стръкче.

Той беше като всеки друг мъж от предградията през тази хубава майска вечер. С изключение на заключената стая в къщата. И леката издутина на джоба му, в който бяха пликчетата на Самър Янг. От време на време спираше работата си и пъхваше ръка в джоба. Просто за да ги докосне и да си спомни. За момента това му беше достатъчно.

ГЛАВА 12

Офисите на „Малмар продакшънс“ на „Медисън авеню“ кипяха от оживление в осем и трийсет сутринта на следващия понеделник, когато Мал влетя, облечена в черни къси панталони и бяла фланелка с надпис „Таксън“, а на главата ѝ имаше черна шапка с козирка.

Бет Харди говореше по телефона. Тя завъртя стола, изгледа Мал от горе до долу и повдигна вежди.

— Какво е станало с теб? Изглеждаш блестящо!

Мал се разсмя.

— Хиляда и двеста калории на ден. Всяка сутрин в шест-седем километра ходене. Гимнастика на уредите в девет. Аеробика в единайсет. Малко упражнения за разтягане от йога до обяд — тя млъкна и се изпъчи — и ти ще изглеждаш така.

Бет въздъхна със съжаление. Тя беше дребна и закръглена, с дълга, тъмна коса и пищна гръд.

— Дори да гладувам и да тичам по двайсет километра, гърдите ми ще си останат все същите — изръмжа тя мрачно. — Да вървят по дяволите! Единственото, което искам, е да изглеждам добре с дрехи.

— Повечето жени искат да изглеждат добре без дрехи.

— Е, не и тази жена. Бих се примирила, ако изглеждах като някоя от кльошавите мадами от Вог.

Мал се разсмя.

— Ако се промениш, съпругът ти няма да е доволен.

Бет я погледна с изразителните си кафяви очи.

— Съпрузи. — Тя също се разсмя. — Предполагам, че човек си има това, което му е дал Бог, и просто трябва да го оползотвори най-добре.

— А и междуременно изглеждаш чудесно. Костюмът ти ми харесва.

Бет носеше бежово вталено сако и тясна пола, които подчертаваха формите ѝ.

— „Калвин Клайн“. Разпродажбата в Блумингдейл миналата година. Имахме годишнина. Роб ме изведе... вечеря, шампанско и разни такива романтични неща.

Тя отново се разсмя и за Мал беше очевидно, че е много щастлива.

— Колко години станаха?

— Седем и все още продължаваме. Оженихме се направо след колежа. Предполагам, че ще се опитаме да бием рекорда.

— Късметлийка — каза искрено Мал.

— В девет ще има събиране на персонала — информира Бет. — Но първо ще си събера нещата и ще ти кажа последните новини от програмата във вторник. Ако имаш някакви забележки по нея, можем да ги обсъдим на събирането. Както знаеш, следващите шест седмици са запълнени. Можем да прегледаме нещата, а колегите, които се занимават с проучванията, ще ти кажат докъде са стигнали.

— Добре.

Мал пое към собствения си офис.

— А, между другото... обади се детектив Хари Джордан. Няколко пъти. Той като че ли не ми повярва, когато му казах, че си заминала. Предполагам, не смята, че имаш право на почивка. Казах му, че ще се върнеш днес. Освен това накарах да проучат живота му... Сведенията са в компютъра ти.

Мал се спря с ръка на бравата на вратата си.

— Каза ли какво иска?

— Да. Домашния ти телефон. — Бет я изгледа с любопитство. — Е? Ще ми кажеш ли какво стана на тази среща в Бостън?

Мал повдигна рамене и се извърна.

— Да вървим да гоним дивото. Това е. Детектив Джордан не е събрал достатъчно информация.

Бет кимна замислено.

— Тогава става дума за нещо лично? Само между теб и детектива, а?

Мал подаде глава иззад вратата.

— Разбира се, че не — отрече тя възмутено. — Нямам за какво да говоря с този мъж.

Офисът ѝ беше обширен и светъл, с прозорци от пода до тавана, които и предлагаха гледка към непрестанното движение на „Медисън

авеню“. По бюрото ѝ от метал и палисандрово дърво нямаше нищо разхвърляно, въпреки че това щеше да се промени след започването на срещата в девет. Около овалната маса от палисандрово дърво в единия край на стаята бяха наредени вече столове, а на една метална поставка бяха сложени сок, кафе и нискокалорични бисквити.

Тя седна зад бюрото си, свали шапката и прокара пръсти през косата си, замислена за Хари Джордан. Беше се държала глупаво. Сигурно му се е сторило странно, че си тръгна така.

Наля си чаша сок.

Джордан просто я беше изненадал.

Персоналът започна да нахлува за събранието и тя реши да изхвърли от ума си Хари Джордан и цялата случка. В края на краищата никога повече нямаше да го види.

Денят ѝ беше много напрегнат. На събранието прегледаха сценария за следващото предаване, уточниха последователността и направиха някои промени. Мал добави и едно връщане към предаването за милионера от миналата седмица, защото то имаше сензационен отзвук в пресата. Бяха направили нов филм за огромното му имение и прословутото стълбище, както и няколко снимки на старчето, скачащ гол от яхтата си сред синьото Средиземно море в компанията на три голи млади жени.

Мал се усмихна на коментара на Бет по снимките.

— Добре че има пари, защото с другите си атрибути не би стигнал доникъде.

След събранието Мал се преоблече в бледосив костюм с панталони за обяда с президента на телевизионната мрежа, където обсъдиха бъдещите ѝ планове.

— Ако при теб върви добре, със сигурност ще е добре и за нас — каза ѝ той, доволен от популярността ѝ, особено след предаването от предната седмица.

Оттам тя отиде на друго събрание в студиото, което продължи повече време, отколкото очакваше. След него влезе в гимнастическата зала и поработи на уредите около час.

Когато се върна в офиса си, вече беше станало шест часът и нямаше никой друг, освен Бет.

Бет си сложи червилото и парфюма, оправя полата си и се усмихна на Мал.

— Как изглеждам?

— Страхотно. Всъщност наистина изглеждаш чудесно. Роб е късметлия.

— Казвам му го всяка сутрин, щом се събуди.

— А той казва ли ти го всяка вечер, преди да заспи?

— Заедно с някои други неща. — Тя намигна и се засмя. — Е, тръгвам си вече. Имаш ли нужда от нещо?

Мал поклати глава, загледана нанякъде с копнеж. Бет се поколеба.

— Какви са плановете ти?

— Току-що се връщам. Предполагам, че ще си легна рано, за да си наваксам съня.

Телефонът иззвъня и двете едновременно завъртяха глава. Мал го изгледа недоволено.

— Тръгвай — каза тя на Бет. — Нали вече излизаше?

— Никога не мога да устоя на звънящ телефон. Искам да кажа, че може да е нещо наистина важно, на живот и смърт. — Тя вдигна слушалката. — „Малмар продакшънс“.

— Здравейте, Бет — каза Хари Джордан.

Веждите ѝ се повдигнаха чак до косата.

— Хари Джордан — прошепна тя на Мал.

Мал поклати глава.

— Не — прошепна тя в отговор.

— Отличен за постоянството, детективе — каза усмихнато Бет.

— Благодаря за оценката, но онова, което наистина искам, е да говоря с госпожа Малоун.

— Хм, ами, тя е... тя е заета... — Тя погледна към Мал, която кимаше окуражително — предполагам — добави, но в гласа ѝ звучеше съмнение.

Мал чу смеха му, бумтящ по телефона.

— Радвам се, че се е върнала. Кажете ѝ, че ми е липсвала.

— Каза, че си му липсвала — предаде Бет, като покри слушалката с ръка.

Мал завъртя очи и въздъхна тежко.

— Може да ѝ кажете също, че съм долу във фойето и непременно искам да я видя.

Мал отново поклати глава.

— Защо не? — прошепна Бет, но Мал се намръщи и прокара пръст през гърлото си.

— Съжалявам, детективе, но тя е прекалено изморена. За първи ден е на работа и... нали знаете.

— Ще почакам — заяви той твърдо, преди Бет да затвори.

Тя изгледа Мал изпитателно.

— Е, защо не? Искам да кажа, че човекът просто си върши работата. Какво ще ти стане, ако го оставиш да ти изложи случая си? А пък и гласът му е страхотен. Бих казала дори секси.

Мал се отпусна на стола си и вдигна крака на бюрото. После изгледа гневно Бет.

— Той е стар, грохнал и грозен. Освен това, ще закъснееш — изрече тя твърдо. — Тръгвай, не карай мъжа си да те чака.

Бет въздъхна. Смяташе, че за толкова известна телевизионна звезда, Мал изглежда ужасно самотна.

Тя се обърна, когато чу спирането на асансьора. От него излезе някакъв мъж и очите ѝ се разшириха, когато го видя. Беше висок и слаб, с тъмна коса и набола брада. Облечен бе с черно кожено яке и протрити джинси, които изглеждаха така, сякаш е спал с тях. От него се излъчваше самоувереност. Определено беше много привлекателен.

— Детектив Джордан — досети се тя.

— Бет Харди. Радвам се да се запознаем. Най-последно.

Той подаде ръка и те се здрависаха.

— Как влязохте тук?

Той ѝ се усмихна и тя го погледна объркано.

— Щом си детектив, можеш да влезеш почти навсякъде, госпожо Харди.

— Изненадана съм, че не сте довели и кучето.

Гласът на Мал беше леден.

Хари я изгледа спокойно, отбелязвайки дългите ѝ крака, почернели от слънцето на Аризона, шапката с козирка и маратонките. Изглеждаше доста добре неофициална и без грим.

— Скуийз не си пада много по летенето. А и Ню Йорк не е съвсем в негов стил.

— А какво ви кара да смятате, че Ню Йорк е във ваш стил, детективе?

Бет гледаше с интерес ту единия, ту другия.

— Тъкмо си тръгнах измърмори тя и взе чантата си. — Радвам се, че се запознахме, детективе.

Зад гърба му тя направи одобрителна физиономия и каза безмълвно, само с устни: „Страхотен е“.

Тя продължи да се смее, докато чакаше асансьора. Мал не покани Хари да седне и той се подпря лениво на стената, с ръце в джобовете, и се вгледа в нея.

— Малко прекалено настойчив сте за богаташ детектив — рече тя мразовито. — Би трябвало да знаете кога да приемете не за отговор. Особено от дама.

— Не се предавам лесно, госпожо Малоун — съгласи се той с усмивка в гласа. — Всъщност дойдох да ви поканя на вечеря. Лична покана. Няма нищо общо с работата ми.

Тя му хвърли недоверчив поглед.

— Сините ми очи са ви сломили, а?

— Именно... а и харесахте кучето ми.

Мал се разсмя.

— Искате да кажете, че ми предлагате още една вечеря „При Руби“?

Очите му се спряха върху нейните. Бяха дълбоки и хубаво оловносиви. Тя виждаше всяка тъмна точица в тях. Сведе поглед, за да се откъсне от привличането им.

— Знам един малък френски ресторант. Мисля, че той ще допадне на мадам. Бихте ли се присъединили към мен, моля?

Може би това моля я накара внезапно да каже да. Или красивите му сиви очи. А може би, защото се чувстваше самотна, а той я караше да се смее. Но постави едно условие:

— Никакви разговори за работа.

— Обещавам.

Той сложи ръка на сърцето си. Изглеждаше искрен и тя се съгласи през смях да се срещнат в осем и трийсет в бистро „Арлет“.

ГЛАВА 13

Като си припомни старото кожено яке на Хари, Мал се облече неофициално с черни панталони и пуловер. Още щом влезе в „Арлет“, разбра, че е сгрещила. Мястото беше малко и много шик, с високи прозорци, изчистен декор и интересни картини по стените. И Хари Джордан беше издокаран.

Той я чакаше на малкия бар. Изглеждаше като нещо средно между Харисън Форд и Джон Кенеди в сакото, което тя би се заклела, че е на „Армани“, в ленените панталони и фината бяла риза. Беше си сложил дори вратовръзка.

— Радвам се, че дойдохте — посрещна я той с такъв вид, сякаш наистина го мислеше. — Страхувах се, че ще се откажете.

— Очевидно не сме на една и съща дължина на вълната — отвърна тя, подразнена, че са я хванали в крачка. — Ако знаех, щях да се облека подходящо.

Той въздъхна престорено.

— Смятах, че знаете „Арлет“. Това е най-модерното място.

— Разбира се. Като „При Руби“.

Той ѝ се усмихна, докато ги придружаваха до една маса, близо до прозореца.

— Следващия път може би ще оправим нещата. От шивашка гледна точка, искам да кажа.

— Следващия път! — Тя седна и го изгледа въпросително. — Не прибързваме ли малко?

— Аз съм голям оптимист при планирането.

Мал се разсмя и отстъпи. В очите му имаше палави искрици, а на устните му трептеше усмивка.

Седнал срещу нея, Хари си мислеше, че тя е най-привлекателната жена, която е виждал някога... въпреки че носът ѝ беше малко големичък, сините ѝ очи бяха прекалено раздалечени, а брадичката ѝ беше малко по-закръглена от необходимото. Но устата ѝ беше разкошна — с пълни устни, които ѝ придаваха уязвимост. Освен

това около нея сякаш имаше някакво златисто сияние. Харесваше му самоуверената ѝ енергичност и интелигентността в очите ѝ. И острият ѝ ум. Всъщност тя цялата му харесваше. Дори ушите ѝ. А той беше особено придирчив към ушите. Нейните бяха красиви. Малки и прилепнали към идеално оформената ѝ глава.

Жалко, че се сдърпаха така за портрета по описание, защото вечерята можеше да му донесе доста повече удоволствие.

Той извика сервитьора и поръча шампанско, без да я попита. Тя повдигна вежди изненадано.

— Ако не го обичате, мога да поръчам нещо друго — успокой я той. — Просто искам да опитате това. Открих го във Франция и се оказа, че е едно от най-добрите.

— Ами ако предпочитам мартини?

— Поръчайте си.

— Ясно. Вие сте мъж, който поема отговорността.

Той сложи лакти на масата и подпря брадичка на юмруците си. Наклони се към Мал и я погледна в очите.

— Само когато съм сигурен, че и другият го иска.

Мал също подпря брадичка и го погледна. Забеляза, че около оловносивото зениците му имат по-тъмни пръстени. Смяташе, че е привлекателен. Жалко, че беше толкова дързък. Освен това беше сигурна, че прави всичко заради портрета по описание. А тя не искаше да има нищо общо с него. Иначе можеше и да го хареса.

Каза му предизвикателно:

— И така, кажете ми, детективе, защо всъщност ме поканихте?

— Смятах, че това ще бъде добра възможност да се опознаем.

Тя му се усмихна лукаво.

— По-добре внимавайте. Аз може и да знам за вас повече, отколкото си мислите. Все пак, тъй като сте човек, който обича да носи отговорност, защо не поръчате и за двама ни?

Той повдигна вежди изненадано.

— Оказвате ми твърде голямо доверие.

— *Доверие* е дума, която не съществува в речника ми.

Той я погледна недоверчиво, но тя само се усмихна. Хари даде знак на сервитьора, направи поръчката и отново се обърна към нея.

— *Детективе*, е доста формално обръщение за хора, които споделят едно кулинарно удоволствие — отбеляза той. — Освен това

ще ми е много неприятно, ако някой си помисли, че съм тук по работа. Бихте могли да ме наричате Хари.

Сервитьорът наля шампанското и тя отпи. После погледна Хари одобрително.

— Определено познавате вината.

— Както и някои други неща — съгласи се той.

— Хм, не може да се каже, че сте скромни, детективе.

— Не и за нещата, в които съм сигурен. И казахме, че ще бъде Хари, нали така?

Тя наклони глава замислено.

— Не съм сигурна, че ще свикна да те наричам Хари. Но пък няма да ми се налага, тъй като това ще бъде нашето първо и последно споделено кулинарно удоволствие, както ти изтънчено го нарече.

— Не ми е приятно да си мисля, че това ще бъде първата ни и последна среща, госпожо Малоун.

— Госпожо Малоун?

Той повдигна вежди.

— Бихте ли предпочели мадам?

Тя се разсмя.

— Не знаех, че чувството за хумор влиза в изискванията за детектив.

— Не влиза, но не сте ми предложили да ви наричам Малъри, госпожо Малоун?

Тя вдигна тост.

— За теб, Харълд Пийскът Джордан Трети. Наследник на известно, богато адвокатско семейство от висшата класа. — Тя го погледна и в сините ѝ очи искреше смях. — Син на един от най-големите адвокати на времето си. Експерт по разпитите в съдебната зала, известен със способността си да намери законова вратичка, която да отърве клиента му. Въпреки че и той, и всички останали знаели, че клиентът му е дяволски виновен. Бил блестящ и когато договарял условия за отстъпки, ако нямало начин за измъкване.

Хари изстена.

— Нека не разкриваме всички семейни тайни.

Тя му се усмихна накриво.

— Но ти, Хари Трети, си пренебрегнал семейната традиция. Отишъл си в Мичиганския държавен университет и си станал

футболна звезда. Учен американец, със среден успех отличен. Идеален избор за големите футболни отбори. Но си отклонил предложенията. — Очите й срещнаха неговите с любопитство. — Защо, Хари? Какво се случи?

Той повдигна рамене и отпи от виното си.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Дори и аз не мога да знам човешките мисли и личните основания за вземане на решение. Но мога да направя един разумен опит за познаване. Баща ти?

Хари кимна.

— Той беше започнал да остарява. Когато се оженил, вече минавал четирийсет. Когато отидох в университета, той минаваше шейсет. Искаше да бъде сигурен, че нещата продължават по отъпкания път дори и след като него вече го няма. И той направи това, което можеше да прави най-добре. Договори се с мен.

— *„Аз остарявам, Хари — ми каза той, свирейки на струните на сърцето и вината. На моята възраст човек не знае колко още му остава. И помни, трябва да мислим за майка ти... за продължението на живота й... След като аз си отида. Искам да бъда сигурен, че фирмата ще бъде в твоите ръце, на сигурно място в семейството, а не заграбена от крадците на гробове“.* — Хари се усмихна. — Имаше предвид партньорите си. Все смяташе, че дебнат да го изместят, и предполагам, че е бил прав. Както и да е, той бе решил първо да уча право. А после ще видим за футбола. *„Не мисли, че не се гордея с теб, сине, ми каза той. Кой баща не би се гордял да види сина си да бележи онзи победен тъчдаун срещу Нотр Дам? Ами че аз щях да се пръсна от викане заедно с другите. Но фактите са си факти и аз не ставам по-млад. Погледни отговорностите си, Хари. Помисли за майка си“.*

— И така, ти, като добро момче, отиде да учиш право в Харвард... и едва не те изхвърлили първата година. Вероятно си се постарал, за да си го върнеш на баща си.

Той възкликна удивен:

— Човек не може ли да си има личен живот, Малоун?

— Разбира се — отговори тя, — но не и ако става въпрос за неща, отбелязани в документи. Прекарал си повече време в срещи с второкурснички, отколкото в училище. Два пъти си блъскал „Поршето“

си, посещавал си често прекалено много барове, а оценките ти никакви ги нямало. Бил си временно отстранен.

Хари вдигна ръце отчаяно.

— На първа среща на човек не му се иска да чуе точно това... списък от младежките му грешки. Нарочно ли се опитваш да подкопаеш почвата под краката ми?

В очите ѝ вече имаше нещо повече от любопитство. Имаше топлота и съчувствие, точно както при телевизионните ѝ интервюта, когато интервюираните имаха чувство, че тя наистина се интересува от думите им, и изливаха душата си пред нея.

— Всичко е наред, Хари. Можеш да ми кажеш — прошепна тя. — Обещавам, че ще си остане само между мен и теб.

Хари кимна:

— Исках да се върна, но беше прекалено късно... бях изгорил всички мостове зад себе си. В света на футбола бях остаряла новина. Вече имаше ново поколение, по-младо, по-нетърпеливо, по-добре подготвено. Бяха по-добри от мен. Баща ми каза, че никой не съжалева повече от него, но семейството е на първо място и че той не е човек, който би избягал от отговорностите си. И очакваше същото от сина си.

Хари се разсмя, докато разказваше на Мал какво точно му беше казал баща му за закопчаването на панталоните.

— И така, ти се върна да учиш право?

— Знаех, че е прав. Късметът идва само веднъж в краткия, сладък живот на спортиста. Трябва да се решава... сега или никога. Когато дойде, сграбчваш го, иначе току-виж отлетели година-две и ти вече си прекалено стар, пренебрегван заради новото попълнение. Завърших право и отидох да работя при баща си.

Сервитърът се появи. Мал ококори очи от удоволствие, като видя блюдата от съомга и миниатюрни, хрупкави картофени кейкчета. Хари си помисли, че тя изглежда като момиченце пред тортата за рождения си ден.

— Опитай го — окуражи я той. — Виж дали е толкова вкусно, колкото изглежда.

— Ммм. — Очите ѝ светеха от удоволствие, устата ѝ беше пълна. — Дори по-добре.

— С облекчение виждам, че все пак си човешко същество. Бях започнал да си мисля, че всъщност ти си точно тази Мал Малоун,

която виждаме по телевизията.

— Вероятно е така.

Нямаше намерение да изяснява себе си пред детектив Хари Джордан. Тя отново подхвана своята тема.

— Работата при баща ти е продължила две години. После си напуснал и си станал полицай. Защо?

Ясните ѝ сини очи сякаш ровеха в главата му за истината. Той осъзнаваше, че зад мекия глас и учтивия маниер умът ѝ беше остър като бръснач и вероятно точно това съчетание ѝ носеше такъв успех.

— Щом като знаеш толкова много, предполагам, че вече знаеш и тази причина. — Тя помълча малко и каза: — Ами жена ти? Обичаше ли я?

— За Бога, Малоун — изгледа я той шокиран. — Разбира се, че я обичах. И ако искаш да знаеш, дяволски ме болеше, когато тя си отиде. Защо, ако мога да попитам, се интересуваш?

— Просто проверявам дали и богатите полицаи имат чувства.

— Като теб ли, Малоун? — попита той студено.

Тя се усмихна.

— Туш, детективе. Разкажи ми за „Муунлайтин кльб“.

Той не можа да се сдържи и се разсмя. После отрони с възхищение:

— Как, по дяволите, разбра? Предполага се, че това е тайна.

Хари беше купил и подпомагаше гимнастическия салон анонимно. Само някои от началниците му знаеха за това.

— Работата ми е да научавам разни неща за хората. Знам, че подготвяш втори салон на друго място, но този път с плувен басейн. И това, че ти и някои от другите полицаи жертвите щедро от свободното си време, за да помагате на работата в клуба. — Тя го погледна сериозно. — Направил си нещо прекрасно, Хари. Много хора не биха и помислили да похарчат толкова пари, за да помагат на децата от улицата.

Той повдигна рамене.

— Другите хора не виждат децата от улицата всяка вечер така, както ги виждам аз. Някой трябва да помогне и аз реших, че щом и без това не съм спечелил тези пари с труд, поне мога да вложа част от тях, откъдето идват.

— Много благородно — каза тя искрено.

— О, разбира се. Свети Хари. Имам чувството, че съм в някое от предаванията ти — откликна той раздражено. — Мисля, че е време да поговорим за теб. — Взе ръката ѝ и я обърна, загледан в линиите ѝ. — Или ще се наложи да чета по дланта ти?

Мал го погледна притеснено. Беше добра в задаването на въпроси, но не и в даването на отговори.

— Няма нищо за казване. Само обичайното. Момиче от малък град отива в университета, получава работа в телевизионна станция в малък град, после чете прогнозата за времето, а след това се издига в една телевизионна мрежа. — Тя сви рамене. — Всичко останало е история.

— Хей, хей, хей — вдигна Хари ръка. — Намали за минутка. *Кой* малък град? Ами семейството ти? Братя и сестри? Гаджета? Бракът ти... на този въпрос искам да отделиш достатъчно време. Хайде, Малоун, размяната не е почтена.

Очите на Мал срещнаха неговите за миг. В този момент те имаха същия израз, както на срещата или в „При Руби“, когато тя му връщаше портрета по описание.

— Забрави — каза тя. — Това е всичко. Аз съм най-безинтересната жена на планетата.

Внезапно тя се промени. Изглеждаше изгубена и отчаяна. Хари поклати глава. Просто не можеше да разбере.

След малко тя повдигна брадичка и му отправи онази омайваща усмивка, от която лицето ѝ засияваше.

— Просто се шегувам, Хари. Само се шегувам.

Сервитьорът отнесе чиниите им и те останаха за миг загледани един в друг.

— И защо беше пълното психологическо проучване върху мен? — попита той. — Няма вероятност да се появя в предаването ти, въпреки че не разбирам защо пък не. Но те предупреждавам, че все още не съм се отказал.

Тя прокара пръсти по столчето на чашата си и промълви тихо:

— Може би ме е интересувало кое движи мъж като теб. Какви са били истинските ти мотиви да ме поканиш на вечеря.

— А какво ще кажеш за твоите мотиви да приемеш поканата ми?

Очите им се срещнаха.

— Просто се чудех какъв ли си в действителност — изрече тя невинно.

Хари прокара ръка по наболата си брада.

— Трябва ли да разбирам, че това е било съвсем абстрактна мисъл? Или че смяташ да ме опознаеш по-добре, Малоун?

Тя отново му отпрати лека, хладна усмивка.

— Просто се шегувах, детективе. Не можах да устоя.

Той въздъхна със съжаление.

— Аз се надявах на сексуален подтекст.

Той се загледа в нея, докато тя се хранеше съсредоточено. Изглеждаше така, сякаш живееше от чист въздух и заруменели ябълки, а не от истинска храна.

— Ядеш така, сякаш отдавна не си се хранила както трябва.

— Не съм. През последната седмица бях на хиляда и двеста калории дневно. А когато бях дете, никога не получавах добра храна. Понякога не получавах никаква. Предполагам, че това е причината сега да ѝ се наслаждавам така.

Тя най-после беше разкрила нещо за себе си — малък пробив в защитната ѝ броня. Той ѝ каза:

— Изненадваш ме. Представях си, че идваш от един от онези хубави домове, за които всички мечтаем. Нали знаеш, с майка в кухнята, която готви страхотно, баща, който коси ливадата, стреля по кутийки със синовете си или води семейството си за риба. Ти си сред момичетата, които подкрепят училищния отбор, после ставаш кралица на красотата и всички момчета се надпреварват с предложения да те отведат на бала.

— Хубав образ. — Тя се облегна назад, с ръце, кръстосани пред гърдите. — За съжаление, не всички сме родени със сребърна лъжица в устата като теб, Хари Джордан.

— Истина е, но никой от двамата ни няма причина да се срамува.

Тя се засмя скептично.

— И как можеш да знаеш? Сигурно дори не си знаел каква е другата страна на живота, преди да станеш полицай.

— Това означава ли, че ти си живяла от другата страна?

— Обсъждах въпроса по принцип. Работата ми е да знам как живее и другата половина.

— Моята също.

Тя го погледна замислено.

— И какво прави човек като теб през свободните вечери?

— Ти ме познаваш изцяло. Защо ти не ми кажеш?

— Отдаваш се на нощен живот... в онези малки дупки, клубове за салса, които, изглежда, харесваш. Танцуваш добре, познавач си на доброто вино. Наслаждаваш се на хубавата храна в очарователни ресторантчета като „Арлет“, а жените те намират привлекателен.

— Пак се връщаме на това...

Тя отново му отправи онзи самоуверен, невинен поглед.

— Чудно как ли тази тема все изскача. Виж, детектив Хари, много ми е неприятно да разваля магията помежду ни, но трябва да повторя постъпката на Пепеляшка. Ще записвам предаване утре сутринта и имам нужда от сън.

— Жалко. Смятах, че тъкмо започвам да те опознавам.

— Наистина ли това си мислеше?

Тя му хвърли един закачлив поглед през рамо и се отправи към тоалетната.

Той поклати глава, докато я гледаше как се отдалечава между масите. Не това си мислеше, разбира се. Всъщност смяташе, че не знаеше за нея много повече, отколкото при влизането им тук.

— Няма нужда да ме изпращаш до дома — каза тя по-късно, докато чакаха за такси пред ресторанта.

— Винаги изпращам жените до входната врата.

— Нещата са се променили от времето на майка ти, детективе. Сега жените са независими. Хващат си таксите сам-самички.

Той я погледна раздразнено.

— Можеш да говориш каквото си искаш, но са ме възпитали на добри маниери.

— О? Момчето на мама?

— Като убиеца? Нали се сецаш?

— Обеща да не говорим за работа — напомни му тя мрачно.

— Аз съм човек, който спазва обещанията си.

Таксито пристигна. Той й отвори вратата, после седна до нея. Тя не се възпротиви. Даде адреса на шофьора и се смълча, загледана през прозореца.

Чудеше се какво ли е да бъдеш обичана от мъж като Хари Джордан. Мъж, със старомодни маниери. Мъж, който спазва

обещанията си. Мъж, чието мускулесто бедро усещаше до себе си.

Хари усещаше леката, тревиста миризма на парфюма ѝ. Очите му проследиха античната ѝ огърлица с лунен камък до мястото между гърдите. Прочисти гърлото си и наруши мълчанието.

— Благодаря за прекрасната вечер, госпожо Малоун.

Тя го изгледа продължително.

— За мен беше удоволствие, детектив Джордан.

— Отново обратно към официалностите — поклати тъжно глава той. — Но пък и ти не ми предложи да те наричам Малъри.

— Не съм, нали.

Погледът ѝ беше откровен.

Таксито спря, Хари излезе и ѝ отвори вратата.

— Ще трябва да свикнеш с маниерите ми, ако ще правим това отново — каза той.

Тя го изгледа недоверчиво, но не отговори, докато се изкачваха по стълбите към жилището ѝ.

— Няма да има по едно питие преди лягане, предполагам? — каза той със съжаление. — Ще записваш утре рано онази програма.

— Точно така.

— Е, тогава лека нощ.

— Лека нощ, детектив Джордан.

Хари стоеше с кръстосани ръце и я наблюдаваше как влиза във фойето. Тя спря, поколеба се за миг, после се обърна и се върна при него.

— Каж ми нещо, Хари. Онзи път, когато ти се обадох по телефона... защо дишаше толкова тежко?

Той прокара пръсти през косата си и се усмихна.

— Истината или предизвикателство?

— Истината.

— Жалко. Имах най-различни хубави предизвикателни отговори. Истината е, че тъкмо се връщах от разходка с велосипеда. Извеждам и кучето. Това е добър начин да си направим двамата малко гимнастика.

Мал се разсмя.

— Просто се чудех. Лека нощ, Хари. — Тя отново заизкачва стълбите.

— Знаеш ли какво, Малоун? — извика той след нея.

Тя се обърна.

— Сега какво?

— Ако можеш да се сетиш за една дума, с която да ме опишеш, каква ще бъде?

Тя се намръщи.

— Това какво е? Тест?

— Ъъ, истината или предизвикателството... нали си спомняш, ти започна първа.

Тя помисли малко.

— Дързък — каза тя. — Да, дързък. Това те описва точно.

— Добре. А сега се очаква ти да ме попиташ.

Тя сложи ръце на кръста и го изгледа невярващо.

— Добре тогава, питам.

— *Загадка* — каза Хари. — Ти си точно това, Малоун. *Загадка*.

Мал се замисли.

— Приемам го като комплимент, Хари — призна тя, влизайки във фойето. — Лека нощ. И този път край, наистина.

Тя помаха с ръка за довиждане, без да поглежда назад.

ГЛАВА 14

На следващата сутрин Мал беше в студиото в седем. Нямахме да записват преди девет, но тя винаги отиваше рано заедно с екипа от продукцията, за да бъде сигурна, че всичко е точно така, както го иска.

— Въпреки че сме повторили всичко сто пъти — оплака се Бет. — След три години, Мал, ми се струва, че наистина можеш да ни се довериш.

— Просто искам да съм сигурна, това е всичко — настоя Мал.

— Добре. Не ми пречи, щом искаш да ставаш рано. Какво ще кажеш за чаша кафе и поничка?

Мал изглеждаше скандализирана.

— Кофеин и захар? След миналата седмица съм така пречистена, че само като ги видя, и мога да падна в несвяст. — Тя погледна с копнеж чашата на Бет. — Е, може би само половин чашка.

Бет се усмихна широко.

— Без кофеин — добави Мал виновно.

— И само една хапка?

Бет размаха пухкавата поничка под носа ѝ. Мал затвори очи, за да не вижда изкушението.

— Отмени ме, Сатана — изохка тя, като размаха ръце.

Прегледа сценария, докато пиеше кафето. После се огледа какво става в студиото. Всичко вървеше по разписание, затова тръгна да си сложи грима.

— Винаги го казваш, но знаеш, че с грим не изглеждаш чак толкова различна. Лицето ти става малко по-отчетливо изразено, заради камерите, това е.

— Чувствам се по-добре, като си помисля, че приличам на някого.

Мал се отпусна в един стол и се огледа в огледалото.

— На екрана те виждат другата жена, не истинската.

Хелън поклати глава неразбираща. Тя започна да нанася подхранващ крем, а след това овлажнител върху чистата кожа на Мал.

— Хелън?

Тя погледна въпросително Мал в огледалото.

— Смяташ ли, че прекалявам с контрола?

Хелън се засмя.

— Аз — не. Но познавам хора, които смятат.

— Вероятно е така — призна Мал неохотно. — Но това си е мое предаване. И ако аз не внимавам всичко да е идеално, то няма да бъде номер едно.

— Сигурно е така — съгласи се Хелън.

Гримът беше довършен в дружелюбно мълчание. Мал прочете отново сценария, докато Хелън сушеше косата ѝ със сешоара. Но този път не можа да се съсредоточи.

За четвърти или за пети път тази сутрин се зачуди какво ли прави Хари Джордан. Представяше си го как кара велосипеда си, силните крака, които бе усетила толкова ясно предната вечер, въртят педалите, а голямото сребристосиво куче бяга до него. Или го виждаше в ресторанчето, „При Руби“, безразличен към дима и силния шум, да унищожава чиния с яйца и пържени картофи, без въобще да помисли за теглото си. Не че имаше за какво да се притеснява, помисли си тя, като си припомни как изглеждаше той в дрехите си.

Но Хари си беше взел почивен ден, за да бъде вчера с нея, значи сега вероятно беше на работа. Тя си го представи в дежурната стая, как се шегува с момчетата, облечен в старото си кожено яке, с леко разрошена коса.

Каза си рязко, че става смешна. Нямаше никаква представа за живота му. Всичко, което знаеше за него, бяха няколко факта за семейството му. Не познаваше истинския Хари Джордан. Не знаеше дали е обичал баща си, въпреки че той е провалил футболната му кариера. Не знаеше почти нищо за съпругата му, как са се срещнали, доколко той е държал на нея. Не знаеше много и за работата му, освен че я върши добре, че е посветил времето и способностите си на разкриването на убийства... като убийството на Самър Янг.

Мал обърна страницата и се опита да се концентрира. Не беше време да си мисли за Хари Джордан. Все пак трябваше да подготвя предаването си. А това беше най-важното.

В края на дългия ден тя отиде заедно с екипа си в един китайски ресторант близо до студиото. Там пи чай от жасмин и се смя много, докато обсъждаха предаването и се отпуснаха след напрежението.

В девет часа се прибра вкъщи. Веднага щом отвори вратата, я обгърна ароматът на люляци.

Затвори очи, решена, че сънува. Когато ги отвори отново, видя голяма кристална ваза на поставката в преддверието, пълна с уханны бели люляци, дузина бледи рози и лилии. Пресегна се и ги докосна замаяна.

Визитната картичка лежеше на масата, но тя беше сигурна, че са от Хари Джордан. Зачуди се как ли беше разбрал за люляците. После си каза, че сигурно се е обадил на Бет и е попитал кои са любимите цветя на Мал. Имаше и едно малко пакетче.

Мал събу обувките си, отиде в дневната и се отпусна в голямото кресло. Разсмя се, когато прочете бележката му.

„Загадка се казваше в нея. Човек с объркващ или противоречив характер. Нещо озадачаващо, тайнствено. От гръцки aínigma, от ainissestland — говоря с гатанки (Речник)“.

— Много хитро, Хари — възкликна тя развеселена. Погледна пакетчето. Хартията беше с изрисувани червени Дядо Коледа и Весела Коледа със златисти букви и с червена панделка, сложена несръчно в средата. Сигурно това са били единствените опаковъчни материали, които е имал подръка. Тя я отвори нетърпеливо, както дете отваря коледен подарък.

Беше компактдиск. Загадъчни вариации от Едуард Едгар. Усмивната тя пушна диска.

Седна с кръстосани крака на пода, загледана в пламъците, а романтичната музика изпълваше стаята. Уханието на люляци се носеше из къщата. Дървата пропукваха успокояващо в камината. Заради Хари Джордан тази вечер тя се чувстваше някак по-малко самотна.

По-рано всичко беше различно. Някога тя беше Мери Малъри Малоун, незабележимото момиче от Голдън. Най-самотното момиче на света.

Мери Малъри не беше родена в Голдън. Двете с майка ѝ бяха отишли там, когато тя беше на дванайсет, след като баща ѝ ги напусна. Тя никога повече не го видя, но и до днес помнеше как изглежда: висок

и жилав, с татуирана морска сирена на мускулестото рамо и дълбок белег на лявата буза. Той мърдаше мускулите на ръката си и гърдите на сирената сякаш се люлееха. После се размиваше гръмко и поглеждаше крадешком Мери Малъри и майка ѝ, защото знаеше, че ги притеснява.

Той беше моряк. Работеше като огняр на търговски кораби, плаващи от Сиатъл към Азия, но виждаше обширния океан само когато излизаше да пуши на палубата, загледан към вълните с присвити, уморени кафяви очи. След това изчезваше бързо долу, за да спи или да хвърля въглища в огромните пещи.

Нещата се променяха, щом спираха в пристанище. Мери Малъри знаеше, защото го беше чувала през тънките стени, докато разказваше на майка ѝ. По-точно, докато измъчваше майка ѝ с подробни описания за своите подвизи.

Мери Малъри закриваше уши и се мушваше под завивките, за да не чува за жените, които той купувал в Макао, Тайпе и Хонолулу. Но майка ѝ беше принудена да слуша, докато той ѝ разказваше точно защо тя не може да се сравнява с неговите сексуални завоевания.

— Знаеш ли какво правят? — казваше той с прегракнал, злобен глас. — Стискат те с мускулите си. Да, с тези.

И той я нараняваше жестоко, а тя заглушаваше виковете си със завивките, за да не изплаши малката си дъщеря в съседната стая.

— Ти си безполезна — ръмжеше той, докато я блъскаше, обвинявайки я за собствената си неспособност. — Ти си едно нищо, чуваш ли? Нищо. Само една ненормална жена.

После следваше звукът на ударите му по меката ѝ плът. Мери Малъри ги чуваше, заедно с виковете от болка на майка си, въпреки че затискаше ушите си с ръце.

— О, Боже, о, Боже, моля те, не му позволявай да я удря — молеше се тя, като скачаше в леглото си. — Не му позволявай да я бие. Спри го, спри го.

Понякога молитвите ѝ биваха чути.

Леглото изскърцваше, докато баща ѝ се изправяше на крака, после дрехите му прошумоляваха, металната катарамата на колана му тракваше, пружините на леглото отново проскърцваха, когато той сядаше, за да обуе ботушите си.

Следваше дълга тишина. Тя знаеше, че той стои, загледан в майка ѝ. Мери Малъри стискаше палци, кръстосваше ръце и крака и затваряше здраво очи.

— Не я удряй пак — молеше се тя. — Недей...

Понякога го правеше, понякога — не. По-късно се чуваха стъпките му по стълбите и входната врата се трясваше толкова силно, че едва не разклащаше малката къща до основи.

Мери Малъри замръзваше, наострила уши. Едва когато чуеше двигателя на колата, тя въздъхваше облекчено, сигурна, че няма да го видят повече тази нощ.

Тя гледаше втренчено стената, слушайки сподавените хлипания на майка си. Споделяше отчаянието ѝ, но не знаеше какво да направи. Не можеше да отиде при нея. Не можеше да я прегърне и утеши. Нещата не ставаха така в тяхното семейство.

Никой не говореше за чувствата си и Мери Малъри беше стигнала до извода, че не се очаква човек да има чувства. Всъщност у тях никой не говореше, с изключение на случаите, в които се казваха неща като подай ми солта.

Майка ѝ изглеждаше заключена в собственото си страдание. Носеше се из малката къща в избелял розов памучен халат, сякаш непрестанно сънуваше. Седеше часове наред над чаша кафе, загледана пред себе си, и пушеше цигара след цигара.

Мери Малъри я оставяше там сутрин, когато тръгваше на училище, и често я намираще пак там, когато се върнеше следобед. Отново до масата, с кафето и цигарата.

— Мамо, защо не отидем на кино? — предлагаше тя колебливо, когато баща ѝ беше на дългите си плавания и нещата вървяха по-лесно. — Казват, че дават хубав филм в „Риалто“

Очите на майка ѝ се спираха върху нея за секунда. Веждите и се повдигаха, сякаш се изненадваше, че я вижда там.

— Ти върви. В портмонето ми има пари.

И така, тя отиваше сама на кино. И потъваше сред великолепието на последния холивудски мюзикъл, сред музиката смеха и чудесните дрехи, докато започнеше да живее на екрана заедно с героите. Едва когато се появяваха надписите и лампите светваха, тя се връщаше към ужасната действителност, че всъщност е Мери Малъри Малоун.

Гледаше всичко, което даваха в „Риалто“, понякога по два или дори три пъти. Когато нямаше пари, а то беше почти винаги, тя се промъкваше през страничния вход. Изживяваше живота на героите и съхраняваше образите в главата си, за да мечтае за тях по-късно, в леглото си. До дванайсетата си година наистина вярваше, че животът е като във филмите. Просто нейният живот беше по-различен.

Имаше проблеми само с любовните истории. Не вярваше, че хората наистина се гледат така, че се прегръщат и целуват, че си казват обичам те. Знаеше, че нейните родители не я обичат, и се чудеше дали е така, защото е грозна. Тя приличаше на мишчица, слаба, с права светла коса, късогледни сини очи, скрити зад грозни пластмасови очила с дебели лещи. Не помнеше някой от двамата някога да я е прегърнал или целувал. Никога не ѝ говореха мило, не я караха да се чувства по-специална.

Когато беше на единайсет, баща ѝ не се върна след едно пътуване. Измина година и внезапно една сутрин Мери Малъри слезе долу в кухнята и откри майка си да седи и да пуши както обикновено. Но този път тя държеше писмо. Стискаше го близо до сините си очи и го четеше отново и отново, повдигнала вежди от изненада и объркване.

— Мери Малъри — поде тя с особен глас, — тук пише, че сме просрочили плащанията по ипотеката. Пише — тя посочи с треперещ пръст написаното, — че сме пренебрегнали предишните им писма и ако не освободим жилището до събота сутринта, ще дойдат да ни изхвърлят.

Тя вдигна очи и загледа удивено бледата си, очилата дъщеря, застанала до вратата. Сякаш внезапно беше видяла светлина в тунела, щастливия край, който все търсеше. Изведена от летаргията си, тя скочи на крака.

— Трябва да ми помогнеш. — Тя се огледа из малката кухня. — Трябва да съберем багажа. Кухненските съдове и дрехите. — Замисли се за миг. — Знаеш какво означава това, нали? — Обикновено безжизнените ѝ очи бяха оживени от триумф. — Никога повече няма да видим баща ти.

Тъжно беше, че трябваше да отнемат дома им, за да се освободи майка ѝ от тиранията на садистичния си съпруг, но Мери Малъри не мислеше тогава за това. Чувстваше единствено облекчение. А след това и тревога.

— Но от какво ще живеем, мамо? — попита тя уплашено.

— Ще си намеря работа — махна майка ѝ безгрижно с ръка, докато отваряше едно чекмедже, от което извади поочукани кухненски прибори и ги нахвърля в някаква пластмасова торба. — Като продавачка в магазин или сервитьорка. Все нещо ще намеря.

На Мери Малъри не ѝ се вярваше, но знаеше, че не могат да останат там, където са, затова взе един кашон и послушно го напълни с евтини съдове, като ги подреди старателно.

Спря и погледна несигурно майка си. Тя си тананикаше нещо беззвучно и Мери Малъри се сети, че никога преди не е виждала майка си възбудена за нещо. Искаше да зададе един-единствен въпрос.

— Мамо, къде ще отидем?

Майка ѝ се спря замислено.

— Знаеш ли какво? Винаги съм искала да живея край океана.

Тя се разсмя. Необичаен звук, който раздвижи застоялия въздух в старата къща, подобно на свежия морски бриз, за който мечтаеше.

— Да, ето къде ще отидем — повтори тя въодушевено. — Край морето.

Това беше единственият път в живота ѝ, когато Мери Малъри видя някакво подобие на симпатичното момиче, което майка ѝ е била някога. Преди да се омъжи и преди дълбоката депресия да сложи отпечатък върху нея.

Въодушевлението на майка ѝ зарази и Мери Малъри. Тя почти повярва, че щастието лежи пред тях, край морето там, където свършва дъгата. Разсмя се, докато хвърляше чинии и тигани в друг кашон.

— Ще отидем до океана! — извика тя радостно.

Затвори очи и си пое дълбоко дъх, сякаш вече усещаше соления въздух, а вятърът развяваше косите ѝ, сякаш предвкусваше щастливия нов живот.

Няколко часа по-късно те бяха натрупали покъщнината в древния син „Шевролет“. Майка ѝ седна зад кормилото и Мери Малъри и напомни, че трябва да заредят бензин, тъй като тръгнаха на дълъг път.

На бензиностанцията майка ѝ преброи парите много внимателно, намигна ѝ и влезе в малкото магазинче, откъдето ѝ купи кока-кола и сникърс.

— За обяд — обясни тя загадъчно, като запали цигара от нов пакет „Марлборо“, докато пътуваха.

— Ами училището? — попита тя, върната внезапно към мрачната действителност.

— Ще има ново училище — прекъсна я майка ѝ, без дори да си направи труда да погледне старото.

— Не трябва ли да им се обадим?

— Тъ — поклати глава майка ѝ. — Няма нужда. Повярвай ми. Те дори няма да забележат, че те няма.

Мери Малъри се обърна по посока на грозната училищна сграда от червени тухли, в която ходеше от четири години. Там нямаше приятели, дори учителите я пренебрегваха.

Знаеше, че е различна от децата в училище. Беше виждала как техните родители идват на родителски срещи или на тържествата им. Те бяха обикновени, усмихнати хора, които разговаряха помежду си и се шегуваха с децата и учителите. Хора, които ходеха хванати под ръка, докато пресичаха училищния двор, наклонили глави един към друг, докато говореха. В дома на Мери Малъри никой никога не говореше.

Майка ѝ и баща ѝ никога не ходеха в училището, нито веднъж не бяха отишли през цялото време, откакто тя беше там. И учителите никога не я питаха за тях. Само се споглеждаха, когато виждаха, че Мери Малъри е сама на концерт или спортно състезание.

Другите деца не я пренебрегваха. Те просто никога не я забелязваха. Мери Малъри беше като завързака на котилото, оставена да живее или да умре, доколкото ѝ стигнат силите.

Знаеше, че майка ѝ е права. На никого нямаше да липсва. Надяваше се нещата да бъдат по-различни в новото ѝ училище край морето.

Пътуваха сред красиви пейзажи и край Мери Малъри минаваха черно-бели крави, пилета, които кълвяха зърно по двора, а веднъж вижда куп малки розови прасенца, които припкаха на малките си копитца около огромната си, тромава майка.

Тя изяде своя сникърс на съвсем малки хапчици, за да удължи удоволствието, но докато стигнат крайбрежния път, вече падаше мрак и тя отново беше гладна.

— Гладна съм, мамо — промълви тя. — Къде ще вечеряме?

Майка ѝ погледна часовника на таблото и възкликна изненадана:
— Мили Боже, дойде ли вече време за вечеря?

Тя завъртя рязко кормилото наляво и колата пресече магистралата точно пред един натоварен камион, после спря на посипан с чакъл паркинг.

Камионът, натоварен с прясно отсечени трупи, закова със свистене зад тях.

— Проклети шофьорки! — кресна шофьорът на камиона, като бършеше потта от челото си. — Ако не се научите да сигнализирате, госпожо, ще си намерите смъртта.

Мери Малъри прехапа устни притеснено, но майка ѝ сякаш не чуваше.

— Извинете — подвикна Мери Малъри, но шофьорът поклати глава и ги изгледа злобно.

— Хайде — каза майка ѝ, като излезе от колата и тръгна към ярко осветеното заведение. Мери Малъри забърза след нея.

— Мамо, не мислиш ли, че е по-добре да заключим колата?

— Да я заключим? Защо?

Тя погледна назад безпомощно. Мери Малъри взе ключовете, изтича обратно и заключи колата.

Заведението, където се спираха обикновено шофьорите на камиони, беше ярко осветено, задимено и претъпкано. Миришеше на пържено, сандвичи и кафе. Музиката гърмеше от грамофона в ъгъла и се конкурираше с шумните разговори, тропането и тракането, идващи от кухнята, където се приготвяше бърза закуска.

Без да обръща внимание на другите клиенти, майка ѝ отиде в началото на опашката. Обърна се и погледна Мери Малъри, която се беше дръпнала притеснено настрана.

— Сандвич искаш ли? — извика тя.

Без да изчака за отговор, поръча два сандвича и две бири.

Взе подноса си и се отпрати към една маса, близо до прозореца, без да обръща внимание на изпепеляващите коментари на ядосаните шофьори. Мери Малъри се помъкна след нея с наведена глава, като се надяваше, че никой няма да се нахвърли върху тях, задето изпревариха всички.

Тя седна срещу майка си и се зае със сандвича си. Не помнеше вече последния път, когато бяха правили това заедно, и духът ѝ се

повдигна. Започна да вярва, че наистина ги чака нов живот край морето. Майка ѝ изглеждаше толкова различна — силна и целеустремена, сякаш отървавайки се от съпруга си, беше оставила зад себе си ужасното минало и онази друга тъжна и изплашена жена. Мери Малъри беше сигурна, че тя ще успее да си намери работа. Щяха да си имат нормален дом и приятели и щяха да бъдат щастливи.

Когато се върнаха в колата, тя заспа. Не се помръдна, докато майка ѝ не я побутна.

— Събуди се, Мери Малъри — подръпна я тя. — Стигнахме до морето.

Намираха се на една висока скала. Зад тях имаше гора, а дърветата бяха толкова високи, че сякаш докосваха ясното нощно небе. Пред тях се простираше океанът — злокобно тъмен, с изключение на чистата сребърна пътека, хвърляна от пълната луна.

Мери Малъри свали стъклото на прозореца си и подаде глава навън. Вдиша студения, свеж въздух, изплезил език, за да усети солта на вятъра.

Океанът се вълнуваше неуморно, като ръмжеше и стенеше, когато се блъскаше в скалите, подобно на гигантски праисторически звяр.

— Всичко както трябва ли е, мамо?

Майка ѝ се прозина.

— Предполагам, че можем да преспим и тук — промърмори тя, отпусна се назад на седалката си и затвори очи.

Мери Малъри погледна през рамо. Задната седалка беше затрупана с кутии, найлонови чанти и нахвърлени дрехи на майка ѝ. Нямаше къде да се опъне. Тя вдигна прозореца, отпусна се на седалката си и се въртя, докато се намести в някакво поносимо положение.

През тази нощ тя усещаше в съня си соления мирис на океана, а когато се събуди, слънцето беше поръсило тръпнещите води със златни петънца.

Майка ѝ беше дълбоко заспала, с глава на рамото ѝ.

Това беше най-голямата близост с майка ѝ, която помнеше. Остана напълно неподвижна, защото се страхуваше да изгуби контакта. Наслаждаваше се на топлината на мекото лице на майка си, допряно до ръката ѝ.

Пред нея морето промени цветовете си, когато небето се изпълни с облаци. Невинното синьо-зелено се превърна в тъмносиво. Две катерици изтичаха покрай колата, когато първите капки дъжд затрополиха по покрива. Дъждът се превърна в порой, а океанът започна да реве, да бушува и да се нахвърля върху скалата.

— О, Боже, вали — въздъхна майка ѝ, като седна и разтърка очи.
— По-добре да тръгваме, Мери Малъри.

Колата се затръска назад по хлъзгавия път през гората, който излизаше на магистралата. Чистачките мърдаха напред-назад безполезно, докато майка ѝ караше „Шевролета“ на юг.

Когато след половин час спряха пред една бензиностанция, дъждът все още се лееше от небето. Те изпразниха две торби, сложиха ги на главите си, за да не се мокрят, и хукнаха към тоалетната, като се кискаха като глупави ученички. Измиха лицето и ръцете си, но нямаха четки за зъби, затова си взеха пакетче ментови дъвки и отново поеха по пътя си.

— По дяволите — промърмори майка ѝ, когато излязоха на магистралата. — Смятах да наля бензин.

Мери Малъри провери индикатора — все още имаха половин резервоар. Загледа се през прозореца в пръските, които хвърляха покрай себе си камионите, натоварени с дървени трупи, полетели по магистралата, сякаш беше тяхна собственост.

— Мамо, гладна съм — каза тя след час, надвиквайки мушката, която гърмеше по радиото.

— Гладна си? Пак ли? — Майка ѝ запали нова цигара и я изгледа невярващо. — В последно време май все си гладна. — Тя се засмя. — Сигурно е от морския въздух.

Мери Малъри, която през последния час не беше дишала нищо друго, освен цигарен дим, смяташе, че глътка чист морски въздух няма да ѝ дойде зле. Свали прозореца си, но през него влезе само мразовитият вятър и поток вода.

— Затвори проклетия прозорец, Мери Малъри, ако не искаш да ме умориш — възкликна майка ѝ и потрепери.

Мери Малъри затвори прозореца и се пресегна отзад за един пухкав син пуловер от мохер.

— Ето — подаде го тя на майка си.

Майка ѝ сякаш не забеляза, но тя все пак го наметна около раменете ѝ.

Продължиха все напред през поройния дъжд... часове наред, както ѝ се стори. Внезапно двигателят започна да кашля и да прекъсва. Майка ѝ се намръщи и настъпи по-здраво педала на газта. Мери Малъри я погледна уплашено.

Майка ѝ отби голямата стара кола встрани от пътя. Двигателят се покашля за последен път и замря. Тя се протегна, за да облекчи болката в гърба си от дългото пътуване.

— Е, предполагам, че сме дотук — прозина се тя. — Бензинът свърши. Това е крайт на пътя, Мери Малъри. Ето ни тук и тук ще останем.

Мери Малъри свали прозореца си. Надникна навън и прочете табелата, която беше точно пред тях. На нея пишеше:

ВЛИЗАТЕ В ГОЛДЪН, ОРЕГОН.

НАСЕЛЕНИЕ 906

ГЛАВА 15

Денят на Хари беше дълъг и тежък, а и все още не беше свършил. Имаше и още случаи, освен този на Самър Янг, както и едно посещение — до болницата — преди да се прибере вкъщи, да си налее бърбън, да вземе душ, да си пусне някаква музика и да си помисли за вероятната реакция на Малъри Малоун на неговата загадъчна бележка.

Той нарочно не написа името си върху бележката, но сега внезапно си спомни, че ще се получи много смешно, ако тя не се сети от кого са цветята. „Ами, каза си той с усмивка, разбира се, че ще се сети. Малъри е умна жена“. Канеше се да каже сладкишче, но се спря навреме. Госпожа Малоун не би приела да я определят като сладкишче.

Той вкара „Ягуара“ между червен „Форд“ и оловносиво „Волво“, като автоматично отбеляза номерата им. Това му беше изграден рефлекс от времената в патрулната кола, когато трябваше да си отваря очите непрекъснато за откраднати коли и избягали престъпници. Номерата се запаметиха в главата му, докато пресичаше паркинга към спешното отделение.

Преди няколко часа го бяха извикали на мястото на катастрофа, която на пръв поглед изглеждаше случайна, но ако се вгледа човек по-внимателно, приличаше на умишлено нападение. Само че жертвата нямала голямо желание да си отиде. Щом нямаше труп, полицаи от отдел „Убийства“ нямаше работа тук, но Хари проверяваше за всеки случай дали положението не се е променило.

Чакалнята миришеше на дезинфектанти и кръв и както обикновено въздухът тежеше от напрежение. Болните чакаха реда си търпеливо. Бебетата плачеха, разстроени родители крачеха напред-назад, притихнали роднини стояха и чакаха новините — добри или лоши — за онези, които обичаха.

— Добър вечер, Сузи — поздрави той младата сестра на рецепцията. — Създават ли ти много работа тази вечер?

— Както винаги — отговори му Сузи Уокър с онази особена усмивка, която подсказваше, че не би имала нищо против ако той поиска телефонния ѝ номер, но вече се бяха срещали в болницата поне дузина пъти, без той да го направи. — Предполагам, че идваш заради нападнатия пациент. Вече го преместиха в отделението... на третия етаж вляво. И между другото, детектив Росети те изпревари.

— Историята на моя живот — усмихна се Хари.

Той изкачваше стъпалата по две наведнъж само за да си докаже, че всъщност не е изморен. После зави по коридора, където Росети се разхождаше с чаша кафе в ръка.

— Как е той? — попита Хари, като се запъти към кафе машината.

Росети лапна последната хапка от сандвича си от ръжен хляб и риба тон.

— Доста добре — измърмори с пълна уста — за човек с два счупени крака и пукнат череп. Колата го метнала чак на покрива си. Здравата ударил главата си. Имал късмет, че не си счупил врата. Но ние нямаме късмет, защото той твърди, че не може да си спомни кой знае какво. Само цвета на пикапа. Бял.

Хари се върна с кафето в ръка.

— Е, тогава няма смисъл да висим тук.

— Гейлорд и Франц са дежурни сега. — Росети допи кафето си и въздъхна уморено. — И утре е ден, Професоре. Не знам ти, но аз съм като пребит. Ще си легна рано. — Той погледна несигурно часовника си. — Е, десет като че ли е малко прекалено рано.

— Само ако спиш сам, Росети. А ако трябва да ти вярвам, това никога не се случва.

Росети напълни отново чашата си и те тръгнаха по коридора, като отпиваха от кафето си.

Хари поде замислено:

— В последно време нямаме много късмет с колите. Черна камионетка или пикап, в случая със Самър Янг, бял пикап при тази катастрофа. Дали късметът е против нас? Или ние сме прекалено глупави, за да видим доказателствата, които са под носа ни?

— Какви доказателства? — изгледа го Росети мрачно. — Единственото, което знаем, е, че не го е направил икономът.

— О, имаме много доказателства, Шерлок. Експертизите показват, че влакната, открити в колата на Самър, са кашмир. Черен кашмир.

Росети подсвирна удивено.

— Изглежда, нашият човек има вкус към скъпите пуловери. Може би знае някакъв хитър начин да получи намаление. Или пък има пари. Накара ли момчетата да проверят магазините?

Хари кимна.

— Накарах ги да проверят производителите и вносителите. От лабораторията казаха, че влакното не е от по-евтиния кашмир. То е от добро качество, от корема на най-добрите кози, вероятно монголски. Производителят вероятно е от Европа, предполагат, че е в Шотландия. Това ще стесни търсенето ни до скъпите магазини и бутици.

— Нещо друго? — попита Росети.

— Космите, открити по дрехите ѝ, са от бял мъж. И са били боядисани. Естественият им цвят е сив.

— Смяташ, че се е боядисвал, за да прикрие външността си? Или че просто се опитва да изглежда по-млад, отколкото е?

Хари повдигна рамене.

— Онова, което знам, е, че е по-възрастен, отколкото си мислехме.

Когато минаха покрай рецепцията, те магнаха на Сузи Уокър и ѝ казаха лека нощ.

Росети я изгледа с възхищение. Тя беше млада и хубава, с буйна червена коса и големи зелени очи. От месеци се опитваше да си уреди среща с нея.

— Кога ще отстъпиш, Сузи, да излезеш с мен? — подхвърли той.

— Когато пораснеш, детектив Росети — отговори тя, без да повдигне очи от бележките, които четеше.

Хари се разсмя.

— Страшна техника, Росети. Всеки път проработва, а?

— Понякога губим, понякога печелим, Професоре Просто трябва да знаеш номера, това е всичко.

Те излязоха навън и се спряха на стълбите срещу паркинга, за да обсъдят напредъка на експертите.

— И още нещо — продължи Хари. — Открили са следи от азот в праха, взет от колата. Вероятно е някакъв тор от този, които се купува

по цветарските магазини.

Росети погледна мрачно.

— Да не се наложи да проверяваме всеки градинар или любител в Бостън?

— Ами — засмя се Хари. — В Масачузетс. И все пак най-голяма е вероятността той да е най-обикновен семеен мъж, който се занимава по малко с градинарство през почивните дни.

— Искаш да кажеш, когато не се занимава с убиване.

Хари въздъхна.

— Точно така.

Мъжът в тъмносивото „Волво“ ги гледаше през бинокъла. Познаваше ги. Ако можеше да чете по устните им, щеше да разбере за какво си говорят. Толкова ясен беше образът. Все пак би се хванал на бас за стотачка, че говорят за него.

Това му доставяше удоволствие, както и мисълта, че нямат нищо срещу него. Дори не знаеха как изглежда, а и той не им беше оставил никакви следи. Освен това те все още се взираха в миналото, докато той вече гледаше в бъдещето.

Потупа камерата, която лежеше на седалката до него. Тя винаги беше с него, като стар приятел. Знаеше, че смяната на Сузи Уокър свършва след петнайсет минути, затова загледа нетърпеливо двамата детективи, които все още разговаряха на стълбите. Ако не си тръгнаха скоро, щяха да провалят възможността му да я снима.

Отдъхна си с облекчение, когато Хари Джордан тупна приятеля си по рамото и те се разделиха, като си пожелаха весело лека нощ.

Джордан вървеше през паркинга направо към него. Стъклата на „Волвото“ бяха потъмнени, но той не искаше да поема риска да бъде забелязан от детектива, който имаше много зорко око. Сви се на пода и се покри с едно одеяло. Лежеше притихнал, също като жертвите си. Дишаше тихо и спокойно. Не се страхуваше. Знаеше, че е по-хитър от полицаите, защото много пъти го беше доказвал. Полицаите дори не знаеха колко много пъти.

Чу стъпките на детектива, след това щракването на ключалката на „Ягуара“. Внезапно се чу бесен лай. По вратата на „Волвото“ задраска куче. Мъжът нервно притаи дъх.

— Скуийз, какво, по дяволите, ти става? — викна Хари гневно.

Грабна каишката на кучето и го дръпна, като прокара нервно ръка по боята на „Волвото“.

Скуийз се хвърли към „Волвото“, долепи носа си до леко отворения прозорец, като душеше и ръмжеше.

Хари се поколеба. Скуийз нямаше навик да се държи толкова агресивно. Той надникна през прозореца на „Волвото“, но стъклата бяха толкова потъмнели, че почти нищо не се виждаше. Забеляза, че колата е заключена. Видя, че лепенката за платен данък е подновена скоро. По колата нямаше драскотини или мръсотия. Изглеждаше съвсем нормално, добре поддържано превозно средство. Вероятно принадлежеше на семейство с няколко деца и още толкова внучета. Сигурно това беше причината. Прозорецът на задната седалка беше отворен, а там вероятно возеха кучетата. Скуийз беше усетил миризмата им и това не му е харесало.

— Откачен помяр. — Хари го дръпна назад. — Можеше да ми струваш едно боядисване на тази кола.

Кучето скочи неохотно на задната седалка на „Ягуара“, като продължаваше да ръмжи.

Чу се затваряне на вратата, палене на двигател и свистене на гуми.

Мъжът се разсмя гръмко, като си помисли за кучето на детектив Хари Джордан, което познаваше убиеца по миризмата. Беше доста поумно от господаря си.

Вече почти беше време. Той се надигна, камерата беше готова. Щеше да направи звезда от госпожица Сузи Уокър.

В колата, на път за дома си, Хари се сети, че не е ял нищо, освен кифлата, която изяде при Руби в седем сутринта. Спря, взе си пица и отхапа от нея, докато караше колата. Кучето протягаше врат, умирайки от нетърпение да получи парченце.

— Не се надявай, приятел — разсмя се Хари. — Мога да се примиря с кокала върху старинния ми килим, но не съм съгласен да омажеш с пица колата.

Когато се прибра вкъщи, видя, че червената лампичка на телефонния секретар свети. Отвори кутия с храна за кучето отхапа от пицата и включи секретаря.

Чу се само слаба музика. Той наклони глава и се усмихна, когато разпозна Едгар. После се чу гласът ѝ.

— Благодаря, Хари — каза тя тихо.

Той остана загледан в машината, очакваше още. Но това беше всичко. Върна касетата и отново я пусна. Тръсна глава и се разсмя. Малоун беше жена, която знаеше как да каже каквото трябва без много приказки. И в гласа ѝ се усещаше някакъв трепет, когато изричаше Хари.

Все още усмихнат, той си наля, Джим Бийм, пусна няколко кубчета лед, взе кутията с пица и влезе в дневната.

Отпусна се в старото кожено кресло и пусна видеото. Лицето на Малъри Малоун се появи в стаята. Същата широка, слънчева усмивка, която беше отправена специално към него предната вечер, сега сияеше към милионите зрители. Очите ѝ блестяха като сапфири, докато разказваше прочувствено за съпругата на английския милионер, затворена в лудницата. След това показа снимките на стария козел, който лудуваше гол с трите млади хубавици.

— Този мъж може и да е забравил — редеше тя с плътния си, топъл глас, — но дали ние трябва да забравим? Задайте си този въпрос, когато си легнете довечера и не можете да заспите, както ще направя и аз, докато мисля за нея. Запитайте се дали не трябва да има някаква справедливост за жени като нея. Запитайте се, защото това можехте да бъдете и вие.

Тя погледна за секунда в камерата, после сведе прелестните си мигли. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи. В този миг публиката беше нейна, съпричастна към съдбата на съпругата.

Хари си помисли, че тя или е голяма актриса, или е напълно искрена. После си спомни онзи кратък миг на вечерята, когато тя изглеждаше изгубена и объркана. Беше казала за себе си, че е най-безинтересната жена на света. В онзи миг той би се заклел, че тя е искрена. Малъри не беше просто загадка. Тя беше жена с тайни, които успяваше да скрие от него.

Той вдигна телефона и набра домашния ѝ номер.

— Ало? — откликна тя със сънен глас. Той погледна виновно часовника. Беше единайсет и трийсет.

— Госпожа Малоун? — каза той.

Чу въздишката ѝ.

— Наричай ме Малъри.

— Малъри — произнесе с удоволствие името ѝ.

— Да, Хари?

— Не усетих, че е станало толкова късно. Съжалявам — изрече той с усмивка. Въобще не съжаляваше.

— Не е късно. Просто аз си легнах рано. — Тя се надигна и се облегна на възглавниците.

— Чух съобщението ти.

— Наистина ли?

Стори му се, че е развълнувана.

— Не беше много дълго.

— Смятах, че казва всичко необходимо.

Тя се усмихна. Въпреки всичко, той я караше да се чувства добре.

— Съвсем накратко.

— Да, наистина е моето съобщение.

Той усети усмивката в гласа ѝ.

— Как се чувства една жена загадка?

— Ами, загадъчно, предполагам. — Тя се разсмя. — Цветята бяха красиви. Откъде знаеше, че люляците са любимите ми цветя?

— Не знаех, но се радвам, че е така. Просто смятах, че ти подхождат. Свежи и уханни, като пролет.

— Ставаш поетичен, детективе.

— Хари... не помниш ли? Не мислиш ли, че можеш да предизвикаш поезията у един мъж?

— Или музиката. Харесах Едгар.

— Безкрайно романтичен е.

— Подозирам, че и ти също, Хари Джордан.

Той се усмихна, като си я представи в леглото.

— Какво ще кажеш да ми дадеш възможност да ти покажа колко романтичен мога да бъда? Мога да се измъкна от работа утре вечер.

Тя се поколеба. Той почти чуваше мислите ѝ.

— Ще ми бъде приятно, Хари. Но този път вечерята е от мен. В осем, у дома?

— Добре, в осем, Мальри — добави той. — Благодаря за поканата.

— Мисля, че ще те чакам с нетърпение — промълви тя предпазливо.

— Аз също.

— Е, тогава да си пожелаем лека нощ.

— И аз така мисля. В края на краищата, аз съм в Бостън, а ти си в Ню Йорк.

— Е, не можем да направим нищо по този въпрос, нали, детективе — приключи тя със смях. — До утре, Хари.

И затвори.

Хари все още се усмихваше, когато остави слушалката. Забрави, че би трябвало да се опитва да открие какво знае тя за мъжа от портрета, описан от рибарите. Чувстваше се като младеж, който извежда кралицата на бала.

Свирна на кучето, сложи му нашийника и тръгнаха на дълга разходка. Хари се замисли с какво ли е облечена Малъри Малоун в леглото.

Мал се отпусна на възглавниците, като си мислеше, че наистина не би трябвало да се поддава на чара на Хари Джордан. Той беше непозволено удоволствие за нея. Можеше да разруши внимателно изградения ѝ живот. Но не успя да му устои. А и това нямаше да се повтори. Ще трябва да бъде нащрек и толкова.

Завъртя се по корем и зарови лице във възглавницата. Само след няколко минути вече беше заспала.

ГЛАВА 16

Хари се чувстваше най-доволен в удобните си изтъркани джинси, но заради нея сложи единствените си официални сако и панталони, облече бяла ленена риза и си сложи ярка копринена вратовръзка, купена от някоя разпродажба. Докато я връзваше пред огледалото, той си помисли с усмивка, че вече за втори път се издокарва заради госпожа Малоун. Надяваше се, че тя ще оцени тази негова жертва.

Беше запазил стая в „Парк хотел“ на „Мадисън авеню“ и смяташе да хване ранния сутрешен полет за Бостън. Чувстваше се като хлапе, избягало от час. Сякаш за да си напомни, че е тук не само за удоволствие, той взе плика, който съдържаше портрета на убиеца, сгъна го и го сложи в джоба си.

Пиколото се обади отдолу, за да каже, че цветята му го чакат.

Хари хвърли последен поглед в огледалото, оправи вратовръзката си, прокара пръсти през прекалено добре сресаната си коса и излезе.

Цветарят беше свършил работата си страхотно. Беше подредил виолетки в една голяма плетена кошница. Хари я стисна здраво и влезе в таксито.

— На погребение ли отиваш, приятел? — попита мрачно шофьорът.

— Мисля, че не — каза той, — но цветята със сигурност миришат по-добре от таксито.

Когато пристигна в сградата, той даде името си на портиера.

— Последния етаж, господине — упъти го портиерът — Госпожа Малоун ви очаква.

Докато асансьорът се движеше нагоре, Хари погледна часовника си. Идваше точно навреме. Той се усмихна, замислен как ли ще изглежда тя, какво ли ще каже, как ли ще се чувства сам е нея.

Понесъл грамадната кошница с виолетки, пристъпи от асансьора към мраморното фоайе.

По стените имаше скъпи антични венециански огледала, на пода бяха застлани пътеки в топли цветове, а една привлекателна жена в червена копринена рокля му се усмихваше. И тя не беше Малъри.

Той изрече несигурно:

— Струва ми се, че съм сбъркал мястото.

Жената имаше дълга, черна коса, смеещи се тъмни очи и сексапилна усмивка. Тя го огледа бавно от горе до долу и поклати глава.

— О, надявам се да не сте. — После се засмя. — Кого търсите?

— Малъри Малоун.

Тя се приближи към него и се вгледа във виолетките. Той усети парфюма ѝ въпреки аромата на цветята.

— Е, тогава имам удоволствието да ви съобщя, че сте там, където трябва.

Тя му отправи още една сексапилна усмивка и го поведе към вратата.

— Мал — надвика тя бръмчащите разговори. — Разносвачът е дошъл. Ела и виж какво носи.

Мал се появи на прага. Беше облечена в тясна рокля от черна коприна, обточена със златист сатен. Дантелата прилягаше плътно върху гърдите ѝ, а късата пола и черните сандали е висок ток правеха краката ѝ невъзможно дълги и изящни.

— О, това си ти, Хари — възкликна тя, като сложи ръка на устните, за да прикрие смеха си, когато видя него, с кошницата цветя, а не разносвача, за какъвто го беше помислила Лара.

Стаята беше претъпкана с хора, сервитьорите бяха заети с разнасяне на питиета и сандвичи. Хари я погледна.

— Не спомена нищо за празненство — каза той изненадан.

Тя повдигна небрежно слабите си, загорели рамене.

— Току-що чухме, че предаването от миналата седмица е най-високо в класациите. И аз реших да го отпразнуваме.

Жената в червено ги наблюдаваше с интерес.

— Значи вие не сте разносвачът?

Хари подаде кошницата на Мал.

— За теб са.

Тя пъкна нос в тях.

— Страхотни са... прекрасни... като пролетна гора. — Тя му се усмихна с искрено задоволство. — Толкова са много, Хари! Сигурно си обрал всички цветарски магазини в Манхатън. Благодаря ти.

По някаква неясна причина той се разтопяваше, когато тя му се усмихваше по този начин. Мал изглеждаше така, сякаш ѝ беше подарил целия свят, а не само някакъв си букет цветя. Но остана разочарован заради празненството, въпреки че нямаше право на това. Не можеше да има никакви претенции към Малъри Малоун, нито пък тя към него.

— Ела, Хари — каза весело жената в червено, като го хвана под ръка. — Приличаш на салонен лъв и що се отнася до мен, бих се задоволила само с лъва. Аз съм Лара Хейвърс.

Той усети топлото ѝ тяло, когато тя се приближи още повече.

— И все пак, кой си ти? — попита развеселено.

— Това е детектив Хари Джордан от отдел „Убийства“ на бостънската полиция — представи го Мал официално.

— Полицай? Колко вълнуващо. Кажете ми, Хари — Лара го придърпа в жужащата стая, — по работа ли си тук? Или само за удоволствие?

Мал стоеше на вратата с кошницата виолетки в ръце и ги наблюдаваше ревниво. Почувства онова внезапно стягане на сърцето, което чувстваше като дете, когато тя беше онази, която не канеха на празненствата, която не викаха да гостува и през нощта, нито пък я избираха в различните отбори. За миг се почувства отново като Мери Малъри, най-самотната от всички.

Тя се отърси от това чувство. *Нейните* гости бяха на *нейното* празненство, в *нейния* дом. *Нейният* успех беше събрал заедно всички тези хора. Какво ли я интересуваше, ако Хари се занимава с Лара Хейвърс? Той не означаваше нищо за нея... само един флирт.

Защо ли тогава сутринта се беше събудила с мисълта за Хари? Защо бързаше да прегледа гардероба си, препълнен с хубави дрехи, и накрая реши, че няма какво да облече? Защо се втурна към магазина и накупува онези неща, за да му готви тази вечер? Беше се обадила дори на търговеца на вина и му беше поръчала да открие шампанското, което Хари харесваше.

И защо ли беше хукнала да купува дрехи, колебаеща се като девойче дали да купи черната рокля от дантела, или изящната кремава

риза от сатен и черни кожени панталони? Решена да не я хванат в крачка този път — от гледна точка на дрехите — тя купи всичко.

После си каза, че е полудяла. Имаше поне дузина мъже, с които можеше да излезе тази вечер. Нямахше нужда от Хари Джордан и неговия сериен убиец, а беше сигурна, че той ще повдигне въпроса отново.

Почувства истинско облекчение, когато излязоха класациите и продуцентът предложи да отпразнуват случая.

— Нека отидем у дома — извика тя въодушевено. — Поканени са всички.

Бет се обади на фирмата за организиране на тържества. Мал се обади на няколко приятели и докато се усети, вече мушкаше в хладилника продуктите за вечерята и се преобличаше в късата черна рокля, а празненството набираше скорост.

Тя погледна Хари, който стоеше на другия край на стаята, заобиколен от жени, между които бяха Бет и Лара. Хари им разказваше нещо, а те се смееха и флиртуваха с него. Изглеждаше така, сякаш се чувства страхотно.

Тя влезе в спалнята си и сложи кошницата с виолетки на масичката до прозореца. Отпусна се на един стол, загледана в тях. Това не беше просто букет цветя, това беше мил и вълнуващ подарък, избран специално за нея. Реши, че в края на краищата Хари наистина е много сладък под коравата външност на полицай.

Тя стана, оправи полата си, пое си дълбоко дъх и се върна към празненството.

Стана единнасет часът, преди гостите да започнат да се разотиват, а тя все още не беше имала случаи да каже и дума на Хари. Той беше звездата на вечерта. Занимаваше гостите й с истории за убийства и насилие, научи ги как да танцуват на песента на Глория Естефан „Да, сеньор“ и обеща да им покаже идеални упражнения за начинаещи. С мъжете говори за баскетбол и за „Муунлайтин кльб“ — колко добре вървят нещата там и как смятат да построят игрище за хокей и да направят отбор. Той беше дружелюбен с всеки, а тя беше заета домакиня.

Мал наблюдаваше иронично как всички жени целуват за довиждане Хари, и направо се разсмя, когато Лара й прошепна:

— Не е ли най-сексапилният полицай, който си виждала извън телевизионния екран? А и него можеш да го докоснеш. Няма да имаш нищо против, ако му се обадя, нали? Имам предвид, че той каза, че отношенията ви са само професионални.

— Няма проблем — избъбри Мал небрежно. — Помежду ни няма абсолютно нищо.

Лара поклати глава удивена.

— Сигурно си полудяла, скъпа! Но пък в такъв случай аз имам късмет.

Мал пожела лека нощ на режисьора и на съпругата му, после на продуцента и накрая на Бет и Роб.

— О, изчакай само минутка — каза тя и се втурна към спалнята си.

След няколко секунди се върна с един пакет.

— Подарък за годишнината — каза и им го подаде. — Извинявам се, че забравих. Пътуването до Лондон изтри всичките ми спомени.

Мал им махна за довиждане и усети очите на Хари върху себе си. Обърна се и го погледна. Той стоеше до камината, подпрян на нея с ръце в джобовете. Косата му беше разрошена, брадата му беше набола. Изглеждаше като човек, който иска да свали сакото си.

— Какво трябва да направи човек, за да получи малко храна? — попита той с усмивка.

Тя повдигна рамене.

— Имаше храна. Хубава храна, и то много.

— Дреболия — изрече той, докато продължи да я гледа. — Аз съм онзи, когото покани на вечеря. Сецаш ли се?

— Ако не беше толкова зает да учиш приятелите ми да танцуват, щеше да забележиш вкусната храна, приготвена от най-добрите готвачи, която останалите хора ядяха.

— Учих само жените да танцуват. А вечерята не се брои ако не си седнал на маса, когато я ядеш. За предпочитане е да си срещу човека, който те е поканил.

— Кое те кара да смяташ, че съм те поканила на вечеря? — попита тя развеселена. — Никога не съм споменавала думата вечеря. Или тази вечер идеалната ти полицейска памет те подвежда?

— Ами да — каза той небрежно. — Също както твоята те подвежда за портрета по описание. Какво точно му имаше на портрета,

Малоун? Позна ли го или какво?

Тя повдигна рамене нетърпеливо.

— Не ставай глупав. Разбира се, че не съм го познала. Защо да го познавам?

— Първо, защото работата ти е да познаваш убийците. Срещала си мнозина престъпници. Мислех, че това е някой, когото си срещала вече. Или пък, че е брат ти.

— Да не си полудял!

— Добре, не е брат ти. Тогава кой, по дяволите, е той?

— Как, по дяволите, да знам?

Те стояха един срещу друг и си хвърляха гневни погледи.

— Да не би да се караме? — попита той с усмивка.

— Това се случва само на хора, които се познават добре, а ако ми позволиш да ти напомня, детективе, при нас случаят не е такъв.

— Мислех, че затова ме покани тази вечер. За да се опознаем по-добре.

Тя се разсмя.

— Ако не бяха виолетките, бих си помислила, че само искаш да ме питаш за убиеца.

— Те бяха само малък подарък, който смятах, че ще се хареса на красивата жена, с която щях да вечеряам.

— Наистина ли смяташ, че съм красива?

— Половин Америка смята, че си красива.

— А това означава, че другата половина не смята така.

Тя прехапа устни. Искаше ѝ се да не беше казвала това, да не беше се разкривала така пред него.

Той я погледна удивен.

— Има ли значение за теб какво си мислят те? Знаеш как изглеждаш. Вършиш страхотно работата си, имаш голям успех. Нима си толкова несигурна, Малоун?

Тя повдигна рамене, отбягвайки очите му.

— Просто се шегувах.

Той я наблюдаваше объркан.

— Не, не се шегувах — промълви тихо. — Не искаш ли да ми разкажеш?

— Няма нищо за разказване.

— Има. — Той повдигна с ръка брадичката ѝ, за да я принуди да го погледне. — Можеш да ми кажеш, Мал. Обещавам да пазя тайна.

— О, Хари — разсмя се тя, — звучиш също като мен.

— Понякога ти не звучиш като себе си. И точно това е объркващо.

Той прокара пръсти по тила ѝ и ги зарови в меката ѝ коса.

Мал усещаше докосването му и топлината, която се излъчваше от пръстите му. По гърба ѝ пробяга тръпка от удоволствие и тя се облегна на гърдите му. Той я притискаше нежно и масажираше тила ѝ, докато тя се отпусна.

— Приятно ли ти е? — прошепна.

— Ммм. Сбъркал си професията си, детективе. Трябвало е да станеш масажист.

Тя се разтапяше и си го знаеше.

Повдигна лице към него и погледите им се вплетоха. Устните му докоснаха леко нейните и тя въздъхна. После се стегна и се отдръпна от него.

Оправи роклята и косата си.

— Знам, че по душа си едно старомодно момче и не смяташ да се възползваш от мен — каза тя, като му хвърли един кокетен поглед през миглите си и се отправи към кухнята.

Хари я последва. Свали сакото си, скръсти ръце и се подпря на кухненската врата.

— Така е. Само че... не знам дали някой някога ти е казвал това.

Тя го загледа в очакване.

— Устните ти са меки като цветчетата на виолетките.

— Хмм. Наистина ли, детективе? — Тя извади бутилка шампанско от хладилника и я повдигна. — Любимото ти. Не съм забравила.

Той кимна впечатлен.

— Наистина не си.

Взе бутилката от нея, отвори я, без да разлее и капка и наля шампанското в две кристални чаши.

— Пия за приятната вечер, детектив Хари! — Тя бе възвърнала предишното си шеговито настроение.

— Искаш да кажеш, че още не е приключила.

Тя се разсмя.

— Не мога да те изпратя да си ходиш гладен. В хладилника има още храна.

Той отвори хладилника и огледа съдържанието му.

— Изглежда така, сякаш си се приготвила за гости на вечеря.

— Бях, но се уплаших.

Той извади пьдпъдъци.

— И ти смяташе да ги сготвиш? За мен?

— Да. Заедно с карфиол, кускус, лук, спанак и лимон.

Той повдигна очи към небесата.

— Тя можела и да готви — изрече с изпълнен със страхопочитание глас.

— Какво ще кажеш за сандвич? По-бързо е. Майонеза или горчица?

Тя вдигна бурканчетата.

— И двете.

Той я наблюдаваше, докато тя правеше сандвичите и ги оставяше в ярки синьо-жълти чинии.

— Матис би го нарисувал точно така — каза той с възхищение. — Неподвижен живот на два сандвича с пуйка в Манхатън.

— Не забравяй бутилката шампанско.

Тя взе чашите и тръгна обратно към дневната. Остави шампанското на масичката, свали сандалите си, седна на килима пред камината и пусна музика. Загадъчните вариации на Едгар се понесоха из стаята.

Мал погледна Хари, който седеше срещу нея.

— Чудя се как ли човек, който може да сравни сандвич с пуешко с картина на Матис, е станал детектив.

— Вече знаеш как. Прегледахме това на предишната ни среща, нали се сецаш?

— Предишната ни среща?

— Как иначе би го нарекла?

Тя отхапа от сандвича си, докато обмисляше.

— Служебен ангажимент. Точно това беше.

— Може би за теб.

— А тези меки цветчета на виолетки? Полицайте не говорят така.

— Как очакваш да говори един полицаей?

— О, нали знаеш. Рязко, грубо, отрезвяващо. Черно и бяло, без нюанси.

— Аз съм известен с нюансите си.

Тя се разсмя.

— Виждам, че сандвичът ти харесва.

— Тази вечер ми липсваше ресторантът „При Руби“. Но все пак, като се вземе предвид всичко... луксозната обстановка, висококачественият сандвич, синьо-жълтите чинии като картина на Матис и меките устни... бих предпочел да съм тук.

Той не добави с теб, но тя знаеше, че го мисли. Доволна, се отпусна назад, върху петите си, като отпиваше виното си и го гледаше как довършва сандвича си.

Той огледа стаята.

— Изглежда така, сякаш си живяла тук от векове. Наследствен дом, портрети по стените, семейни снимки в сребърни рамки.

Той взе една снимка от масата и я разгледа. На снимката се виждаше двойка. Мъжът беше висок и симпатичен, с грубовата външност. Ръката му беше сложена на раменете на дребничка, младолика блондинка с широка усмивка. Бяха застанали до дървено бюро в стая, която гледаше към езерото. Изглеждаха щастливи и доволни заедно.

— Родителите ти ли са това? — предположи той.

Тя повдигна рамене.

— Приличам ли на тях?

Той се вгледа в снимката.

— Струва ми се, че да.

— Точно затова ги избрах.

Той рязко вдигна глава.

— Ти си ги избрала?

— Разбира се. В един казион. Избирала съм всички хора, които виждаш тук на снимки и картини. Когато създавах новото си минало.

Хари остави внимателно снимката.

— Не искаш ли да ми разкажеш за това, Малоун?

— Не. Ти знаеш какво искам да кажа. — Устните ѝ внезапно се стиснаха, а тя отново имаше онзи наранен вид.

— Не, не знам какво искаш да кажеш. — Той отиде до нея и взе ръката ѝ. — Но мисля, че имаш нужда да разкажеш на някого. Защо

това да не съм аз?

Тя вдигна рамене.

— О, не знам... Това е една съвсем обичайна история. Просто толкова упорито се опитвах да я оставя зад гърба си. Да се превърна в друг човек.

Той се намръщи объркано и тя продължи:

— Истината е, че аз всъщност не съществувах, преди да създам образа си.

И тя внезапно му заразказва за детството си — за бруталния си баща, за непрекъснатото депресираната си майка, за бягството към океана, в Голдън.

Самотен малък градец го бе нарекла майка ѝ, когато влизаха в града с целия им багаж, струпан в стария „Шевролет“. И беше права.

Посивелите, белязани от времето дървени постройки на Голдън се бяха вкопчили със свирепо упорство в бруления от вятъра бряг. Имаше и няколко обществени сгради и стари хора, които продължаваха да остаряват. Беше скучно местенце, което за кратко флиртуваше през лятото със случайно появилите се посетители и се опитваше да изглежда процъфтяващо и гостоприемно под избелелите украси. Но онези посетители, които се спираха да погледат, никога не оставаха. Бързо продължаваха напред, в търсене на по-оживени и весели места.

Всички жители на Голдън бяха родени тук, както и бащите и дядовците им, затова набързо нарекоха семейство Малоун боклук и ги изключиха от снобското си малко общество.

Мал не намираще думи, с които да опише ужасната самота през тези години. Абсолютната самота, която се простираше безкрайна зад нея, нескончаема пред нея. Единственият ѝ близък човек беше майка ѝ, но само защото живееха заедно, не защото майка ѝ се интересуваше от нея. Тя от нищо не се интересуваше. Понякога, докато лежеше на оранжевата кушетка и се опитваше да заспи, Мери Малъри биваше завладяна от ужас, защото знаеше, че ако тя умре тази нощ, никой по Божията земя не би се заинтересувал. Тя наистина беше едно нищо.

Мал все още виждаше стария фургон, където непрекъснато имаше течение, усещаше миризмата на море, на гниещи боклуци и киселия мирис на мизерията. В този миг тя беше там — преживяваше това отново, усещаше миризмата, мразеше онзи живот.

Фургонът беше предвиден за даване под наем през лятото. Беше малък и повече от мизерен. Беше грозен. Всичко в него беше сиво и изтъркано, с изключение на канапето, което беше избледняло от червено до отвратително оранжево. Майка ѝ заемаше единствената спалня в дъното, която имаше малък прозорец, но той не се отваряше, дори и в най-горещите дни, въпреки че Мери Малъри се беше опитвала с един гаечен ключ, но безрезултатно. Така че, когато времето беше горещо, майка ѝ просто сядаше в дневната и отваряше широко вратата, а телевизорът работеше по цяла нощ и Мери Малъри изоставяше всяка надежда да заспи.

Майка ѝ беше пристрастена към телевизията. Гледаше всичко, всички късни програми, въпреки че Мери Малъри би се заклела, че тя никога не чува и дума от онова, което се говори. Картините просто минаваха пред погледа ѝ — хора, места, събития, докато тя палеше цигара след цигара и димът се виеше безкрайно към тавана. Мери Малъри предполагаше, че майка ѝ се вживява в телевизията така, както самата тя се вживяваше във филмите. Телевизията ѝ напомняше, че е жива. Тя дори не превключваше каналите. Каквото даваха, това гледаше.

Мери Малъри се опитваше да я убеди да си легне.

— Хайде, мамо — казваше тя и заставаше пред телевизора. — Ужасно късно е, а аз трябва да поспя.

Майка ѝ отместваше поглед и запалваше нова цигара.

— Гледам телевизия — отговаряше тя меко.

Но отнесенният поглед на майка ѝ подсказваше на Мери Малъри, че в главата ѝ вървят съвсем различни мисли.

Майка ѝ така и не си намери работа. Живееха от помощи. Задължение на Мери Малъри беше да ходи в „Социални грижи“ всеки понеделник и да взема купоните за храна.

— Пак ли ти? — казваше госпожица Орора Питърсън, като поглеждаше над дългия си нос и наместваше наниза дребни изкуствени перли на кльощавата си, но благопристойна шия и се пресягаше за папката на Малоун.

Мери Малъри беше сигурна, че тя знае наизуст подробностите за мизерията на нейното семейство, но въпреки това правеше внушително представление, като ровеше из книжа, та, поглеждаше нагоре от време на време и си мърмореше:

— Хм... хм... да, ясно.

Мери Малъри често си мислеше колко жалко е че в „Социални грижи“ не работеха същите хора, които се нуждаеха от помощ, защото те щяха да бъдат по-мили и щяха да чувстват по-искрена благотворителност към нещастниците като нея.

Но госпожица Орора Питърсън живееше в хубава, боядисана в бяло къща, разположена под сянката на стари дъбови дървета, в почтената част на града. Това беше същата къща, в която тя беше родена и която ѝ беше оставена от баща ѝ. Носеше очила със светлосини рамки, къдреше косата си три пъти в годината във фризьорския салон на Джоди, където лакираха и ноктите ѝ в благоприлично бледорозово. Караше почти нов бял „Буик“, през двуседмичната си отпуска всяка година ходеше в един и същ курорт в планините и всяка неделя посещаваше презвитерианската църква „Свети Джон“, въпреки че в сърцето ѝ нямаше обич към никого — Мери Малъри подозираше, че това включва и Исус — но пък така имаше възможност да покаже най-новата си шапка.

Мери Малъри се взираше в надраскания линолеум на пода и окъсаните обувки на другите хора, които чакаха на опашка, докато госпожица Питърсън разглеждаше документите в папката ѝ толкова съсредоточено, сякаш разгадаваше някакъв тайнствен код. След около пет минути жената вдигаше поглед и изричаше уморено:

— Ах вие, семейство Малоун... Кога най-после пропадналата ти майка ще си намери работа, вместо да кара нас, данъкоплатците, да се грижим за вас?

Тя вземаше голям гумен печат, удряше го върху страницата и най-накрая преброяваше купоните. После ги мушваше през тесния процеп на стъклото, което я отделяше от грубостта и недодяланите маниери на онези, които бяха изпаднали в беда. И нито веднъж дори не погледна към Мери Малоун.

С пламнали от притеснение бузи Мери Малъри отиваше в супермаркета на другия край на града. Грабваше количката, поемаше между щандовете и започваше да я пълни с царевични пръчки, мляко, маргарин, сирене, салам и хляб. Вземаше кутия боб, четвърт кафе — което се случеше да има намаление на цената за деня. После прибавяше два картофа, а накрая си позволяваше и две зелени ябълки.

След това отиваше на опашката и се приготвяше за второто унижение за деня.

Бузите ѝ пламтяха от срам, докато касиерът броеше купоните ѝ. Винаги се ужасяваше, че може да е прекалила и да ѝ се наложи да връща някои неща. Стиснала кафявата кесия, тя продължаваше надолу по улицата, до бензиностанцията, където собственикът ѝ даваше цигари за майка ѝ, въпреки че не беше пълнолетна. Това беше единствената проява на добро отношение за деня, въпреки че той го правеше само защото не искаше да изтърве нито един клиент, а не защото я съжаляваше. Но това все пак ѝ спестяваше доста неприятности, защото след първата оптимистична година майка ѝ практически престана да излиза от къщата, а Мери Малъри беше сигурна, че тя би полудяла без цигарите си.

Майка ѝ излизаше единствено когато потъваше в най-дълбока депресия. Тогава тя се връщаше от училище и откриваше, че майка ѝ я няма. Намираще я на скалите, загледана в морето или да се разхожда бавно по брега, без да забелязва вятъра и дъжда, нито пък огромните вълни, които се блъскаха с рева на експресен влак, карайки земята да трепери под краката ѝ.

Най-накрая тя се връщаше вкъщи. Изсушаваше мократа си от дъжда коса, правеше си чаша кафе и пускаше телевизора. Сякаш бурята беше уталожила онова, което я измъчваше.

Веднъж, на път от магазина към къщи, Мери Малъри мина покрай няколко момичета от училище. Те бяха облечени в елегантни нови пуловери, караха лъскави червени велосипеди, а устните им бяха яркорозови от новото червило с предизвикателен цвят. Те сякаш не я забелязваха или ако я бяха забелязали, се направиха, че не я виждат. Бъбреха си една с друга за момчета, докато караха велосипедите си сред облак от парфюм, току-що купен от парфюмерията на Бартлет.

Мери Малъри прехвърли пакета с покупките в другата си ръка. Намести пластмасовите очила, с които изглеждаше като бухал, и се загледа завистливо след момичетата. Беше сляпа като прилеп. Лещите бяха толкова дебели, че изглеждаха като дъната на бутилки от кока-кола. Имаше чувството, че е скрита зад тях и момичетата всъщност не са я видели. Защо иначе не и казаха поне здравей? Но пък и никой никога не я поздравяваше.

Припомни си първия, ужасен, ден в училище. Въведоха я в стаята и я избутаха пред класа. Трийсет чифта очи я пронизваха, вперени в прекалено късата ѝ, избеляла рокля в износените маратонки и грозните очила. Със здраво насадения си групов инстинкт те веднага разбраха, че тя не е една от тях. Момичетата започнаха да се кискат и да си шепнат чудачка и грозница.

— Кажете *здравей*, Мери Малъри — нареди учителката, като я погледна е нетърпение, защото тя все още стоеше объркана пред класа.

— Здравей, Мери Малъри — казаха всички в хор и отново се разкискаха.

Мери Малъри измърмори едно здравейте и забърза към чина, който ѝ показва учителката. Очакваше с ужас междучасията, но нямаше защо, тъй като никой не се опитваше да говори с нея. Никой не ѝ предложи да я разведе наоколо или да бъдат приятели. Никой дори не си правеше труда да я зяпа или да ѝ се подиграва. За целия седми клас от гимназията в Голдън тя сякаш беше невидима.

Мълчанието я измъчваше най-много. Вкъщи майка ѝ рядко говореше, все беше потънала в своя собствен свят. В училище, с изключение на задаваните от време на време въпроси от учителите, никой даже не я поздравяваше. И преди беше срамежлива, но сега беше непрекъснато потисната. Казваше си, че е така, защото е грозна, защото е бедна, защото майка ѝ е луда, защото трябваше да чака на опашката пред госпожица Орора Питърсън и след това да дава унижаващите я купони в супермаркета на Голдън. Защото дрехите ѝ бяха евтини, купени от някой оказион, защото никога нямаше да си купи списание „Гламър“ и сода, нито пък да пробва всички нови червила и парфюми в магазина на Бартлет. Тя беше никоя. *Нищожество*. Незабележимото момиче от гимназията в Голдън.

Отнасяше вкъщи покупките и ги нареждаше в шкафа. Даваше цигарите на майка си и виждаше някакъв проблясък на удоволствие в отсъстващия ѝ поглед.

— Благодаря, Мери Малъри — казваше майка и с прегракнал глас.

И не продумваше повече до края на вечерта.

Мери Малъри облече един пуловер и тръгна по скалите, загледана в развълнуваните зелени води на океана. Спомни си колко развълнувана беше, когато дойдоха да живеят на крайбрежието, в

Голдън, население 906. Би се хванала на бас, че сега, когато и двете с майка ѝ бяха тук, никой така и не е променил надписа на население 908. Те не бяха истински жители като госпожица Орора Питърсън. Бяха просто боклук, който живееше от парите на почтените данъкоплатци и толкова.

Долу, на плажа, тя видя две момчета, които тичаха с едно куче. Веселяха се по толкова простичък начин, като хвърляха камъчета във водата, а кучето ги гонеше, че на нея ѝ се прииска да се присъедини към тях. Искаше ѝ се да изкрещи:

— Аз съм тук, не ме ли виждате? Вътре в мен има човек като вас. Искам да се смея, да се веселя и да имам приятели.

Чудеше се какво ли щяха да кажат, ако тя го направеше, но и без това нямаше да се осмели. Срамежливостта ѝ сякаш я осакатяваше. Беше различна и щеше да си остане такава.

Освен в мечтите си. Когато майка ѝ най-после заспеше, тя лежеше будна и мечтаеше за сигурност. Мечтаеше за боядисана в бяло къща, като къщата на госпожица Орора Питърсън, пълна с масивни дъбови мебели. Представяше си, че кара открит бял „Кадилак“, вместо старият зелен „Шевролет“, вятърът развява вълнистата ѝ руса коса, а не правите пепеляворуси кичури. Мечтаеше за пиле на масата в неделя вечерта и за току-що изпечен ябълков пай. Мечтаеше майка ѝ да сложи нова шапка, а тя — розово червило, и да отидат на църква, после да побъбрят със съседите си и дори да изпият по нещо по-късно.

Тя растеше и мечтите ѝ ставаха по-големи. Вече мечтаеше за успех. Знаеше, че има други места, други светове, където хората не живееха като нея, дори не и като госпожица Орора Питърсън, и че един ден ще бъде част от този свят. Тогава щеше да купи на майка си нов дом, с изглед към океана, където и да е — само не в Голдън. Щеше да ѝ купува хубави дрехи, диамантени обици, щеше да я накара да се усмихне отново така, както онзи единствен път, когато беше разбрала, че няма да ѝ се наложи да вижда отново садистичния си съпруг. Мери Малъри искаше да превърне всички мечти на майка си в действителност. И своите също.

Но на следващата сутрин, когато се събудеше, тя пак си беше момичето, което не съществува.

Мал се върна от болезненото детство към действителността. Повдигна глава и погледна Хари. Видя съчувствието в хубавите му сиви очи.

— Никога и на никого не съм разказвала това — промълви тя тъжно. — Бях прекалено ужасена, за да отида на психоаналитик. Просто не можех да го изрека, да го призная. Страхувах се, че ако го направя, ще се превърна отново в Мери Малъри и всичко, за което съм се борила, всичко, което съм станала, ще изчезне.

Хари взе ръцете ѝ. Бяха студени, а красивото ѝ лице беше бледо и измъчено. Той целуна дланите ѝ.

— Била си смела, Мал. Спечелила си — изрече той с възхищение. — Как успя?

Тя повдигна рамене.

— По обичайния начин. Бях умна и упорита. Учих, спечелих стипендия. Години наред животът ми се състоеше само от това... учение и упорит труд. — Тя въздъхна, припомняйки си дългите, тежки, белязани от мизерия, години. — После се дипломирах и... е, ти знаеш останалото.

Тя се изправи на крака, оправи полата си и внезапно се уплаши, че го е притеснила.

— Хващам се на бас, че съжаляваш, че си попитал — каза тя с пресилена усмивка.

Той поклати глава.

— О, не, не съжалявам.

Тя осъзнаваше толкова силно присъствието му до себе си, че имаше чувството, че поема въздуха, който той диша.

— Не си отивай, Хари — изрече тя внезапно и отпусна глава на рамото му. — *Страх ме е.*

Той я притисна до себе си и приглади косата ѝ. Смяташе, че тя изглежда потресена от това, че само преди миг е съживила дългото си мълчание.

— Няма от какво да се страхуваш — увери я той. — Всичко е отминало, край. Миналото си е минало. Понякога съжаляваме, че сме го изгубили. Понякога благодарим на Бога, че не ни се налага да го изживеем отново. Повярвай ми, знам го...

Тя го погледна с широко отворени очи, учудена какво ли иска да каже той.

— Но не бива да оставам, Мал. Моментът не е подходящ.
Тя стисна ръката му... Не можеше да му позволи да си тръгне.
— Знам. Просто ме е страх да остана сама.

Той погали лицето ѝ.

— Няма от какво да се страхуваш, Мери Малъри. Обещавам.

Тя погледна встрани. Изведнъж по бузата ѝ се плъзна огромна, кристална сълза.

Той я притисна шокиран. Желязната жена чудо от телевизията плачеше. Прегърна я, каза ѝ, че всичко ще бъде наред, че, разбира се, той ще остане. Погали косата ѝ, изтри сълзите ѝ и ѝ подаде кърпичка, за да си издуха носа.

Тя му се усмихна неуверено. Очите ѝ бяха подути, а носът — зачервен. Струваше му се, че не бива, но все пак я целуна. Устните ѝ му отвърнаха и той се забави върху тях. Прав беше първия път... устните ѝ бяха меки като цветчета.

Той я отдръпна от себе си и ѝ се усмихна.

— Предполагам, че ще спя на дивана.

— Имам гостна, но там леглото не е приготвено.

— Само ми дай възглавница и одеяло и ще отлетя в страната на сънищата, преди да си се усетила.

Той пусна ръката ѝ. Тя се поколеба за миг, после отиде в стаята си.

Той я последва.

— Ммм, много уютно — каза той и се огледа. — Когато остана сам в моето малко легло, ще мога да си мисля за теб, разположена в това голямо легло.

Тя хвърли възглавницата по него и той я улови.

— Не позволявай на въображението си да се развихря, Джордан.

— Сигурно ще ми бъде трудно, но ще се опитам. — Той притисна до гърдите си възглавницата, вместо Мал. — Лека нощ, Мери Малъри Малоун. И никакви лоши сънища, обещавай ми.

— Обещавам.

Тя сложи ръка на сърцето си, както правеше, когато беше дете.

— Лека нощ, тогава.

Той я целуна леко по носа.

— Лека нощ, Хари.

Вратата се затвори след нея и той отново се зачуди на лекия трепет в гласа ѝ, когато произнася името му. Но по-късно, когато се въртеше буден в леглото, се замисли защо ли все още имаше някакво подозрение, че тя не му е казала всичко. Че има още тайни, които не е готова да сподели.

Мал скочи в леглото. Погледна часовника. Беше пет часът. Затвори очи и се заслуша. Ето го отново... звукът от течаща вода. Усмихна се, облегна се на възглавниците и придърпа завивките до брадичката си. Детективът беше ранобуден.

Тя стана от леглото, облече къс розов памучен халат и тръгна боса към кухнята. Застана на вратата и се загледа в Хари. Беше само в тъмносини боксерки и нищо друго. Тялото му изглеждаше слабо и жилаво, косата му стърчеше, а той се опитваше да направи кафе в машината.

— Косата ти изглежда така, сякаш си спал в нея — обади се тя.

Той се обърна и я погледна.

— Съжалявам, но не се сетих да си взема гребен, нито пък четка за зъби.

— Мога да ти намеря и двете.

— Такава експедитивност в пет сутринта! Нямах намерение да те будя.

— Всичко е наред. А и не бих пропуснала гледката за нищо на света... ти, в тези сини боксерки...

Тя се усмихна. Миналото беше зад гърба ѝ и тя отново се чувстваше като Мал Малоун. И нещо повече, чувстваше се щастлива и самоуверена.

Взе кафето от него и сложи във филтъра.

— Ако знаех, щях да купя кифли.

— Аз щях да купя, ако знаех.

Те се погледнаха и се разсмяха. Той обви ръце около кръста ѝ.

— Моментът подходящ ли е, госпожо Малоун, да поискам среща? *Истинска* среща този път.

Тя се отпусна назад, замислена, с пръст на устните.

— Мисля, че вече се познаваме достатъчно. Тогава защо не?

— Тук или при мен?

— Този път при теб. Мой ред е да открия как живее другата половина.

— За мен ще бъде удоволствие, госпожо Малоун. За съжаление, първо трябва да проверя кога не съм на работа.

— Аз също.

— Е, тогава ще ти се обадя днес по-късно.

Кафе — машината съскаше и бълбукаше. Мал се измъкна от прегръдката на Хари и извади чаши, мляко и захар.

— Страхувам се, че имам само мляко — каза тя, докато наливаше кафето.

— Пия го черно.

Погледът ѝ се отправи към него.

— През цялото време научавам неща за теб.

— Така е.

Той се приближи и взе чашата от нея. Тя усети мириса на токущо изкъпаното му тяло, видя косъмчетата, които се виеха по гърдите му. Определено беше опасен.

— Брадата ти е набола.

Тя се извърна и наля мляко в кафето си.

Хари прокара ръка по потъмнялата си брадичка.

— Това ме издава. Сега какво ще си помисли портиерът?

Тя се разсмя.

— Да мисли каквото си иска.

— Значи не се страхуваш, че ще продаде историята на „Инкуайър“?

— Аз съм съвременна жена — повдигна рамене тя. — От мен не се очаква да бъда отшелничка.

Той отпи от кафето си.

— Трябва да взема нещата си от хотела и да хвана полета в шест от „Ла Гуардия“.

— Тогава е най-добре да се размърдаш.

— Така е. — Той се поколеба, отпивайки от кафето. — Мал, благодаря ти, че ми се довери снощи.

Тя кимна.

— Ще изтървеш полета.

Не искаше да си припомня колко много от себе си беше разкрила пред него.

Той се върна в стаята си и се облече бързо. Когато излезе, тя го чакаше.

— Имам чувството, че съм *другият* — каза той — онзи, който се измъква призори.

— Като изключим това, че няма съпруг, слава Богу.

— Радвам се, че е така. Обичам жените ми да са свободни от всякакви усложнения.

— За всеки случай... ако решиш нещата да станат сериозни — подразни го тя.

— За всеки случай.

Той я прегърна и тя усети силното му тяло до себе си, усети в ноздрите си онова леко мъжко ухание. Притисна се до него. Искаше ѝ се да не му се налага да хваща самолета. И тогава той я целуна.

Същата продължителна, нежна целувка, като предишната нощ.

Той я пусна и тръгна към асансьора.

— Лара Хейвърс ще ти се обади — каза тя ревниво.

— Колко неприятно, че телефонът ми го няма в указателя.

Тя се усмихна.

Вратите на асансьора се отвориха.

— Ще ти се обадя — подхвърли той.

Усмивката все още стоеше върху устните ѝ, когато вратите се затвориха и той изчезна от погледа ѝ. Тя се върна в спалнята си, за да се приготви за напрегнатия ден, който ѝ предстоеше. Погледна към кошницата, сложена на масичката под прозореца. До нея лежеше позамърсен кафяв плик, който не беше забелязала. Объркана, тя го отвори и се взря в тъмните, зловни очи на серийния убиец от портрета по описание.

— О, Хари — прошепна тя шокирана. — Все пак го направи. Евтин номер, негоднико.

ГЛАВА 17

Гръмотевичната буря и поройният дъжд със силен вятър забавиха полета на Хари за Бостън. По телевизионните новини показаха, че преминава тропическа буря. Той се разхождаше из чакалнята на летището и си мислеше за Мал Малъри, докато отпиваше от безплатното кафе. Тя все още беше загадка за него, въпреки че сега я разбираше по-добре. Онова, което не разбираше, тъй като тя въобще не го спомена, беше свързано с портрета по описание.

Замисли се как ли щеше да постъпи тя, когато открие портрета на убиеца. Надяваше се той да размърда паметта ѝ. Ако ли не, поне тя да дойде при него и да му каже какво в образа на мъжа я тревожи толкова много.

За пръв път в живота си той закъсня за работа. Нямахме време дори да отиде вкъщи и да види Скуийз, който беше оставен на нежните грижи на Майра, жената, която го гледаше, когато Хари беше зает.

Майра беше около шейсетте, с приятна фигура, буйна медночервена коса, разпиляна до кръста ѝ, дълги поли и здрави чорапи. Изглеждаше като човешкия вариант на ирландски сетер на съседите, който тя разхождаше всеки ден.

— Намери кога да закъснееш — каза Росети, когато Хари най-после влезе в полицейското управление. — Шефът ни събра в осем. Не можеш да си представиш как се вбеси, когато ти не се появи. И аз трябваше да поема цялата тежест на гнева му. Най-кратко казано, думите му бяха: *„Как ли да очаквам от вас двамата да хванете някой нарушител, да не говорим за убиец“*.

Хари се усмихна. Шефът знаеше всички случаи, с които се занимаваше той. Наистина, някои престъпления оставаха неразкрити, но съотношението беше добро, а и шефът не забравяше, че той се е посветил на професията и работи упорито. И че никога не изоставя убийствата. Занимаваше се с тях така, както Скуийз изравяше някой кокал, заровен в задния двор — внимателно, систематично, малко по

малко. Нямахме намерение да остави убиеца на Самър Янг на свобода. Ако въобще можеше да се направи нещо, той щеше да го направи.

— Почивката добре ли мина, Професоре?

Росети наклони стола си назад. Скръсти ръце, усмихна се на Хари и повдигна въпросително тъмните си, гъсти вежди.

— Може и да имаш идеални зъби, Росети, но умът ти не е наред. Една свободна вечер едва ли може да се нарече почивка.

— Що се отнася до теб, може. Тя сигурно е нещо специално за теб, щом те е накарала да напуснеш града.

Хари го погледна.

— Да, така е.

— А дали знаем името ѝ.

Росети се люлееше напред-назад със стола и се подсмиваше.

— Ти не го знаеш. Аз го знам.

— И така ще си остане, а?

— Аха.

Хари прегледа набързо купищата документи на бюрото си.

— Дали има някаква малка вероятност това да е Малоун?

Росети наклони стола твърде много. Чу се трясък и когато Хари се обърна, го видя проснат на земята. Разсмя се, докато Росети се изправяше, разтривайки лактите си.

— Вече не правят столовете така, както едно време, когато бях малък — измърмори Росети.

— И детективите също. Ти си разбил калъпа. Вместо да се ровиш в личния ми живот, защо не ми кажеш какво точно стана при шефа?

И Росети го направи.

После всички сякаш подлудяха, когато дойде съобщението за стрелба в магазина „Седем — Единайсет“. За секунди бяха там и въобще не остана време дори да мислят за госпожа Малоун.

Униформени полицаи обкръжаваха магазина, когато колата на отдел „Убийства“ пристигна с виещи сирени. Над тях кръжеше хеликоптер.

Хари и Росети изскочиха от колата и се огледаха.

Точно зад тях спря линейка и лекарите изтичаха, понесли екипировката си. Появиха се и репортерите от „Херълд“ и екипът от местната телевизия. Росети отиде да поговори с полицаите от

патрулната кола, които бяха пристигнали първи, а Хари си проправи път през тълпата към входа.

— Детектив Джордан!

Това беше репортерката от местната телевизия.

— Колко жертви има, детективе? Какво знаете за убиеца?

Той вдигна ръка.

— Почакай малко, Лусия! — Той не се спря при нея. — Ще ти кажа какво се е случило веднага щом самият аз разбера.

Лусия се обърна към камерата.

— Току-що научихме за стрелба в местен магазин — започна тя уверено. — Все още не сме сигурни за броя на жертвите, но се говори, че може да са повече от една. Засега няма информация и за нападателя, въпреки че скоро очакваме да научим нещо ново. Онова, което знаем, е, че става въпрос за кражба и са се чули няколко изстрела. Ще продължим да ви информираме за развитието на случая.

Вътре в магазина Хари огледа жертвите. Единият беше мъртъв — половината му череп беше отнесен. Лекарите се бяха надвесили над другия — чернокож младеж — и го слагаха на системи. Нямаше много кръв, само няколко малки, кръгли дупки на гърдите, но когато го повдигнаха, под него имаше цяла локва кръв. Беше в безсъзнание, затова го преместиха внимателно на носилка.

— Другият е твой, Професоре — обяви лекарят, докато избутваха по-младия мъж към линейката.

Росети влезе и застана до Хари, загледан в мъртвия мъж.

— Професоре, не си ли мислиш понякога, че си избрал погрешната професия? Трябваше да продължиш да се занимаваш с правото. Чисто, просто и приятно. И се плаща по-добре.

После дойде съдебният лекар, след него експертите и започна добре познатата процедура, която следваше всяко убийство.

Навън полицаите разпитваха двама очевидци, които видели убиеца, докато бягал от магазина. Те казаха, че той носел оръжие, скочил в една кола, която го чакала, и изчезнал. Раненият младеж работел в магазина, по-възрастният мъж, който починал, сигурно е бил клиент.

— Бил е на погрешното място в погрешното време — обобщи Хари горчиво, докато съдебният лекар извършваше прегледа си.

Очертах с тебешир положението на жертвата, след това поставиха тялото в специална торба и затвориха ципа ѝ. Хари си помисли с тъга, че след убийството не остава нищо от човека, дори и нормалното достойнство на смъртта.

— Оръжието е било вероятно узи — определи рязко лекарят. — Експертите ще уточнят модела.

Полицаяте имаха описание на колата, с която е избягал убиецът — бял пикап. Хари наостри уши и разпита по-подробно двамата свидетели. Първо — жена на средна възраст. Тя каза, че била на път за магазина, когато оттам излетял мъжът.

Беше преbledняла и дишаше тежко, но успя да им даде добро описание.

— Можех да бъда аз — повтаряше тя отново и отново. — Две минути по-рано и можех да бъда аз.

Другият свидетел беше един бездомник, който висеше край магазините и ровеше из кофите за боклук за бутилки, които да върне и да припечели нещо — то понякога му стигаше, за да си купи евтин алкохол и да облекчи неволята си. Но все още беше рано и той не беше събрал достатъчно за дневната си доза, затова разказа съвсем ясно какво е видял.

— Бял „Форд“ пикап — повтори той твърдо. — Стар и очукан. Малко поръждясал. Кола като тази не бива да е на пътя, детективе. Не, господине, този боклук трябва да се разкара от улицата.

— Прав си, приятелче.

Хари сложи в ръката му няколко долара, докато никой друг не гледаше. Не мислеше за ръждясалия пикап, искаше му се да разкара убиеца от улиците.

Надявах се да хванат убиеца по колата, но Хари знаеше, че тя вероятно е открадната, а и без това щеше да бъде изоставена възможно най-скоро. Можеше да заложи главата си, че убийството е свързано с наркотици. И че е свързано с друго нападение, преди няколко седмици — предполагаемата случайна катастрофа. Хари се канеше да отиде в „Муунлайтин кльб“ тази вечер и да поразпита. Не че децата бяха информирани, но когато убиваха някого от техните, може би някой щеше да се разприказва.

Експертите продължиха да си вършат работата, а Хари и Росети поеха обратно към полицейското управление.

По обратния път дойде второто обаждане — убийство в стар склад на Атлантик авеню. Обезглавен азиатец. Хари предположи, че причината отново са наркотиците, почти винаги бяха те.

— Наркотици, секс и пари — съгласи се Росети. — Мотивът винаги е един от тези.

Денят се оказа дълъг, труден и мрачен, един от онези, които оставяха рани в ума, ако не и в душата, ден като онзи, когато умря Самър Янг.

Единственият миг, когато Хари се отдели от всичко това, беше много по-късно. В управлението се получиха резултатите от ДНК тестовете на спермата, открита по Самър Янг. Бяха същите като при другите две жертви. Определено търсеха сериен убиец. Той тържествуващо се замисли за портрета по описание. Беше сигурен, че националната телевизионна мрежа вече ще им окаже съдействие и ще го разпространи. Което означаваше, че вече не е зависим от госпожа Малоун.

До вечерта бурята стигна чак до Ню Ингълнд. Дъждът се изсипа, а светкавиците осветяваха града като фойерверки на Четвърти юли. В центъра на града изгасна токът, после и в някои от предградията. Станаха множество задръствания. Залата за бърза помощ в болницата беше в пълен хаос. Пациентите бяха изнасяни бегом от линейките и после чакаха лекарите да стигнат до тях.

Сузи Уокър работеше упорито, заедно с останалите сестри. Помагаше да се настанят пациентите и правеше каквото беше необходимо, докато лекарите установяха сериозността на нараняванията и отбелязваха случаите, които се нуждаеха от спешна операция.

Всички се включиха в работата. Шефът на отделението по гинекология помагаше, доктор Уаксман — също. Дори доктор Блейк, който тъкмо си тръгваше, когато започна всичко, и не беше намерил време да си сложи бялата престилка, работеше заедно с всички останали.

— Дали не могат да проявят малко разум и да карат бавно — промърмори той, докато почистваше внимателно раната върху челото на една жена. — Господи, толкова е неразумно. Тези хора се самоубиват по мокрите магистрали.

Той огледа критично пациентката и раната ѝ. Очите ѝ бяха отворени, но се виждаше само бялото. Дишаше бавно, с ужасен стържещ звук.

— Фрактура на черепа — определи той с въздишка, — и то тежка. Откарайте я на скенер — обърна се към санитаря — колкото може по-бързо. Аз ще се обадя на хирурга.

Той се обърна към следващия пациент — малко момче, някъде около шестгодишно, което го гледаше с тъмни, уплашени очи.

— Мамо — прошепна момчето, като видя, че отдалечават майка му.

Доктор Блейк поклати глава. Най-вероятно момчето нямаше да има майка до сутринта.

— Всичко е наред, малкия — успокои го Сузи. — Докторът ще се погрижи за мама. А сега иска да се увери, че ти си добре. Трябва само да му кажеш къде те боли.

Доктор Блейк въздъхна отново и се захвана за работа. Сцени като тази само засилваха желанието му да специализира патология. Пациентите му бяха трупове още преди да ги види. Децата им вече знаеха, че майките им са мъртви. Той трябваше да каже само как са починали.

Росети влетя през вратата и се огледа. Сякаш беше във военна зона. Верижна катастрофа от четирийсет коли; товарен камион, обърнат върху две коли; катастрофи с хора, ударени от падащи дървета или сблъсъци в стена.

— Човек ще си помисли, че някои хора не са виждали дъжд никога по-рано — обърна се той към сестрата на рецепцията. — Моята задача изглежда дреболия, като се сравни с това. Говоря за стрелбата в „Седем — Единайсет“.

Тя провери записките в компютъра.

— Травматично отделение.

— Той дали ще се оправя?

Тя провери отново.

— Извадили са три куршума от гърдите му. Два други са преминали през него. Не, детективе, не бих се обзаложила, че ще се оправя.

Росети поклати мрачно глава. Простреляният беше чернокож, едва двајсет и пет годишен, със съпруга и малък син. Сърцето му се

изпълни с горчивина, когато си припомни голямото си, оживено италианско семейство. Баща му имаше малка пицария. Заведенията за бързо хранене и откритите щандове бяха местата, най-често подлагани на кражба и насилие, и това въобще не му харесваше. Беше прекалено близо до дома му.

Той тръгна към стълбището в края на коридора и мина през чакалнята. Не беше останало нито едно място за сядане. Разтревожени роднини се тълпяха, за да научат нещо за близките си. Лицата им бяха пребледнели и напрегнати от страх.

Сузи Уокър се приближаваше към него. По бялата ѝ престилка имаше кръв, а тя изглеждаше изтощена. Когато се разминаха, му кимна, без да се усмихва. Тази вечер не си разменяха празни приказки. Тя отвори една врата и той зърна дете на леглото, а до него доктор Блейк в цивилни дрехи.

„Това е една от онези нощи, помисли си той мрачно. Точно една от онези ужасни нощи, които се случват на няколко години“.

Когато слезе долу половин час по-късно, чакалнята се беше изпразнила като по чудо и отново се беше възцарило спокойствие.

— Затишие пред буря? — попита той дежурната сестра.

— Надявам се, че всичко беше дотук — каза тя. — Някои от нас са на работа от сутринта.

Росети погледна към часовника на стената. Минаваше полунощ.

— Късмет — пожела ѝ той и си тръгна.

Но късметът на жертвата от магазина се беше свършил и сега той трябваше да каже на младата му съпруга, че вече е вдовица. Нямаше голямо желание да го направи.

Хари тъкмо се беше прибрал вкъщи, когато Росети му се обади, за да му съобщи новината. Тя не беше неочаквана за него. Искаше му се да използва някоя по-силна дума от копеле за нападателя. И се радваше, че не му се налага той да съобщи на вдовицата.

Хари пусна чантата си на пода и изведе възбуждения Скуийз на разходка сред локвите. Когато се върнаха, оставиха кални стъпки из целия коридор, но това не го интересуваше сега. Радваше се, че е жив.

Със съжаление си помисли, че е прекалено късно да се обади на Мал, и реши, че сутринта това ще е първото нещо, което ще направи. Представи си я заспала в разкошното антично легло. Все още се усмихваше, докато се събличаше. После стоя дълго под душа, облече

анцуг и бяла тениска с червен надпис на гърдите и надникна, изпълнен с надежда, в хладилника. Там имаше кофичка мляко с изтекъл срок на годност, кутия с пица отпреди три дни и две кутии бира „Хайнекен“.

Стопли в микровълновата фурна пицата, отвори кутия бира и ги отнесе в дневната. Отчупи парче пица и го даде на кучето. Сякаш даваше дребни бонбонки на слон. Парчето изчезна така, като че ли никога не е съществувало.

Той остави бирата на масичката и включи телевизора. Новините бяха пълни със съобщения за бурята — вече я наричаха ураган — и за множеството произшествия и нещастни случаи по източното крайбрежие. Притеснено си помисли за Малъри. Очите му се затваряха и той се отпусна в удобното старо кресло. Само след минути беше вече заспал.

Скуийз седна в краката му. Наклони глава на една страна и зачака. Хари не се помръдна и той отклони вниманието си към пицата на масичката. Кутията с бира тупна на пода, когато той я сграбчи и по килима се посипаха трохи и разтопено сирене.

Скуийз отново погледна Хари. Беше дълбоко заспал. С доволна въздишка кучето се отпусна до него, сложи глава върху босите крака на Хари и затвори очи. Денят наистина беше много дълъг.

Сивото „Волво“ беше паркирано в края на улицата, полускрито от увисналите клони на един клен.

През повечето вечери спираше там и я чакаше. Имаше нужда да проследи движението ѝ така точно, както диспечерите проследяваха движението на пристигащите самолети. Трябваше да узнае как протича ежедневието ѝ, работната ѝ програма, кога работеше нощем и кога беше най-вероятно да остане сама.

Тя се различаваше от другите му момичета, защото беше заета с работата и с приятелите си. Той би предпочел студентка — те бяха по-млади и по-лесни жертви. Но беше прекалено рисковано. Чуха се твърде много предупреждения и студентките внимаваха.

Той, разбира се, вече знаеше, че тя живее сама в малка, едноетажна къща. Това беше необходимо, за да се класира. Беше прекалено опасно да се катери през прозорците на втория етаж или пък да влиза и излиза от някой пренаселен блок. Наоколо винаги се навъртаха много хора, а никога не се знае кой какво ще забележи.

Въпреки че той имаше онзи вид на обикновен, успял човек, който се сливаше с останалите, трябваше да внимава.

Той беше там тази вечер, в залата за бърза помощ, заедно със стотици други хора. Въобще не се различаваше от останалите разтревожени лица в тълпата. Там беше видял Сузи Уокър — напрегнато лице, забързана като всички останали. Беше лесно да се мушне зад бюрото ѝ, докато нея я нямаше. Вече знаеше, че тя държи чантата си в едно от чекмеджетата, затова успя да измъкне ключовете ѝ за секунди.

Разсмя се, когато се сети за това. Можеше да има страхотна кариера като крадец и да обира бижутата на жените... толкова добър беше. Хей, чакай... едно време не ги ли наричаха мъжете от втория етаж? Като Кари Гранд в „Да хванеш крадеца“? В крайна сметка нямаше да се справи. От височините му се виеше свят. Беше прекалено рисковано. Можеше и да го хванат. Той отново се усмихна при тази мисъл. Досега беше неуловим. Беше сигурен в това.

Измъкна книжна кърпичка и избърса запотеното странично стъкло. Не можеше да включи парното, защото трябваше да запали мотора и да привлече вниманието към себе си. Вместо това отвори леко прозореца и в колата нахлу студен влажен въздух.

Светлината на фаровете прониза дъждовната нощ и той бързо взе бинокъла за нощно виждане. Беше синьо-зелената кола на Сузи Уокър.

Тя зави към посипания с чакъл гараж, който по-рано е бил градината на малката къща. Когато изгаси двигателя тя въздъхна облекчено. Беше един часът през нощта, а тя беше на работа от обяд. Не че се оплакваше. Това беше професията, която си беше избрала, и трябваше да бъде на разположение при спешни случаи. Но беше изтощена, полумъртва от умора. Искаше само да се добере до леглото си.

Слезе от колата, затвори вратата и я заключи, после затърси в чантата си ключовете за къщата. Не ги държеше на едно и също място с ключовете от колата, защото ставаха много и не беше удобно. Имаше ключ от предната врата, ключ от задната врата, ключ от шкафчето в гимнастическия салон и ключ от сейфа си, където държеше единствената си ценност — златен часовник, подарък от родителите ѝ за двайсет и първия ѝ рожден ден.

Обикновено не ѝ беше трудно да открие ключовете дори в тъмното, тъй като бяха много, но тази вечер нещо не успяваше. Тя се намръщи и надникна в черната си кожена чанта, като прокара пръсти по дъното. Нямахте ги там.

Огледа се нервно през рамо. Не се виждаше жива душа. Всичко беше потънало в тишина, като се изключи тропането на дъждовните капки. Тя погледна съседните къщи, но никъде не светеше. Поколеба се. Не знаеше какво да прави. Нямахте представа къде може да е загубила ключовете. Вятърът разклати клоните на големия стар клен и я стресна. Страхът запълзя по гърба ѝ. Отново погледна през рамо и кожата ѝ настръхна, като си спомни за убийството. Човек никога не знае кой може да се крие наоколо, да дебне и да чака.

Ръцете ѝ трепереха, докато отключваше колата. Седна на седалката, натисна ключалките и отново задиша спокойно. Искаше ѝ се да беше послушала баща си, когато той ѝ каза да си вземе радиотелефон за всеки случай. Запали двигателя, излезе от гаража и обърна назад по хлъзгавата, мокра улица. Мина покрай паркираните коли и пое надолу по улицата, като караше прекалено бързо.

Той наблюдаваше отпътуването ѝ с усмивка. Свали бинокъла и облече шлифера си. Разбира се, че можеше да я вземе още тогава. Тя беше готова, узряла като плод през лятото. Само че той не действаше така. Имаше нужда да знае за нея повече, за да ѝ се наслади както трябва.

Точно това хората не разбираха, помисли си той, докато вървеше през дъжда към вратата ѝ. Удоволствието не беше само в последния акт. То беше в старателната подготовка, в усещането му за собствената интелигентност при намиране на начини за достъп до жилищата на момичетата, в надникването в живота им, в личните им вещи, в евтината им, женска душа.

Той се усмихна от удоволствие, когато пъкна нейния ключ в ключалката и влезе в нейния дом. Остана неподвижен в мрака, заслушан. Не се чуваше никакъв звук. Извади миниатюрно фенерче от джоба си и освети внимателно наоколо. За миг срещу него проблеснаха котешки очи, после се чу прошумоляване и котката изчезна.

Той разкопча шлифера си и си сложи съвсем спокойно тънките гумени ръкавици. Щеше да се възползва от времето и да свърши всичко както трябва. Утре първата му работа щеше да бъде да си

извади ключове от нейните. После щеше да се върне в болницата и да ги пусне на паркинга, близо до мястото, където тя беше спряла колата си. Някой щеше да ги открие и да ги предаде в болницата. Тя щеше да си помисли, че ги е изтървала. А той щеше да идва и да си отива от къщата ѝ, когато си пожелае.

Докато дойдеше нейното време, разбира се.

ГЛАВА 18

Същата сутрин, когато Хари си тръгна за Бостън — като ѝ остави портрета по описание — Малъри отиде в гимнастическия салон, за да уталожи гнева си, доколкото може, борейки се за онези успокояващи ендорфини, които би трябвало да нахлуят в тялото ти и да изпълнят главата ти с положителни усещания, ако се потруди човек достатъчно упорито. Не се получи. Когато пое към кабинета си, тя все още кипеше от гняв и разочарование.

Аромат на кафе забави стъпките ѝ. Тя се поколеба. Повдигна рамене, влезе в задименото малко заведение и си поръча препечена кифла със сусам и голямо кафе. После зачака, като потропваше с пръсти по плота и си мислеше каква глупачка беше да довери на Хари спомените си, страховете си.

Когато донесоха кифлата ѝ, тя я изяде без капка чувство за вина, после продължи по пътя си, обвинявайки Хари за слабостта си.

През целия ден настроението ѝ се колебаеше между гняв и мъка. От двете за предпочитане беше гневът. Но въобще не беше лесно на екипа ѝ, защото те понасяха последствията.

— Не сте виновни вие — не преставаше да се извинява тя. — Това е просто един от онези дни...

— Сутринта след предната вечер — каза Бет, като поклати многозначително пръст.

Мал беше в тъмнозелен пуловер, пола и черни ботуши с висок ток. Изглеждаше добре, ако човек не обърнеше внимание на напрегнатостта и на сенките под очите ѝ.

— И така, той в колко часа си тръгна?

— Кой? — попита Мал прекалено невинно и Бет се разсмя.

— Не играеш добре ролята си. Но ако не искаш да ми кажеш, добре, недей. Мога да почакам. — Тя нареди книгата по бюрото си. — Но така не може, скъпа. Имаме да вършим работа и аз трябва да те помоля да престанеш да мислиш за онова, което се е случило... или не

се е случило... снощи и да се заемеш със записа за вторник. Готова ли си вече?

Мал кимна и каза натъжено:

— Такъв късмет имате с Роб. Толкова добре си подхождате, толкова сте мили един с друг.

— Ами! Не си ни виждала, когато се караме. Например за това, кой е обещал да купи вечерята, а пък никой не го е направил, когато и двамата сме уморени след дългия ден, а къщи няма нищо за ядене. Аз съм прекалено изтощена, за да се замъкна в посредствения ресторант да поръчам нещо и да чакам да го приготвят. И накрая вечерята не е приятна на никого. В такива моменти бракът става трудна работа. Повярвай ми.

Мал се разсмя.

— Радвам се, че не съм ви виждала в такъв момент.

— Права си. Гледката не е приятна. — Бет я погледна изпитателно и потупа ръката ѝ. — Сигурна ли си, че не искаш да ми разкажеш?

Мал поклати глава.

— Знам, че Хари беше все още там, когато си тръгнахме — упорстваше Бет. — А ние с Роб бяхме едни от последните.

— Той остана през нощта — призна си Мал.

— Ау. — Бет я погледна удивено. — Чак толкова лошо ли беше?

— Разбира се, че не. Нищо не е станало. Просто не ми се оставаше сама. Но не, не беше лошо. Той ми донесе виолетки.

— Видях ги, бяха достатъчни да се зареди цял магазин.

— Той не е човек, който мисли на дребно.

— Това е хубаво. Кое е лошото?

Мал повдигна рамене.

— Той не се интересува от мен, Бет. Интересува се от онова, което мога да направя за него. Така че, щом се обади днес, би ли му казала, че съм излязла, че съм прекалено заета и не мога да се обадя или някакво подобно извинение?

— О, хайде, Мал, не бъди толкова сигурна. Искам да кажа, че мъж, който ти купува цяла кошница виолетки, не може да е чак толкова лош.

— Ами ако е оставил портрета на серийния убиец до виолетките... за да го открия, след като си е тръгнал?

— Наистина ли го направи? Горкият дявол! — Бет поклати съчувствено глава. — Наистина те е ядосал. Жалко, защото е чудесен мъж.

Мал я изгледа сърдито.

— О, за Бога! Научава те да танцуваш салса и ти ставаш лесна плячка. Също като Лара и останалите.

Бет се изправи и събра книгата си.

— Струва ми се, че викаш прекалено много за жена, която не иска да види този мъж повече. А и не е ли искрица завист това, което виждам в очите ти?

Тя излезе и хлопна вратата зад себе си.

Мал изкара някак деня с опънати нерви. В шест си сложи червило, облече якето си и си тръгна. Бет не беше споменавала повече Хари.

Мал се спря до бюрото ѝ.

— Някакви обаждания, преди да си тръгна? — каза тя прекалено небрежно.

— Той не се е обаждал, ако това имаш предвид.

— Това е добре — кимна тя, без да го мисли наистина.

— Той все пак те интересува, нали? — заинати се Бет. — Може би трябва да отговориш на обаждането му в края на краищата.

— Какво обаждане? Не мога да съм сигурна в него дори за това.

Бет я изгледа с любопитство.

— Струва ми се, че в себе си не си сигурна. Какво има, Мал? Съвсем сериозно, какво става?

Мал нервно люлееше малката си черна чанта.

— Беше толкова... толкова приятно снощи. Атмосферата беше... нали знаеш... дружелюбна... А когато той си замина, аз открих портрета. Той не спомена, че го носи със себе си, че идва, за да обсъдим нещата отново. Просто го е оставил там, за да го намеря. След това.

— Все пак, кое е лошото в това да обсъдите портрета? Искам да кажа, че убийството беше ужасно и ако се окаже, че наистина има сериен убиец на свобода, може би трябва да се опиташ да му помогнеш.

— Но портретът по описание не струва.

Бет се смръщи объркана.

— Кажи ми, Мал, откъде знаеш, че портретът не струва?

— Аз... ами не знам.

Мал се отпусна на един стол. Сложи лакти на бюрото и скри лице в ръцете си.

— Не знам дали портретът е точен, разбира се, че не знам — повтори тя. — Той... е, има нещо в него, което ме притеснява. Изразът в очите му. Прекалено зловец и противен е. — Тя потръпна. — Не съм сигурна, че съм готова да се заема със сериен убиец, Бет.

— Мога да те разбера. Но защо, за Бога, просто не го кажеш на Хари? Сигурна съм, че и той ще те разбере.

Мал се съмняваше в това.

— Хари Джордан е първо полицай, а после мъж. Мисля, че единственото нещо, което го интересува, е да хване убиеца.

Мал предполагаше, че Хари ще ѝ се обади вечерта, затова реши да излезе. Имаше среща с приятели — един говорител от новините, съпругата му и новороденото им бебе.

Тя взе цветя и огромна пухкава играчка тигър. Заигра се с момченцето, което беше много сладко, с кичур черна коса и тъмни очи. Докато се хранеха, то си лежа тихо в люлката, сложена до масата, а те изпиха цяла бутилка вино, потънали в разговор за трудните времена, докато са се изкачвали по стълбата към славата и богатството.

— Все пак понякога си мисля, че онези ранни години бяха изпълнени с най-интересните неща — въздъхна замечтано Джош.

— Само когато човек се връща в мислите си към тях — припомни му Джейн. — Вярно, че беше интересно, но не е ли по-приятно, когато вече си успял? Ти би трябвало да знаеш, Мал. Ти си постигнала големия успех.

— Съвсем не ми е било весело по пътя нагоре — каза Мал разгорещено. — Всъщност си беше цял ад. — Тя се разсмя притеснено. — Знаеш какво става, когато си жена... дискриминация, задявки.

— Радвам се, че в замяна имам всичко това — каза Джейн, като се прозяваше, уморена от липсата на сън и от изискванията на новия си начин на живот. — Човек непрекъснато се учи, но това е най-прекрасното от всички неща.

Когато си тръгна, Мал отнесе спомена за тази вечер със себе си. Това беше частица реалност в нереалния ѝ свят. Жената майка, бебе, за което да се грижи, животинската топлина във връзката на една двойка. Апартаментът, някога елегантно обзаведен в минималистичен стил, сега се бе превърнал в нормален, солиден дом. Сравнен с техния, нейният напрегнат живот изглеждаше празен. Завиждаше им за щастието им и за детето.

Когато се върна вкъщи, тя провери получените съобщения. Беше получила компютърна поща — все по работа, но дружелюбната червена лампичка на телефонния секретар не проблясваше. Хари дори не беше се обадил.

Портретът все още беше на масата, където го беше захвърлила. Взе го и отново се вгледа в лицето му. Внезапно потръпна и го нахъса на малки късчета, които хвърли в огъня. От хартията се издигна черен дим, завършващ нещо, което дори не беше започнало.

Тя си взе душ, облече тениска и чифт розови къси панталони, среса косата си и си сложи крем. Новините по телевизията се сменяха пред нея с подробности от ужасите през този ден, но тя не слушаше. Внезапно говорителят каза:

— От днес град Бостън търси сериен убиец, тъй като ДНК пробите от телата на трите млади жени жертви е доказано, че съвпадат.

На мястото на говорителя се появи лицето на млада симпатична жена.

— Последната жертва, Самър Янг, беше двацет и една годишна, отличничка във Филаделфийската гимназия и първокурсничка в Бостънския университет. Също като Мери Джейн Латимър и Рейчъл Клайнфелд тя е била нападната и изнасилена. Била е изоставена полумъртва на пуст плаж. Бостънската полиция е направила портрет по описание на заподозрения убиец. Ако познавате този мъж или сте го виждали някъде, свържете се с тях на телефонния номер, който виждате сега на екрана. Всяко обаждане ще бъде строго поверително.

Внезапно портретът изпълни екрана, а говорителят даваше подробности за приблизителните височина и телосложение на убиеца, както и за колата му.

— Лицето на заподозрения убиец на Самър Янг, Мери Джейн Латимър и Рейчъл Клайнфелд — завърши той. — И отново, ако някой

може да помогне за откриването му, моля, обадете се на бостънската полиция незабавно.

Сега вече Мал разбра защо детектив Хари Джордан не ѝ се обажда. Националната телевизия показва портрета на убиеца. Той вече не се нуждаеше от нея.

ГЛАВА 19

На следващата сутрин в седем Хари караше колелото си през площад „Луисбърг“. Скуийз подтичваше задъхан зад него. Бяха минали по дванайсеткилометровия маршрут, който завършваше при зоологическата градина. Искеше му се да покара малко повече, но както обикновено нямаше време.

Хари остави велосипеда в преддверието и сложи паничка вода пред кучето, което я изпи шумно, после грабна телефона и се обади на Мал. Нямаше търпение да ѝ разкаже, че телевизионните мрежи са се заели със случая. Когато отговори телефонният секретар, той се намръщи разочарован. — Обаждах се — каза забързан. — Ще ти се обадя по-късно. После се втурна под душа, прекара електрическата самобръсначка по лицето си, облече се набързо и подсвирна на Скуийз. Тъкмо излизаше през вратата, когато се сети. Върна се в банята, среса се набързо и отново изхвърча.

Ресторантът „При Руби“ все още беше изпълнен с остатъка от снощния никотин, както и с част от сутрешната порция. Той седна и си поръча кафе, две рохки яйца, шунка и пържени картофи с препечено хлебче. Почуди се колко ли цигарен дим изгълтва заедно със закуската си. А също и с междинното хапване, с бирата, която изпиваше понякога след работа, и с вечерята. После си каза, че това е безсмислено, защото нямаше намерение да се откаже от този ресторант.

Не си спомняше да е ял предния ден и сега умираше от глад.

Дорис не беше на смяна тази сутрин, така че кучето остана без вкусното си угощение. То се сви в краката на Хари и зачака.

Хари изгълта кафето си, поиска да му налят ново, после отиде до телефона на изхода. Отново набра номера на Мал и отново му отговори телефонният секретар.

Той се усмихна. Тя винаги звучеше така, сякаш се надяваше, че някой ще се обади... моля, оставете ми съобщение, дори и да е съвсем кратко. Беше ужасно неуверена, въпреки че никога не би се досетил по

вида ѝ. Това беше нейната добре пазена тайна, която тя беше споделила само с него и с никой друг.

— Вече е седем и трийсет, ранобудна птичко — каза той. — Май ми липсваш. Надявам се, че си оцеляла след вчерашния ураган. Ще ти се обадя по-късно на работа.

Докато доизяждаше яйцата и картофите, той се замисли колко по-щастлива можеше да бъде тя само ако пожелаеше да сподели и останалите си тайни. Той със сигурност щеше да се чувства по-щастлив.

През този ден се обади няколко пъти и остави няколко съобщения. Не можа да я открие на работа. Казаха му, че е излязла. Не, не може да се свърже с нея по никакъв начин. Обади ѝ се отново вечерта и отново му отговори секретарят:

— Слушай — поде той с раздражение, — дяволски неуловима си. Вече ми свършват монетите за телефон. Искан да те питам за онази среща. Сещаш ли се, онази, за която говорихме? Знам, че може да ти се стори малко неочаквано, но майка ми има рожден ден в петък и е организирала тържество. Аз, разбира се, трябва да отида, но се чудех дали не би дошла с мен. Малко е рано да ти стоваря цялото си семейство, но ти вече се запозна с кучето ми, така че би могла да продължиш с останалите и тогава вече наистина ще знаеш всичко за мен. Мислех, че може да те заведе в един малък клуб и на още някои места. А на следващия ден да се разходим с колата из Върмонт. Там, в планините, имам вила. Може да походим малко и да прекараме нощта там. Никакво обвързване. Честно — добави той с усмивка. — Обади ми се дали ще приемеш. Моля те! Ще си бъда у дома след девет. Ако имам късмет. О, между другото, видя ли портрета по телевизията? Копелето все пак се оказа сериен убиец.

През този ден Хари получи още новини от лабораторията. Пуловерът беше шотландски, „Прингъл“, и е бил купен от магазина „Нийман-Маркъс“ в Бостън. Моделът беше черно кашмирено поло от еднокатна прежда и струваше триста шейсет и пет долара. Пуловерите се продавали добре и никога не са намалявали цената им. За съжаление, от две години не са имали такива. Не можеха да направят справка кой си е купил такъв модел.

— Нашият човек определено е паралия, Росети — каза Хари, докато пиеха бира в „Севънс“ на „Чарлс стрийт“.

Всъщност бира пиеше Хари. Росети си беше поръчал водка мартини с лук, вместо с маслина. Хари го изгледа.

— Тази вечер да не се мислиш за Джеймс Бонд, а?

— Изостанал си, Професоре. Умните хора вече пият мартини. Жените харесват това, да знаеш. Смятат те за очарователен.

— Какво стана с чашата бяло вино?

Росети се разсмя.

— Точно това имах предвид. Изостанал си от времето. Дори до маргарита не си стигнал. Какво ще предложиш на Малоун, ако въобще се съгласи на онази среща?

— Шампанско — каза той. — Това устройва и двама ни.

Замисли се дали тя му се е обадила и дали не са обречени да пропускат обажданията си. Имаше намерение да се прибере вкъщи и да си легне рано, но Росети искаше да го запознае с новата си приятелка.

— Моята нова жена — поправи го Росети. — А ето я и нея. Той оправи възела на жълтата си копринена вратовръзка и приглади назад косата си с две ръце.

Жената, която си пробиваше път към бара, беше дребничка, тъмнокоса, много млада и много симпатична. Росети я сграбчи собственически за ръката, сложи една целувка върху устните ѝ, после праметна ръка през раменете ѝ и я придърпа напред.

— Ванеса — поде той гордо, — да ти представя моя партньор. Името му е Хари и обикновено се появява с другар на име Скуийз, само че тук не пускат кучета. А и Скуийз заслужава нещо по-добро от тази дупка.

Тя се разсмя.

— Ами аз?

— За теб е достоен единствено Раят — каза той, като я гледаше възхитено.

— Приятно ми е да се запознаем, Хари — подаде тя ръка. — Жалко, че го няма Скуийз.

Хари си помисли, че е не само симпатична, но и мила.

— Това е кучешкият живот, нали така — каза той, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Росети подсвирна удивено.

— Хей, хей, аз съм латинският любовник, не помниш ли? Добре, Ванеса. Какво ще поръчаш?

— Перие с лимон, ако обичаш.

Росети повдигна вежди и погледна въпросително към мартинито.

Тя поясни:

— Само си помисли как ще изглежда, ако хванат полицаи да купува алкохол на непълнолетна.

Той плесна с ръка по челото си.

— Забравих! Не, не съм. Не знаех. Откога се срещаме?

— От две седмици.

— А ти на колко години си... точно?

— На двацет и една... от следващия месец.

— Чудесно — отдъхна си той. — Ще го отпразнуваме. Можеш да поканиш и Хари. Малко социален живот няма да му се отрази зле.

Тя изгледа Хари преценяващо.

— Мисля, че Хари може сам да уреди социалния си живот. Но ако има тържество, ще е добре дошъл.

Хари допи бирата си.

— Благодаря за доверието, Ванеса. Ще ви оставя да уточнявате подробностите по тържеството. Радвам се, че се запознахме.

Той пожела лека нощ, излезе на улицата и тръгна към мястото, където беше паркиран „Ягуарът“. Скуийз подаде обнадеедено нос през прозореца и Хари го пусна навън за бърза разходка. Забеляза металносивото „Волво“ и веднага разпозна номера на колата от паркинга на болницата. Бостън наистина е малък град, си помисли и отбеляза ресторанта, пред който беше паркирано „Волвото“. Човек се натъкваше на познати на всеки ъгъл.

Отби се в един магазин и си купи пуйка и хляб, припомняйки си сандвича, който му беше приготвила Мал. Подкара колата бързо към къщи, а когато пристигна, провери телефонния секретар. Лампичката мигаше и той натисна нетърпеливо бутона. Усмихна се, щом чу гласа й.

— Благодаря за поканата, детективе — започна тя с глас, мразовит като лед. — За съжаление, смятам да бъда изключително заета в края на седмицата. И още нещо... портрета, който си оставил у дома. С него се опитваше да се добереш до предаването ми, нали?

Предполагам, че сега, когато успя да го покажеш по всички телевизионни мрежи, въпросът е безсмислен. Добра работа, детективе...

Той простена тежко.

— О, Хари, виж само какво направи...

Прослуша отново съобщението, за да е сигурен, че е чул правилно. Прозвуча му по-непреклонно и от първия път.

Отиде намръщен в кухнята и си наля „Джим Бийм“ на воля. Пусна няколко бучки лед и закрачи из стаята, като отпиваше от време на време и се питаше как ли ще успее да се измъкне от тази каша.

— Какво й има все пак, а, Скуийз? — попита тихо. В отговор кучето го погледна напрегнато със светлосините си очи.

— Тя е луда — изръмжа Хари, като продължи да обикаля из кухнята. — Съвсем е полудяла. Първо я моля за помощ и тя ми отказва без обяснение. После я каня на среща, а тя се държи така, сякаш съм някой безочлив келеш само защото съм споменал, че искам да я видя.

Пламтящ от гняв, той взе телефона и набра домашния й номер.

— Ало? — обади се Мал.

Цели два дни беше разговарял с телефонния секретар и сега занемя от изненада.

— Ало? — повтори тя.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, като ми оставяш такова съобщение? — развика се Хари. — „За съжаление, смятам да бъда изключително заета в края на седмицата“. Какво означава това, госпожице Знаменитост Малоун? Че си ми бясна, защото ти оставих портрета? Защо тогава просто не си го кажеш?

— Казвам си го — развика му се и тя. — Сега вече си го казвам!

— Защо не ми кажеш какво толкова му има на проклетия портрет? Просто изплюй камъчето.

Тя стисна по-здраво телефонната слушалка и процеди през зъби:

— Нищо му няма. А и това няма нищо общо с теб.

Той крачеше из стаята с телефон, долепен до ухото си.

— Значи цялата тази патърдия е за нищо, а? Е, вече съвсем ми писна от твоите няма нищо, Малоун. Поканих те на среща и ти прие. Обадох се малко по-късно, признавам, но обстоятелствата бяха против мен. Но се обадох. И те поканих на среща. А сега ми кажи ще дойдеш ли на тази среща, или не?

Мал се беше свила в любимия си стол пред огъня. Тя се вгледа в мястото, където предната вечер седеше Хари. Спомни си колко приятно им беше.

— Да — промълви тихо.

— Да... какво?

Хари прокара пръсти през косата си намръщен. Не разбираше дали тя приема поканата му.

— Да, ако обичаш, Хари.

Той отдръпна телефона и се вгледа в него, после в Скуийз. Не можеше да повярва на ушите си. Каза си удивен тя е луда, прав бях. А на нея додаде:

— Наистина ли? Наистина ли ще дойдеш в петък?

— Бих искала да дойда, Хари — отвърна тя тихо. — Знам, че ме мислиш за луда, но нещо ми стана, когато видях портрета и разбрах, че е сериен убиец. Просто не можах да го направя. Както и да е, сега вече нямаш нужда от мен.

— Така ли смяташ? Че исках да те използвам!

— А не искаше ли?

— Може би в началото беше така. Но не и след това. Не и сега.

— Вярвам ти — отрони Мал.

В себе си тя знаеше, че този път това е истина.

Хари спря да обикаля. Отпусна се в креслото и Скуийз се намести облекчено до него. Гласът на Хари отново прозвуча весело:

— Малоун, защо непрекъснато се караме?

— Заради теб. Изглежда, просто не успяваш да ме подхванеш както трябва.

— Аз пък мислех, че това се отнася за теб.

Мал се облегна в креслото с дамаска на розови цветове. Усети, че напрежението в тила ѝ започва да изчезва.

— Смяташ ли, че ще се караме и през почивните дни?

— Не, и ако зависи от мен. Одобряваш ли програмата?

Тя се замисли.

— Тържество, нощни клубове, вила в планината? Почивни дни, изпълнени с толкова приключения — отдавна не съм имала.

Тя сви крака под себе си и се сгуши още повече в креслото.

— Е, нека не правим голям въпрос от това. Тържествата на майка ми са много официални... гостите са все старите твърдоглавци от Ню

Ингълънд... надути, колкото си искаш. Нощните клубове не са кой знае колко стилни, по-скоро са местни кръчми. А вилата в планината си е точно обикновена вила в планината. Така че си вземи дебела пижама и ботуши за дълго ходене.

— Няма да забравя.

Хари се поколеба, несигурен как точно да ѝ обясни. Не искаше тя да смята, че е задължена с нещо само защото щяха да прекарат заедно почивните дни. У нея все още имаше нещо непознато, което той не разбираше, и не искаше да я изплаши.

— И като казах никакво обвързване, Мал, точно това имах предвид. Просто гостуване при приятел.

— Добре — съгласи се тя.

По гласа ѝ познаваше, че тя се смее.

— Между другото, от колко часа е празненството?

— Осем, вечерята ще бъде в осем и трийсет. И както ми каза майка ми, това означава точно осем и точно осем и трийсет. Тя държи много на точността.

— Жена, която ще ми бъде по сърце.

— На мен също, предполагам, въпреки че нямам предвид точността.

— Ще бъда в „Риц — Карлтън“ — съобщи Мал. — Ще се срещнем в бара. Само кажи по кое време.

Всякакви мисли, че тя може да пожелае да сподели леглото му, изчезнаха бързо и той изрече с нотка на съжаление:

— Тогава в седем.

— Хари...

В гласа ѝ отново се усещаше онзи трепет и той се усмихна.

— Кажи, Малоун?

— Нямам търпение.

Мал затвори телефона усмихната. Имаше чувството, че са вдигнали товар от плещите ѝ. Не това си представяше тя. Всъщност смяташе въобще да не вдига телефона. Но ръката ѝ сама се протегна и го направи. Това нямаше нищо общо с нея. А и добре си повика и това я облекчи.

Тя се разсмя, като си спомни. Славеше се като жена с железен самоконтрол, но Хари Джордан някак все успяваше да я накара да го

изгуби. Наистина нямаше търпение да види какво ѝ носят почивните дни.

ГЛАВА 20

Мифи Джордан не беше нито жена с посредствена външност, нито пък изглеждаше като другите майки. Беше висока, с хубави, дълги крака и с изящно тяло, което почти не беше се променило от времето, когато тя беше стегнатата, атлетична, два̀сет и една годишна жена, омъжила се за бащата на Хари. Поддържаше форма без усилие, като правеше онова, което винаги е било начин на живот за нея — яхти, тенис, дълги разходки и занимания с градината.

— Аз съм жена, която се поддържа лесно — казваше тя накратко, когато приятелките ѝ я питаха завистливо как успява. — Майка ми беше същата, баба ми също. Гените на Пийскът са такива.

Гените на Пийскът идваха от първите заселници в Бостън, но тя не се хвалеше с това. Просто беше факт. Но когато Мифи погледнеше сутрин в огледалото, благодареше на Бога за доброто телосложение на Пийскът.

Скоро щеше да навърши шейсет и пет, но все още нямаше нужда от пластична операция. Управляваше яхта още от дете — баща ѝ я беше научил — и бръчиците около очите ѝ от примигването срещу слънцето бяха част от спомените за щастливия ѝ живот. Скулите все още опъваха гладката кожа, благодаря на Бога.

Косата ѝ беше права и гъста. Преди време беше руса, а след това, с годините, придоби онзи платинен цвят, за който жените плащаха цели състояния на фризьорите. Косата ѝ стигаше точно под ушите и тя я носеше назад, опъната в малко кокче.

Обличаше се елегантно и консервативно, в прилични дрехи, както ги наричаше тя. Купуваше ги от скъпи магазини и бутици, където персоналът я познаваше добре и знаеше какво точно ѝ подхожда. Ежедневните ѝ бижута бяха наниз огромни матови перли с подходящи обици, халка с диаманти и златният часовник от „Картие“, подарен от съпруга ѝ преди трийсет години.

Всъщност Мифи Джордан изглеждаше точно според общоприетите условности, но в действителност беше толкова далече

от тях, колкото и синът си. Пътуваше сама по света — катереше се из Хималаите; караше четиритонен камион през Сахара, където се беше загубила безнадеждно; състезаваше се с ферарита в Монте Карло; гребя по Амазонка от Бразилия до Колумбия. По пътя едва успя да избегне смъртта от отровни стрели, както и една бомба, предназначена за член на наркокартела в Богота.

— Аз не съм от типа жени с внимателно прибрани коси. Не мога да прекарвам дните си в игри на бридж, докато отпивам от чая си — каза тя на Хари, когато той ѝ предложи да поуспокои топката, защото годините все пак си вървяха и тя не се подмладяваше. — Не ми е писано да си умра в леглото. Никой Пийскът не го е правил.

Хари предположи, че е права, когато си припомни семейната история, пълна както с капитани на китоловни кораби, изследователи и мореплаватели, така и с банкери и стълбове на обществото.

— Е, щом това те прави щастлива — бе промърморил той — Само внимавай, за Бога.

Сините ѝ очи, същите като неговите, го изгледаха изпепеляващо.

— Остави ме на мира, Хари, моля те. Стигнала съм до тази възраст без големи неприятности и е по-вероятно да ме нападнат в Бостън, отколкото в Сахара.

Въпреки всичко, тя беше на шейсет и пет. Връстниците ѝ отдавна бяха заобиколени от снахи и бебета. Искаше ѝ се Хари да се ожени отново и да ѝ даде внуци.

Първата съпруга на Хари ѝ беше допаднала, въпреки че не беше точно тази жена, която тя би избрала за него. Но Хари си беше независим човек — такъв беше и такъв щеше да си остане. Затова изненадата беше много приятна, когато той ѝ се обади и ѝ каза, че ще доведе приятелка на празненството.

— Познавам ли я? — попита тя.

Все още си мислеше с надежда за очарователната дъщеря на своите приятели, която Хари беше извел няколко пъти, преди работата му да се превърне в пречка, както обикновено.

— Може би я познаваш, но не много добре — беше загадъчният му отговор, който я накара веднага да започне да размишлява за дъщерите на всички свои познати.

И така, докато се подготвяше за празненството си, тя очакваше и нещо повече от това да духне свещите, да види приятелите си отново

събрани под нейния покрив и да получи подаръците си.

Тържеството щеше да се проведе във вилата ѝ, на час път от града. Тя представляваше просторна стара къща — на семейство Джордан, не на Пийскът — която предизвикваше спомени за покойния ѝ съпруг. Много жалко, че Харълд не беше с нея сега, за да се весели, помисли си тя, както всяка година по това време. Но когато се ожениха, и двамата очакваха, че няма да доживеят заедно до старини — тогава той беше минал четирийсет, а тя беше на двайсет и една. Все пак си заслужаваше, защото бракът ѝ беше донесъл толкова много любов и задоволство. Духът на Харълд щеше да бъде там, за да ѝ пожелае честит рожден ден, беше сигурна в това.

През ранните години на осемнайсети век бялата централна сграда е била извънградска къща. През следващите десетилетия безразборно били добавяни крила и пристройки и се получила бъркотия от стаи с необичайна форма. Странни стълбища, които понякога водеха само до площадка с прозорец, от който се разкриваше красива гледка; огромен брой удобни спални и добре обзаведени бани.

Къщата беше на върха на малък хълм, а по пасищата на склоновете му се виждаха коне и стада овце. Дългата дървена веранда, обърната към залеза, гледаше към забързан малък поток, където децата обичаха да седят с въдички, надявайки се да уловят пъстърва.

От всичките си къщи, а Мифи имаше три — освен тази, грамадната стара къща на Пийскът в Бостън на „Върнън стрийт“ и една крайбрежна вила в Кейп Код — тя предпочиташе вилата на Джордан.

В задния двор беше опънат огромен навес, обточен с жълто. На кръглите маси имаше подходящи бледожълти покриви, а върху тях беше пръснат тъмнозелен бръшлян и разцъфнали бели рози. По масите бяха сложени сребърни свещници и съдове от кристал и изящен порцелан, въпреки че от фирмата, която организираше тържеството, я предупредиха, че със сигурност ще има счупени неща.

— Нека — каза тя също толкова безгрижно, колкото и синът ѝ, когато кучето дъвчеше кокала си върху античното килимче. — Това са само съдове. Единственото им предназначение е да доставят удоволствие. Просто се подсигурете с достатъчно персонал, който да измие на ръка онова, което е останало, само това искам.

Всички, заети с организирането на тържеството — и сервитьорите за виното и храната, — непрекъснато тичаха между кухнята и навеса. Шампанското се изстудяваше в лед в стари дървени ведре. Стаите в къщата бяха пълни с гости. Още гости пристигаха с автобусите, наети от Мифи, за да ги докарат до вилата.

В залата репетираше струнен квартет от Музикалното училище в Бостън. На сребърни подноси бяха подредени сандвичи.

По-късно една група щеше да свири носталгичните мелодии, които Мифи толкова обичаше, за да потанцуват гостите. Вечерта обещавахе да бъде страхотна и тя вече нямаше търпение.

Единственото, което ѝ оставаше да направи, беше да облече морскозелената рокля от „Валентино“, избрана в Рим преди два месеца, когато тя се връщаше от Турция. И след това да чака, за да види с кого точно ще я изненада Хари.

Хари беше в бара на „Риц“ точно десет минути преди седем. Седна на една ъглова маса, откъдето можеше да вижда вратата. Спомни си как беше направил същото преди време в „При Руби“ и как Мал беше пристигнала изпод дъжда. Изглеждаше като тропическо цвете сред плевели.

Той оправи черната си вратовръзка и прокара пръсти през косата си. Все още беше мокра от душа и се позачуди дали я беше сресал. Поне се беше сетил да се обръсне.

Спомни си за думите на Росети и поръча на бармана два пъти водка мартини — с маслини, не с лук, както предпочиташе приятелят му.

Сервитьорът донесе питиетата на масата, заедно с чиния с гевречета и ядки.

Когато Хари вдигна поглед, Мал стоеше на входа и гледаше към него. Беше облечена в дълга рокля от някаква естествена материя, посипана с миниатюрни златни мъниста и с много дълбоко деколте. Прилепваше по нея точно където трябваше, за да изглежда така, сякаш беше създадена специално да подчертае грациозното ѝ тяло. Роклята се придържаше от две почти невидими презрамки. Хари предположи, че сигурно струва цяло състояние.

Той прекоси залата, взе ръката ѝ и се поклони леко пред нея.

— Изглеждаш знаменито — каза той очаровано. — Какво носи човек под такава рокля?

Тя му хвърли шеговит поглед, докато вървяха към масата.

— Въобще не питай.

Гърбът на роклята беше по-дълбоко изрязан и от деколтето. Роклята се плъзгаше по хубавия ѝ задник като сметана по праскови. Хари си пое дълбоко дъх и прокара пръсти през косата си, докато сядаха.

Тя го изгледа сурово.

— Не бива да правиш така. Сега изглеждаш, сякаш си забравил да се срещнеш. — После се разсмя. — Като се замисля, все още е пред мен мигът, когато ще те видя със сресана коса.

Тя го изгледа замислена. Беше красив и се чувстваше съвсем естествено в добре скроеното официално сако. Всъщност приличаше на мъж от реклама на Ралф Лорън — от онзи тип, който кара сърцата на жените да се разгуптяват.

— Смятах, че си роден облечен в джинси и черна кожа. Радвам се да видя, че съм сгрешила.

— Страшна работа, а? — Той попипа реверите от сатен, усмихнат самоуверено. — Между другото, поръчах питиета.

Тя изгледа учудено двете мартинита.

— Бях осведомен от заслужаващ доверие източник, че мартинито е питието последна мода. И че жените го смятат за страхотно.

Тя отпи внимателно.

— Никога не съм пила мартини.

— А аз не съм пил дори маргарита.

Очите им се срещнаха и те се разсмяха.

— Не предпочиташ ли една бира? — попита тя.

Той поклати глава.

— Случаят определено заслужава шампанско, а и както Дорис забеляза първата вечер, когато се срещнахме, ти си жена за шампанско. Поръчах мартинитата само за да те впечатля с това, колко съм навътре в модния свят на пиенето и срещите.

— Това наистина ли е среща?

— Ако не е, не знам какво е.

— Тогава смятам да се наслаждавам.

— Добре. Аз също. — Той взе ръката ѝ и те се усмихнаха щастливо един на друг. — Вече пет минути сме заедно, а не сме спорили за нищо.

— Това си е направо рекорд.

Той кимна.

— Смяташ ли да пиеш това нещо?

Тя поклати глава.

— Пазя се за по-добри неща.

— Много разумно. — Той махна за сметката. — По-добре да тръгваме.

Тя го изгледа изненадано.

— Мисля, че каза осем часа.

— Забравих да те информирам, че е извън града. Майка винаги прави празненствата за рождения си ден във фермата.

Тя погледна ужасено роклята си, като си представи бурно веселие на открито.

— Не съм подходящо облечена за ферма.

— Не се притеснявай. Ще ти дадат назаем някаква престилка и гумени ботуши, щом пристигнем.

Той плати сметката и изведе Мал от бара. Тя се спря на рецепцията и взе опакован в златиста хартия пакет.

— Подарък за рождения ден — обясни, когато той я изгледа въпросително.

Хари изпъшка.

— Знаех, че съм забравил нещо.

Навън ги чакаше огромна бяла лимузина. Мал се разсмя.

— Страшна работа, детективе — каза тя. — Чувствам се като звездичка от Холивуд.

— Детективите и звездичките никога не шофират, когато са пили. И мога да те уверя, че последния път, когато направих това, беше вечерта на абитуриентския ми бал. Заедно с Джесика Брадъртън, облечена в шокираща розова рокля, без презрамки, която направо ме побърка. Никога не бях виждал толкова гола кожа. Натискахме се по целия път и тя ми разреши да пъхна ръка под роклята ѝ.

Той ѝ се усмихна, но тя го отряза.

— Не се надявай късметът да те споходи пак, детективе.

Той притисна ръце до сърцето си с поглед към небето.

— О, Малоун, не знаеш как ме нараняват тези думи.
Тя го изгледа изпепеляващо.
— Сега вече знам, че си луд.
— Аз? А пък аз смятах, че това се отнася за теб.
Тя се огледа за кучето.
— Какво, Скуийз няма ли го?
— Не го бива много за празненства. Тази вечер е при Майра.
Тя повдигна вежди въпросително.
— Майра е другата жена в живота ми.
— Трябваше да се сетя, че има и друга — промърмори тя смирено.

Хари извади от купата с лед бутилка от любимото си шампанско и наля в две чаши.

— Добре дошла във фермата на Джордан, Мал Малоун — изрече той тихо.

Нощта беше великолепна — спокойна, безоблачна, имаше пълнолуние. Струнният квартет свиреше Хайди, сервитьори в бели сака предлагаха сандвичи и шампанско. Гостите се разхождаха по тревните площи, застояваха се край потока. Мифи Джордан се носеше сред тях, като посрещаше новопристигналите с леки възторжени писъци и целуваше всички.

— Никакви превзети целувки във въздуха — предупреждаваше тя и подаваше книжна кърпичка от кутията, която носеше със себе си.
— Ще трябва просто да изтриете червилото или в противен случай ще го носите като почетен знак на домакията.

Дългата бяла лимузина изглеждаше не на място зад наетия автобус.

— Сега вече наистина се чувствам като звездичка — каза Мал, като погледна към черните мерцедеси и особи с достолепен вид.

— Жителите на Ню Ингълнд не парадират с онова, което имат — обясни той. — С изключение на майка ми. Почакай и ще видиш какво имам предвид.

Мифи стоеше в залата и питаше класическите музиканти дали могат да изсвирят „Димът влиза в очите ти“.

— Това е любимата ми песен — обясни им тя, когато те я изгледаха недоумяващо.

Мал си помисли, че Мифи изглежда точно като холивудска версия за богата жена, на определена възраст, от висша класа — безупречно облечена в костюм на „Валентино“, всеки косъм от косата ѝ с естествен платинен цвят беше на мястото си, със скули, за които човек си мечтаеше, и със стегнато, елегантно тяло.

Хари я притисна здраво, после взе ръката на Мал и ги запозна.

— Майко, това е...

— Малъри Малоун — прекъсна го тя удивена. — Е, въобще не съм си го и помисляла. Каква приятна изненада! И много по-красива отколкото по телевизията... Добре дошла, скъпа добре дошла във фермата на Джордан.

Тя целуна Мал и ѝ остави отпечатък от червилото си, после ѝ подаде кърпичка.

— Каквото и да казват, нищо не е устойчиво на целувки — заяви тя, като хвана Мал за ръката и я поведе сред тълпата.

— Искам да се запознаеш с гостите ми, все роднини и стари приятели. — Изглежда Мал заговорнически. — Не се тревожи, няма да им позволя да те засипят с въпроси.

— Освен това, майка е звездата в този случай — вметна Хари. — Тя не би искала да отнемеш вниманието, предназначено за нея.

— Това подарък ли е, скъпа? — каза Мифи, без да му обръща внимание. — Колко мило. Предполагам, че Хари отново е забравил. Винаги го прави. Хари, остави го на масата при останалите. Ще го отворя по-късно.

— След полунощ.

Хари помнеше ритуала, който се повтаряше всяка година, още от детството му. Майка му беше родена в полунощ и смяташе и двата дни за свой празник. Свещите се духаха след дванайсет и след това се отваряха подаръците.

Мифи беше прегърнала Мал, докато я представяше на приятелите си. Тя се обърна и погледна през рамо към Хари, като му кимна одобрително със сияещо лице.

Той изпъшка. Надяваше се, че майка му няма да види в това повече, отколкото имаше в действителност, защото в момента то съвсем не беше много. Освен това беше обещал на Мал, че с нищо не се обвързва, и смяташе да удържи обещанието си.

ГЛАВА 21

Горе-долу по същото време, когато гостите на Мифи Джордан сядаха на масата, мъжът паркира металносивото „Волво“ на неугледната малка уличка, където Сузи Уокър живееше в старата къща, превърнала се като много други в жилище, давано под наем.

Горният етаж на къщата беше свободен от няколко месеца и това доста облекчаваше Сузи, защото, когато работеше нощем, тя се нуждаеше от съня след това, а предишният наемател беше студент, който имаше навика да пуска „Винаги ще те обичам“ на Уитни Хюстън с пълна сила, по всяко време на деня и нощта.

Сузи обичаше тишината и спокойствието. Освен това тя можеше да си покани гости, като си пусне музика по свой избор и я усили колкото ѝ се иска, без да ѝ се налага да се съобразява с наемателя на горния етаж или нещо по-лошо, да е принудена да кани и него.

Тази седмица беше нощна смяна. Следобедът прекара приятно — ходи на фризьор, купи си някои неща на доста добра цена и една страхотна къса копринена рокля, която би се заклела, че е на „Ан Клайн II“.

През следващата седмица у сестра ѝ щеше да има празненство и роклята беше съвсем подходяща.

Тя закачи прилежно покупките си в гардероба и изхвърли опаковките. Предпочиташе да живее сама в по-евтин район, отколкото да бъде с няколко съквартиранти в разположено близо до болницата претъпкано жилище, където щяха да ползват една и съща баня и да си късат взаимно нервите.

Вечерта беше топла и тя отвори всички прозорци, за да се пораздвижи въздухът. Направи си чаша билков чай и взе две хапчета за главоболие, което я мъчеше цял ден, после стопли полуготовото пиле с макарони, което взе от супермаркета. Изяде го права, докато препрочиташе писмото от сестра си, в което се казваше, че тя смята да се сгоди с младежа, с когото излизаха още докато бяха гимназисти.

Сватбата щеше да бъде през юли и тя питаше Сузи дали има нещо против да ѝ бъде шаферка.

Сузи се зачуди дали шаферките могат да носят черно. Него поне можеше да носи и след това.

По-късно се обади на майка си, както правеше всеки петък по това време, освен ако работата ѝ не попречеше. Винаги успяваха да си поприказват добре, а този път щяха да поговорят за сватбата на Тери.

— Ще успееш ли да дойдеш на празненството следващата седмица, Сузи? — попита майка ѝ с надежда.

— Не бих го пропуснала. Дори си купих нова рокля — обеща Сузи. — Всъщност утре ще се видя с Тери, но сега ще ѝ се обадя, за да ѝ кажа.

Тери не си беше вкъщи и тя остави съобщение, че ще ѝ се обади по-късно. После забърза към банята, за да си вземе душ. Не беше забелязала как лети времето, и сега трябваше да бърза, за да не закъснее.

Банята беше точно от тази страна, където той можеше да вижда. Веднага щом лампата светна, той нагласи бинокъла. Стъклото беше затъмнено, но заради топлото време днес, тя го беше отворила леко, създавайки му неочаквано удобство.

Поток от обиди се посипа от устата му, когато я мярна за миг как се съблича, защото тя се изправи, само по сутиена и бикини, погледна към прозореца със съмнение, после се приближи и го затвори здраво.

— Мръсница — мърмореше той, — кучка, курва, мръсница... Думите се сипеха една през друга, изпълнени с яростна омраза.

Сузи облече бързо бялата си униформа, взе чантата си и провери за ключовете, благодарна, че са ѝ ги върнали.

Главоболието все още я измъчваше и тя си помисли колко е хубаво, че в събота и неделя ще почива. През последните няколко дни в болницата беше лудница и тя дълги часове трябваше да работи. Почивката щеше да ѝ дойде добре. Смяташе голяма част от нея да прекара в леглото, за да навакса съня си, а също и да поучи, защото много скоро имаше изпити. Щеше да се срещне с Тери по-късно и щяха да си говорят за сватби и рокли. А в неделя имаше среща с един млад стажант-лекар, но той вероятно щеше да бъде изтощен — стажант-лекарите винаги бяха изтощени — така че сигурно отново щеше да си легне рано.

Тя се огледа, преди да тръгне, изпъна полата си, оправи яката си и прибра назад косата си. Като забеляза сенките под очите си, се замисли с копнеж за съня на следващия ден. Усмихна се на отражението си в огледалото и си каза окуражително:

— Утре по това време ще бъдеш съвсем променена, Сузи Уокър.

Тъкмо излизаше през вратата, когато се сети, че не е затворила прозорците, и се втурна забързана да ги затвори. Докато беше при задната врата, тя я провери дали е добре заключена. После излезе и заключи входната врата, след това я натисна, за да бъде сигурна.

В същото време тръгваше на работа и съседът ѝ Алек Клозовски, който работеше в един бар на „Нюбъри стрийт“.

— Човек никога не може да е сигурен — каза той, като заключи здраво вратата си. — Прекалено много откачени има наоколо, за да бъдеш небрежен към ключалките.

Сузи го огледа неуверено.

— Онзи ден загубих ключовете си. Изтървах ги на паркинга. Някой ги намерил и ги предал в болницата, но се чудя у кого ли са били през нощта.

Той я погледна сериозно.

— Трябва да смениш ключалките, Сузи. Човек никога не знае.

— Сигурно.

Махнаха си за довиждане и тя влезе в малката си кола, като остави чантата на седалката до себе си. Докато изкарваше колата навън, си мислеше притеснено за думите на Алек. Но си каза, че който и да е намерил ключовете, не е знаел на кого принадлежат, освен това беше толкова скъпо да се сменят ключалки. Заплатата на медицинска сестра ѝ стигаше точно, за да се оправи през месеца... никога не оставаха пари за нещо по-специално.

Както и да е, това беше последният ѝ проблем. Тя разтърка уморено очите си, докато караше надолу по улицата. Главоболието все още я мъчеше, през следващия месец имаше изпити, а и трябваше да измисли нещо за шаферска рокля.

Той я наблюдаваше как заминава — лицето и огненочервената ѝ коса прелетяха пред погледа му. Караше прекалено бързо, закъсняваща както обикновено. Поклати глава — презираше мудността ѝ. Той никога и за никъде не закъсняваше. Дневната му програма беше разчетена толкова точно, сякаш беше засичал с метроном всяко

мигване. Можеше да каже къде ще бъде по всяко време на деня и нощта. С изключение на нощи като тази, разбира се. Това бяха неговите специални нощи.

Погледна скъпия си часовник от злато и стомана. Върху циферблата имаше малки флагчета от червен и син емайл вместо цифри. Беше от онзи тип, който би се харесал на някой богат любител на яхти. Въпреки че не умееше да управлява яхта, обичаше да създава впечатление, че е човек спортен тип. Всеки път, когато го питаха какво ще прави в почивните дни, той отвърщаше: „О, предполагам, че ще поплавам към Кейп Код, ако вятърът е подходящ. Или пък ще гребя, ще видим“.

Всичко това беше лъжа, разбира се. Ходеше към Кейп Код единствено когато беше на лов, за да избере бъдещите звезди. Смяташе, че те трябва да му благодарят за мига слава, който им даваше в техния иначе скучен живот.

Все още беше прекалено рано за действие — съседните къщи светеха, по улиците се появяваха забързани хора. Скрит под потъмнените стъкла, той извади от джоба си малка сребърна бутилка с хубаво бренди и си наля в капачката. Отпусна се на седалката, като отпиваше замислено, в очакване на предстоящото удоволствие.

ГЛАВА 22

Когато Хари видя за последен път Мал на празненството, чичо му Джак Джордан беше сложил ръка на кръста ѝ и шепнеше на ухо, а Мал се смееше. Това беше преди половин час.

Джак Джордан беше прословут любител на жените, с четири съпруги и низ любовници за доказателство. Той все още можеше да оцени хубавата жена, щом види такава, освен това беше висок, с посребрена коса, хубав, с малки мустачки и със стил в правенето на комплименти. Това изглежда, му пробиваше път навсякъде.

— Старото ни момче изчезна с моята приятелка — оплака се Хари на Мифи.

Тя тъкмо проверяваше дали всичко върви както трябва.

— Не се тревожи, Хари. За вечерята ще трябва да я върне. Тя седи тук, точно до теб. — И пъргаво премести картичката на Джак на съседната маса. — Сега Джак седи до Биди Белмънт, която е по-стара и от него и е глуха като пън. Ще трябва да повтаря всяка дума по два пъти. Това ще го поуталожи.

Разсмяха се и Хари я прегърна.

— Някой да ти е казал, че си единствена между всички жени? — попита той, като все още я прегръщаше.

— Баща ти, в деня, когато ме помоли да се омъжа за него. Но като се замисля сега, не си спомням отново да го е споменавал, след като казах да. Сигурна съм, че тук някъде има поука — добави тя.

Икономът удари един месингов гонг, обявявайки с това, че вечерята е готова, и гостите се запътиха към масите сред уханието на рози и хубава храна.

— Ето те и теб — каза Хари, когато Мал се появи, хванала под ръка чичо Джак.

Старчето повдигна вежди невинно.

— Погрижих се Малъри да си прекара добре, Хари. Не можех да я оставя сама сред похотливата тълпа наследници на Пийскът и

Джордан. — Той потупа собственически ръката на Мал и тя му се усмихна. — Надявам се да седя до теб, мила.

— Не, не седиш до нея — каза Хари твърдо. — Седиш до Биди Белмънт.

Джак изпъшка.

— Майка ти отново ме наказва.

— Тя очаква всеки мъж да изпълни дълга си. Това е нейно празненство в края на краищата.

— Ще се видим по-късно, Джак — извика Мал след него, докато той се запъти към съседната маса с дълбока въздишка.

— Ревнувам — каза ѝ Хари.

Тя се разсмя.

— Той изглежда като филмова версия на доброжелателен, богат чичо.

— Мога да те уверя, че е играл тази роля с доста дълга поредица от млади племеннички.

— Това му придава още по-голямо очарование. Разкошен е.

— Хей, помниш ли ме? Аз съм мъжът, с когото дойде.

— Мъжът, с когото имам среща?

— Съвсем същият.

Те заеха местата си край масата. Той се наведе и ѝ прошепна:

— Липсваше ми.

Тя му хвърли един палав поглед и той видя смеха в очите ѝ.

— Никога не съм мислила, че ще те чуя да си признаеш, детективе.

— Аз съм човешко същество.

Тя го погледна шеговито, после се обърна към съседа си от дясната страна. После поднесоха хайвера — три различни вида, върху леко разбити яйца — и вечерята започна.

Мал беше сигурна, че ѝ е приятно, защото дори не се замисляше за това. Нито за миг не си зададе въпроса, които често си задаваше по другите празненства: „Това наистина ли е забавно? Какво правя тук?“

Никога не беше присъствала на подобно голямо семейно тържество, където всеки се познаваше с всеки. Бяха преминали заедно през раждания, сватби и смърти, като неотклонно присъстваха както на погребенията, така и на празненствата. Те вероятно дори не се замисляха за това. В техния кръг това просто се правеше. Би заменила

целия си успех само да можеше да бъде част от този живот от рождението си.

Погледна Хари, който слушаше с интерес спора за достойнствата на ритрийвърите и пойнтерите като ловни кучета. Той се обърна, срещна погледа ѝ и се усмихна окуражително.

— Добре ли си? — прошепна в ухото ѝ.

— Не бих могла да се чувствам по-добре.

Той погледна не много скъпия си, но практичен часовник.

— Скоро ще започнат танците. Ако имаше програма, както едно време, щях да запиша името си за всеки танц.

— Дори и за валсовете?

— Да не мислиш, че не знам как се танцува валс?

— Мисля, че това не влиза в изискванията за полицай от отдел „Убийства“.

— О, спомни си, че преди това бях адвокат. А преди това бях ужасен младеж, изпращан от майка си на уроци по танци, за да може да придружава младите дами по разните забави.

Тя поклати глава учудено.

— Няма ли край способностите ти?

— Непрекъснато се трупат все нови — потвърди той нескромно.

Музикантите започнаха да свирят. Майка му излезе първа на дансинга, заедно с брат си и двамата се завъртяха под звуците на „Димът влиза в очите ми“ на Джеръм Кърн, а останалите заръкопляскаха.

— Това е нейната песен — поясни Хари, като взе ръката ѝ и поведе Мал към дансинга. — Нейната и на татко. Тя винаги танцува първо на нея, в негова чест.

„Колко прекрасно“, помисли си Мал с нотка завист. След миг беше в прегръдките на Хари — едната му ръка беше на кръста ѝ, другата стискаше леко нейната. Танцуваха в мълчание. Очите ѝ бяха полупритворени, а на лицето ѝ имаше замечтано изражение.

— Танцуваш добре — прошепна той.

Тя го погледна.

— Бъди сигурен, че не съм се учила в младежките си години.

— А къде?

— Вземах уроци. Вземах уроци по всичко.

Той я изгледа удивен.

— Уроци как да живееш?

Тя кимна.

— Докато бях дете, никой не ме научи на обноски. Все едно че бях расла в гората с вълците.

Той я притисна по-силно. Косата ѝ гъделичкаше носа му и той си помисли, че тя прилича на златни нишки. Кожата ѝ имаше лекото, изплъзващо се ухание на цвете, което причиняваше странно въздействие на усещанията му. Мелодията свърши, но той задържа ръката ѝ.

— Искаш ли да се разходиш из градината с мен, Малоун?

Тя кимна и двамата тръгнаха ръка за ръка.

Мифи и чичо Джак ги наблюдаваха, докато се отдалечават.

— Какво мислиш за нея? — попита тя.

— Чудесна млада жена. От най-висша класа. Вижда се веднага.

— Стой далече от нея, човече — предупреди го тя. — Имам големи надежди, ако Хари успее да се откъсне от работата си за повече от половин минута.

— Трябва да е много глупав да не го направи — въздъхна Джак. — Дяволски глупав, бих казал — добави той с възхищение.

Хари поведе Мал през градината, за която майка му се грижеше с толкова любов. По дърветата имаше малки бели лампички, а покрай потока бяха поставени хартиени китайски фенери. Докато се разхождаха из градината, Мал прочете всички имена на табелките, въпреки че розите бяха все още едва напъпили.

— Старомодните рози са ми любими — каза тя. — И аз гледам няколко на терасата, но вятърът и замърсеният въздух ги правят на нищо.

— Трябва да кажеш на майка ми. Ще ѝ стане приятно, като разбере, че и ти се занимаваш с цветя. Една от многото ти дарби.

Музиката се носеше заедно с топлия бриз. Той се загледа в Мал. Тя все още гледаше розите и той внезапно изпита желание да я прегърне.

— Може би е от романтичното осветление или пък от музиката, но се чудя дали никакво обвързване включва целувка? Само между двама стари приятели, разбира се.

Тя пристъпи към него.

— Технически погледнато, не сме стари приятели. А и устната договорка е обвързваща.

— Ти очевидно не си прочела дребния шрифт. — Той плъзна ръка около кръста ѝ и я притисна нежно до себе си. — Кажи ми целувал ли съм те по-рано?

Очите ѝ срещнаха неговите и тя почувства онова особено стягане на сърцето.

— Така ми се струва. Приятелска целувка, естествено. Преди устната договорка и клаузата никакво обвързване.

— Май открих равностоен юридически противник — промърмори Хари, навеждайки се към нея.

Тя го прегърна, искаше ѝ се той да я притисне по-силно, усещайки топлината на ръката му върху голия си гръб.

Дочуха гласове, които се приближаваха, и бързо се отдръпнаха един от друг, преди група гости да премине покрай тях.

— Тук човек не може да се уедини — прошепна Хари недоволно. — Както и да е, този договор няма да издържи в съда.

— Защо не?

Той се усмихна.

— Защото съм син на баща си и ще се договоря с теб за взаимни отстъпки.

— Какви отстъпки?

— Допълнителни целувки при поискване.

Тя се разсмя, но той спря смеха ѝ с дълга целувка, която разпрати по тялото ѝ малки, копринени тръпки. Добре че клаузата никакво обвързване я предпазваше, защото тези целувки на Хари ѝ бяха много приятни. Но към тях се приближаваха хора. Той взе ръката ѝ и те се върнаха в къщата.

— Израснал съм в тази къща — поде той, докато минаваха през силно осветената дневна към библиотеката, облицована с дървена ламперия.

Мал се огледа с интерес. Рафтовете бяха затрупани със стари издания на класическа литература, както и с романи. Засенчените лампи хвърляха приятна светлина, дивани, покрити с обикновен жълт лен, заобикаляха камината, където вместо огън имаше огромен букет от градински цветя. Над камината висеше картина на голяма дореста

кобила, а между рафтовете с книги бяха сложени и други картини, най-вече на коне и кучета.

Сърцето на Мал се сви, като си помисли, че това е истинският вариант на измисления свят, създаден в дома ѝ.

— Голямата картина е на Кон — каза Хари. — Любимката на татко. А ритрийвърът е... Куче.

Тя вдигна ръка неразбиращо.

— Чакай малко. Кон? Куче?

Той повдигна рамене.

— Баща ми казваше, че няма време да измисля имена, а и бездруго, щом повикаше животните, те идваха. Изненадан съм само, че не са ме кръстили Момче. Въпреки че като се замисля, той доста често ме наричаше Син. — Усмихна ѝ се. — И ти смяташ, че си имала проблеми...

— Бих се примирила с момиче, ако това означаваше да съм отгледана тук — отвърна с копнеж. — Мразеше ли го?

— Разбира се, че не съм го мразил. — Идеята за това сякаш го удиви. — Той ми беше баща... имаше си свой характер. Може и да нямаше време да измисля имена на животни, но се грижеше добре за тях. Както и за мен.

— Значи си го обичал? Въпреки че заради него си пропилял футболната си кариера — добави тя.

— Хайде, Малоун — прекъсна я той развеселено. — Не ме интервюираш в предаването си. — Взе една снимка в сребърна рамка. — Това е той — посочи Хари и ѝ я подаде. — Самият той.

Мифи се появи внезапно на вратата.

— О, Хари, показваш къщата на Малъри. Колко хубаво. — Тя се понесе усмихната към тях. — Хари прекара детството си тук, нали знаеш. А аз прекарах тук медения си месец. Тогава не поисках да отида никъде. Сега, когато остарях, наваксам загубеното време. Не успявам да стигна достатъчно бързо до всички онези далечни страни.

Тя видя, че Мал държи снимката.

— А, това е Харълд. Моята единствена истинска любов. Липсва ми здравата — добави тя със съжаление.

Мал погледна Хари въпросително.

— Това означава, че той страшно много ѝ липсва — обясни ѝ. — Израз, който майка ми често използва.

— Трябва да напишат песен с такова заглавие — промълви Мифи замислено.

Мал се засмя и погледна снимката. Нямаше съмнение кой е бащата на Хари.

Мифи сякаш прочете мислите ѝ.

— Няма шанс Хари да е осиновен, нали? — Тя се разсмя. — Баща му винаги казваше, че е истинска издънка на старото дърво.

Взе няколко други снимки от купищата, сложени по масички и рафтове, и започна да обяснява кои са хората на тях и какви са роднинските им връзки.

— Доста е объркано. Семейство Пийскът е толкова старо и има толкова много клонове. Семейство Джордан е почти толкова ужасно.

Мифи върна снимките в красиви рамки по местата им и попита:

— Ами твоето семейство, мила? Надявам се, че не е толкова голямо, колкото нашето. Само си помисли...

Тя се спря навреме, уловила предупредителния поглед на Хари. Отново прибързваше. Канеше се да каже: „Само си помисли колко огромно ще бъде сватбеното тържество“.

Мифи се разсмя весело.

— Прости ми. Хари все ми казва, че съм много бърлива. В края на краищата, вие двамата едва се познавате, нали?

Мал погледна развеселено Хари през рамо, докато Мифи я хващаше под ръка, за да я поведе към верандата. Той повдигна рамене и я погледна невинно, сякаш не знаеше какво иска да каже майка му, въпреки че беше точно обратното.

Реши, че е време да измъкне Мал, преди майка му да започне наистина да любопитства.

— Наближава време за тортата, мамо — извика той. Тя погледна красивия диамантен часовник на ръката си — още един отдавнашен подарък от съпруга ѝ.

— Точно така. Колко прекрасно.

Хари я наблюдаваше учудено, когато тя се втурна в къщата, за да се увери, че тортата ѝ ще се появи точно навреме.

— Всяка година това представление се повтаря. Но с всяка година тя му се радва все повече и повече, кълна ти се.

— Чудесна е — прошепна Мал. — Толкова... жизнена.

Мифи Джордан беше пълна противоположност на собствената ѝ майка.

Изглежда, всички познаваха ритуала в полунощ, защото се запътиха в една и съща посока. Застанаха в кръг, светлината беше намалена. Икономът удари силно гонга дванайсет пъти и тортата беше поднесена. Беше жълта, разбира се, с украса от жълти рози. Музикантите засвириха и всички запяха „Честит рожден ден“, докато Мифи духаше свещите. След това тя отрязва първото парче.

— Както всички знаете, първото парче е за Харълд, който е там, в Рая. Наслаждавай му се, скъпи. А второто парче, разбира се, е за скъпия ми син Хари.

Тя продължи да разрязва тортата си и да изрежда имената, като добавяше шеги и мили думи.

Докато я наблюдаваше, Мал се почувства отново като малкото момиченце в киното. Тя беше на едно омагьосано място, където всички носеха красиви дрехи и прекрасни бижута; животът беше чудесен и всички живееха щастливо. Само че този път това беше действителност и ѝ бяха позволили да участва.

ГЛАВА 23

В полунощ светлините във всички къщи на улицата на Сузи Уокър изгаснаха. Той излезе от „Волвото“ и се протегна облекчено. Беше по-късно, отколкото очакваше, но това не го тревожеше. Сузи беше нощна смяна. Знаеше, че има много време.

Забърза по улицата, като се придържаше към тъмните места. Не носеше униформата си. Тя беше за специалното събитие. Вместо нея беше облякъл тъмни панталони и черна риза, така че ако случайно срещнеше някого, да прилича на най-обикновен минувач.

Пресече крадешком пътя и се вмъкна в малкото дворче, където тя обикновено паркираше колата си, после погледна бързо през рамо. Не се виждаше никой. Завъртя ключа в ключалката и влезе, като затвори тихо вратата зад себе си. Тръпката на непозволеното и непознатото го екзалтира.

Спря се в тъмния коридор, изпълнен с усещането за напрегната тишина. Дишаше тежко, пулсът му се учести от възбудата, причинена от собствената му дързост, от собствената му интелигентност.

Извади малкото фенерче от джоба си и светна. Този път той по-скоро чу, отколкото видя котката, която избяга панически. Усмихна се — обичаше животните. Обикновено си правеше опити с тях, докато беше момче. Разпаряше ги просто за да чуе как пищят и за да види какво има вътре в тях. Тогава майка му се смееше и казваше, че би трябвало да стане хирург.

Премина в кухнята и пусна щорите, като държеше ниско лъча светлина. Не светна лампите, защото имаше вероятност някой да е забелязал, че Сузи ги е изгасила, когато тръгваше за болницата. Извади чифт тънки гумени ръкавици от джоба си и си ги сложи, после освети наоколо. Намръщи се, когато видя полуизядената вечеря от супермаркета, изоставена на масата, а в мивката — куп чинии. Тя имаше миялна машина, защо, по дяволите, не я използваше?

Видя писмото, написано на бледорозова хартия, украсена с рисунка на цветя, и го прочете с интерес. Значи Сузи трябваше да бъде

шаферка. Усмехнат, заради собствената си власт над нея, той се замисли дали тя ще оцелее до церемонията. Знаеше, че отговорът е в неговите ръце.

Малката дневна се намираще до кухнята. Огледа я набързо, после прекоси тесния коридор към спалнята ѝ.

Спря се в коридора, вдишвайки дълбоко, като куче, което души, миризмата ѝ.

Всяка жена беше различна, всяка имаше свой особен мирис. Самър Янг миришеше на парфюм, червило и цигари, Сузи на нещо по-остро, по-чисто, леко антисептично, а над него се носеше горското ухание на маслото ѝ за баня. Миризмата ѝ показваше точно какъв човек е — медицинска сестра и жена, която обичаше да ходи из горите през почивните си дни. Но в крайна сметка всички те бяха еднакви. Всички имаха онзи противен, мускусен женски мирис. Също като майка му.

Леглото ѝ не беше оправено — както и на всички останали. Той си помисли, че сигурно в целите Съединени щати няма нито една жена под двайсет и пет години, която да оправя сутрин леглото си. Седна на ръба му и прокара ръка по тъмнозеления чаршаф със златисти щампи. Чаршафите ѝ поне бяха чисти, въпреки че имаха курвенски вид.

Той се заразхожда из спалнята, като вземаше нещата ѝ и ги оглеждаше: учебник по медицина на нощното ѝ шкафче, снимка на родителите ѝ, хванати за ръце, усмихнати срещу камерата. Сестра ѝ — вероятно онази, която щеше да се омъжва. Приличаше на Сузи, но беше с тъмна коса и може би не беше толкова хубава. Червенокосо момче, вероятно брат ѝ.

Отвори чекмеджетата с дрехи, докосвайки бельото ѝ, нахвърляно вътре. Тя явно си падаше по дантелени гащички и сутиени с банели. Това му харесваше. Нанизите от стъклени мъниста и перли висяха на огледалото, а в една кутия с нарисувани прегърнати катерички в синьо и розово имаше доста поизносени евтини обици.

Той пристъпи към гардероба, зарови се в дрехите, закачени там, започна да ги души и да ги притиска до лицето си. Обувките ѝ бяха нахвърляни без ред в ъгъла, въпреки че имаше пластмасова поставка за тях. Все пак харесваше контраста между удобните ниски бели обувки с гумени подметки, които носеха медицинските сестри, и кожените ѝ

обувки с високи, тънки токчета. Взе една черна обувка, погали токчето ѝ и отиде в банята.

Това беше неговата съкровищница, мястото, което обичаше най-много. Личните ѝ вещи, кремове за лице, гримове бяха струпани на пращен рафт от напукани плочки.

Току-що отворен антибактериален сапун беше сложен върху дървена поставка, която сигурно съдържаше повече бактерии, отколкото сапунът въобще може да убие.

Отваряше чекмеджетата и шкафчетата, докосваше тампоните и превръзките ѝ. До душа висеше влажна зелена кърпа. Той я бутна на една страна и огледа ваната. Тънкият лъч на фенерчето попадна на косъм и той го стисна между палеца и показалеца си. После взе книжна салфетка от кутията върху рафта, уви го внимателно и го сложи в джоба си.

Огледа се за коша с пране. Беше до прозореца. Черната котка бе застанала върху него и го наблюдаваше. Този път не се помръдна.

„Започна да свиква с мен“, каза си той с усмивка. Все пак не му се наложи да я безпокои. Когато се събличаше, за да вземе душ, Сузи беше захвърлила бельото си на пода и то все още беше там.

Той свали ръкавиците и треперещ от удоволствие взе черните дантелени бикини и сутиена. Повъртя ги в ръцете си, после погледна етикета им — „Тайната на Виктория“. Притисна ги до лицето си, вдишвайки ужасния ѝ мирис на жена. Изстена силно.

Котката скочи, ноктите ѝ драскаха по плочките на пода, докато тичаше покрай него. Но той въобще не забелязваше нищо.

Отиде бързо в стаята ѝ и се отпусна на леглото ѝ, докато все още притискаше бикините до лицето си. Легна, разкопча панталоните си и пхна вътре дантеленото ѝ бельо. Отново изстена, потънал в самотната си сексуална лудост. Но най-много му се искаше да изкреци.

Нищо не се получи, разбира се. До онзи разтърсващ оргазъм достигаше само когато ги убиваше. Тялото му се разтърсваше от тръпки, сякаш беше получил пристъп. Отново загуби контрол, изгубен в миналото. Замислен за ужасната си майка, която дори и след толкова години все още имаше надмощие над него.

Отново беше малък, уловен в капана на леглото ѝ, и тя го биеше с обувката си, защото не искаше да я докосне. Острото ѝ токче се

забиваше болезнено в наранената му плът, докато тя му нашепваше какви ужасии ще направи с него, ако само каже на някого...

Сузи караше бавно по улицата към дома си. Паркира малката кола, благодарна, че вече си е вкъщи. Излезе и се спря за миг, вдишвайки топлия нощен въздух. Сякаш всичко плуваше в мъгла около нея, а пред очите ѝ се появяваха малки искрици, докато нещо сякаш блъскаше в главата ѝ. Тя стисна глава в ръцете си, като се молеше това да престане. Шефът ѝ даде някакви хапчета и ѝ каза да си върви вкъщи и да си почине. Каза ѝ, че с нищо не може да помогне в състоянието, в което се намираше. Знаеше, че е прав и че ще ѝ стане още по-зле, преди да ѝ стане по-добре. Винаги беше така.

Тя въздъхна и отключи вратата. Поне не беше загубила ключовете си точно тази вечер. Светна лампата в коридора и котката дотича при нея. Животното се беше загубило и тя го прибра преди време. Отношенията им бяха приятелски, но без много чувства. Всичко беше наред, стига Сузи да я хранеше редовно и да я оставяше да спи на нейното легло. Изненада се, когато котката започна да се увърта около краката ѝ и да мяука.

— Не си избрала подходяща нощ да търсиш внимание — каза ѝ Сузи уморено.

Влезе в кухнята и примижа от болка, когато светна лампата, после отиде до прозореца, за да спусне щорите, но спря изненадана. Те бяха спуснати. Спомни си, че изтича да затвори прозорците, но не помнеше да е спускала щорите. Поклати глава объркано и се отдалечи.

Котката скочи на масата и се загледа в нея, когато взе бутилка вода от хладилника, наля в една чаша и глътна хапчетата. Подпря се на масата и главата ѝ клюмна. Чувстваше се ужасно.

Той не беше допускар, че тя ще се върне. Седна в края на леглото, заслушан. Паниката го стисна за гърлото само като си помисли, че тя е там отвън, че ще влезе в спалнята. Никога не беше попадал в такова положение, то не влизаше в плана му за действие. Това никога не беше му се случвало.

Чуваше я как се движи из кухнята. Лъч светлина се промъкна под вратата на спалнята. Той погледна прозорците, но отвън имаше

решетки. Провери банята — прозорецът беше прекалено малък. Беше попаднал в капан.

Чу, че тя е в коридора. Върна се бързо в спалнята и влезе в гардероба. Сърцето му препускаше, по гърба му се спусна ручейче пот — пот от страх. Никога по-рано не беше заставал лице в лице с никое от момичетата си. Плановете му винаги бяха безпогрешни. Всичко беше под негов контрол.

Мушна ръка в джоба си, извади малкия нож и махна пластмасовата опаковка. Остана абсолютно неподвижен зад вратата на гардероба, с ножа, приготвен в ръката му. И зачака.

ГЛАВА 24

Мал и Хари бяха в лимузината, на път за Бостън. Той държеше ръката ѝ и пееше заедно със Сантана, като поклащаше рамене и бедра.

Мал го наблюдаваше с усмивка. Действително беше пълен с изненади.

— Това ли трябва да очаквам в „Салса Ани“?

— Ъъ. Това е нищо. Само почакай да те изведе на онзи дансинг, който, между другото, е голям, горе-долу, колкото масата, на която вечеряхме. Там се танцува бедро до бедро, Малоун. Ще ти хареса.

— Ще видим.

— По-приятно е от самотно легло в „Риц — Карлтън“.

— Откъде знаеш?

Той се замисли.

— Права си. Не знам. Никога не съм спал в „Риц“... сам или с някого.

— След като ми изясни този въпрос, дали можем да намалим малко това нещо?

Той ѝ се усмихна.

— Искаш нещо по-спокойно, а?

Тя се разсмя. Беше толкова глупав, че направо ѝ се искаше да го прегърне.

— Не съм сигурна, че си заслужаваше да си тръгнем от фермата на Джордан заради „Салса Ани“.

— Направо трябваше да те измъквам оттам. Хареса ти, нали?

— Празненството беше чудесно.

— Искаш ли да си определим среща за шейсет и шестия ѝ рожден ден?

Тя се разсмя и той додаде:

— Между другото, майка наистина хареса подаръка ти. А освен това беше искрена и за останалото, което каза.

Мал подари на майка му тъмносин кожен албум. Мифи ѝ благодари с целувка и каза:

— Скъпа, ще го запазя за снимките на моите внуци. Когато имам този късмет, разбира се.

И изгледа многозначително и двамата.

— Опитвах се да отклоня мислите ѝ — извини се Хари, — но тя е много упорита по този въпрос. Като всички майки.

— Не и като моята.

Той стисна ръката ѝ, но този път не попита нищо. Нямахше намерение да разваля настроението ѝ.

Вече шофираха през града. Когато приближиха улицата, където се намираше заведението, Хари каза на шофьора да ги остави на ъгъла.

— Никога няма да го преживея — обясни ѝ той, когато тя го изгледа въпросително. — Неумолимият полицаи от отдел „Убийства“ пристига в модно заведение с лимузина.

— Също като филмова звездичка — добави тя с презрителна усмивка и той се разсмя.

Очукана метална врата, боядисана в яркочервено, беше поставена направо в стената на стар склад. Навън пушеха няколко души. Някои от тях му махнаха дружелюбно, но имаше и такива, които се измъкнаха. Хари ги проследи с поглед, но тази вечер категорично не беше на работа. А и се чувстваше твърде добре, за да се тревожи за дребните търговци на наркотици. Щеше да ги остави на собствения им порок. Вълна от музика ги заля, когато отвори вратата. Той пое дълбоко въздух и затвори очи.

— Страхотно, нали — извика в ухото на Мал.

Тя само го погледна удивено.

Групата музиканти беше поне от дузина човека с електрически китари, флейти, цигулки и пиано, което непрекъснато забързваше ритъма на латиноамериканската мелодия. Дългокрака кубинка с миниатюрна зелена поличка от сатен, която едва покриваше бедрата ѝ, неспиращи дори за миг, и с още по-миниатюрно бюстие, пееше на испански и танцуваше буйно. Цялото място вибрираше от живот. Хари плъзна ръка около кръста ѝ и поведе Мал към дансинга.

— Но аз не знам как се прави това — възпротиви се тя.

— Дръж се за мен, Малоун, и аз ще ти покажа — подвижна той и я притегли към себе си.

Росети ги наблюдаваше от балкона в далечния ъгъл.

— Само погледни, Ванеса — изуми се той. — Ами че това е Професора... и то с приятелка. За Бога — добави той зашеметен. — Професора е със смокинг. А тя изглежда като от реклама на „Армани“.

Те се надвесиха над парапета и се загледаха.

— Проклет да съм, ако приятелката не е госпожа Малоун — добави той с усмивка. — Професора наистина знае как да пази тайна. Хванахме на място нашия прекалено зает да ходи на срещи работохолик.

— Звучиш така, сякаш ти си Шерлок Холмс, а той е Мориарти — подметна Ванеса и се усмихна.

Росети я изгледа сърдито.

— Чувала ли си старата приказка за онзи, който е бил прекалено умен за собственото си добро?

Той я сграбчи за ръка и я повлече надолу по стълбите.

— Къде отиваме? — възкликна тя, като стискаше металния парапет и се опитваше да не изостава въпреки високите си токчета.

— Ще поздравим детектива и приятелката му.

Той я придърпа на дансинга, като се приближаваше към Хари.

Хари се усмихваше на Мал, като я държеше на ръка разстояние.

— Така ли? — каза тя.

Беше прехапала устни, докато се опитваше да го следва.

— Предполагам, че човек се нуждае от латинска кръв за това — промърмори тя, като отметна глава и се остави на музиката.

— Добре изглеждаш, Малоун — надвика музиката Хари. — Само че се очаква да го правиш в по-голяма близост до мен.

— Охо, и къде отива договорът ни?

Тя отново беше в прегръдките му. Усещаше силното му тяло, притиснато до нея.

— Така по-добре ли е? — осведоми се тя и се сгуши още по-близо.

— Става.

Беше му приятно да усеща тялото ѝ до своето, движенията на бедрата и под тънкия плат. Всъщност харесваше я цялата...

— Какво става, Професоре? Добре ли прекарваш?

Хари изпъшка. Повдигна глава и погледна Мал.

— Детектив Росети — представи го той раздражено.

— Смята се за Шерлок Холмс — добави Ванеса.

— Здравей, Ванеса — неохотно се обърна към нея Хари, без да отдръпва ръката си от кръста на Мал.

— Да не пречим на нещо? — погледна ги невинно Росети.

И двамата изглеждаха възбудени и щастливи, нейната коса беше разбъркана.

— Малъри Малоун, запознай се с детектив Карло Росети. А това е Ванеса, която ще навърши двайсет и една само след няколко седмици.

— И двамата сте поканени на празненството — кресна Ванеса. След това възкликна: — Ау, ти си онази Малъри Малоун! Хей, страхотна си...

Мал се усмихна.

— Благодаря. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също — стисна ръката ѝ Росети. — Вие двамата да не сте забягнали от „Риц“? — попита, като оглеждаше елегантното им облекло.

Мал се разсмя.

— Оставихме лимузината на ъгъла. Не искахме да изглеждаме като филмови звездички.

— Няма шанс — изрече Росети галантно. — Ти си истинска звезда. Не мога, разбира се, да кажа същото за Професора.

— Защо те нарича Професора? — попита Мал.

— Заради завършеното в Харвард право — поясни Росети. — Разбираш ли?

Тя кимна и се засмя.

— Ако искаш да знаеш, Росети, тъкмо се връщаме от празненството за рождения ден на майка ми — каза Хари.

— Вече си я водил вкъщи, за да я запознаеш с майка си? Бързо действаш, Професоре.

Хари изохка. Той притисна Мал до себе си.

— Приятна вечер, детективе!

— Приятна вечер, Професоре! — Росети се разсмя и завъртя Ванеса.

— Ще се видим на моето празненство — извика Ванеса през рамо.

— Хайде — каза Хари на Мал и я поведе към вратата.

— Къде отиваме?

— Продължаваме към следващото заведение. Не си забравила програмата ни, нали?

Влязоха в лимузината и Хари даде адреса на шофьора.

— Друг клуб?

Мал извади кутийка от златистата си чантичка и напудри носа си.

— Почакай и ще видиш.

Той я наблюдаваше очарован, докато тя си слагаше червилото. Устните ѝ изглеждаха червени и сочни. Сякаш му изпращаха съобщение: Целуни ме... Със съжаление той се задоволи само да държи ръката ѝ, докато след десет минути спряха пред един клуб с по-дискретен вид.

— Можеш ли да играеш бiliarд? — попита Хари, докато отваряше.

— Малко.

Той се усмихна.

— Е, тази нощ е посветена на учение. Хайде, ще ти покажа.

Обзавеждането вътре беше като в английска библиотека. Имаше бар, маси за бiliarд, ниско, над които висяха лампи. Както и в „Салса Ани“, беше претъпкано.

Тук познаваха Хари. Той взе една маса, после намаза с тебешир щеката ѝ.

— Добре, гледай сега — започна, като ѝ показа как да държи щеката, как да я плъзга между пръстите си, как да се прицелва.

— Добре.

Той нагласи топките и ѝ каза къде да застане.

— Хайде — подкани я и отстъпи, като я наблюдаваше.

Мал се наведе над масата и се прицели внимателно. Роклята подчертаваше тялото ѝ при всяко движение. Хари със съжаление отместе очи от изкушението.

Отблъсната от бялата топка, червената се плъзна плавно в страничния джоб. Тя погледна към Хари и му намигна.

— Проста работа, Професоре.

Той въздъхна.

— По времето на майка ми жената би оставила мъжа да спечели, за да се почувства той добре, за да погъделичка мъжкото му самочувствие.

Тя се усмихна.

— Аз съм по-скоро от типа сол в раната. Подреди ги, Професоре. Той я погледна подозрително.

— Защо имам чувството, че и преди си играла тази игра.

— Сигурно защото съм работила в подобно заведение. Едно време. Преди много години. Въпреки че не изглеждаше съвсем същото — добави тя.

Потръпна, като си припомни неуютната малка зала за бiliarд с флуоресцентни лампи и с мъжете с празен поглед, които кашляха цигарен дим в бирата си.

Тя повдигна вежди и го погледна предизвикателно.

— Залагам петдесетачка, че ще те бия.

— Готово. Но имам чувството, че ще съжалявам за това.

Оказа се, че е бил прав. Половин час по-късно той ѝ подаде петдесет долара.

— Бих си ги пъхнала в деколтето на роклята, в истински баров стил — поясни тя, — но както може би си забелязал, деколтето е прекалено голямо, за да го направя.

— Наистина забелязах и бих добавил, че си заслужаваше петдесетачката, само за да гледам как се навеждаш над масата в тази рокля.

— Мръсник — изсъска тя и го хвана под ръка. — Какво следва, Професоре?

— Може би едно питие за лека нощ.

Лимузината ги остави на площад „Луисбърг“. Мал се загледа удивена във великолепната стара къща.

— Тук ли живееш?

— Само на първия етаж. Другите са дадени под наем.

Той отвори вратата и тя влезе в преддверието. Велосипедът беше подпрян на стената, каската беше сложена върху красива масичка от осемнайсети век. Долу имаше чифт ролери, а върху тъмнозеленото персийско килимче лежеше кокал играчка за кучето.

— Има вид на дом — кимна тя одобрително, когато той я заведе в дневната. — Съвсем сериозно, Хари, много е красиво. Дори и с този уред с тежестите, в стаята пак се усеща елегантността на отминалата ера.

— Благодаря, Малоун. Чувствай се като у дома си. Какво да ти предложи?

— Кафе, ако обичаш.

Тя погледна с любопитство в спалнята му. Беше в бронзови тонове, имаше твърдо на вид легло, две нощни масички, старо кресло, надъвкано килимче и почти нищо друго.

— Скуийз изяде килимчето, когато беше малък — извика Хари от кухнята. — След това боледува цяла седмица. И никога повече не съдъвка нещо, което не съм му дал специално за него.

Банята сякаш беше в някакво изкривяване на времето.

— Как се оправяш тук? — попита тя, като продължаваше да се оглежда за някакъв рафт.

— Много добре, благодаря.

Той включи кафе машината.

— Ммм. — Тя влезе в кухнята. — Само виж това. — Загледа се с възхищение в стоманата и гранита. — Никога не си ми казвал, че можеш да готвиш.

— Не мога. Само се преструвам. Все се каня да се науча. Някой ден ще отида в онова готварско училище в Таскъни, за да видя какво ще мога да направя като готвач.

— Нищо. Мога да се хвана на бас още сега.

Тя се подпря на стената, скръсти ръце и го погледна.

— Днес прекарах чудесно, Хари. Благодаря ти.

— Удоволствието беше мое, мадам. — Той се поклони леко.

— Мал — поправи го тя.

— И нито ден над трийсет и пет.

Тя се разсмя и го заудря по гърдите.

— О, Боже, ужасен си, Хари Джордан. Говорех сериозно.

— Знам.

Той я притисна до себе си и взе лицето ѝ в ръце. Дълго се гледаха един друг изпитателно.

— Ами устната договорка? — прошепна тя.

— Това е допълнителна клауза — каза той.

И я целуна.

Целувката беше нежна, по младежки неуверена. Устните му бяха топли, нейните — меки. Тя забрави да диша, сякаш нямаше нужда. Искаше само устните му. Зарови пръсти в гъстата му, къдрава коса,

усети пръстите му върху кожата си. Беше потънала в усещането, сякаш го изпиваше.

Той отдръпна устните си, тя си пое дъх.

— Наистина не го направих нарочно — изрече той несигурно, като все още не я пускаше.

— Аз също.

Помисли си, че ако сега я пусне, тя просто ще се свлече на пода.

— Кафе?

Тя кимна задъхано. Той ѝ помогна да седне на един висок стол и наля кафе в две обикновени бели чаши.

— Какво ще кажеш за един сандвич?

Тя се разсмя безпомощно.

— О, детективе — изохка тя, — как позна, че точно това искам?

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Екстрасензорно усещане. — Взе две бурканчета от хладилника. — Майонеза или горчица върху пуйката?

— И двете — каза тя през смях.

ГЛАВА 25

Сузи тръгна към банята и по пътя изрита обувките си. Изми зъбите си, изплакна устата си и изми лицето си. Притисна студена кърпа към главата си. Това като че ли поуспокои болката и тя реши да си направи компрес с лед.

Върна се бавно в кухнята и отвори хладилника — беше стар модел — не правеше автоматично лед, а трябваше да се налее вода предварително. Паничката беше празна. Тя въздъхна. Сигурно беше забравила да я напълни предния път, когато е използвала леда.

После се сети за торбичката с един килограм замразен грах, която си беше купила преди няколко месеца, когато разтегна глезена си. Беше ѝ свършил добра работа, защото можеше да заема най-различна форма. Ако го сложи в някоя калъфка на възглавницата, ще успее да го задържи върху главата си.

Тя понесе торбичката със замразен грах към спалнята. Хапчетата я замайваха още повече. Шефът ѝ беше казал, че ще ѝ се доспи от тях.

— Сигурно ще проспие целия ден — беше ѝ казал той.

Сузи се почувства облекчена, защото, ако успееше да заспи, нямаше да вижда проблясващите светлилки пред очите си, а и се надяваше зашеметяващата болка да отmine.

Но ако заспи, щеше да пропусне срещата със сестра си. Погледна часовника със съмнение. Беше много късно, но беше сигурна, че Тери все още е някъде навън с годеника си. Реши да се обади и остави съобщение на телефонния секретар.

Сузи пусна замразения грах и започна да разкопчава бялата си престилка.

Котката се втурна към нея. Скочи на леглото, втренчи се в Сузи и взе да размахва опашка.

— Какво има, Куентин? — попита тя изненадано. — Защо не се успокоиш?

Съблече престилката си и свали сутиена си, после се отпусна на леглото, като започна да върти леко врата си, опитвайки се да облекчи

болката. Взе уморено телефона и набра номера на Тери, като зачака търпеливо да се включи секретарят.

Той излезе от гардероба. Гърбът ѝ беше обърнат към него. Приблужи се на пръсти.

— Здравей, Тери, аз съм — започна тя, когато машината се включи. — Не се чувствам особено добре... отново тази мигрена. В болницата ми дадоха някакви хапчета... приспивателни... така че май няма да успея за утре... Е, вече всъщност е днес.

Котката замръзна, като гледаше злобно през рамото ѝ. Изви гръб и изсъска, а очите ѝ блестяха като червени въглени от светлината на лампата.

— Куентин, какво ти става?

Сузи се обърна, за да види в какво се визира котката. Котките понякога подлудяват от нищо...

— О, Боже — възкликна тя задавено. — О, Боже, о, Боже — притисна до гърдите си телефонната слушалка. — Какво правиш тук? — продължи тя. — Какво...

Той блъсна телефона на пода и я сграбчи. С ужасен вик тя се измъкна от ръцете му. Щеше да избяга. Той се хвърли след нея, сграбчи крака ѝ и тя се изгърси на земята.

Сузи изпищя. После отново и отново...

Той седеше на пода. Хвана гъстата ѝ, къдрава червена коса и я задърпа, докато главата ѝ се окажа между краката му. Тя лежеше безпомощно по гръб. Кръвта се беше отдръпнала от лицето ѝ, очите ѝ бяха потъмнели от ужас.

Той уви стегнато косата ѝ около ръката си и тя простена от болка. Внезапно отново се разпищя... висок, пронизителен писък.

Той допря ножа до гърлото ѝ.

— Само да изпищиш и ще те убия — изсъска приглушено.

Тя спря да пици, като лежеше неподвижно. Той потръпна от облекчение. Отново контролираше нещата.

Съседът ѝ Алек Клозовски се връщаше от работа. Тъкмо пъхаше ключа в ключалката, когато чу шум. Обърна се и се заслуша. Би се закълел, че това е писък... и че идва от съседната къща.

Изненадан, той видя, че колата на Сузи е в двора. Беше останал с впечатление, че тя трябва да бъде нощна смяна. В кухнята ѝ светеше.

Предположи, че се е върнала по-рано и че звукът е бил котешко мяукане. Наоколо имаше много бездомни котки и те често вдигаха шум през нощта. Сузи дори беше прибрала една от тях, но казваше, че продължавала да се държи като бездомна.

Той отключи вратата си и влезе. Смяната му беше много напрегната.

Сузи беше паднала върху торбата с грах и той смразяваше гръбнака ѝ. Тя се помести леко. Мъжът притисна ножа до гърлото ѝ и тя усети, че към гърдите ѝ се спуска ручейче кръв.

Тя вдигна поглед към него, не можеше да продума от ужас. Беше луд, личеше си по погледа му. Знаеше, че трябва да направи нещо, но не смееше да изкрещи. Тялото ѝ трепереше и тя осъзна, че е в шок. Започваше да губи съзнание... това беше последният ѝ шанс. Тя плъзна дясната си ръка под тялото си, изви леко гръб и стисна торбата с грах.

Очите му бяха затворени. Той си мислеше за това, какво ще направи, наслаждавайки се както винаги на пълната си власт. Въпреки че нещата не се развиха точно според плана му, Сузи Уокър беше негова.

Сузи стисна замразения грах — единственото ѝ оръжие. Ако успееше да го разсее поне за миг, можеше да изтича на улицата и да вика за помощ. Все някой щеше да дойде и да я спаси.

Сега или никога. Тя се повдигна и хвърли замразения грах в лицето му. Торбата се пръсна от удара и зърната затропаха по пода.

Той изрева и автоматично повдигна ръце към очите си. Тя скочи и грахът захрущя под краката ѝ. Входната врата никога не ѝ се беше струвала толкова далече...

Чу, че той извика. Оставаха ѝ само още три крачки... О, Боже, не можеше да отключи вратата...

Той я сграбчи отзад и я дръпна. Очите на Сузи бяха потъмнели от ужас, когато погледна убицеца си в лицето.

— Недей — изплака тя, — моля те, недей...

Той вдигна ръка и рязко преряза гърлото ѝ.

От нея се изтръгна задавен писък. Кръвта ѝ избликна и той я отблъсна от себе си. Тя се запрепъва към спалнята, като все още издаваше този бълбукащ звук. Протегна се към вратата и се подпря на

нея. Окървавените ѝ ръце оставяха червена следа, докато тя се свличаше на колене. Той я наблюдава известно време, после се приближи и се надвеси над нея.

Сузи вече не можеше да повдигне глава. Беше коленичила на пода, вперила невиждащ поглед в обувките му. Давеше се в собствената си кръв. Никога повече нямаше да стане. Тя бавно падаше все по-надолу и по-надолу. Главата ѝ се отпусна върху черните мокасини марка на „Гучи“.

Той я наблюдаваше безстрастно. Най-после беше престанала да вдига шум. Но беше видяла лицето му. Трябваше да се подsigури. Сграбчи я за косата, повдигна главата ѝ и преряза сънната артерия. Просто за по-sигурно.

Пусна я на пода и се изправи, като дишаше тежко. Беше гола, като се изключат бикините, но той вече нямаше никакво сексуално влечение към нея. Това беше нещо различно, той не вършеше така нещата.

Огледа се и видя кръвта ѝ по ризата си, по панталоните и по обувките. Целият беше омазан с кръвта ѝ. Паниката го заля и той се разтрепери. Внезапно заприлича на човек в последен стадий на малария — потеше се и трепереше.

Вината беше изцяло нейна. Не биваше да се връща вкъщи неочаквано. По-късно всичко щеше да бъде толкова точно, толкова чисто и удовлетворяващо, само да беше се придържала към обичайната си програма. Беше планирал всичко.

Полудял от гняв, той падна на колене и замахна с ножа. Режеше отново и отново. По лицето му се стичаха сълзи.

— Курва — хлипаше той, — долна, мръсна кучка...

Всичко свърши след минута. Той се спря и се изправи. Отстъпи встрани от нея и се вгледа в стореното. После погледна окървавените си ръце. Все още носеше тънките гумени ръкавици. Все пак беше проявил разум. Отиде в банята и изми кръвта от ръкавиците. Подсуши ги, избърса кръвта ѝ от дрехите си с влажна кърпа, изчисти ножа и го пусна в джоба си.

Угаси лампите в банята, угаси и в спалнята. Погледна за последен път Сузи, която лежеше на прага, после прекрачи тялото ѝ и отиде в кухнята, където също угаси светлината. Внимателно огледа

улицата през прозореца. Беше пуста. Замразеният грах хрущеше под краката му, докато отиваше към входната врата.

Затвори я тихо зад себе си и се огледа наляво и надясно, преди да прекоси забързано улицата към паркираните коли.

Алекс Клозовски тъкмо отваряше прозореца на спалнята си, когато го видя. Усмихна се. Значи затова Сузи си беше дошла по-рано, помисли си той, докато се наместваше, прозявайки се, в леглото. Чу бръмчене на кола, после тя премина покрай дома му. Но по това време той беше почти заспал.

— Тази вечер Скуийз ми липсваше — каза Мал, докато се наместваше на кожената седалка, а Хари шофираше по почти пустата „Чарлз стрийт“ обратно към „Риц“.

Той поклати глава невярващ.

— Малоун, ти едва го познаваш...

— И теб едва те познавам.

— Със сигурност ме познаваш по-добре отколкото аз теб.

Тя го погледна уморено.

— Няма да започваме отново, нали?

Той сви рамене.

— Защо не?

— Добре, обещавам през почивните дни да ти разкажа всичко за себе си. Не че е много приятно за слушане, но предполагам, че в планините няма какво друго да се прави.

— Там е подходящо място да пречистиш душата си.

Тя не отвърна и той добави:

— Ще ти разреша да заведеш Скуийз на една дълга разходка в замяна на твоето доверие.

— Благодаря.

— Пристигнахме, Пепеляшке.

Той спря пред хотела.

Тя беше настояла да се върне преди изгрев, защото не можела просто да влезе в хотела по време на закуската, облечена във вечерната си рокля и с този грим. Въпреки че всичко беше съвсем невинно.

Тя му се усмихна, после се наведе и го целуна по устните.

— До утре. Всъщност вече е днес.

— Седем часът — каза той. — Точно.

— Не си заслужава да си лягам да спя.

— Вероятно не сама... и то в „Риц“.

Тя се отдалечи усмихната с онези плавни движения, които щеше да отнесе в сънищата си.

Мъжът се стараеше да кара „Волвото“ бавно. Не можеше да си позволи да бъде спрял от полицията. Не и в това състояние.

Пътуването до дома му сякаш нямаше край. Той дори не чуваше класическата музика, на която обикновено се наслаждаваше, когато се връщаше след убийствата си, задоволен и щастлив. Никога по-рано не му се беше случвало нещо такова — да загуби контрол. Трябваше просто да се съсредоточи върху шофирането. Знаеше, че ако го спрат, е загубен.

Той въздъхна облекчено, когато най-после зави по собствената си улица и влезе в собствения си двор. Вратите на гаража се затвориха след него. Изгаси мотора и се подпря на кормилото. Целият трепереше.

Излезе от колата, отиде забързано към вратата и отключи с безчувствени ръце. Най-после влезе вътре. Облегна се за миг на стената. Въздухът не му стигаше, като на човек, получил сърдечен удар. После се запрепъва по стълбите към заключената стая.

Този специален ключ той носеше на дълга сребърна верига около врата си, пъхната в ризата му, където никой никога не можеше да го види. Когато се опита да го извади, пръстите му докоснаха топлата, лепкава кръв на Сузи. Той изстена и заудря трескаво с юмруци по вратата.

— Пусни ме вътре. Моля те, пусни ме...

И се разплака.

Съблече кървавата риза, после коленичи пред ключалката и с треперещи пръсти пъхна ключа. Най-накрая вратата се отвори. Той се изправи със стон, влезе в стаята и хлопна вратата след себе си.

ГЛАВА 26

Хари реши, че животът е доста хубав. На следващата сутрин караше джипа си, Скуийз беше на задната седалка, а отпред, до него, седеше Малъри Малоун. Тя изглеждаше така, поне според него, сякаш точно тук ѝ беше мястото.

Беше дълбоко заспала. От време на време я поглеждаше крадешком, като се любуваше на дългите ѝ мигли. Липсваха му шеговитите изпитателни погледи, които му хвърляше, за да го държи в напрежение.

Скуийз беше подал глава от прозореца и душеше свежия мирис на гора, докато се изкачваха към върха на планината. Хари пое по един страничен път през горите, като се друсаше, минавайки през дупките. Минаха покрай малка странноприемница, разположена на брега на спокойно езеро, известно с улова на пъстърви, после влязоха в едно селце с червен обор, до който беше и смесеният магазин, където се продаваше всичко от мляко и хляб до чукове и гвоздеи, дори газ за лампите, плюс бензин от единствената помпа отпред. Няколко къщички бяха притиснати една до друга като крави на полето. Бяха боядисани в бяло с черни ивици, имаха просторни веранди. Няколко кучета мързелуваха край къщите, а едно от тях се затича след джипа, като лаеше не особено ентусиазирано към Скуийз, който беше сложил лапи на облегалката, нетърпелив да хукне навън.

— Къде сме? — попита Малъри, като се изправи и се огледа.

— Тук сме — обяви той, когато зави за последен път и сложи крак на спирачката.

— Единственият начин да се стигне дотук — додаде той небрежно, когато Мал ахна, без да помръдва от седалката си.

— Дяволски трудно е, ако се опиташ да се върнеш надолу по този склон.

— Сигурно ти е отнело много време да оттренираш това движение — изгледа го тя. — Помислих си, че е дошъл краят ми.

Той отвори вратата ѝ с усмивка.

— Това е само начало, мадам.

Той се поклони и протегна ръка.

Тя изскочи, без да се възползва от нея.

— О! — възкликна и се усмихна. — О! — добави след това.

— Това като одобрение ли да го разбирам?

— О, абсолютно...

Вилата беше разположена на един стръмен склон. Четириъгълна, солидна, построена от кедър, с високи прозорци и наклонен покрив, пригоден да издържа натрупалия се върху него сняг. Имаше широка веранда около цялата сграда и комин, изработен от местна скала. На верандата растяха цветя в саксии, покрити с мъх. Високите двойни врати изглеждаха достатъчно здрави да задържат цяла армия нашественици.

Мал въздъхна завистливо.

— Още е какви имоти на семейство Джордан смяташ да ме изненадаш? Замък в Испания? Вила в Тоскана?

— Страхувам се, че това е всичко. Освен това, мисля, че трябва да си най-малко маркиз, за да ти се полага замък. А нас, от семейство Джордан, ни наричат просто господине.

— И детективе — напомни му тя.

— Нека поне сега да забравим за детектива.

Скуийз взе да вие и тя каза:

— О, горкичкият, забравихме го. — Хари отвори вратата на колата и кучето се разлудува около тях. — Явно, не съм единствената, на която това място се харесва — отбеляза тя.

Хари се разсмя, когато кучето хукна към гората.

— Мисля, че тук се чувства по-близо до вълците, неговите предшественици. Тук отново се превръща в диво животно.

Той взе чантите и ги понесе към къщата. Мал го последва с кошницата, която приготви готвачът в „Риц“. Хари отключи вратата и Мал пристъпи в поредното жилище, част от свършената колекция на семейство Джордан.

Облицовката от кедър беше избледняла до един по-мек нюанс, дъските на пода се виждаха под шарени черги. По стените висяха килимчета, върху масивните масички стояха бронзови статуи на коне с ездачи. Върху рафта на камината беше поставен портретът „Ново английско семейство“ от Норман Рокуел. Самата камина беше от камък

и беше достатъчно голяма да се опече вътре цял вол, ако на човек му се прииска да го направи. Огромните дивани бяха толкова меки, че можеше да потънеш в тях.

— О! — възкликна Мал отново. — О, Хари...

Той потърка наболата си брада и я изгледа развеселен.

— За репортерка си доста пестелива на думи.

— Смятам, че са достатъчни. Но ако искаш подробности... това е като в Рая. Хари, не разбираш ли, че една жена може да се омъжи за теб само заради имотите ти? На мен не ми се тръгва от всяко от местата, където си ме водил.

Тя се отпусна в ъгъла на диван с цвят на препечена филийка и му се усмихна.

— Ще го имам предвид, Малоун. Хайде, ще ти покажа и останалото.

Те отидоха до високите прозорци и Мал ахна от възторг. Склоновете на планината се спускаха стръмно надолу. Над короните на дърветата се виждаха планинските върхове и едно далечно езеро. Хари отвори стъклените врати и излязоха на верандата. Подпряха се на парапета и се отдадоха на тишината и красотата. Някъде високо пееше птичка, вятърът шумолеше в листата, а ниско долу притичваха дребни животинки. Дори слънчевата светлина сякаш беше осезаема, къпеше ги в топлина и добавяше златист отблясък на гледката.

— Думите ми се изчерпаха — отрони тя тихо.

— Всеки път, когато дойда тук, се питам какво правя по градските улици, защо трябва да гоня онези убийци — призна Хари — Лично виждам злото, което човек причинява на човека отблизо или пък по телевизията. А тук е всичко това... — Той махна с ръка към гледката. — Сякаш се обновявам, когато дойда...

— И се възроди душата ми — цитира тя и го погледна.

— Който и да е писал този псалм, казал го е много вярно. Въпреки че има хора, които съм водил тук, и те не биха се съгласили с това.

Тя знаеше кого има предвид той.

— Жена ти ли?

Той кимна.

— Джили мразеше това място. Веднъж дойде и й беше достатъчно. Каза, че точно от такива места се опитвала да избяга цял

живот. — Той направи физиономия. — По онова време тя беше на двайсет и една.

— Мила, добре възпитана млада дебютантка, която си придружавал по разни празненства и която ти е разрешавала да си пъхнеш ръката под роклята ѝ в колата.

— Наистина ли мислиш така?

Тя повдигна рамене.

— За кого иначе би се оженил?

Той се бе облегнал на парапета и се взираше в гледката, но Мал имаше чувството, че не я вижда.

— Джили беше на деветнайсет, когато я срещнах — поде той тихо. — Беше сервитьорка. Работеше в едно крайпътно заведение извън града. Казваше се „Братовчедите от провинцията“. Беше от един малък град в Алабама и говореше с онзи мек акцент, който размекваше костите ми само като я чуех да заговори. Имаше дълга, руса коса и очи с цвят на уиски. Когато минаваше през залата, всички мъже я гледаха. Беше дива и дръзка. Караше стар „Харли Дейвидсън“. Чакал съм я да свърши смяната ѝ само за да я видя как отлита с мотора по магистралата, а русата ѝ коса се вее след нея. Когато я поканих да излезем, тя ме отрязва. „Върви си вкъщи при татко, синко, каза ми тя с надменна мъдрост на зряла жена, говореща на неук ученик. Дори и поршето не успя да я накара да излезе с мен. Тук идват момчета с ферарита. Е, кажи, защо си ми ти?“ ми каза тя. Месеци наред я гоних, но тя въобще не ми обръщаше внимание. Казваше, че не сме на една и съща вълна. Знаех, че взема наркотици. Дори знаех кой я снабдява. — Той погледна Мал. — Трябва да ме разбереш... Джили изглеждаше точно като модел за ролята на мис Здраве и Чистота. Висока, руса... типично американско момиче. Мразех наркотиците, мразех и онзи човек, мразех го още повече за това, че ѝ ги дава. Един ден я поканих на завършването си в Харвард. Удивих се, когато прие.

„Какво се облича за тези засукани празненства?“ попита тя и аз за пръв път я видях притеснена.

„Каквото и да е, ѝ отговорих. Само да е по-простичко“. Хари замълча, заслушан в спомена, и продължи:

— Появи се с комплект плетена блуза и жилетка, с перли и дълга до коляното плетена пола. Косата ѝ беше прибрана назад с панделка. Смятах, че изглежда чудесно, като момиче от петдесетте, вместо с

обичайните тесни черни кожени дрехи. Това тържество промени живота ѝ. Тя седеше до майка ми и баща ми, държеше се като дама и казваше точно каквото трябва с бавния си, протяжен южняшки говор. На тържествената вечеря ме накара да ѝ разкажа защо картината на легнала гола жена над бара се покрива с черно всеки път, когато „Харвард“ загуби от „Йейл“. Внезапно беше омаяна от традицията, която вървеше с учението и парите. *„Това е то, Хари, каза ми тя покъсно, зарязвам сервитьорството, зарязвам наркотиците, зарязвам мотора. Ще стана дама“*. И го направи. Без никакво усилие... подходяща прическа, подходящи дрехи, подходящи маниери. Тя беше самото очарование, когато се оженихме. А после аз отидох и измъкнах всичко това изпод краката ѝ. *„Омъжих се за адвокат, не за полицай“* бяха думите ѝ, когато ме напусна. Бяхме женени от две години, но втората година беше доста самотна за нея. Тя вече си имаше някой, който я чакаше.

Хари отмести очи от гледката, но Мал беше сигурна, че той все още вижда миналото. Той повдигна рамене.

— И това беше всичко. Бях ѝ предложил онова, което искаше, а после ѝ го отнех. Тя обичаше празненствата, обедите, дрехите... Сега има всичко. В Грийнуич, Кънектикът. Има две деца и отделя голяма част от времето си за благотворителност.

Изразът в очите му ѝ подсказваше, че е наранен. Тя промълви внимателно:

— Съжалявам, Хари...

— Недей. Вече го преживях. Дори ѝ пожелавам всичко най-хубаво. Понякога си говорим. Тя е мила, посредствена жена. — Той се усмихна иронично. — Искаше адвокат, а аз исках мотоциклетистка с развяна от вятъра руса коса. Оттогава имам слабост към сервитьорките.

Той сложи ръка на раменете ѝ и я притегли до себе си.

— Казах ти, че това е подходящо място да пречистиш душата си.

Не отмести ръката си, докато се изкачваха по широкото стълбище. Старите дървени стъпала проскърцваха шумно. Той отвори голямата врата горе и обяви:

— Цялата е твоя.

Тя огледа извития таван и големите прозорци, обърнати към същата величествена гледка. Просто дървено легло с пухени завивки,

полиран под с нахвърляни множество стари копринени килимчета. Огромният гардероб сигурно беше правен на място, защото нямаше начин да бъде донесен дотук. Две удобни стари кресла, покрити с карирана червено-бяла вълнена тъкан, бяха сложени до каменната камина, а до прозореца стоеше избелял шезлонг, от който се виждаше забележителна гледка. Имаше розови лампиони, предназначени да излъчват топло сияние в студените зимни нощи, рафтовете бяха претъпкани с различни книги за страдащите от безсъние.

— Почти ми се иска да вали сняг — въздъхна доволно Мал.

— Можем да сложим пън в камината, да запалим лампите и...

— И?

Той повдигна вежди обнадеждено.

— И да похапнем — довърши тя твърдо. — Не знам ти, но аз умирам от глад.

Слязоха отново долу и отидоха в голямата кухня. Тя беше неочаквано старомодна, с плочки на мивката, обикновени дървени шкафчета и древна ресторантска печка, която заемаше половин стена. В ъгъла имаше каменна камина и до нея солидна дървена маса, която беше бърсана толкова години наред, че беше избеляла. Около нея бяха наредени дузина различни столове.

— Докато татко беше жив, вилата винаги беше пълна с хора — поде Хари. — При дядо беше същото. Беше претъпкано с лели, чичовци, братовчеди, баби, дядовци и приятели. И кучета, разбира се. На тази стара печка е приготвяна храна за много банкети. Когато бях малък, се криех под масата, докато те вечеряха, а аз би трябвало да съм в леглото. Те, разбира се, знаеха, че съм там, но ме оставяха да си мисля, че съм ги надхитрил. Виното се лееше, а с него и анекдотите, спомените, историите за рибата, която са уловили, или пък къде са карали ски, в зависимост от сезона. Най-много обичах миговете, когато през прозорците се виждаше как вали сняг, огънят бумтеше в камината, а из къщата се носеше уханието на вкусната яхния, която приготвяше майка ми, а също и на току-що изпечения хляб, който беше специалитет на татко. Той казваше, че така се отпускат. Докато месеше, налагаше тестото здравата с юмруци. Мама винаги казваше, че той сигурно си представя, че бие клиента си.

Мал завидя на усмивката, предизвикана от спомените, по лицето на Хари. Завиждаше му за тези спомени, защото тя имаше само

празнота там, където трябваше да бъдат семейството, приятелите, топлотата и връзките с различни хора.

Хари потърка наболата си брада и се усмихна.

— Едно време са знаели как да се веселят. Тук са разрешавали много малко нововъведения за забавление. Никаква телевизия, никакво радио. Все пак на майка ми било разрешено да донесе стария си грамофон. Все още е там, на рафта в дневната, заедно с колекцията ѝ от дългосвирещи плочи... включително и „Димът влиза в очите ти“. Освен това тук беше и старото пиано, на което всички се изреждахме, дори и аз, въпреки че никой не свиреше особено добре. Играехме разни игри или пък покер през онези следобеди, когато прекалено силно валеше сняг и не смеехме да излезем навън. След вечеря играехме на шаради. После някой подрънкваше нещо на пианото или мама пускаше плоча, докато пиеха последна чашка бренди преди лягане, а кучетата се изтягаха пред огъня. Все още ги виждам под светлината на лампата, точно такива, каквито бяха, въпреки че много от тях са вече призраци. Щастливи призраци, надявам се. Понякога, когато съм тук, си представям, че мога да ги почувствам около себе си. Приятно ми е, уютно, сякаш съм със стари приятели.

Мал го гледаше напрегнато, като дете, на което разказват приказка. Той повдигна рамене и завърши:

— Сега знаеш защо обичам това място. Пълно е със спомени. Спомени, които бих искал да предам на децата си.

Отиде до кошницата с храна и я отвори.

— Мислех, че умираш от глад.

Той отново беше в шеговито настроение, но Мал все още мислеше за картината на онзи непознат свят, който ѝ бе описал. Изпитваше глад за онзи живот, не за храна.

Хари сложи в една метална паничка храна за Скуийз и кучето дотича изпод един шкаф, където душеше за всеки случай, ако има зайци.

Мал извади храната, докато Хари приготвяше чинии и прибори.

Той изгледа развеселен печеното пиле, пресните картофи в сос с копър и свеж аспарагус. Имаше опаковка френско сирене, пресен хляб и круши в червено вино.

— Очаквах нещо от типа на сандвичите на Матис — пошегува се той.

Мал изстена.

— Аз ти нося храна за боговете, а ти искаш сандвич.

— Само се шегувам. Всъщност тази храна иска хубаво червено вино.

Той тръгна за вино, но тя го спря.

— Водата е достатъчна. Имам нужда от трезва глава за разходката, на която ще ме водиш после.

— После? Аз сигурно ще имам нужда да си почина.

Тя се разсмя.

— Слушай, Хари Джордан, купила съм си специални дрехи за този случай и имам намерение да ги използвам.

Светлосините очи на кучето, изпълнени с копнеж, бяха приковани в храната. Хари му хвърли парче месо.

— Кучето трябва да събере сили за този маратон, на който ще го водим — поясни той.

Тя се усмихна. Дъвчеше доволно аспарагуса, отпивайки ледена планинска вода и поглъщаше гледката. *„Щастието е като парите, помисли си тя. Когато го нямаш, не знаеш какво точно означава, а когато го имаш, дори не помисляш за него. То просто съществува“*.

Те похапнаха, после Хари обяви с много официален глас:

— Добре, имаш пет минути да се преоблечеш, после тръгваме. Преди времето да се е развалило.

Тя видя безоблачното небе и изгледа Хари недоверчиво, после изтича по стълбите.

— Между другото — подвикна тя от горе, — ти къде ще спиш?

Хари ѝ се усмихна широко.

— Мислех, че никога няма да попиташ. Ще ти покажа, когато се върнем. Не се тревожи. В къщата има достатъчно спални за теб, за Скуийз и за мен, плюс още няколко, ако някой намине. Не че има такава вероятност, Малоун.

— Малъри — поправи го тя през рамо, докато отиваше към прекрасната стая.

Можеше да си мисли, че е нейна, поне през тази единствена съвършена вечер.

Тя се преоблече в спортни къси панталони от здрав плат, които имаха повече от достатъчно джобове, бяло поло, дебели сиви чорапи и здрави ботуши с дебели подметки, които ѝ отнеха часове, докато

завърже връзките им. Сложи си червило и бейзболна шапка и затропа надолу по стълбите.

Той я наблюдаваше със скръстени ръце, до него беше застанал Скуийз. Хари беше облечен с торбести къси панталони, избеляла фланелка, очукани ботуши и шапка. По лицето му нямаше и следа от подигравателна усмивка, но Мал знаеше, че тя е там някъде.

— Имам чувството, че отново съм объркала нещо. От шивашка гледна точка — изрече тя неуверено.

— Да кажем, че облеклото ти е малко прекалено сериозно за случая.

В магазина я бяха уверили, че това е подходящото облекло. Тя се намръщи, изгледа го от горе до долу и каза подигравателно:

— Предполагам, че трябваше да избира нещо в розово, като теб.

— Ще поема удара като мъж, Малоун. Въпреки че, за твоя информация, точно този нюанс се нарича нантъкетско розово. На този остров всички носят този цвят... когато са на яхтите си, когато са в заведения...

— Когато ходят из планините?

— Може би съм единственият, който го използва за тази дейност. И сега, когато уточнихме този въпрос, предполагам, че можем да тръгваме?

Скуийз позна последните думи и се втурна към вратата с лудешки лай. Мал се спря, за да го погледа как скача весело наоколо и лае неудържимо, опиянен от свободата. С усмивка си помисли, че много добре разбира онова, което чувства той.

ГЛАВА 27

Хари пое по една пътека през гората. Скуийз водеше, като се връщаше назад от време на време, за да провери дали го следват. Орловата папрат покрай пътеката миришеше на влага и зеленина, високо над тях птиците излитаха от гнездата си, за да обявят веднага тревога.

След половин час Мал вече се задъхваше, но Хари вървеше неотклонно напред. Тя беше решила да не се предава.

Докато стигнат едно тревисто плато, половин час по-късно, ботушите вече стягаха краката ѝ като менгемета, твърдите къси панталони жулеха бедрата ѝ и тя се потеше. Хвърли се на тревата, прекалено изтощена дори да говори.

— Хареса ли ти, а? — каза Хари.

Тя го изгледа и избълва задъхано:

— Садист...

Той се тръсна до нея и прокара пръсти по червената следа, където грубите панталони бяха протрили бедрата ѝ.

— Какво имаш отдолу? — попита я.

— Това е изключително неподходящ момент за подобен разговор, детективе.

— Повярвай ми, Малоун. Не се опитвам да те свалям. Попитах те какво имаш отдолу, защото не можеш да носиш тези абсурдни панталони и по пътя надолу. Освен ако нямаш желание кожата ти да бъде одрана.

— О — проточи тя, обезоръжена. — Добре. Нося боксерки.

Той кимна.

— Тогава сваляй панталоните. Но каквото и да правиш не сваляй ботушите, защото никога няма да успееш да ги обуеш отново. Ето, чакай малко... дай на мен.

Коленичи до нея и разхлаби връзките. Кръвообращението и се възстанови и тя въздъхна облекчено.

Той се обърна с гръб, докато тя събуваше панталоните си.

— Добре, вече съм в приличен вид — избъбри тя притеснено погледна я и се разсмя.

— Охо, виж ти. Розово.

— Престани, Хари Джордан, престани — сопна се тя гневно. — Белъто ми няма нищо общо с теб.

— Точно сега има, Малоун. Твоя розов задник ще следвам по целия обратен път към къщи. — Млъкна и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи. — Дръж се за мен — додаде след това, — може да стане хлъзгаво.

Бяха преполовили пътя надолу, когато тя забеляза, че небето се е покрило с облаци. Само за минути цветът му се промени от гълъбовосиво в стоманено и накрая в много тъмносиво. Дъждовните капки заудряха като куршуми листата, плъзнаха се през тях и скоро дъждът се изля като порой върху им.

Тя се влачеше отзад. Хари маршируваше напред, необезпокояван от внезапния потоп, а до него Скуийз размахваше опашка. Беше решена да не се оплаква. Дрехите ѝ бяха залепнали по нея като мокро пране, краката я боляха, пътеката се беше разкаляла. Тя се подхлъзна и падна, после скочи бързо и стисна зъби.

— Няма да се оплакваш — промърмори си тихо. — В никакъв случай няма да казваш защо, по дяволите, ме доведе на тази откачена разходка. В абсолютно никакъв случай няма да плачеш.

— Само виж това.

Хари спря внезапно и тя се блъсна в него. Той я хвана, за да не падне, и прошепна:

— Виж. Горе на дървото.

Сред клоните имаше семейство миещи мечки. Те гледаха тържествено надолу, кръглите им очи бяха оградени с черно и бяло, като герои на анимационни филмчета — майка, баща и две бебета. Това беше едно от най-очарователните неща, които Мал беше виждала. Сребристите потоци дъжд правеха картината още по-магическа.

Хари забеляза сияйната усмивка, която освети лицето ѝ. Тя беше загубила бейзболната си шапка, мократа коса беше залепнала на главата ѝ. Полото и розовите боксерки, целите оплескани с кал, прилепваха по тялото ѝ. Сигурно беше падала, защото коленете ѝ бяха обелени, но не се беше оплакала.

— Да вървим — каза той.

— Още колко има?

Мал се мразеше за това, че попита, но думите някак се изплъзнаха от устата ѝ.

Той я погледна през рамо и повдигна вежди.

— Зарязваш ли ме?

— Не.

— Добре. Щеше да ми е много неприятно, ако трябваше да те нося.

Тя го изгледа убийствено, после тръгна след него, местейки тежко крак след крак, с очи, вперени в калната земя. Стори ѝ се, че изтече много време — мокро и болезнено, преди Хари да подвигне през рамо:

— Най-последно у дома.

Бяха изправени пред стръмен склон, който водеше нагоре към вилата. Тя не отместваше поглед от склона. Струваше ѝ се висок като Еверест. Имаше чувството, че бедрата ѝ са от гума, глезените я боляха, стъпалата ѝ бяха подути. Тя преглътна, чудейки се как ще успее да се справи.

— Не се каниш да се откажеш сега, нали, Малоун?

Той стоеше до нея. Устните ѝ трепереха, но нямаше да се предаде.

— Ще се справя, дори да се наложи да се влача на колене — промърмори упорито.

Той поклати глава, възхитен.

— Няма нужда от такова покаяние.

— Мръсник — извика тя, като закуцука решително към склона.

Той я сграбчи в ръцете си. Тя се задърпа, но той ѝ каза:

— Хайде, Малоун. Знаеш, че няма да успееш.

Така беше наистина, но го мразеше за това, че го каза. Отнесе я в къщата, мина по коридора и нагоре по стълбите. Остави я в едно кресло, сложи нов пън в камината и влезе в банята.

„Този мръсник дори не е уморен“, помисли си Мал горчиво. Чу течащата вода, а след това се понесе ухание на люляк.

Когато той се върна, огънят пращеше в камината.

— Банята ви е готова, мадам — докладва ѝ любезно.

Тя не беше помръднала, откакто Хари я остави в креслото, и той предположи, че просто не може да го направи.

Коленичи пред нея, развърза връзките на обувките и ги събу колкото може по-внимателно. Тя изохка, когато той събу дебелите чорапи. По пръстите ѝ имаше пришки, а петите ѝ бяха разранени. Хари въздъхна и отиде за нещо антисептично и памук.

Тя беше отпуснала главата си назад, а краката ѝ бяха опънати напред, също като счупена кукла.

— Малко ще щипе — предупреди я той.

Коленичил до нея, почисти изцапаните ѝ колене и наранените ѝ стъпала.

— Ох — промърмори тя, без да отваря очи. — Ох, ох, ох.

— Добре, най-лошото мина. Време е за баня.

Тя отвори очи и го погледна уморено, но той я грабна отново и я отнесе в банята.

— Предполагам, че ще успееш да се съблечеш съвсем сама?

— Предполагаш съвсем правилно.

Тя го изгледа гневно.

Когато затваряше вратата, той се усмихваше весело.

— О, Малоун? — Той показа глава и чу как тя изохка. — Смятах да те изведа за вечеря, но мисля, че се нуждаем от време за раните си. Какво ще кажеш да сготвя нещо тук, вкъщи?

— Ти? Да сготвиш нещо?

Той се изсмя недоверчиво.

— Почакай и виж, Малоун, преди да критикуваш — каза ѝ, преди да изчезне.

Докато лежеше в горещата вода в огромната стара вана, Мал се чувстваше много близо до Рая, по-близо отколкото през целия ден. С изключение на обяда вероятно. И при семейството миещи мечки, които я гледаха през дъжда. И около Скуийз, който лудееше от простичката радост, че е жив.

Тя си играеше с водата като тюлен с прибоя. Болката ѝ намаляваше, а чудесната топлина се просмукваше във вените ѝ. Водата ухаеше на люляк. Мал забеляза нова опаковка масло за вана. Не ѝ се вярваше да е на майката на Хари, просто не беше в неин стил. Хари сигурно го беше купил специално за нея.

Нямаше да успее да я омае, помисли си тя развеселена, не и след онова, което я беше накарал да преживее.

Тя се измъкна от ваната, уви около себе си огромна бяла пухкава хавлия и закуцука към спалнята. Застана срещу огъня и се изсуши, доволна от топлината. Имаше момент, когато не ѝ се вярваше, че някога отново ще се стопли.

Среса косата си, втри тоалетно мляко в лицето си и намаза раните си. Поколеба се за секунда, после, без да се замисли защо, се парфюмира обилно.

Накрая извади широка синя мъжка пижама, мушна покритите си с пришки крака в меки бели чорапи и затърси халат в чантата си. Беше забравила да вземе и кипнала от гняв, облече син пуловер над пижамата.

Разреса косата си и се огледа в огледалото. Лицето ѝ беше порозовяло, косата ѝ се беше сплескала, нямаше никакъв грим. Махна лещите си и сложи малки очила със златни рамки. Дори и да имаше някакви любовни идеи, Хари Джордан щеше да ги забрави още щом я погледне. Изглеждаше ужасно.

Тя закуцука сковано по стълбите към кухнята, откъдето се носеха приятни миризми. Лампите бяха запалени, огромен пън гореше в камината. На грамофона се въртеше една от древните дългосвирещи плочи на Мифи. Малко стържеше, но музиката беше добра — Нат Кинг Кол пееше „Когато се влюбя“. На масата до камината чакаше отворена бутилка вино с две обикновени, но много красиви чаши.

Мал се отпусна на най-близкия до огъня диван. Вдигна краката си е благодарна въздишка. Зачуди се колко време ще е нужно, за да оздравеят пришките, и дали пак някога ще успее да обуе обувки. Дъждът все още удряше по стъклата, а върховете на дърветата се люлееха от вятъра.

Тя се сгуши на дивана, внезапно заляна от чувство на доволство. Имаше някаква особена сигурност в това да си в уютна, осветена от огъня, стая, докато бурята бушува навън.

— Ето те и теб.

Хари влетя, облечен в протритите си джинси и бяла риза. Около кръста му беше завързана синя престилка, през ръката му беше преметната чиста бяла кърпа, точно като френски келнер. Той наля вино в чашите и я погледна, отбелязвайки голямата пижама, пуловера, липсата на грим и малките златни очила.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. Благодаря. Но все още съм ти ядосана заради тази разходка.

На лицето му се появи наранено изражение. Подаде ѝ чаша вино и прокара ръка през и без това разбърканата си коса.

— Тези глупави нови ботуши ти създадоха проблеми. С подходящи обувки щеше да извървиш поне още петнайсет километра.

— Колко километра извървах?

Той повдигна рамене.

— Осем. Или може би десет.

— Вертикално.

— О, хайде сега. Наклонът беше незначителен.

— *Незначителен!*

Тя го изгледа, но той съвсем разумно ѝ каза:

— По всяко време, докато се изкачвахме, можеше да поискаш да спрем. Как можех да знам, че те боли? Ти мъченица ли си, или какво?

Знаеше, че той е прав и че причината за неприятностите ѝ бяха собственият ѝ инат и неподходящите скъпи нови ботуши.

— Отново се караме — констатира тя.

Очите им се срещнаха и между тях премина напрежение.

— Виното е прекалено хубаво, за да го хабим, докато се караме.

Тя отпи.

— И храната ли ще бъде толкова хубава?

— Храната!

Той хукна към кухнята и тя се усмихна доволна. Хари беше прав — трябваше да се наслаждават на тази вечер. Бурята, пращящият пън в камината, светлината на лампата, нежната музика и хубавото вино. Мал въздъхна щастливо. Почти си струваше да изтърпи мъчението на разходката.

— Вечерята е поднесена. — Той се върна с поднос в ръка. — Смятах да се храним тук, пред огъня. Омлет... моето единствено кулинарно постижение.

Той остави подноса и отрязва парче от кръглия, леко препечен омлет. Прехвърли го в зелена чиния с формата на лист от маруля и я сложи пред нея.

— Омлет като картина на Ван Гог — въздъхна тя възхитено.

Той не я слушаше, а я гледаше напрегнато.

— Сещаш ли се, като сандвича от картина на Матис — настоя тя.

— Мислех си колко хубава изглеждаш тази вечер. Пуловерът подхожда на очите ти... сапфиреносини. И очилата ми харесват.

— Сега вече знаеш и най-лошото за мен. Това съм истинската аз. Притесняваше се, когато той я гледаше така. Защо трябваше да я гледа така, сякаш знаеше за нея повече отколкото тя самата?

Хари я погледна недоверчиво, но само каза:

— Яж си омлета, Малоун, ще изстине.

Тя отхапа.

— Вкусно е. Какво си сложил вътре?

— Аспарагус, картофи, пиле... онова, което беше в кошницата. Плюс яйца, малко лук и малко чесън.

— Сега ти криеш нещо. Ти можеш да готвиш.

— Само толкова. Обикновено най-много да стопля пицата в микровълновата фурна.

Тя се разсмя.

— А аз обикновено ям ядки. Не се заседявам да готвя още от детството си.

— Разкажи ми повече за детството си.

Тя отпи от виното, после отмести поглед към огъня.

— Не бива да разваляме хубавата вечеря с разговори за мен.

Той поклати глава сърдито.

— Ето пак. Все пак сделката беше такава, не се ли сецаш? Аз ще ти разкажа моята история, ти ще ми разкажеш своята. Засега само единият от нас е изпълнил тази част от договора.

Мал беше съкратила дотолкова историята на живота си, че вече почти си вярваше, че това е всичко. Болезнените епизоди бяха изхвърлени, заедно с личността на Мери Малъри Малоун.

Бузите ѝ пламтяха. Тя съблече пуловера и започна да вее на лицето си, като се преструваше, че топлината на пламъка я сгриваше, а не погледът на сините му очи.

Нат Кинг Кол спря да пее с проскърцване. Хари стана и прокара пръсти през купа плочи. Избра една, пусна я, намали светлината и седна до Мал.

Пънът падна надолу и изпрати дъжд от искри. Навън дъждът плющеше по прозорците. Синатра пееше под акомпанимента на цигулки: „Ела и полети с мен, ела и полети, нека отлетим...“

Мал имаше чувството, че лети някъде извън времето и пространството. Съществувахе само тази вила на планинския склон, на километри откъдето и да е. Всъщност обстановката беше дяволски прелъстителна.

Хари каза:

— Често идвам тук сам. След тежък ден или да покарам велосипеда... запалвам огън, отварям бутилка вино, пускам си музика...

— Намаляваш осветлението.

— Разбира се. Така мога да виждам дърветата отвън, луната също.

— В случай, че не си забелязал, тази вечер няма луна.

— Говорех по принцип.

Тя го погледна над очилата си, замислена за жените, които той сигурно е водил тук. Прекалено беше да очаква от мъж като Хари да стои сам през цялото това време. Отново усети ухапването на ревността и си каза твърдо, че това не е нейна работа. *О, да, отговори си сама подигравателно, а защо тогава толкова ти се иска да се пресегнеш и да го докоснеш? И защо не можеш да отместиш очи от него?*

Хари също не сваляше поглед от нея. Лицето ѝ беше поруменяло, русата ѝ коса беше изсъхнала. Сините ѝ очи изглеждаха огромни зад силните лещи. Би се обзаложил, че без тях не вижда на половин метър пред себе си.

Хипнотизирана, Мал се надигна от дивана. Застана само на крачка от него. Между тях сякаш отново течеше ток и тя усети тръпки да пробягват по гърба ѝ.

— Защо всъщност беше онази договорка *никакво обвързване*, Хари? — попита тя тихо.

Той сложи ръце на раменете ѝ и тя си помисли, че костите ѝ ще се стопят от докосването му.

— Винаги можем да добавим нов член към тази клауза, гласящ, с изключение на тази вечер.

Той свали очилата ѝ и ги постави внимателно на масата. Тя го погледна късогледо, а сърцето ѝ заби силно. Той се пресегна и докосна устните ѝ с ръка. Чувственото движение я накара да потръпне. Затвори очи и той целуна леко клепачите ѝ.

— Толкова си сладка — промърмори. — Чудех се какъв ли ще бъде вкусът ти.

Той целуна устните ѝ, после върха на носа и зарови лице във врата ѝ. Тя въздъхна тихо.

Хари я придърпа към себе си и тя плъзна ръце около врата му. Искаше ѝ се да я притиска, да я целува. Когато устните му станаха понастойчиви, тя се отдаде на мига и ѝ се искаше той да продължи вечно.

Когато най-последно отдели устните си от нейните, тя продължи да се притиска до него, без да отваря очи. Хари я погледна нежно, взе я на ръце и я отнесе до дивана пред огъня.

— Мога да вървя — възпротиви се сънливо.

— А за пришките не помниш ли?

Остави я върху възглавниците. Тя изглеждаше като момиче в смешната фланелена пижама и чорапите, с разбърканата си коса и порозовелите бузи. Но след миг отвори очи, погледна го с онзи загадъчен сапфирен поглед, пълен с молба и отрицание, и той беше сигурен, че тя не е обикновено момиче.

— Притесняваш ли се, Малоун? — попита той, като взе краката ѝ и събу чорапа.

— Малъри — поправи го тя.

Той събу и другия чорап.

— Не ми отговори.

Започна да масажира крака ѝ.

— Разбира се, че не се притеснявам.

Тя го наблюдаваше с широко отворени очи. Не ѝ се искаше да спира.

Той прокара ръка по прасците ѝ, леко масажирайки уморените и мускули. Беше чудесно и тя се отпускате все повече.

— Ммм, приятно е — прошепна, — толкова е приятно. — Надигна се и го погледна. — Кога смяташ да ме целунеш отново?

— Щом като питаш...

Той я целуна колебливо, после я притисна силно до себе си. Минутите изтичаха бавно, заедно с целувката им. Мал сякаш не успяваше да се приближи достатъчно до него. Извади ризата му и прокара пръсти по гладките мускули на голия му гръб.

Ръцете му бродеха по кожата ѝ под синята пижама. Докосна гърдите ѝ и тя се отпусна в прегръдките му, отдадена на докосването

му.

Пръстите на Хари трепереха, докато разкопчаваше пижамата. Той се вгледа в Мал, цялата позлатена от слънцето на Аризона. Гърдите ѝ го изкушаваха, устните му се плъзнаха по тялото ѝ.

Той развърза връзките на пижамата и я свали, като изпиваше Мал с очи. Кожата ѝ беше като коприна — мека и златиста. Тя потръпна, когато пръстите му се плъзнаха по корема ѝ. Той чу тихите ѝ гърлени стонове и притисна пламенно устни към нейните. Тя искаше още и още, после, преминала върха, потръпна.

— О, Хари — прошепна тя, — о, Хари.

Той се вгледа в нея. Обичаше я за това, че така се беше отдала на мига, че го желаше толкова силно, колкото и той нея.

Докато той се събличаше, тя го наблюдаваше като в транс. Светлината на огъня докосваше тялото му и тя го изгледа с копнеж.

Направи място на дивана и за него.

— Хари — изрече тя с онзи плътен, мъркащ глас. — Хари...

И той вече лежеше до нея, хладната му кожа се допираше до топлото ѝ тяло, поглъщаше я, заливаше я с вълни на взаимно удоволствие. След малко двамата се плъзнаха от дивана върху килима.

Тя лежеше пред него, сиянието на огъня очертаваше тялото ѝ, очите ѝ не се отместваха от неговите. Очакваше го. Беше красива, чувствена и вълнуваща. Желанието го възпламени и той отново я притисна. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, тя се движеше с него...

— Чакай, Мал — прошепна той, — чакай. — Искаше и тя да изпита същото удоволствие, пое дълбоко дъх, въздържа се...

— Хари — измърка тя отново и той изгуби контрол.

Двамата потъваха един в друг, после бавно достигнаха върха.

Мал лежеше под него, отнесена нанякъде. Не и се искаше той да се отдръпва. Тежестта му беше приятна, гладката му кожа беше изпотена...

— О, Хари — прошепна тя.

— Мальри — отвърна ѝ той и тя се усмихна. Отново се връщаше на земята.

— Ще те смачкам.

Той се отдръпна и тя въздъхна със съжаление. Сексът не беше нещо, на което се отдаваше, за да задоволи моментна нужда. За нея той не беше просто удоволствие, той означаваше, че за миг поне тя се

чувства обичана. Искаше ѝ се да задържи мига колкото се може по-дълго. Когато тялото му се отдели от нейното, тя се почувства ограбена и самотна отново.

Седна и сви колене до брадичката си. Хари се вгледа в нея и тя се опита да разгадае погледа му. Той се наведе и целуна един по един наранените пръсти на краката ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Неумолимият полицаи се оказа нежен любовник, загрижен и щедър.

Той взе пуловера ѝ, уви го около раменете ѝ и оправи косата ѝ. Ръката му трепереше, също като нейната, когато тя я протегна, за да докосне наболата му брада.

Плочата на Синатра все още се въртеше на грамофона. Мал сложи ръка на сърцето му и се усмихна.

Хари си помисли, че тя прилича на запалена свещ в мрака. Взе чашата вино и ѝ даде да пие, после се наведе и я целуна.

— Нямам нужда от вино — избъбри той пресипнало. — Ще изпия теб.

Тя сложи ръце зад главата си, доволна, докато той докосна гърдите ѝ и всичко започна отново.

Пънят в камината изгоря. Виждаше се само червеното сияние на въглените. Плочата все още се въртеше безмълвно, виното стоеше неизпито.

Тя се възпротиви, когато Хари се изправи. Проследи го с очи, докато пресичаше стаята. Беше красив. Той спря грамофона, взе една мека завивка и две възглавници. Повдигна главата ѝ и нагласи възглавницата под нея, после метна завивката и отново легна до нея.

— Удобно ли ти е?

— Ммм.

Очите ѝ бяха полузатворени, умората я замайваше. Хари я целуна и я прегърна, като намести главата ѝ на рамото си.

— Направено по поръчка за теб, Малоун — каза той и затвори очи.

— Малъри — поправи го тя.

И преди да усети, вече беше заспала.

Скуийз ги събуди рано на другата сутрин, като виеше срещу вратата, за да го изведат. Хари измъкна изтръпналата си ръка изпод Мал и стана.

— Не ставай — помоли тя с приглушен глас, защото главата ѝ беше скрита под завивката.

— Кучето — обясни той. — Ще се върна веднага.

Той пусна кучето навън, после хвърли нова цепеница върху въглените, като разгоря огъня с древно кожено духало.

Хари погледна към купчината под одеялото, която лежеше неподвижно. Виждаха се единствено краката ѝ, подаващи се от единия край. Дори стъпалата ѝ бяха хубави.

Отиде в кухнята.

— Дяволски зает си, детективе — долетя след него оплакването ѝ.

— А ти не бързаш много — извика той от кухнята.

Мал се сгуши под завивката, заслушана в утринните звуци: песента на птиците, кучешкия лай, потракването на чинии в кухнята. Скоро към нея се понесе ароматът на прясно сварено кафе, заедно с гласа на Хари, който пееше нещо на испански. Тя се зачуди дали не се е разтанцувал.

— Обслужване по стаите.

Тя се надигна и скромно придърпа одеялото върху гърдите си.

— Ммм, кафе. И кифли.

Той повдигна панера.

— Два вида.

— Два вида?

Изгледа я виновно.

— Единствената ми слабост.

— О, снощи забелязах и някои други слабости.

Той повдигна вежди.

— Значи си забелязала.

Тя се разсмя и Хари се наведе да я целуне.

— Косата ти е разбъркана — каза той и гризна ухото ѝ.

— Ммм, значи изглеждам точно като теб.

Той разроши косата ѝ.

— Яж си кифлата и спри да се оплакваш, Малоун... Малъри.

— Най-последно схвана. — Тя отхапа. — Наистина ли това има вкус, сякаш е от Рая или какво?

— Нискокалоричен рай.

— А, не!

Тя изглеждаше удивена и той се разсмя.

— Не са нискокалорични. Казах го само, за да си доволна. И като си започнала с хвалебствията, как е кафето?

— Благодарат.

— Какво повече би могла да иска една жена?

— Не много — съгласи се тя, облегната удобно на Хари, като все още притискаше одеялото към гърдите си.

— Късно е вече за одеялото — каза той и отпи от кафето си. — Вече всичко видях.

За негово учудване тя се изчерви.

— Малоун, нима се притесняваш от мен? — попита той. — Помниш ли ме? Аз съм Хари, мъжът, с когото прекара нощта.

Тя кимна поруменяла.

— С когото имах среща.

— Мъжът, който те заведе на празненството — промърмори той и се наведе да я целуне по врата. — Онзи, на когото позволи да пусне ръка под роклята ти.

— Въпреки че сме малко старички да се натискаме на задната седалка.

Тя се наведе към него и той започна да масажира нежно врата ѝ.

— О, Малоун — въздъхна доволно, — това не беше само натискане.

Тя се разсмя. Допи кафето си, лапна последната хапка от кифлата и си сложи очилата. Уви одеялото около себе си и се изправи.

— Отивам да си взема душ.

Той седна на дивана и се загледа в нея. Тя се обърна и пред нея беше той, с широките си рамене, синкавата брада, набола по лицето му, което отчаяно се нуждаеше от бръснач, силните мускули на ръцете, стегнатото тяло. Спомни си как се беше притискала снощи до него и само мисълта за това събуждаше желанието ѝ отново.

Усмихна му се щастливо, после спокойно продължи напред. Очите му я проследиха. Когато стигна средата на стаята, одеялото започна бавно да се свлича. Тя се обърна, погледна го прелъстително над очилата и остави одеялото да се плъзга надолу... мъчително бавно... все по-надолу. Като го остави да се влачи зад нея, тя продължи гола през стаята, обърна се за последен път и му отправи порочен поглед.

— Като сметана върху праскови — възкликна въодушевено Хари
и чу смеха ѝ от стълбището.

ГЛАВА 28

Когато Мал слезе отново долу, видя Хари изтегнат на дивана. Очевидно тъкмо беше взел душ, защото косата му беше все още мокра. Облечен само с протритите си джинси и бяла фланелка, той спеше дълбоко.

Тя се загледа с обич в него. Изглеждаше като човек, роден да носи джинси и фланелки. Освен това, изглеждаше изтощен.

Той отвори внезапно очи и я погледна. Погледът му беше толкова откровен, толкова интимен, че сякаш я докосна. Хари хвана ръката ѝ, дръпна я до себе си и я прегърна.

— Миришеш възхитително — промърмори той. — Като най-хубавите неща на света. Свежо окосена трева или може би сено през лятото. Градина след дъжд. Лек океански бриз на тропически остров.

— Кремът е — призна си тя. — За пришките.

Той се разсмя.

— Колко мъже познаваш, които биха объркали крем против пришки с лек океански бриз на тропически остров?

— Много малко. Всъщност вероятно само теб, Хари Джордан.

Той я притегли към себе си и я целуна звучно.

— Вече имаш червило — прокара тя пръсти по устните му. Той целуна пръстите ѝ, дланите ѝ, отново устните ѝ, но точно тогава старият часовник удари дванайсет. Тази нощ той трябваше да бъде на работа, тя трябваше да хване полета за Ню Йорк, а и двамата ги чакаше дълъг път.

— Защо всичко това трябва да свърши — измърмори той, — когато чувствам, че едва сега започва?

— Отново историята на Пепеляшка — прошепна тя със съжаление.

Той зарови лице във врата ѝ.

— Някой казвал ли ти е, че си възхитителна? Имам предвид, когато се държиш добре.

Тя въздъхна.

— Не можа ли да спреш на възхитителна? Но щом питаш, отговорът е не. Никой никога не ми го е казвал.

Той повдигна глава и я изгледа удивен.

— Само аз?

— Само ти.

Погледът му се смекчи. Повдигна с пръст брадичката ѝ, за да го погледне.

— Горката Мери Малъри Малоун — промълви той тихо. — Дори собствената ѝ майка не ѝ го е казвала.

— Дори собствената ми майка не е — съгласи се тя тъжно.

Той усети внезапната промяна в настроението ѝ. Искаше му се да ѝ каже да не се тревожи, че всичко ще бъде наред, но това не беше истина. Знаеше, че ако тя не поговори с някого за случилото се и не сподели чувствата си, миналото ѝ ще я осакати завинаги.

— Ти така и не ми доразказа за годините в Голдън.

Тя внезапно се отдръпна от него и сви рамене.

— Живях там. После си тръгнах.

Закрачи нервно към големите прозорци, скръсти ръце и се взря навън.

— А майка ти? Какво се случи с нея, Мал?

Под сапфирения пуловер гърбът ѝ беше скован от напрежение.

— Какво значение има за теб?

Отиде до нея. Стисна раменете ѝ, но тя го отблъсна и се отдръпна от него.

— Трябва да ми кажеш — настоя. — Това е единственият начин нещата да се подобрят.

Мразеше го за това, че я кара да си спомня, мразеше спомените, които лежаха като мъртви кучета в сумрачните дълбини на мозъка ѝ.

— За кого се мислиш, Хари Джордан? — извика тя разстроена.

Той впери в нея нетрепващ поглед.

— За приятел.

Очите ѝ се замъглиха от отчаяние и тя сведе глава. Изглеждаше изгубена, поразена от мъка. Хари осъзнаваше, че я е изстрелял в миналото и сега вижда момичето от онова време.

Принудена да се замисли отново за миналото, тя усети паниката да пропълзва по гърба ѝ. Спомняше си всяка подробност от онзи ден.

Все още чуваше самотния вой на вятъра и рева на вълните, виждаше го толкова ясно пред очите си, сякаш гледаше телевизия.

Беше Денят на благодарността. Тя беше осемнайсетгодишна. Пътуването от Сиатъл до Голдън беше дълго и досадно. Местният автобус раздрънка кокалите ѝ през последния час. Не знаеше дали да изпита уплаха или облекчение, когато той спря най-после в града.

— Край на пътуването — обяви шофьорът, като махна каскета си и избърса изпотеното си чело.

Без да я погледне, той се надигна от седалката и слезе по стъпалата.

Очите ѝ, скрити зад дебелия поглед, го проследиха. Навел се срещу вятъра, той отиде до очуканата барака, в която продаваха билети и кафе, освен това играеше ролята на туристическо информационно бюро. Тя живееше в Голдън от шест години. Беше се возила в автобуса на Чък Монтгомъри стотици пъти, но той никога не показа, че я е забелязал. Такъв беше този град.

Спомни си как майка ѝ го нарече смотан малък градец, когато пристигнаха тук с всичките вещи, струпани в стария „Шевролет“. Нищо в него не се бе променило.

Тя вдигна малкия си черен сак, слезе по стъпалата и силният вятър спря дъха ѝ, като уви евтината памучна пола около краката ѝ и залепи пуловера за гърдите ѝ.

Тя се огледа притеснено наоколо. Нямаше никой, само самотният вой на вятъра и непрестанното бучене на вълните на Тихия океан.

Почака няколко минути, но все още нямаше и следа от майка ѝ и познатия раздрънкан „Шевролет“, въпреки че ѝ беше пратила писмо, в което казваше, че ще си дойде с автобуса в два часа. Май нямаше защо да си прави този труд. Никога, за нищо не можеше да разчита на майка си.

— Защо не си тук, мамо? Поне този път, когато наистина имам нужда от теб? — промърмори тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Нямаше смисъл да чака. Взе сака си и тръгна към града с наведена глава срещу силния вятър.

Фургоните се намираха на един хълм. Когато стигна на върха, тя се обърна и се загледа към океана. Огромните вълни се гонеха и се

блъскаха гневно в брега. Усещаше се как земята потръпва, чуваше се ехото от бученето на вълните, а вятърът свистеше в ушите.

Тя напредваше бавно към техния фургон. Майка ѝ винаги го наричаше дом на колела, сякаш думата можеше да ги издигне до по-висок социален статус. През първата, пълна с оптимизъм, година в Голдън на прозореца имаше саксии с весели пурпурни мушката и виолетови петунии, но бурните ветрове ги бяха отвели много отдавна. Някои висяха съборени и от тях капеше дъждовна вода върху захабения цимент. Смачканите мрежести завеси бяха спуснати, не се усещаше гостоприемният аромат на пуйка, която се печеше за Деня на благодарността.

Вратата не беше заключена. Тя влезе и се огледа.

— Мамо?

Влезе в кухнята.

— Мамо — извика отново, като пусна сака си.

Писмото, в което казваше, че си идва вкъщи, лежеше на масата до празна чаша кафе.

Тя прекоси миниатюрната дневна и отиде в спалнята отзад. Майка ѝ я нямаше там. Провери и в банята. Нищо.

Върна се в кухнята и докосна каничката за кафе. Все още беше топла.

Внезапно осъзна къде е майка ѝ. Там, където отиваше винаги, когато я нападнеше лошо настроение, а депресията обгръщаше като черен облак раменете ѝ.

Дъжд заблъска по прозорците. Тя бързо наметна стария си яркожълт дъждобран и хукна надолу по крайбрежния път, борейки се с вятъра. Пътят премина в малка пътека, която водеше надолу към плажа.

Беше свикнала с бурните зимни ветрове на Орегон. Те превръщаха вълните в гигантски чудовища, покрити с пяна, които връхлитаха върху скалите, разпиляваха дюните, разкъсваха всичко по пътя си.

Изтри дъждовните капки от лицето си, напрегна се срещу ураганния вятър и засенчи очите си с ръка. И тогава видя майка си — миниатюрна фигурка, която стоеше на скалите и се взираше към вълните.

Майка ѝ пристъпи по скалата по-близо до вълните. Поспря се. После пристъпи отново. Отново спря. Мери Малъри си помисли объркано, че тя изглежда така, сякаш играе детинска игра.

Прекалено късно осъзна какво смята да прави майка ѝ.

— Мамо, мамо, недей! — изпищя тя.

Още една стъпка напред. Огромна вълна напредваше с рев, набирайки височина и сила. Майка ѝ погледна към небето и вдигна екзалтирано ръце над главата си, преди вълната да я отнесе. Само за секунда я всмука и я понесе към зелените си дълбини.

Мери Малъри се взираше замаяно към мястото, където беше застанала майка ѝ. Зашеметена проследи връщането на вълната. Слабичкото тяло на майка ѝ беше уловено сред водите, които се повдигаха все по-високо и по-високо. Сякаш се канеше да докосне надвисналите сиви облаци. Вълната внезапно се разпени и захвърли тялото ѝ обратно върху скалите.

Мери Малъри изпищя, когато вълната отново го погълна в сиво-зелените си дълбини.

Така и не откриха тялото.

Хари погали Мал нежно. Жалостта сграбчи сърцето му, като си спомни собственото си прекрасно детство във фермата на Джордан. Тя вдигна поглед към него, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Той улови нещо особено в изражението ѝ — колебание, копнеж — но то бързо изчезна.

Прегърна я и тя се сгуши до него, като улична котка, търсеца топлина и закрила. Сякаш майка ѝ беше умряла едва вчера. Раната все още беше жива.

— Винаги съм си мислила, че тя го направи заради мен — прошепна тя. — Писмото беше там, на масата. В него казвах, че имам нужда от нея. Имах нужда от нея, а тя не ме искаше. Нямахше нужда от мен.

Той промълви нежно:

— Вината не е твоя. Нищо не си можела да направиш, за да я спасиш.

Тя само скри лице на гърдите му.

— Всичко е свършило, Мал. Това е минало. Трябва да го оставиш да си отиде.

— Знам.

Гласът ѝ звучеше толкова мрачно, колкото и току-що описаната сцена.

Хари усети, че тя крие още нещо. Искаше му се да я помоли да му разкрие всички тайни и най-после да се освободи от миналото си, но преживяното за този ден ѝ беше достатъчно.

Кучето скочи в стаята и донесе свежото ухание на гора и вятър, вплетено в гъстата му сива козина. Скуийз се спря и ги изгледа с глава, наклонена на една страна. После изджавка леко, приближи се и потърка нос в ръката на Мал.

Тя вдигна глава и погледна Скуийз. После каза задавено, с нотка на завист в гласа:

— О, Хари, ти наистина имаш всичко.

Но докато галеше кучето по главата, на устните ѝ имаше усмивка и той разбра, че най-лошото е минало. Засега.

ГЛАВА 29

Когато се появи на работа вечерта, Хари все още мислеше за Мал. Беше я закарал до летището, като я целуна дискретно по бузата, когато се сбогуваха. Смътно осъзнаваше погледите на хората. Почти беше забравил, че тя е знаменитост, че повечето хора, които уморено се движеха из чакалнята, познаваха лицето ѝ така добре, както и собственото си. След тези почивни дни за него тя беше просто Мал — влудяващата жена, която беше влязла под кожата му и която му се противопоставяше непрекъснато; красива жена, която изпълваше секса с любов; жената, която, изглежда, беше неизменно свързана с тайнственото си, трагично минало.

— Ще се видим ли другата седмица? — попита той, когато се разделяха.

Тя го погледна иронично.

— Смяташ ли, че ще можеш да ме изтърпиш?

— Мисля, че ще успея. Едва-едва. — Той ѝ се усмихна и отново я целуна по бузата. Пое си дълбоко дъх, вдишвайки неуловимото ѝ ухание. — Това не е лекарство против пришки — прошепна той. — Сигурен съм.

Тя все още се смееше, когато се сбогуваха.

— Обади ми се — промълви тя. — После се обърна и го погледна. — Хари...

— Да, госпожо Малоун... Мал.

— Благодаря ти.

Вдигна ръка за поздрав и изчезна.

Докато се взираше в празното място, където стоеше тя преди миг, той се замисли защо ли все още имаше чувството, че не му е разказала всичко...

Хари заведе кучето вкъщи и го остави свито доволно под леглото. Без съмнение сънуваше зайци, катерици и миещи мечки. После тръгна към полицейското управление.

Смяната, изглежда, щеше да мине спокойно. В неделя обикновено беше така. Хората сякаш предпочитаха да се изтребват един друг в петък и събота, като поспираха в деня, определен от Бог за почивка.

Беше десет часът, когато дойде обаждането. Някаква жена позвъни, разтревожена за сестра си. Трябвало да се срещнат, на телефонния ѝ секретар било оставено странно, прекъснато от някого съобщение, а сега телефонът на сестра ѝ не отговарял.

Една кола отиде да провери къщата. Сестрата имаше ключ. Онова, което откриха, когато отвориха вратата, съвсем не беше приятна гледка.

— Да тръгваме — каза Хари на Росети, като се надигна от стола и тръгна към вратата.

Росети грабна чашата си с кафе и го последва към колата. Хари седна зад кормилото и те потеглиха, а сирените виеха по тихите улици.

— Ама че начин да завършат двата страхотни почивни дни — изръмжа мрачно Хари.

— Толкова хубаво ли беше, а?

— Беше ми приятно, Росети.

Колата зави зад ъгъла с все още виещи сирени.

— Ванеса каза да не забравяш празненството за рождения ѝ ден. Веднъж се ставало на двайсет и една.

— Няма да забравя.

Улицата пред малката къща беше отрязана от полицията с жълта лента. Три патрулни коли бяха спрели навън, а в двора имаше син „Додж“. Няколко любопитни съседни мотаеха наоколо, а двама яки униформени полицаи пазеха пред вратата.

Млада жена се беше свила на задната седалка на една от патрулните коли и плачеше. Хари поклати тъжно глава. Предположи, че това е сестрата. По-късно щеше да му се наложи да я разпита. Убийството не беше особено приятно събитие.

Той поздрави униформените служители, зададе няколко въпроса, после отвори вратата и влезе. Росети го последва.

Миризмата на кръв и на тяло, мъртво от два дни, ги зашемети като удар. Те го осветиха с фенерчетата си. Нищо не беше докосвано от полицаите, дори лампите не бяха светнали, за всеки случай, ако

убиецът беше оставил отпечатъци по ключа. Нещо се размаза, когато Хари пристъпи напред, и той насочи светлината надолу.

— Грах — каза Росети удивен. — Може би тъкмо си е приготвяла вечерята.

Точно пред тях имаше огромна локва съсирена кръв, смесена, както изглежда, с грах. Кръв имаше по стените, по сакото, сложено на един стол, и по вратата.

— За Бога — промърмори Росети, — що за дяволско кръвопролитие!

Хари освети следата от кръв, която водеше към тялото, паднало пред вратата на спалнята. Беше на колене, с лице към кървавия килим, гола, с изключение на бикините. Дългата ѝ, наситеночервена коса блестеше от светлината, до нея се беше изправила черна котка, която размахваше опашка и ги гледаше втренчено.

— Грозна работа, Росети — промърмори Хари тихо. — Къде, по дяволите, са експертите?

— Тук, детективе.

Първият влезе и се огледа, после подсвирна удивено и въздъхна.

— Какво може да каже човек? — смотолеви той и сви рамене.

В този момент съдебният лекар мина покрай него. Беше доктор Блейк, един от експертните патолози, наети от общината.

— Трябваше насила да ме измъкнат от къщи, детектив Джордан — осведоми Блейк раздражено.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди Хари. — Засега нищо не е променено на сцената на престъплението.

— Знам, знам — кимна лекарят. — По дяволите, детективе, тази работа я върша от двайсет години. Няма нужда да ми казвате какво да правя. И може ли някой да ми каже защо хората стават жертви на убийства точно в неделя вечерта, когато човек си дреме спокойно пред телевизора?

Такъв е светът, докторе — въздъхна Росети и направи път на фотографа.

Само за няколко минути той нагласи лампите си и започна да заснема сцената на убийството и жертвата.

Доктор Блейк клекна до тялото.

— Причината за смъртта е съвсем ясна — започна той рязко — Вратната вена и сънната артерия са прерязани. С два отделни удара.

Плюс множеството други прободни рани.

Той внимателно обясняваше на фотографа, докато му показваше раните за снимки отблизо.

Хари чакаше до вратата със скръстени ръце и безизразно лице.

— Кога е станало, докторе?

Блейк намести очилата си.

— Какво е днес? Все още неделя?

Той погледна зеленикавите петна по корема, които показваха, че процесът на разложение е започнал. Повдигна китката ѝ — тялото все още беше леко стегнато.

— Тялото все още е вкочанено. Бих казал в събота, рано. Преди около тринайсет часа. Ще знам по-добре, когато проверя стъкловидното тяло при аутопсията.

Хари знаеше, че той говори за подобната на желе течност в задната част на окото. Щеше да я изтегли със спринцовка с много тънка игла и тя щеше да му даде по-точна информация за времето на смъртта, тъй като беше по-устойчива на измененията.

Блейк сложи внимателно найлонови торбички на ръцете и краката, за да запази всяка следа от вещественни доказателства, която можеше да има по тях.

— Все пак няма изнасилване, детективе — продължи лекарят. — Или поне няма видими от пръв поглед следи. Може и да греша. Ще видим при аутопсията.

Доктор Блейк погледна разраненото, окървавено лице. Едва сега я виждаше като човешко същество, а не като мъртво тяло. Дълго време я гледа.

— Знаете ли коя е тя? — попита той Хари.

Хари поклати глава.

— Сестра ѝ е навън. Тя ще я разпознае.

— Трудно е да се каже под всичката тази кръв и тези рани, но тя ми изглежда някак позната. — Той събра инструментите в черната си чанта и се изправи на крака. — Е, аз си свърших работата. Засега. Цялата е ваша, господа. Ще се видим в моргата.

— Благодаря, че дойдохте, докторе — пророни замислен Хари.

Доктор Блейк минаваше внимателно покрай него, кракът му закачи нещо. Той не забеляза, но Хари го чу. Наведе се и се вгледа в нещото на пода.

— Детективе — каза той триумфиращо на Росети, — мисля, че намерихме оръжието на убийството.

Беше малък нож, дълъг около двацет сантиметра. Тънкото острие беше поставено в пластмасова опаковка. Нямаше видими петна от кръв. Хари предположи, че убиецът го е почистил.

Той извика фотографите да го заснемат. После някой от лабораторията, с ръкавици на ръцете, го взе, сложи го в торбичка и го отнесе.

Хари забеляза окървавената торбичка на пода. На етикета пишеше: *Замразен грах. 1 кг.* Тръгна към вратата, като заобиколи торбичката и кървавите петна.

Сцената беше една от най-ужасните, които беше виждал. Окървавените й ръце бяха оставили кървава следа по вратата, а около мястото, където тя лежеше на колене, имаше толкова много съсирена кръв. Изглеждаше така, сякаш всичката й кръв се беше изляла върху килима.

Експертите свършиха работата си с ключовете на лампите и светнаха. Хари тъкмо коленичи до тялото, когато се чу воят на пристигащата линейка.

На гърлото й зееше дупка, а лицето й беше дивашки нарязано. Очите й бяха отворени.

Росети застана до него.

— О, Боже — изохка той задавено. — Боже мой, Хари, това е Сузи Уокър.

Хари усети как по гърба му полазиха тръпки. Никога не беше се занимавал с убийство на човек, когото беше познавал. Привлекателната млада жена се беше превърнала в едно осакатено тяло.

Поразен, той се изправи и се вгледа в нея, изпълнен с ярост.

— Исусе — изрева, като не спираше да удря свития си юмрук в стената. — Защо? Защо точно нея?

Беше вбесен от безсмислието на всичко това. Росети стоеше като замръзнал.

— Извини ме — промърмори той и тръгна бързо към вратата.

Отиде до края на улицата и повърна, скрит в сянката на голям клен.

Хари остана с каменно лице, докато санитарите сложат останките на Сузи Уокър в специална торба, после я положиха на носилка и я отнесоха в линейката. Вече нямаше нужда да се пуска сирената.

Хари мушна юмруци в джобовете си. Ако убиецът беше тук, пред него, щеше да убие това копеле. Щеше да го удуши с голи ръце. Да го срита като животно, каквото си беше. След малко си напомни мрачно, че е полицай. Трябваше да бъде безстрастен, необвързан, да разследва случая и толкова. Но все още си представяше как сестра Сузи Уокър му се усмихва с тези красиви зелени очи, чуваше я как отвърща на Росети, когато той я канеше на среща.

— Защо трябваше да бъде точно Сузи, Професоре?

Росети беше застанал до него. Лицето му изглеждаше сивкаво под ярката светлина, а погледът му беше тъжен.

— Беше толкова мила — каза той мрачно. — Беше всеотдайна в работата си, беше и добра жена.

Сега беше времето да се каже, че ще задържат копелето, че ще го сложат зад решетките заради това, което е сторил на Сузи. Сега беше времето да се каже, че тя е заслужавала нещо по-добро. Но Хари не можа да го направи. С горчивина си помисли, че с това не би утешил семейството ѝ. Освен това беше казал същото и за Самър Янг. С усилие насочи мисълта си от жертвата към работата, която го очакваше.

Стисна разбиращо рамото на Росети, после започна да претърсва систематично спалнята.

ГЛАВА 30

Хари и Росети излязоха от къщата на Сузи час по-късно. Навън ги чакаше Алек Клозовски. Вече беше разказал на униформения полицаи какво беше чул, а сега го повтори и пред Хари.

Той беше симпатичен младеж, с кафяви очи и тъмна коса, прибрана отзад на опашка.

— Беше петък вечерта — поде отново той, — около осем часа. Беше облечена за работа. И двамата тъкмо заключвахме вратите си. Тя ми каза, че предната вечер загубила ключовете си. Някой ѝ ги върнал, но тя се чудеше у кого ли са били. Казах ѝ да смени ключалките, предпазливостта никога не вреди. — Той извърна глава. — О, Господи — изхлипа задавено, — но това не очаквах.

— Няма да е откъде да знаете, господин Клозовски — успокои го Хари.

— Двамата тръгнахме заедно и аз предположих, че тя е нощна смяна. Тя е... беше медицинска сестра. Изненадах се, когато се върнах и видях колата ѝ, паркирана отвън. После забелязах, че в кухнята свети, и реших, че съм се объркал или че се е върнала по-рано.

— Към колко часа стана това, господин Клозовски?

— Ами около два, предполагам. Да, горе-долу толкова трябва да е било. Бях излязъл от работа, в „Даниълс“ на „Нюбъри стрийт“. Тъкмо мушнах ключа в ключалката и чух писъка.

Той погледна замаяно Хари.

— Поне в началото си помислих, че е писък. Заслушах се, но не се повтори и реших, че някоя котка мяука. Наоколо има много улични котки и мяукането им често звучи така. — Той наведе глава, почти разплакан. — Господи, защо не беше само толкова! Мяукащи котки. Защо не проявих достатъчно разум и не се сетих, че тя може да е в беда! — Той погледна отчаяно Хари. — Чувствам се отговорен. Ако бях направил нещо, ако бях почукал на вратата и бях проверил дали всичко е наред... Или да бях повикал полиция...

— Съмнявам се, че нещо е можело да се промени — възпря го Хари. — Няма смисъл да се измъчвате по този начин. Сега ни помагате, като ни давате ценна информация.

— Има и още нещо — добави Клозовски. — Аз видях мъжа.

— Исусе — промърмори Росети, — очевидец.

— Приготвих се да лягам и отидох да отворя прозореца. Видях го да излиза от дома ѝ и да прекосява улицата. Бързаше. Когато стигна другата страна на улицата, паркираните коли го скриха от погледа ми. Не че се загледах сериозно... просто си помислих, а, ето я причината Сузи да се прибере по-рано. Господи, дори се засмях.

— Можете ли да го опишете? — Дано да може, молеше се Хари.

— Мога да ви кажа само, че беше по-скоро нисък, набит. С тъмна коса, струва ми се.

— С какво беше облечен?

Клозовски изглеждаше объркан.

— Не забелязах, но сигурно е било нещо тъмно, защото като че ли се стопи в нощта.

— Видяхте ли го да се качва в някоя кола?

— Не... да... Искам да кажа видях го, когато мина край прозореца ми.

— Каква беше колата, господин Клозовски?

— Не съм съвсем сигурен. Нещо като джип или пикап. Не много голям. Тъмен на цвят, но не мога да кажа какъв.

Хари въздъхна разочаровано.

— Господин Клозовски, имате ли нещо против да дойдете в управлението и да свидетелствате официално за това, което сте видели?

— Непременно.

Алек Клозовски би направил всичко, за да се отърси от ужасното чувство за вина, което изпитваше, помисли си Хари. Все пак той беше добър свидетел. Говореше разумно и можеше да му се вярва, въпреки шока.

— Детектив Росети ще ви заведе до управлението.

Росети погледна въпросително, така че обясни:

— Аз отивам в болницата, за да поговоря със сестрата. Тя е в шок и затова я откараха там. Ще видя дали може да каже нещо. Разбрах, че родителите са при нея.

Хари шофираше по притихналите нощни улици и премисляше информацията, която бяха събрали за убиеца на Сузи. Имаха оръжието, описание на очевидец, най-общо описание на автомобила и приблизителното време на убийството. Експертите, които все още претърсваха къщата, сигурно щяха да намерят още доказателства.

Това не беше планирано, предварително обмислено, убийство. Би се обзаложил, че е обир и нещо се е объркало. Сузи се е върнала вкъщи неочаквано и е хванала крадеца на място. И той я е убил.

Затова теорията му беше такава, докато нещо не му докажеше, че греши. Винаги беше готов за нещо неочаквано. Когато човек се занимава с убийства, нищо не беше сигурно.

Паркира пред спешното отделение, после се изкачи на стълбите. Сърцето му тежеше като олово, когато тръгна към рецепцията. Толкова често беше виждал там Сузи... Двете дежурни сестри го гледаха тревожно.

— Значи е вярно? — попита едната. — За Сузи.

Той кимна.

— Съжалявам.

— Беше чудесно момиче — въздъхна сестрата и очите ѝ започнаха да се насълзят. — Винаги беше мила, дори когато бяхме претрупани с работа. Толкова беше симпатична...

— Освен това беше и добра медицинска сестра — додаде другата, като стискаше юмруци и се бореше със сълзите. — Какъв мръсник — кресна тя гневно. — Гадно копеле! Тези убийци са като вредителите. Трябва да ги изтребват също като плъховете.

Хари смяташе, че е права.

— Съжалявам — повтори той и се запъти бавно по коридора към семейство Уокър, които го очакваха.

Тери Уокър лежеше на леглото, напълно облечена, с изключение на обувките. Бяха ѝ дали успокоително. Очите ѝ бяха отворени, но сякаш не фокусираха. Въпреки това тя успя да се повдигне и да седне, когато Хари влезе. Приличаше на Сузи, но беше с по-тъмна коса.

Госпожа Уокър седеше на един стол до леглото и той веднага забеляза, че нейните момичета приличат на нея. Имаше червената коса, зелените очи, бледата кожа е лунички и скулестото лице, които им придаваха вид на феи. По лицето ѝ се стичаха сълзи, въпреки че тя не издаваше звук. До нея стоеше съпругът ѝ и държеше здраво ръката

й. Той беше висок и строен, с тъмна коса. Лицето му изразяваше пълно отчаяние.

Хари би дал всичко, за да не му се налага да прави това, но то беше част от работата. Той се представи и се ръкува с бащата, чиито ръце бяха ледено студени.

— Господин и госпожа Уокър, познавах дъщеря ви. Често се срещаме тук, в болницата. Дълбоко съжалявам за случилото се, съжалявам и за това, че трябва в такъв момент да ви занимавам с тези въпроси. Но ако искаме да заловим това... извършителя на престъплението, трябва да научим някои неща от вас.

— Татко, кажи му за касетата.

Гласът на Тери беше несигурен. Тя отново затвори очи, сякаш не искаше да го вижда.

— Всичко е записано.

Ед Уокър подаде на Хари малък телефонен секретар. Той правеше огромни усилия да разкаже всичко както трябва, но гласът му трепереше и сякаш не намираше подходящите думи.

— Сузи... тя се обадила на Тери, оставила съобщение на секретаря... Насред изречението млъква... просто казва: „О, Боже, о, Боже, какво правиш тук“, а после се чува ужасен звук и после... нищо.

Хари не можеше да повярва на ушите си. Имаха запис на престъплението. Вече виждаше как примката се стяга около шията на убиеца на Сузи.

— Трябваше да се срещнем в събота — започна Тери уморено с празен поглед, отправен към него. — Знам също, че имаше среща в неделя вечерта с един лекар. Казва се Карл Хейдън.

— Отдавна ли се познаваха?

Тя поклати глава.

— Не знам. Но мисля, че той може да го е направил.

— Имаш ли някаква причина да мислиш така, Тери? Тя поклати глава.

— Сузи нямаше много време за срещи, но причината за тези неща обикновено е сексът, нали?

Хари чу как госпожа Уокър ахва, и каза:

— Този път се съмнявам да е така. Засега предполагахме, че може да се е появила в момента, когато са обирали дома й.

— Какво ли има Сузи, което да си заслужава да бъде откраднато? — попита Ед Уокър и гневът му внезапно избухна. — Тя беше просто една млада жена, медицинска сестра, която все още учеше. Нямаше скъпоценности, нито пари. Само телевизор и евтин касетофон.

— Понякога, когато хората търсят пари за наркотици, господин Уокър, вземат това, което е най-достъпно.

Ед Уокър гледаше в пода, без да продума, и Хари докосна леко рамото му със съчувствие.

— Благодаря ви, господине — изрече тихо. — Няма да ви притеснявам повече. Когато решите да се приберете вкъщи, една патрулна кола чака, за да ви откара. Можем да поговорим отново по-късно.

Хари разпита и шефа на Сузи. Също като Клозовски, Джим О'Фаръл обвиняваше себе си.

— Аз ѝ казах, че не става за работа и по-добре да си върви вкъщи. Аз го направих. Аз я изпратих да умре...

— Произшествията и убийствата най-често са резултат от поредица от събития — прекъсна го Хари. — Сузи е имала мигрена и не е можела да работи. И без това е щяло да ѝ се наложи да си отиде вкъщи.

— Така ли мислите?

Хари разбираше, че му се иска да го повярва.

— Разбира се. Обикновено така се случва. Жертвата попада в непознато положение. Тъжно е, но е истина.

— Но тя беше добра медицинска сестра, добро момиче. За Бога, та тя беше толкова млада, че едва ли можеше да бъде наречена жена... беше прекалено млада, прекалено... о, тя не го заслужаваше.

— Никой не го заслужава — каза Хари. Той взе писмени показания, грабна чаша кафе и забърза към моргата.

Климатикът бръмчеше силно, когато влезе през металните врати в студената стая с бели плочки. Чудеше се как доктор Блейк си тананика, докато изследваше тялото на Сузи Уокър.

Тя лежеше на металната маса за аутопсии, под силната светлина на лампата. Блейк вече беше почистил тялото и беше завършил предварителния оглед. Докато работеше, той диктуваше бележките си в микрофон, сложен на масата. Всеки нокът беше остърган, за да се

провери за частици кожа или влакна, попаднали там при борбата. Бяха взети образци от космите ѝ от всички места. Торбата, в която беше поставено тялото, както и бельото ѝ, бяха запазени, за да ги изпратят в лабораторията и да потърсят следи по тях.

Един фотограф снимаше аутопсията. Блейк продължаваше огледа си.

— Няма задържане на кръв, което показва, че не е убита легнала по гръб, а след това преместена. Вероятно е умряла на колене, в положението, в което е открита — изрече той в микрофона.

Продължи да си тананика, докато отбелязваше на една диаграма точното положение на раните и тяхната дълбочина. Взе проби, за да установи дали е имало сексуално насилие, и заяви, че доказателствата сочат, че не е имало.

Той погледна към Хари, който все още стоеше до вратата.

— Влезте, детективе — покани го той спокойно. — Можем да свършим работата още тази нощ, така и така всички сме на крак.

Хари остана на мястото си. Онова, което се беше случило със Сузи, беше достатъчно ужасно. Не му се искаше да я вижда нарязана от доктор Блейк, въпреки че това беше работата му.

— Сигурно сте разбрали вече коя е — продължи Блейк безстрастно. — Не мога да кажа, че познавах лично сестра Уокър, не е в моя отдел, нали разбирате. Но миналата седмица, когато беше бурята, работихме рамо до рамо. Беше добра медицинска сестра, разумна, мислеше бързо. Много жалко, да, много жалко.

Блейк взе ножа за дисекции, като продължаваше да си тананика беззвучно. Хари с раздражение си пожела поне да се чува някаква мелодия. Така се чуваше нещо като процеждане на балончета през цедка.

Блейк нагласи ножа над тялото на Сузи и направи дълбок разрез по врата до срамната кост, като заобиколи пъпа, където тъканта беше по-твърда.

— Хмм — промърмори той, като разглеждаше работата си. — Хмм, ясно.

Извади органите, махна стомаха, отвори го с ножица и започна да изпразва кафеникавото му съдържание в голям съд.

— Тук няма почти нищо — каза той на Хари. — Очевидно не е яла много през последната си вечер. Нито пък е пила.

Хари беше присъствал на много аутопсии, но сега гледаше как убиват Сузи отново. Призля му и си тръгна.

— Докторе, изпратете ми резултатите веднага щом можете — извика той и мина през тежките врати. Чувстваше се премръзнал до кости и си каза, че сигурно е от студената стая.

Докато караше бавно към полицейското управление, в мозъка му изскачаха картините и звуците от тази ужасна нощ.

Росети беше зад компютъра, въвеждаше файл с доказателствения материал.

— Какво мислиш, Хари? — попита той мрачно.

Хари се тръсна на един стол. Започна да се върти наляво-надясно, загледан нагоре.

— Мисля, че животът е гадна работа, Росети — изръмжа глухо. И наистина го мислеше.

ГЛАВА 31

През тази нощ Мал не можа да заспи. Премести възглавницата, търсейки удобно положение, отметна одеялото, въртя се и се обръща, докато се уви като мумия в изпомачканите чаршафи. С въздишка се отви и стана от леглото.

Кръстоса ръце на гърдите си и отиде до прозореца. Небето беше ясно и обсипано със звезди. Нощта беше изпълнена с лекото розово сияние от светлините на Манхатън. Замисли се за детектив Хари. Вероятно работеше в полицейското управление, пиейки прекалено много кафе. Беше ѝ казал, че винаги го прави, ако имат смъртен случай през смяната.

Ако имат смъртен случай през смяната. Думите сами се повториха в главата ѝ и тя потръпна, защото отново се сети за майка си.

Спомни си как се беше почувствала в деня, когато получи писмото от университета, върху което беше отпечатано Вашингтонски държавен университет. То лежеше на сивата пластмасова маса с ръбести метални крака, които някак все успяваха да те ударят в пищялите, когато сядаш. Нямаше сила да го отвори, майка ѝ пушеше и гледаше невидящо пред себе си. Веждите ѝ бяха смръщени, сякаш страдеше, но Малъри знаеше, че болката ѝ идва от мрачните мисли в главата ѝ.

— Това е писмото от университета, мамо.

Погледът на майка ѝ се фокусира.

— О — промълви почти беззвучно.

— Страх ме е да го отворя, мамо — настоя Мери Малъри. — Защо не го направиш вместо мен?

Тя побутна плика с върха на пръстите си. Вътре бяха всичките ѝ надежди. Въпросът беше на живот и смърт. Ако са я приели, щеше да живее... щеше да работи упорито и щеше да има бъдеше. Ако се беше провалила, щеше да работи в кафенето или в супермаркета, докато

умре от монотонността и самотата. Дъхът ѝ спря, когато майка ѝ се пресегна и бавно взе плика.

Погледна го, прочете името и адреса и го въртя дълго с тънките си, нервни пръсти. Въздъхна, махна кичур от провисналата си сивкаворуса коса, отпи от студеното кафе и запали цигара от незагасена угарка.

Мери Малъри си мислеше, че ще умре от напрежение.

— Отвори го, мамо — подсети я тя, като едва позна собствения си глас, толкова беше прегракнала от вълнение.

Майка ѝ мушна цигарата в ъгъла на устата си. Присви избелелите си сиви очи срещу дима и пъкна счупен нокът под печата. Мери Малъри стискаше здраво ръцете си, сложени върху масата. Почти не смееше да погледне майка си, която бавно разгъваше писмото.

Майка ѝ прочете няколкото реда, сгъна отново писмото и го остави на масата. Очите ѝ пак станаха безизразни.

— Мамо?

Мери Малъри се въздържаше, само гласът ѝ трепереше леко.

Майка ѝ дръпна от цигарата и размаха тънката си ръка, за да разсее дима.

— Мамо! — извика тя отчаяно. — Какво пише вътре?

Майка ѝ поклати глава, внезапно извадена от унеса си.

— О... О, пише, че са ти дали стипендия... така ми се стори.

Мери Малъри пое дълбоко дъх, взе писмото, отвори го и го прочете. И изпищя. Скочи на крака, целуна писмото и отново изпищя, като подскачаше, полудяла от радост, докато раздрънканият фургон започна да се тресе.

— Приеха ме! — викаше тя. — Приеха ме!

Майка ѝ се взираше през прозореца.

— Виж, Мери Малъри, вали отново — промърмори тя безизразно.

И тогава Мери Малъри направи нещо немислимо. Втурна се към майка си и я целуна по бузата. Майка ѝ се дръпна и шокирана сложи ръка на лицето си.

— Сложи си дъждобрана, ако излизаш на дъжда — напомни ѝ тя.

Но Мери Малъри въобще не се интересуваше от това. Нищо друго нямаше значение, освен това, че е приета. Нямаше да ѝ се

наложи да умре сама в Голдън.

Завършването на гимназията премина като в мъгла. Прочетоха името ѝ, тя се изчерви и излезе на платформата, за да вземе дипломата си, но майка ѝ не беше там, за да я види.

Тя не отиде на бала. Седмици наред другите момичета говореха за рокли и момчета. Какви ще бъдат корсажите им и с кого ще се целуват след това на алеята за срещи, близо до скалите, скрити от грамадни секвои и борове.

Мери Малъри не се мяркаше пред очите им. Искаше ѝ се да махне ушите си, за да не ѝ се налага да слуша безкрайното им бърборене, но то се промъкваше в тоалетните, където те непрекъснато оправяха косите си, на двора в междучасията, в закувалнята, където обядваше, забила нос в учебника, сама, както винаги.

Само една учителка си направи труда да я поздрави за стипендията.

— Работиш упорито, Малъри Малоун — каза ѝ тя одобрително. — С университетското образование може да си намериш прилична работа и да направиш нещо за себе си.

Тя не додаде, вместо да завършиш като безполезната си майка, но Мери Малъри знаеше, че си го мисли.

От дълго време работеше вечер, в събота и в неделя в кафене „Лидо“ — чистеше лук, миеше чинии и наливаше кафе, за да припечели нещо. Вече започваше да спестява за университета.

През лятото започна работа в магазини „Бартлет“, където подреждаше разни неща по рафтовете, разопаковаше и въобще правеше каквото друго се налагаше да се прави. Успя да си купи няколко пуловера и фланелки, чифт джинси, а също и евтин сак, в който да ги сложи. Мислеше си, че дългите летни дни няма да свършат никога, толкова беше нетърпелива да замине и да започне да живее, но се тревожеше да остави майка си сама.

Най-накрая сакът ѝ беше пълен, автобусният билет беше купен, а адресът и телефонът на общежитието ѝ бяха внимателно напечатани и залепени на вратата на стария хладилник. Не можеха да си позволят телефон, но тя каза на майка си да използва уличен телефон при спешен случай.

Мери Малъри беше измила и изчистила „Шевролета“, сега оставаше само да убеди майка си да го кара, за да си взема купоните и

да си купува храна.

— Хайде, мамо — каза тя, взе ръката ѝ и я повдигна от стола, където беше седнала да гледа телевизия. — Отиваме на разходка.

— Ти върви, Мери Малъри.

Майка ѝ бутна ръката ѝ, но Мери Малъри беше упорита. Прегърна майка си и я изведе от фургона сред маранята на късния следобед.

— Денят е чудесен, мамо. Мислех да отидем да ти купим цигари, а после да си изберем в супермаркета нещо хубаво за вечеря. Ще празнуваме.

Майка ѝ се остави да я натикат на шофьорското място, после Мери Малъри пхна ключовете на мястото им.

— Помниш ли как дойдохме тук, мамо? Шофира по целия път от Сиатъл. Сега трябва само да ни закараш до магазина и до бензиностанцията.

Майка ѝ се наведе над кормилото. Сложи крак на газта и пое надолу по хълма. Когато влязоха заедно в магазина, след тях започнаха да се обръщат глави и Мери Малъри се изчерви, усетила погледите им. Знаеше, че са странна двойка: тя, с очилата си с дебели стъкла, с тънките си като клечки крака и старата си памучна рокля на цветя, и майка ѝ, с буйната си къдрава коса, отсъстващ поглед и изпито лице, в риза, която някога е била бяла, и синя пола, която показваше прекалено голяма част от кльошавите ѝ крака. Изглеждаха бедни, помисли си гневно Мери Малъри. Бяха бедни. Всъщност човек не можеше да обеднее много повече от тях двете. Колко по-надолу може да падне човек от това да няма нищо?

Но тя си напомни, че вече има нещо. Щеше да има университетско образование. Почувства същото въодушевление, както в деня, когато майка ѝ реши да дойдат да живеят край морето. С университетското образование тя нямаше да бъде нищожество.

Те се разхождаха между рафтовете и тя показваше на майка си какво да купува и какво да прави с купоните. Майки ѝ премина през всичко това, сякаш сънуваше. Мери Малъри само се молеше тя да успее да си спомни какво трябва да прави.

Когато се върнаха вкъщи, опекоха празничните пържоли, отвориха кутия боб за гарнитура и седнаха мълчаливо, една срещу друга, на масата. Майка ѝ си играеше незаинтересовано с пържолата.

Когато Мери Малъри я погледна, сърцето ѝ се изпълни с отчаяние. Имаше нужда да сподели с майка си малкия си триумф, удоволствието и вълнението си, но не се получи. Дори празничната вечеря се провали.

Когато на другия ден сутринта Мери Малъри отиде да се сбогува с майка си, тя седеше на оранжевото пластмасово кресло и гледаше утринното предаване.

— Тръгвам, мамо — промълви тя с копнеж на тънката, жалка фигура, свита в креслото.

Майка ѝ я погледна, после отново се върна към програмата. Тя повтори отново:

— Тръгвам за университета, мамо.

— Знам — отвърна майка ѝ със същия тон, с който отговаряше на всички новини, добри или лоши. — Всичко хубаво, Мери Малъри.

И запали цигара от една угарка в пепелника. Мери Малъри докосна за миг косата на майка си. От нея се излъчваше нежност... толкова ѝ се искаше да я прегърне, да я целуне, да усети, че майка ѝ я обича.

— Довиждане, мамо.

Майка ѝ стана и си наля още една чаша кафе.

— Довиждане — избъбри тя отнесено.

Районът на университета беше много по-обширен, отколкото Мери Малъри беше очаквала. Не беше разбрала също, че ще трябва да дели стаята в общежитието с друго момиче. Тя почука притеснено на вратата и изчака, докато някой извика:

— Влез.

Джуни Бенет се намръщи, когато вратата се отвори и Мери Малъри влезе вътре.

— О, Боже, какво се появи — промърмори тя под носа си. — Здравсти, аз съм Джуни Бенет — изрече по-високо — Леглото до прозореца е моето. Твоето е там. — Показа леглото до стената. — Който е дошъл пръв, той избира.

Тя изгледа съквартирантката си критично със зелените си очи.

— Аз съм Мери Малъри Малоун. — Подаде ръка с обнадеждена усмивка.

— Мери Малъри. — Джуни повдигна вежди. — А как ти казват?

— О... просто Мери. — Изненадана, тя промени името си.

— Излизам с приятелки. — Джуни взе пуловера и чантичката си.

— Само си дръж твоите неща в твоята половина на стаята, ако обичаш.

Мери се загледа с копнеж след нея. Джуни Бенет беше точно такава, каквато ѝ се искаше да бъде тя самата — висока, руса и хубава, с чип нос, червено червило, огромна самоувереност и гривна от истинско злато на почернялата през лятото китка. Имаше си дори умалително име — Джуни. Мери можеше да се хване на бас, че е била в агитката на момичетата, които са поддържали отбора на гимназията. Освен това беше облечена толкова хубаво — елегантната ѝ червена пола и бялата блуза изглеждаха скъпи и съвсем нови.

Джуни определено беше недружелюбна. Имаше си своя компания и всичко правеха заедно. Не канеха Мери. Джуни се оплакваше на приятелите си, че трябва да дели стаята си с толкова скучно момиче, и я пренебрегваше непрекъснато.

Като погледнеше в огледалото, Мери разбираше защо. На възраст беше седемнайсетгодишна, но опитът ѝ беше кръгла нула. Беше посредствена, свита, скована от несигурността си, освен това беше толкова бедна, че не можеше да си позволи дори чаша кафе. Затова просто завря нос в учебниците си и продължи да учи, без да пропусне лекция и без да я скъсат на нито един изпит. От университета ѝ намериха работа в закусвалнята, а след няколко седмици тя си намери друга работа в близкото барче, където ходеше вечерна смяна.

Все някак успяваше да изкара самотните седмици. В началото се надяваше да се сприятели с някого, всеки път се усмихваше и поздравяваше колегите си. Но всички те бяха заети движеха се в групи, които не включваха нея. Имаше и други самотници като нея, но тя ги избягваше, защото това щеше да бъде поражение. Вместо това тя събра кураж, помисли за бъдещето, когато щеше да е завършила учението си, и се съсредоточи върху изпитите си.

Реши, че иска да стане журналистка. Да се пишат думи, беше толкова по-лесно, отколкото да се говорят, освен това, поради пустотата на детството си, тя изпитваше неизчерпаемостта на любопитството да разбере как живее другата половина на човечеството. А и журналистите не трябваше да отговарят на въпроси — те ги задаваха. Така можеше да запази мълчанието и тайните си.

Ходеше край университета като малък сив дух, съвсем сам. Говореше само ако я заговореха — в класа или в закусвалнята — и то никога за нещо лично.

Първата година в университета отмина бавно. В края ѝ все още не се беше сприятелила с никого, но имаше отлични оценки и както ходеше на работа на две места, тя успяваше да свърже двата края — едва-едва. Върна се вкъщи, за да работи цяло лято в кафене „Лидо“, но сега, когато порасна, ѝ предложиха да бъде сервитьорка.

Собственичката, Долорес Пауър — пълна, кръглолика жена с нетрепващ поглед, чийто съпруг беше президент на местната търговска камара, ѝ каза, че е изненадана от професионализма ѝ.

— Вечер работя в един бар до университета — поясни тя.

И това бяха единствените разменени помежду им реплики, с изключение на случаите, когато се даваха указания за работа или когато се раздаваха заплатите в събота вечер.

Мери не можеше да прецени дали майка ѝ се радва да я види, но изглеждаше облекчена, че поне за малко не ѝ се налага да ходи за купоните и да пазарува. Беше още по-слаба отпреди. Мери подозираше, че тя не се храни. Затова харчеше доста голяма част от заплатите си за добра храна, като се опитваше да я съблазни с печено пиле и ябълков пай в неделните вечери. Купуваше много пресни плодове и мляко. Но майка и само чоплеше храната, а очите ѝ подсказваха, че я опитва само за да я успокои.

С облекчение се върна отново в университета и известно време нещата продължиха както преди. После внезапно всичко се обърка.

Тогава тя се върна вкъщи за Деня на благодарността и видя как майка си как скача в океана.

Мал отстъпи с въздишка от прозореца, през който се виждаше великолепната гледка от Манхатън. Не беше се замисляла съзнателно за майка си от години, не и откакто напусна Голдън. Не ѝ правиха помен. В края на краищата никой не я беше познавал, докато беше жива, как тогава можеше да се очаква, че някой ще я почете в смъртта ѝ?

За Мал също нямаше миг на раздяла — никакво сбогом, никакво опрощение. Нямаше дори своето време за тъга. Вместо това беше

принудена да изхвърли майка си от мислите си така безвъзвратно, както и майка ѝ се раздели с живота.

Трябваше да го направи, за да оцелее. Беше едва на осемнайсет, сам-сама на света, студентка и все още незабележима като жена. Нямаше пари, нямаше приятели, защото не беше научила изкуството да ги печели.

Пътят от нищожеството до жената, която беше сега, беше дълъг и труден... по-труден, отколкото някой можеше да си представи. И по тази причина Мал никога не си позволяваше да мисли за него. Освен тогава, когато се появяваха кошмарите.

В началото идваха често, промъкваха се неканени в съня ѝ, като малки черни демони, пристъпващи на пръсти в подсъзнанието ѝ. Постепенно тя ги остави зад себе си и сега те се появяваха много рядко.

Мал закрачи из тъмното си жилище, със скръстени ръце, замислена за Хари. Тази вечер не се страхуваше. Нямаше нужда да се втурва да светва лампите, за да държи спомените надалече. Знаеше, че за това трябва да благодари на Хари.

Тя излезе на терасата и се загледа към града, а хладният бриз галеше голите ѝ крака и ръце и рошеше косата ѝ.

Можеше да си представи майка си идеално, сякаш вчера я беше видяла за последен път: слаба, крехка, с изпито лице, дърпа от вечната цигара, косата ѝ беше придобила неопределен цвят между сиво и пясъчнорусо. Спомни си писмото на масата в кухнята, в което пишеше, че се връща вкъщи за събота и неделя.

Спомни си безкрайното пътуване с три различни автобуса.

— Всичко е наред — казваше си тя, докато се друсаша в нощта. — Скоро ще си бъда у дома.

Но не намери нито дом, нито майка, нито утеха. Нямаше нищо, само собствената ѝ решителност.

По-късно се върна към учението и към работата си в закувалнята и бара. Тогава живееше в малка, гола стая в стара къща.

Успя някак да завърши учението си. После си намери работа като машинописка в местната радиостанция. С малко пари в джоба си тя отиде да се поиздокара и си купи няколко прилични дрехи за работа. После си намери нова работа в малка местна телевизия.

Официалната ѝ длъжност беше репортерка, но всъщност вършеше всякаква работа. Печаташе писма, отговаряше на телефоните и носеше кафе и понички. Беше невзрачна, невзискателна, без егоистично чувство, защото все още не беше открила какво е това. Но някъде в нея се беше появила амбицията. Мечтаеше да бъде истинска телевизионна репортерка и да коментира местните събития.

И тогава наеха ново момиче, направо от университета. Беше елегантна, с разпиляна по раменете руса коса, червилото и очите му блестяха. Само след няколко седмици новото момиче беше пред камерата и се занимаваше с местните новини — верижна катастрофа в мъглата, банков обир или пък някой мост, отнесен от порой. Мери се чувстваше унижена, абсолютно нищожество. Беше работила упорито, беше се учила. Беше се надявала, че следващата репортерка ще бъде тя.

И тогава погледна в огледалото. Видя провисналата си коса и грозните си очила. Видя, че все още е невзрачна, притеснителна, зле облечена, със срамежлив, тих глас. Запита се унило защо ли някой би поискал да я погледне.

Сега, седнала на терасата на красивия си дом в Манхатън, Мал си припомни онзи миг, изпълнен с ужасната истина. Беше се изправила лице в лице с ужасната действителност, че тя е точно такава, каквато се вижда, и животът ѝ ще продължи все така. Никой нямаше да размаха магическа пръчка и да го промени вместо нея. Съдбата ѝ беше в собствените ѝ ръце.

В нея се зароди гняв. Гняв към родителите ѝ, които я бяха оставили без любов и самоличност; гняв към симпатичното, блестящо момиче, което беше получило работата, за която мечтаеше тя; гняв към собствената ѝ безпомощност. Беше застанала на кръстопът.

В този миг реши да промени живота си. Щеше да се измъкне от всичко това. Само с усилието на волята си щеше да успее. Сега или никога.

Изтегли малките си спестявания от банката и се погрижи за вида си. Подстрига косата си, боядиса я в по-златисторус цвят, купи си контактни лещи и няколко прости, непретенциозни дрехи в изчистени цветове. Попита гримьорката в телевизията каква козметика да използва и как точно да го прави. Започна да изучава техниките за интервюиране не само в местната телевизия, но и в по-големите

телевизионни мрежи. Наблюдаваше с ястребов поглед Барбара Уолтърс и водещите на сутрешните предавания, докато изучи всяко изражение на лицата им, всяка извивка на гласовете им, всеки милиметър от уменията им.

Когато усети, че е готова, Мал помоли шефа си да ѝ даде възможност да стане репортерка. Дори и сега пламна от възмущение, като си припомни пренебрежителния начин, по който я погледна той, подигравателната усмивка на лицето му и тона сигурно се шегуваш, когато ѝ отказа. Тя веднага подаде молбата си за напускане. Още същата седмица напусна малкия град и го замени с по-голям.

С внимателно приготвено резюме и с новата си външност тя успя да си намери работа като асистент на продукцията в друга телевизия. Заплащането беше по-добро и останалите се отнасяха с нея като с една от тях. Колегите ѝ се усмихваха и се държаха дружелюбно и тя изненадана се наслаждаваше на това. В началото им се усмихваше несмело в отговор, като се страхуваше да не я отблъснат, ако се държи приятелски. Не можеше да се почувства съвсем сигурна в себе си. Но я приеха. Предположиха, че и тя е като тях. Излизаше с тях след работа да пийнат или да хапнат.

Тръгна на гимнастика, тренира упорито и влезе във форма. Дори започнала излиза с мъже, но нищо по-сериозно от вечеря, игра на бiliarд или кино. Винаги беше предпазлива, винаги се въздържаше. На шега я наричаха загадъчната жена, но за нейно учудване тя се радваше на живота.

Когато момичето, което четеше прогнозата за времето, си взе отпуска, тя зае мястото му временно. Вече знаеше точно какво да прави: как да изглежда, как да се усмихва и да се държи оживено. Сега и тя изглеждаше елегантна, с разпиляна руса коса, с блестящи сини очи и усмивка на съблазнителните си устни. Преливаше от новооткрито оживление и плам, учеше се как да бъде забавна.

После дойде обаждането от продуцента на новинарска телевизионна мрежа. Беше хванала окото му. Покани я на интервю в Ню Йорк.

Мал седеше на терасата и си припомняше колко беше напрегната и изнервена. Изхвърли промъкващата се стара несигурност и си каза, че сега е по-различна и в телевизионната мрежа имат нужда точно от нея. И тогава създаде Малъри Малоун.

Нагласи се в малък черен костюм на „Дона Каран“, който прилепваше по тялото ѝ като ръкавица. Отиде при известен фризьор в скъп салон и подстрига косата си на вече толкова известната прическа с форма на хризантема, изсветли я така, че да изглежда естествено просветляла от слънцето. Отиде при много добър гримьор и той гримира лицето ѝ. Когато погледна резултата в огледалото, едва успя да познае бляскавата млада жена, която я гледаше изненадано оттам.

Беше похарчила всичко, което имаше, до последния цент. Дано да си струва, надяваше се тя, когато тръгваше, за да ѝ направят интервю и пробни снимки.

Таксито я остави пред студиото и тя се загледа във впечатляващата сграда, охранявания вход и хората, които влизаха и излизаха, забързани по някаква важна работа. Осъзна, че може да има всичко това, стига тя да притежава онова, което е необходимо. Вирна брадичка, високо и целеустремено, и мина през вратата. Сега или никога. *Отново.*

Тази новосъздадена Малъри се омъжи след няколко години за преуспяващ брокер от *Уол стрийт*.

Мат Клемънтс беше по-възрастен, хубав, посивял на слепоочията, идеалното обществено животно. Хареса го веднага, защото той имаше някак бащински вид и освен това беше постигнал всичко сам. Беше използвал разума на улицата и острата си финансова мисъл, за да се измъкне от бедното жилище в Бруклин до мястото, където беше днес. На върха на света, в един от най-великолепните небостъргачи в Манхатън, той имаше огромен апартамент, изпълнен е антики и стил.

— Парите могат да ти купят всичко в този град — каза ѝ той, когато я покани на вечеря и тя тръгна из стаите, удивена от абсолютното, зашеметяващо великолепие, — включително и стил. Не забравяй, че в град като Ню Йорк стилът е твоята препоръка. Пари плюс стил дават класа, а това означава, че притежаваш всичко.

Те се разсмяха и тя се възхити от него заради искреността му... и му завидя, защото той не беше обременен от миналото си. Той не криеше, че е започнал от низините. Не се гордееше с това, но то си беше факт.

По това време тя беше говорителка в новините и под носа ѝ се размахваше възможността да премине в някоя утринна програма в бъдеще. Чувстваше се разкъсана между кариерата си и опияняващото възбуждане от присъствието му.

Той се грижеше за нея, обичаше я, караше я да се чувства красива и желана. За пръв път тя успя да свали защитата си пред мъж. Той разбираше амбицията ѝ и я поздравяваше за това. Никога не ѝ се налагаше да му обяснява.

Когато месец по-късно ѝ предложи да се оженят, тя прие веднага. Каза си, че това е любов и наистина го обичаше по свой начин. Със сигурност беше привлечена физически от него. Но онова, което искаше истински, беше да е част от наситения му живот.

И точно това се оказа проблем. Той беше зает мъж, а тя беше заета жена. Нещо трябваше да се разруши и това се оказа бракът им.

— Откажи се заради мен, Мал — каза ѝ той.

Седеше срещу нея на дивана, покрит със златист брукат. Бяха в по-малката от двете дневни в огромния апартамент. Той беше с тъмнозелен, копринен халат, а тя — с бял, хавлиен. Под тях бяха голи, тъкмо се бяха любили. Беше хубаво, приятно. Когато бяха двамата, всичко беше наред. Но той отсъстваше прекалено често, а тя се чувстваше нищожество без работата си.

— Ако го направя, ще ме намразиш само след два месеца — промълви тя тъжно.

— Можем да си купим къща в провинцията, да си имаме бебе.

Тя го погледна измъчено. Каза си, че не може да има бебе. Самата тя никога не е била дете. Страхуваше се, че няма да знае как да го обича... в края на краищата никога не беше виждала такова нещо.

— Не мисля, че мога да го направя — отсече тя мрачно.

— Предложението ми е все още валидно — приключи той, целуна я и отиде да се облича.

След половин час замина за Цюрих. Щеше да се върне след няколко седмици.

Няколко месеца по-късно тя осъзна, че нещата няма да се оправят. Тя имаше нужда от работата си, той живееше за своята работа. Тя не се възпротиви, когато той обвини известността ѝ за раздялата им. В крайна сметка ѝ беше предложил онова, което искаха повечето жени. Тя беше различна и толкова.

Мал отиде до парапета на терасата и се облегна, като се загледа в улиците на трудния, бляскав град, който я беше приел в сърцето си. Никога досега не беше се обръщала назад, към миналото си, докато Хари не я принуди да го направи.

Все още имаше неща, за които никога нямаше да успее да говори; тайни, които никога не би показала на дневна светлина. Но те идваха от друго време и място, а тя много отдавна си беше казала, че единственият начин да оцелее е да гледа напред.

Хари беше прав, разбира се. Беше поела пътя на страхливците, като отказваше да се бори със самотата си и с чувството за изоставеност, създадено след самоубийството на майка ѝ. Очевидно се е страхувала.

— Благодаря ти, Хари — прошепна тя в нощта.

После влезе вътре, обади му се и остави същото съобщение на телефонния секретар.

Усмихна се, като си помисли как Хари ще открие краткото и съобщение, когато се върне от работа в ранните часове на деня. Светна лампите в гостната. Погледна леглото, в което беше спал Хари предната седмица. Леглото беше оправено и чаршафите бяха сменени, но възглавницата все още беше там — същата възглавница, на която беше лежала главата му. Тя легна на леглото и притисна възглавницата до гърдите си. Сви колене и затвори очи, замислена за Хари. Искаше ѝ се да лежи отново в прегръдките му, да се люби с него. За щото, когато Хари Джордан се любеше с нея, тя се чувстваше обичана. А това беше нещо наистина различно.

ГЛАВА 32

Призори в отдел „Убийства“ все още кипеше работа. Хари реши да спре дотук. Беше прегледал разпитите и доказателствата, открити на мястото, беше прослушал безброй пъти телефонния секретар на Тери Уокър. Всеки път, когато чуеше последните думи на Сузи, сякаш получаваше удар.

Росети изслуша записа веднъж и повече не можа да понесе, но Хари се вслушваше в страничните звуци, търсеше нещо, което можеше да се е записало на касетата. Най-накрая я изпрати в лабораторията, за да види дали те не могат по електронен път да измъкнат нещо.

Почти нямаше нужда от аутопсията на доктор Блейк. Ужасно жалко беше, че се налагаше да я режат отново, за да открият какво е яла последно, дали е поела наркотици и отрови и коя от ужасяващите рани е причинила смъртта.

Хари и Росети започнаха да говорят за Сузи като за жертвата, като по този начин разделяха момичето, което познаваха, и тялото в моргата.

— Въпреки всичко, ще хванем този мръсник, Професоре — изръмжа Росети мрачно.

Сега той изглеждаше съвсем различен човек — разгневен и с тежък поглед, а не обичайният Казанова. Хари се чувстваше също като него.

— Ние сме полицаи, Росети — каза той, като се опитваше да върне и двамата към действителното им положение.

— Да, но все пак сме хора — отвърна Росети.

Отидоха заедно до паркинга, постояха с ръце, пъхнати в джобовете, без да продумват. Росети ритна един камък, който удари „Ягуара“, и процеди раздразнено:

— Извинявай.

Хари сви рамене. Това сега нямаше значение. Той тупна съчувствено Росети по рамото и избъбри *лека нощ*.

Всеки отиде до колата си, после се обърнаха и се изгледаха.

— Къде отиваш, Професоре? — попита Росети.

— Мислех да мина край клуба, да видя какво става.

Хари беше сигурен, че няма да заспи. Щеше да потренира в залата и да изхаби фалшивата енергия.

— А ти?

— Смятах да мина през църквата. Да се помоля малко. Поне да се опитам.

Хари се надяваше, че Бог ще успее да се справи по-добре от тях. Влезе в „Ягуара“ и пое бавно през хладната сивкава утрин към „Муунлайтин кльб“.

Клубът беше притихнал. Само няколко младежи се мотаеха наоколо, пиеха кока-кола и си приказваха. Дори музиката беше пусната по-тихо. Вместо рап слушаха един албум на Уитни Хюстън.

Поздрави ги, докато минаваше край тях, и отиде в съблекалнята. Внимателно остави настрана пистолета си. Не че беше кой знае какво, помисли си той, докато заключваше гардеробчето си. Всяко от хлапетата сигурно притежаваше оръжие и повечето от тях бяха по-добри от полицейския пистолет.

Взе си душ набързо, преоблече се и влезе в залата. Бяга половин час на пътеката, после започна да вдига тежести, вместо да използва уредите. Тази вечер имаше нужда от чисто физическото усещане за самоконтрол.

След още половин час той се върна в съблекалнята потен и задъхан, взе си душ отново и се облече. Тъкмо посягаше в гардеробчето за кобура си, когато видя лист хартия пъхнат под него.

Той измъкна внимателно бележката. Съобщението беше написано с черна химикалка.

„Стрелецът в «Седем — Единайсет» е Исая Тулейн познат още като Грегъри Толмън или още като Айк Мъжкаря. Точно в този момент се крие на «Уест стрийт», номер девет. Мъртвото момче беше мой приятел“.

Нямаше подпис, разбира се. Но Хари не се съмняваше, че е точно така. Даде си десет секунди, за да измисли как са пъхнали бележката в шкафчето, после си напомни рязко, че това не е летен лагер. Повечето момчета, които идваха често в клуба, имаха криминални досиета, а и повечето бяха свързани с наркотиците.

Шкафчетата бяха проста работа за тях. Почувства се доволен, че единственият път, когато излъгваха оказаното им доверие, беше, за да му дадат информация за онзи, който беше застрелял едно от техните момчета.

Въпреки всичко беше виновен, не беше очаквал това да се случи. Беше проявил небрежност и имаше късмет, че нещата не се объркаха съвсем. Това нямаше да се повтори.

Никой не гледаше след него, докато отиваше към колата. Момчетата просто продължиха да си правят това, което правеха. Хари се усмихна. Взе радиотелефона и повика патрулните коли. Животът все пак предлагаше мънички награди.

Обади се и на Росети.

— Потръгнаха ли молитвите ти? — попита той, все още с усмивка на уста.

— Знаеш много добре, че не може да се очаква отговор веднага — отвърна Росети. — Все пак смятам, че се чувствам по-добре.

— Е, тогава ще ти кажа нещо, което ще те накара да се почувстваш още по-добре и ще засили вярата ти във Всевишния. — Хари му разказа за бележката. — Сега, докато говорим, съм на път да взема заповедта за арест — довърши той въодушевено. — Среща на „Уест стрийт“, приятел.

При арестуването на убиеца не се случи кой знае какво.

Той беше в леглото — отспиваше си след доза хероин — и не оказа съпротива. По-късно се разбъбри и им даде името на съучастника си.

— Той уби момчето, не аз — измънка объркано, докато Хари крачеше из стаята за разпити.

Росети отпиваше от кафето си, осъзнавайки, че Тулейн умира от желание за чашка кафе. И за цигара. Извади пакет „Кемълс“, бавно извади една цигара, повъртя я с пръсти и я мушна между устните си. Заподхвърля запалката от ръка в ръка, за да разсее напрежението.

Очите на Тулейн бяха залепнали за цигарата. Той облиза устни. Лицето му беше пепелявосиво, устата му беше напукана, когато действието на наркотика отмина, започна и да трепери.

— Имам нужда да запаля, човече — изломоти той, все още ядосан. — Вие, момчета, не трябва ли да предложите на заподозрените цигара? И кафе.

— Разбира се.

Росети запали цигарата и разсея дима с ръка. Тулейн започна да смърка дима, сякаш беше кокаин.

— О, човече — изохка глухо, — ти си едно гадно лайно.

— Детектив Джордан, бихте ли отбелязали тези две оплаквания на господин Тулейн? — подсмихна се Росети.

— Всичкото кафе и всичките цигари, които могат да ти се приискат, те очакват, Исайа — изрече меко Хари.

Знаеше, че е само въпрос на време. Росети щеше да приключи нещата, а в съседната стая съучастникът му минаваше през същата процедура. Те притежаваха оръжие и ръждясалия бял „Форд“ пикап. Бяха задържали тези двамата и само след час щяха да направят признания. Междувременно беше пристигнал адвокатът им, недоволен, че са го измъкнали от леглото. Хари се прозина. Тази нощ нямаше край.

Докато получат признанията им, стана десет сутринта и когато Хари се прибра най-после вкъщи, беше много притеснен за Скуийз. Нямаше смисъл... кучето беше свикнало с обърканото работно време на полицаия. Поздрави го с лениво махване на опашката и се изправи весело на крака.

Хари сложи каишката на врата му и го изведе на кратка разходка по Бийкън хил. Отби се в „Старбъкс“ за чашка прилично кафе и раздели с кучето кифлата с канела, а после отново се върнаха вкъщи.

На секретаря бяха записани две съобщения. Едното беше от майка му.

— Хари, благодаря ти, че дойде на рождения ми ден — поде тя весело.

Хари изпъшка. Тя беше толкова бодра, а той — изтощен. А и му се струваше, че празненството е било преди сто години.

— Не е ли просто прекрасно? Понякога си мисля, че надминавам самата себе си. Благодаря ти и за това, че доведе Малъри. Тя беше една допълнителна радост. Толкова прекрасна жена. Чичо ти казва, че трябва да си луд, за да я изпуснеш само защото си женен за работата си. И трябва да кажа, че съм съгласна с него. — Тя отново се разсмя. — Обади се скоро, за да обядваме заедно, момчето ми.

Последва пауза и тя добави, сякаш току-що се е сетила:

— Не ти ли се струва малко абсурдно да се налага да си уговаряме среща за обяд, когато аз живея точно зад ъгъла? Можеш просто да наминеш по някое време. О, само че забравих да ти кажа, че следващата седмица заминавам с Джулия за Прага. Сигурна съм, че ще се запиташ защо, за Бога, отивам в Прага, така че ще ти отговоря още сега. Защото никога не съм била там. Чао — добави тя и затвори рязко слушалката.

Хари се усмихна. Ако не друго, то Мифи беше поне непредсказуема. Зачака следващото съобщение.

Беше Мал. Тя каза с нежния си, изпълнен с трепет, глас:

— Тъкмо мислех за теб. Искам отново да ти благодаря. За всичко. Лека нощ, Хари.

Искаше му се да я прегърне до себе си. Но вместо това се усмихна и потупа обичливо телефонния секретар. Надяваше се да сънува нея, когато най-после успее да заспи.

ГЛАВА 33

Все пак, когато се събуди, Мал изскочи в мислите му. Той махна главата на Скуийз от гърдите си, седна, прокара пръсти през косата си и набра домашния ѝ номер. Отговори му телефонният секретар и той въздъхна. Разбира се, часът беше два и половина. Трябваше да е на работа. Обади се там, но тя не се беше върнала от обяд и не я очакваха преди около три.

В три той седеше в „При Руби“ и закусваше. Както винаги, Скуийз беше мушнат под масата.

— Добре, че е полицейско куче — каза му силно Дорис. — Иначе клиентите може да се сърдят заради хигиената.

Хари погледна другите клиенти, които пиеха бира, кашляха с цигарите в уста и мажеха горчица на филиите си.

— Не и тези клиенти, Дорис — подвижна ѝ той през рамо, докато отиваше към телефона до вратата.

Скуийз беше сложил глава върху лапите си. Повдигна очи и го наблюдаваше, но не помръдна. Знаеше кога Хари иска да се действа.

— Госпожа Малоун е на среща в студиото — осведомиха Хари от другата страна.

— Добре — каза той примирено. — Кажете ѝ, че отново съм се обаждал. Ще ѝ звънна по-късно.

Върна се на масата и раздразнено зачовърка обичайните си шунка с яйца.

— Знаеш ли какво, Професоре? Не ядеш както трябва спря до него Дорис. — Ядеш ли някога нещо друго, освен този боклук?

Той я погледна накриво.

— Разбира се. Ям кифли с канела, пица и сандвичи от Матис.

— Не съм и чувала за сандвичи от Матис, но онова, от което имаш нужда, Професоре, е една жена, която да ти готви. Добра храна, нали знаеш, като онази, която препоръчват в списанията.

— Жените, с които се срещам, не готвят — сви той тъжно рамене.

След това си спомни с какво беше пълен хладилникът на Мал.

— Е, може би някои готвят.

— Тогава я хващай здраво, Професоре, защото скоро може да се окажеш в болницата. В сърдечното отделение. И ще ти се иска никога да не си чувал за прословутите запържени яхнии на Руби.

Причината не беше в Дорис, но днес храната някак не му се услаждаше. Изпи една кока-кола, плати си сметката, махна за сбогом и тръгна към вратата. Този път Скуийз го последва.

Когато се върна в управлението, имаше чувството, че въобще не си е тръгвал. Седна пред компютъра и прехвърли отново детайлите по убийството на Сузи. Нещо в него не се връзваше. Първо, нищо не беше откраднато. Телевизорът и касетофонът си бяха на мястото. Все пак съществуваше вероятност да го е изненадала, преди да успее да ги отнесе в колата си.

Той разгледа снимките на тялото. Разраненото лице на Сузи беше покрито със засъхнала кръв. Погледна по-отблизо, взе лупа от чекмеджето и пак погледна. Вдигна телефона и се обади в лабораторията, като ги помоли да увеличат детайла на челото на Сузи. Не можеше да повярва, че е видял точно това, но беше почти сигурен, че е прав.

Загледа се в снимката, където черни дантелени бикини бяха захвърлени на леглото. Но въпреки това нямаше изнасилване. Те бяха в лабораторията, заедно с чаршафите ѝ и с другите предмети, лежащи на местопрестъплението — торбата с грах, ножа, образците от кръвта ѝ и онова, което изтръгнаха от ноктите ѝ. Останките на един похабен човешки живот.

Разгледа снимките на ножа. Беше малък, с тънко, тясно острие. Същото, както при убийството на Самър Янг. Извади на екрана показанията на Алек Клозовски. Описанието на заподозрения и на колата съвпадаха.

Поклати невярващо глава. Сузи беше убита случайно, при импулсивно нападение. Убийствата на другите три млади жени бяха премислени. Бяха ги нападнали и изнасилили, после ги бяха убили чисто при предварително планирано сексуално насилие.

Обади се на експертите и ги попита кога ще имат нещо за него, каквото и да е. Имаше нужда да продължава напред.

— Дайте ни още няколко часа — каза му шефът на криминалната лаборатория.

И Хари изведе Скуийз на разходка край реката. Мотаеше се с ръце в джобовете и гледаше алеята вместо сцената на престъплението. Кучето го следваше унило по петите, усещайки, че това не е весел, игрив ден. Видя няколко чайки на брега, легна на земята и се промъкна под оградата.

— Върни се тук, идиот такъв — извика Хари след кучето, което подгони чайките.

С гневни крясъци те се разлетяха във въздуха. Скуийз се разлая радостно. Хари се разсмя и кучето дотича тържествуващо при него. Този път то прескочи оградата и зае мястото си малко зад Хари, сякаш нищо не беше се случило.

— Помияр — потупа го Хари обичливо и отново се върна към мислите си.

Ами ако имаше връзка между убийствата на студентките и на Сузи Уокър? Убиецът явно е знаел програмата на Сузи, сякаш я е дебнел. Знаел е, че тя е нощна смяна и жилището ѝ ще бъде празно. Тя го е изненадала, като се е върнала по-рано. Хари прокара пръсти през косата си. Приликите го тревожеха.

Смяната му започваше чак в осем вечерта, но дотогава вече беше свършил куп работа. Получи се и увеличението на снимката с лицето на Сузи.

— Това на какво ти прилича, Росети? — попита той и показва нещо върху засъхналата кръв на челото ѝ. Росети се вгледа по-отблизо.

— Изглежда като отпечатък от нещо. Сякаш някой е сложил печат на челото ѝ.

— Точно. Само че не е печат. Тя е паднала напред. Погледни отново, Росети. Виж това... две завъртулки, свързани с права линия. И малка издатина в средата. Не ти ли напомня това известния знак, който „Гучи“ използват за обувките? Росети, нашият човек има скъпи вкусове.

— Също като серийния убиец — Росети го погледна удивено. — Но това е съвсем различно престъпление. Непредумишлено, няма отвличане, няма изнасилване, има множество рани.

— Помисли за такъв сценарий, Росети. Той я е набелязал за следващата жертва. Дебне я. Знае, че е нощна смяна. Спомни си, тя е

загубила ключовете си. Не му се е наложило да разбива вратата на къщата й... вече е имал ключове. Тя се е върнала неочаквано, открила го е там и той е изпаднал в паника. Смятал е да я отвлече и убие по-късно. Но я е убил тогава, защото не е имал друг избор. Тя се е борила, ударила го е със замразения грах. Той не е привикнал на това и затова я е обезобразил. Серийният убиец е, Росети. Чувствам го.

Росети го изглежда.

— Мислиш ли, че шефът ще приеме тази теория?

— Ако забравиш вида на престъплението и факта, че е било непредумишлено, всичко съвпада. От ножа до скъпите обувки. Какво може да си мисли шефът? Нашият сериен убиец е нанесъл удар отново, Росети. Просто е станало малко по-рано, отколкото го е планирал, това е всичко. Ще изчакаме останалите доказателства, преди да говорим с шефа, но се обзалагам, че съм прав.

Тази вечер не успя да се обади на Мал и когато най-после се прибра вкъщи, намери съобщението й. Все не можели да се открият и тя много съжалявала. Хари си помисли, че е доста трудничко да поддържаш любовна връзка по телефона. Особено когато двете страни не могат да се открият.

Погребението на Сузи беше в три часа на следващия ден. Малката баптистка църква, която тя посещаваше още от дете, беше препълнена с опечалени, включително и голяма група от болницата.

Хари забеляза доктор Уаксман и някои други лекари, както и няколко медицински сестри, които бяха успели да намерят свободно време. Имаше и представители на административния персонал.

Семейството беше най-отпред, всички облечени в черно: майката и бащата, сестрата и един по-малък червенокос брат, както и баби и дядовци, чичовци, лели, братовчеди и приятели от детските години. Ковчегът пред олтара беше затрупан с красиви бели цветя — божури, маргаритки, рози, а до тях горяха свещи.

Хари и Росети стояха в дъното, а по-късно, когато спускаха ковчег в земята, те се бяха отдръпнали тактично встрани. Полицейски фотограф снимаше погребението, имаше и телевизионен екип. Госпожа Уокър изпищя и съпругът й я прегърна. Двамата се облегнаха един на друг, измъчени и отчаяни.

Хари стисна очи. Не можеше да гледа повече. Напомни си, че има да върши работа тук. Не беше необичайно убиецът да отиде на погребението на жертвата си. По-късно щеше да попита семейството дали не са забелязали непознати сред тълпата. Но се съмняваше в това. Убиецът щеше да бъде прекалено шокиран и разтърсен от промяната в обичайния му начин на действие и нямаше да направи нещо рисковано и необмислено.

Когато всичко свърши, двамата с Росети се върнаха в управлението. От лабораторията пристигнаха нови резултати: по черните дантелени бикини бяха открити косми, които не бяха на жертвата. По чаршафите бяха намерили коси — от бял мъж, сиви, боядисани в черно. Можеха да направят ДНК тест от тъканта в корена на косъма, но това щеше да отнеме време.

— Като че ли ще се окажеш прав, Професоре — промърмори Росети обнадеждено, когато тръгнаха да говорят с шефа си.

След това отидоха да пийнат бира в един бар, без да говорят много. По-късно се срещнаха с шефа на полицията и кмета в студиото на местната телевизия. Снимаха шефа им за новините в шест, където той трябваше да съобщи, че серийният убиец е нанесъл нов удар.

На екрана се появи усмихнатото лице на Сузи, последвано от снимки от погребението този следобед. После кметът издекламира речта си за безопасността на града, за това, че имат вече доказателства и очакват скоро да арестуват убиеца. Хари и Росети стояха почтително отзад с мрачни физиономии и пистолети, издуващи саката им.

Веднага след това Хари се обади на Майра, гледачката на кучето, и я помоли да се погрижи за Скуийз. После взе първия полет за „Ла Гуардия“.

Преди да отлети, той се обади на Мал и ѝ остави съобщение: *„Сега е шест и трийсет и след малко се качвам в самолета. С малко късмет ще бъда при теб около осем и петнайсет. Знам, че те предупреждавам твърде късно, но се надявам да те намеря у вас. Той се поколеба, после добави: Имам нужда от теб, Мал“.*

Точно когато Хари се качваше на самолета, мъжът се прибираше от работа вкъщи. Той махна с ръка на един съсед, докато бавно караше по улицата, после зави по алеята у дома си и влезе в гаража. Мина през обичайната система от врати и заключвания, после огледа стаите за

нещо тревожно. Този път в очите му имаше притеснение, като че ли очакваше да открие двойка полицаи, претърсващи дома му за доказателства.

Онова, което го притесняваше, беше ножът. Ясно си спомняше, че го сложи в джоба си, преди да излезе. Но сега не можеше да го открие. Чудеше се къде ли може да го е изтървал. Беше претърсил колата, проверил бе по пътя от гаража до дома си. Можеше да го е изтървал в дома ѝ, на улицата, където и да е. А ако беше така, полицията вече го беше открила.

Той влезе в кухнята разтревожен, отвори хладилника и се вгледа в оскъдното му съдържание, сякаш очакваше ножът да се окаже там, където го държеше винаги.

Наля си водка на воля в една висока чаша, като този път пропусна леда, после отиде в дневната и пусна телевизора.

Новините от света се въртяха пред него, докато отпиваше от водката си. Беше гладен, защото не успя да отиде да вечеря, разтревожен за ножа. Беше си взел един сандвич. Върна се в кухнята, отвори го и отхапа, после застана отново пред телевизора.

Ето я и нея. Сузи Уокър го гледаше право в очите. Той преглътна парченце сирене, което беше заседнало на гърлото му.

— Кучка — изстена той, — мръсна, евтина кучка. Виж само какво ме принуди да направя.

Той все още сипеше обиди върху нея, когато се появиха снимките от погребението. После показаха шефа на полицията и кмета. Мъжът зяпна, когато чу, че имали определени доказателства, че човекът, убил сестра Уокър, е същият, който е убил и трите студентки.

— Движете се внимателно из този град — предупреди кметът всички жени. — Не ходете сами. Внимавайте, а ако излизате, движете се на групи. Очакваме, че убиецът няма да остане още дълго на свобода. Всичко сочи, че той ще бъде арестуван много скоро.

Краката му се подкосиха и той се отпусна на един стол. Сандвичът тупна незабелязан на безупречния килим и остави петно.

Той облиза пресъхналите си устни и си каза, че те сигурно лъжат. Дори и ножът да бе у тях, по него нямаше отпечатъци — беше го измил и подсушил внимателно. А и носеше гумени ръкавици. Не беше оставил никаква следа, сигурен бе в това. Опитваха се да успокоят страховете на обществеността, като казваха, че арестът е неизбежен.

През онази нощ не го видя друг, освен Сузи. Имаха единствено ножа, а той беше чист.

Въздъхна облекчено. Блъфираха. Беше абсолютно сигурен, че не знаеха самоличността му.

Той изключи телевизора, после забеляза сандвича и петното от горчица по килима. Като ругаеше под носа си, забърза към кухнята, за да вземе препаратата за почистване на петна. Мразеше бъркотиите.

ГЛАВА 34

Мал щеше да затанцува от радост, когато чу съобщението на Хари. Отмени уговорката си с приятели за театър и се втурна да купи нещо за ядене.

Когато Хари пристигна, тя беше в кухнята и приготвяше салатата. Той излезе от асансьора в коридора с венециански огледала и светли килими и тя изскочи да го поздрави.

Облечен бе в черното кожено яке, джинсите и синя риза. Беше небръснат, с разбъркана тъмна коса и уморени очи. Тя си помисли, че това е най-привлекателният мъж, на когото е имала късмета да попадне. Но онова, което каза, беше:

— Радвам се, че си направил такова усилие... от шивашка гледна точка, Хари.

Той изохка.

— Остави ме на мира, Малоун. Идвам направо от работа, пропътувах стотици километри, за да те видя.

— Е, тогава се надявам, че харесваш онова, което виждаш.

Той я изгледа от горе до долу, а тя се завъртя пред него и му изпрати най-хубавата си усмивка. Беше облечена в дълга копринена пола на малки сини цветчета, които подхождаха на очите ѝ, и стегнато черно поло. Краката ѝ бяха боси и на лакираните ѝ с розов лак пръсти бяха налепени лепенки. Бяла готварска престилка покриваше голяма част от нея и тя направо искреше от оживление.

— Престилката ми харесва — призна той внимателно, — особено ако това означава, че ти готвиш.

— Готвя.

Искаше му се да излапа нея, не вечерята. Тя не преставаше да го гледа. Той каза:

— Дорис ми се скара, че не ям както трябва. Каза ми, че имам нужда от някоя добра жена, която да ми готви.

— Дорис ли го каза?

— Да. Казах й, че това ще се отрази зле на бизнеса на Руби, но тя ми каза, че щяло да се отрази добре на холестерола ми.

Погледна го шеговито.

— Сега като се разбрахме по този въпрос, би ли влязъл? — Тя отстъпи и махна с ръка навътре. — Моят дом е и твой, детективе.

Той тръгна към нея и спря.

— От шивашка гледна точка и от всяка друга изглеждаш... прекрасно — прошепна той, като докосна лицето й и я целуна по носа. — Наистина си прекрасна, въпреки че миришеш на чесън.

— Е, поне не е на лекарство против пришки.

Той я притисна до себе си и я целуна както трябва.

Тя имаше чудесното усещане, сякаш потъна в прегръдките му. Не усещаше нищо друго, освен устните му върху своите и стегнатото му тяло.

— О, Мал — промълви той, когато най-накрая отмести устни и зацелува косата, челото и затворените й очи. — Имам нужда от теб.

Тя отвори рязко очи. Отдръпна се от него и го загледа развълнувана.

— Никой никога не ми е казал, че има нужда от мен.

Той поклати глава тъжно.

— Е, аз го казвам. Последните няколко дни бяха дълги и трудни.

Тя го поведе към дневната, помогна му да съблече якето си и му посочи едно удобно кресло. Попита го дали иска чаша шампанско.

— Имаш ли бърбън?

Той изглеждаше съкрушен и измъчен. Тя кимна. Чудеше се какво ли се е случило след неделя вечерта, когато се разделиха. Отиде до шкафа, взе чаша, сложи лед и наля „Джак Даниълс“.

— Благодаря — каза той тихо.

Тя го погледна със съмнение.

— Четох някъде... сигурно е било в „Козмо“, защото те разбират тези работи... когато мъжът се прибере у дома уморен, най-добрият път към сърцето му е добрата храна. Така че този път май съм улучила. Отивам в кухнята, а ти вдигни краката си и послушай малко спокойна музика.

Тя смени диска на Сантана с Моцарт, намали звука усмихна се през рамо на Хари и изчезна в кухнята.

Хари дори не беше гладен, въпреки че не беше ял. Просто се радваше, че е тук, с нея. Имаше нужда от нея. В повече отношения, отколкото си мислеше.

Той отпиваше от бърбъна и се наслаждаваше на сладникавия му вкус. От кухнята идваше аромат на нещо хубаво. Тихата музика се промъкваше в главата му, успокояваше го... точно както тя беше очаквала. Заля го приятно чувство и той щеше да заспи, ако тя не беше толкова близо до него и не изпълваше мисълта му.

Тя се върна тихо в стаята. Той изрече уморено:

— Съжалявам, Мал. Май не биваше да идвам тази вечер, но толкова исках да те видя...

Тя седна в краката му и облегна глава на коленете му, щастлива, че той е при нея.

— Чувствай се поканен по всяко време.

Той се отърси с усилие от мислите за случилото се през последните няколко дни и се върна към настоящето.

— Онова, от което имам нужда — поде той с усмивка, — е една добра вечеря. Нямам търпение да изпробвам уменията ти.

— Последвайте ме, ако обичате, господине — обяви тя и взе ръката му.

Кръглата маса в кухнята беше приготвена за двама със сини ленени покривчици и чинии в слънчево жълто и синьо. Имаше хляб с орехи, парче сладко масло, макарони с доматиен сос и миниатюрни зеленчуци. Свещите бяха запалени, а в кофичката с лед се изстудяваше бутилка бяло вино.

Хари се вгледа в масата, а после и в Мал.

— Ти ли приготви всичко това? — учуди се той.

Тя кимна.

— По-добре първо опитай, преди да сипеш комплименти. Той наля вино в чашите и ѝ помогна да седне.

— Госпожо.

Целуна я, когато тя седна и устните ѝ се задържаха върху неговите.

— Така, както започваме, никога няма да стигнем до яденето — прошепна тя задъхано.

— О, ще стигнем. Чудесно е, Мал. Точно както трябва. Никога не бих се замислил, че точно това ми се яде.

Тя му сипа салата, предложи му хляб и масло и съсредоточено се вгледа в него, докато той опитваше макароните.

— Хубаво — кимна той. — Всъщност повече от хубаво е. Страхотно е. Най-доброто нещо, което съм ял от много дни.

— Е, предполагам, че почти всичко е по-добро от нещата „При Руби“ — каза тя, но той усети, че ѝ е станало приятно.

Той ровеше из чинията си и тя го погледна притеснено. Не се хранеше. Чудеше се какво ли не е наред. Какво имаше предвид, като ѝ каза, че има нужда от нея? Мислеше си, че я харесва, че я желае. Дори се появи една мъничка мисъл, че може би е искал да каже, че я обича.

— Няма смисъл, Мал — смръщи се той и се облегна назад. — Имам и друга причина да дойда тук, освен тази, че исках да те видя.

Сърцето ѝ натежа като камък. Тя се зачуди дали той през цялото време се е преструвал, че държи на нея, а сега щеше да ѝ каже истината. И предчувстваше каква ще бъде тази истина.

Тя се изправи и почисти масата, без да го поглежда. Усещаше как погледът му изгаря гърба ѝ, когато тръгна към дневната. Отпусна се в едно кресло и подви крака под себе си.

Той я последва и седна срещу нея, на същото място, където беше ял веселия сандвич, приличащ на картина от Матис.

Това не беше толкова отдавна, помисли си тя. Познаваха се само от няколко седмици. И очевидно не се познаваха толкова добре, колкото си мислеше. Защо иначе той успя да я измами така?

— Мал — рече тихо той, прочел мислите ѝ, — не е така, както си мислиш.

Тя се загледа някъде над главата му.

— Така ли? — попита тя хладно.

— Онова, което се случи между нас и което изпитваме един към друг, си е все същото, Мал. Нищо не се е променило.

Тя повдигна рамене.

— Може би си прав и просто се връщаме там, където започнахме.

— Тук съм, защото исках да те видя — настоя той — Но съм тук и по работа.

Знаеше си го. Стана и се заразхожда из стаята.

— Люби се с мен, защото искаше да ме използваш — избухна тя гневно. — Нали така, детектив Хари? Е, предполагам, че това не се

случва за пръв път с жена. А и себе си обвинявам също. За любов се искат двама, нали?

Хари поклати глава.

— Не е така, заклевам ти се...

— Искаш да кажеш, че ти е било приятно? Е, признавам си, и на мен също. Защо не оставим всичко дотук, Хари? Върви си по своя път, аз ще вървя по моя. — Тя го изгледа сърдито. — Аз не се нуждая от теб.

Той скочи на крака и стисна ръката ѝ.

— Дявол да го вземе, аз се нуждая от теб. Какво ти става? Скачаш, преди дори да си чула какво имам да ти кажа. Защо винаги предполагаш най-лошото?

Тя се дръпна и той пусна рязко ръката ѝ.

— Предполагам, че последният въпрос е безсмислен, тъй като вече знам отговора. Заключила си се в несигурността си и не можеш да пораснеш.

— Какво искаш да кажеш?

Сините ѝ очи хвърляха искри срещу него.

— Кажи ми, Мал, какво значение има, че портретът по описание ни е събрал? Той ме срещна с теб и аз съм благодарен за това.

— Така ли? — Тя отметна глава и се разсмя. — Сега вече знам защо.

Хари стисна зъби. Пое си дълбоко дъх и изрече студено:

— Добре, всичко между нас приключи. Но щом и без това съм тук, мога да ти кажа другата причина, поради която се нуждая от теб.

Тя го изгледа подозрително и той се сопна нетърпеливо:

— О, за Бога, Мал, защо не седнеш? Изглеждаш като неподстригана афганска хрътка, която се кани да ме ухапе.

— Ооох!

Тя се тръсна на дивана и заудря бурно възглавницата с юмруци.

— Мълчи и слушай поне веднъж — тросна се той. — Имам и друг живот, освен живота, изпълнен с лукс и доволство, които водят с теб.

— Животът, който водиш с мен? Ха! Няколко празненства, два почивни дни... това ли наричаш живот?

Той внезапно се усмихна.

— Трябва да признаеш, че беше изпълнен с лукс.

Тя взе една розова възглавница и я притисна до лицето си.

— Ужасен си, Хари Джордан — процеди тя във възглавницата.
— Защо просто не си вървиш?

— О, не, няма да се отървеш от мен толкова лесно. Ще изслушаш онова, което имам да ти кажа. И когато свърша, си помисли внимателно, преди да ми отговориш. Запитай се дали ще можеш да живееш с последствията от това. Защото аз не мога.

Тя махна възглавницата от лицето си.

— Какво толкова важно можеш да имаш за казване?

— Случайно да си гледала новините днес?

Тя го изгледа неразбиращо.

— Предполагам, че не си. Тогава най-добре да започна от началото. Добре. Когато се разделихме в неделя, отидох на работа.

Тя уточни предпазливо:

— Помня, нощна смяна.

— Но се оказа погребална смяна. За човек, когото познавах.

— Човек, когото си познавал? Искаш да кажеш, че някой е умрял?

— Беше убита млада жена. Беше медицинска сестра в спешното отделение на болницата. Не я познавах добре, просто бях свикнал да я виждам, когато отивах там по работа. Поздравявахме се, разменяхме по някоя дума. Беше хубаво момиче с великолепна червена коса. Росети непрекъснато се опитваше да я сваля. А тя всеки път му отказваше. В неделя вечерта ни повикаха в дома, в който живееше. Някой я бе накълцал... беше прерязал гърлото ѝ, нарязал бе лицето ѝ. Беше коленичила сред локва от собствената си кръв. До тялото ѝ стоеше малката ѝ черна котка.

Мал отново притисна възглавницата до лицето си. Прекалено ясно си представяше цялата сцена.

— Недей — прекъсна го ужасено тя. — Моля те, недей. Не искам да слушам.

— Беше мъртва от трийсет и шест часа — продължи Хари без угризение. — Умряла е, докато ти и аз сме танцували на празненството на майка ми.

— Не!

Тя притисна длани до ушите си. Той застана до нея и махна ръцете ѝ.

— Същият мъж я е убил, Мал. Мъжът от портрета.

Тя се отпусна назад върху възглавниците. Уплашените ѝ очи се взираха в неговите и той усети прилив на нежност. Прииска му се да я прегърне и да забрави всичко. Но този път не можеше да го направи.

— Вече е убил четири млади жени, Мал. Отнел е четири живота. Четири семейства са опустошени от загубите. Всички те са нечии дъщери. Нечии приятелки. Нечии любими може би. Били са скъпи за онези, които са ги обичали. И са означавали само миг извратено удоволствие за злодея, който ги е убил.

Тя наведе глава и загледана в краката си, не продума. Миглите ѝ се завиваха в крайчетата толкова сладко. Абсурдно беше да се вълнува от такава дреболия, помисли си той.

Мал си мислеше за Самър Янг и хубавата Сузи.

— Какво искаш от мен? — прошепна тя.

— Искам да ми кажеш какво знаеш за мъжа от портрета.

Тя вдигна рязко глава.

— Вече ти казах. Не го познавам. Това е истината, кълна се!

— Тогава какво толкова те тревожи в него?

Тя извърна глава.

— Не мога да ти кажа.

Хари изстена. Повдигна очи разочаровано. Сграбчи я за раменете, изправи я на крака и приближи лице до нейното.

— По дяволите, защо да не можеш да ми кажеш, Малоун? — изрева той. — Как може нещо да бъде по-важно от онова, което се е случило със Сузи Уокър? Ти си жива, за Бога!

Тя го гледаше втренчено, замаяна от ужас. Хари я пусна и се отдръпна от нея.

— Всичко е наред, Мал, всичко е наред. Съжالياвам. Не биваше да те питам. Имаш право да пазиш тайните си. Забрави.

Той се обърна и взе якето си от стола, където го беше захвърлил, когато пристигна. Сякаш бяха изминали векове оттогава.

— Извинявай — повтори той искрено. — За това, че излях разочарованието си и собствените си неуспехи върху теб. Аз разочаровах тези жени. Трябваше да съм заловил убиеца още преди да се беше докопал до Самър Янг. Преди да беше убил Сузи.

— Това ли имаше предвид, когато каза, че имаш нужда от мен?

Знаеше, че гласът ѝ трепери, и затова преглътна, опитвайки се да се успокои.

— Не съм си мислил за влиятелното ти предаване — възрази той, като я гледаше в очите. — Исках да кажа, че се нуждая от теб, както мъж се нуждае от жена понякога. За утеха. Като приятелка и любима. И тази беше другата причина, за да дойда тук, Мал.

В гърлото ѝ беше заседнала буца. Дългата и копринена пола прошумоля, когато се приближи до него.

— Очите му ме шокираха... някога познавах човек, с очи като тези.

Тя помнеше най-вече очите му, въпреки че бяха скрити зад дебели очила. Лещите ги увеличаваха. Бяха тъмни, хипнотизиращи, проникващи направо в душата ѝ.

— Същият мъж ли е?

Тя поклати глава.

— Мъжът, когото познавах, носеше очила... Той... той ме изплаши. Това беше всичко.

— Изплашил те е толкова, че не можеш да покажеш портрета в предаването си. Убиецът със същите очи.

— Беше глупаво, знам, но това е истината.

Виждаше се, че е разстроена.

— Не искаш ли да ми разкажеш?

— Наистина няма нищо за казване. — Тя се пресегна и докосна леко лицето му. — Съжалявам, Хари. За Сузи. Съжалявам и за онова, което казах. — Тя си пое дълбоко дъх. Беше взела решение. — Длъжна съм да покажа портрета в предаването. Сега разбираш.

Той все още не разбираше какво в мъжа я тревожи толкова, но предположи, че тя никога няма да му каже. Тайната и беше прекалено лична, за да я сподели с някого.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да. Ще започнем да работим по това утре. Ще правим записа в четвъртък. Не ни остава много време.

— Всичко, което искам, са пет минути.

Тя поклати глава.

— Ще отложа предаването, определено за тази седмица. Ще направя цяло предаване по случая.

— О, Мал...

Той поклати глава тъжно.

— Знам, знам. Защо не казах всичко това още в началото и не спестих цялата агония? — Тя го изгледа трогателно. — Така и не се научих, нали, Хари?

— Ще се научиш — промълви той и я привлече в прегръдките си, като я притискаше така, сякаш никога повече няма да я пусне.

ГЛАВА 35

На следващата сутрин Мал се събуди преди Хари. Беше много рано, едва пет часът, и навън все още беше тъмно. Той лежеше по гръб — едната му ръка беше отметната, другата обгръщаше Мал. Под леката светлина, идваща от прозореца, тя проследи очертанията на слабото му, мускулесто тяло и на лицето му. Устата му беше леко отворена. Дишаше спокойно, а плътно затворените очи му придаваха момчешки вид.

Тя се притисна до него и прокара пръсти по гърдите и по стегнатия му корем. Той потрепна, но тя не отмести ръка. Тя го целуна леко, после все по-страстно, когато той обви ръце около нея.

След малко тя повдигна глава. Очите му все още бяха затворени. Тя се изплъзна от прегръдката му и го зацелува, все по-надолу. Пръстите му бяха преплетени в косата ѝ.

— Чакай, Мал, чакай, моля те...

Той се отдръпна от нея, преди да е станало твърде късно, после се надигна и я притегли до себе си. Притисна лицето ѝ между двете си ръце и я погледна в очите.

— Имам нужда да те любя — прошепна ѝ.

Взе я в скута си и зацелува гърдите ѝ, докато тя потрепна от удоволствие, после я стисна в прегръдките си, сякаш никога нямаше да я пусне, и я люби бавно и прекрасно.

След това тя усещаше как сърцето му тупти до нейното и потта изсъхва по разгорещените им тела. Още чувстваше миризмата му, вкуса му. Струваше ѝ се, че телата им са се слели и сега се носят из сребристото пространство, отредено само за тях.

Хари плъзна ръка по гърба ѝ, като се спираше на всяка издатина по гръбнака ѝ, наслаждаваше се на финото ѝ тяло, на апетитните ѝ извивки, на сладкото ѝ ухание.

— Каж ми, Малоун, в Рая ли сме? — прошепна той и целуна ухото ѝ.

Тя обви ръка около врата му. Искаше ѝ се никога да не го пуска.

— Никога не съм била по-близо до него, детективе — промърмори щастливо.

Въздухът все още изглеждаше изпълнен с електрическо напрежение. Утринната светлина се процеждаше през бледите копринени завеси. Хари прошепна учудено:

— Светът да не се е превърнал в сребро, докато сме спали?

Тя отвори очи, огледа се и се усмихна.

— А аз си мислех, че само ти изглеждаш така — промърмори тя и отново сложи глава на рамото му. — Осъзнаваш ли, че сме спали заедно? — добави. — Както трябва. В истинско легло, а не върху възглавници на пода.

— Да, за леглото е така, но като че ли не спахме много. Той се обърна по гръб и тя се намести в прегръдката му.

Тя цялата беше коприна, кадифе и парфюм, истинска жена. Той погледна часовника си. Зелените цифри му подсказваха, че трябва да се размърда, ако иска да хване ранния полет. Погледна я.

— Знам, знам — въздъхна тя. — Трябва да тръгваш. — Претърколи се настрани и спусна дългите си крака от леглото. — Не съм забравила кифлите.

— Откъде знаеше, че ще остана?

— Наречи го интуиция.

Тя стана от леглото и протегна ръце над главата си с плавни, котешки движения, които отново събудиха желанието му.

Той я наблюдаваше как върви гола към гардероба, грациозна като танцьорка... Тя се обърна да го погледне и удари пръста на крака си в един стол. Стисна крака си, развика се и заподскача, а той се разсмя.

— Не знам ти как смяташ, Мал, но може би просто си предразположена към злополуки.

Той стана от леглото и отиде до нея, целуна я по главата, разроши косата ѝ и продължи към банята. Тя го изгледа сърдито.

— Коровосърдечно копеле — кресна след него и се разсмя. Чу, че водата започна да тече от душа, облече чифт бели къси панталони и сива фланелка и отиде в кухнята.

Снощната вечеря беше все още на масата, с изключение на хляба, маслото и виното, които им даваха енергия през нощта.

Тя сложи кафето, нарязва кифлите и мушна филийките да се пекат. Извади топено сирене и ягодов конфитюр и ги сложи на

масичка, заедно с чашите на розови цветенца, нискомаслено мляко и захарницата с нерафинирана захар.

Ослуша се. Водата беше спряна. Прокара ръка през косата си и зачака усмихната. Той се появи на вратата напълно облечен.

Погледна първо нея, после изгорелите свещи и останките на масата и най-накрая препечените филийки, които го очакваха на масичката.

— Ти си жена, която може да прави чудеса — разсмя се той. — Отивам да си взема душ и, ето, закуската е поднесена.

— Не свиквай с това, детективе. Просто тази сутрин съм в настроение да се държа добре. — Тя му се усмихна. — Около нас винаги има много храна, но дали си забелязал, че никога не успяваме да я изядем?

— Забелязах. И сега умирам от глад.

— Има много студени макарони. И салата.

— Съжалявам, Мал. Вечерята беше чудесна. Най-хубавата, която си спомням от дълго време насам. Просто другите неща се оказаха по-важни.

— Не съм забравила — промълви тя тихо. Взе филийка и я намаза с топено сирене.

— Ягодов конфитюр?

Очите му се разшириха.

— Ягодов конфитюр?!

Тя го погледна притеснено.

— Защо не? Какво ядеш обикновено?

— Ами салам... или риба.

— В конфитюра няма мазнини — каза тя твърдо и му го подаде.

— Добре, госпожо Малоун.

Той отхапа и направи въодушевена физиономия. Тя се разсмя.

— Страхувам се, че трябва да се наям и да изчезна. — Той изгълта кафето си — черно, както го обичаше, и Мал не беше забравила.

Тя се облегна на стената със скръстени ръце.

— Ще имам нужда от всичко, което можеш да ми дадеш по случая — изрече тя, внезапно станала сериозна.

— Веднага щом се върна в Бостън — обеща той.

— Подробности за всяко убийство, но не само това. Подробности и за самите жени. Кои и какви са били. И семействата им. Искам да се спра на тях, да накарам зрителите, които гледат телевизия след вечеря в хубавите си, уютни домове, със собствените си дъщери в безопасност при тях, да осъзнаят, че това можеше да бъде и тяхното дете. Че техният живот можеше да бъде рязко променен.

Тя се заразхожда, потънала в планове за предаването. Виждаше се, че е наистина заинтересувана и той ѝ беше благодарен за това.

Хари изпи кафето и грабна якето си.

— Съжалявам, Мал, но трябва да тръгвам.

Мисълта ѝ се върна отново към Хари и тя въздъхна:

— Добре...

— Не е добре, но трябва да го направя. — Той облече якето си, хвана я за ръка и нежно я придърпа до себе си. Докосна лицето ѝ с усмивка. — Някой някога казвал ли ти е, че си възхитителна? — попита той.

Тя кимна.

— Някой току-що го направи.

— Дори и когато си лоша — добави той жилото през смях. После я целуна по устните и си тръгна.

Тя чу прецтракването на пристигналия асансьор, видя как вратите се отвориха, после се затвориха и го отделиха от нея. Мал докосна устните си. Все още усещаше целувката му. Той щеше да се върне, беше сигурна в това.

За бостънския сериен убиец се говореше много. След четвъртото убийство националните медии отразиха широко случая. Видеозаписът на шефа на полицията и кмета беше по казан по всички телевизионни мрежи, заедно с погребението на сестра Сузи Уокър. Жълтата преса описа с подробности раните ѝ и показа куп фалшиви снимки на местопрестъплението.

— След бостънския удушвач, който предизвика страх и смут сред жените в този град, сега за пръв път се случва нещо подобно. А в града има много учебни заведения. Процентът на младите жени сред населението е висок, а повечето от тях отново живеят в ужас — казваха в новините.

До вторник сутринта, когато трябваше да заснемат предаването, Мал имаше всичката необходима ѝ информация. Отделът за разследвания работеше и след работно време, бостънската полиция ѝ оказваше пълно съдействие, а кметът на града ѝ се обади лично, за да ѝ благодари.

— Не бързайте да ми благодарите, господине — отговори тя кратко. — Почакайте да видите предаването. И ако тогава решите да изразите благодарност, тя трябва да бъде към детектив Хари Джордан, защото, ако не беше неговата настойчивост, аз никога нямаше да се заема с този случай.

Тя се стараяше да не мисли за собствените си страхове и колебания, докато се подготвяше за записа. Беше взела решение и напълно се бе отдала на работата си.

Докато Хелън ѝ слагаше грима преди предаването, тя седеше потънала в мислите си. После отново прегледа бележките си, докато издухваха косата ѝ.

Когато излезе пред камерата, всичко беше готово. Забеляза Хари, но сега не мислеше за него. Цялата ѝ енергия, цялата сила на личността ѝ беше съсредоточена в онова, което щеше да каже на очакващите я американски семейства.

Тя зае мястото си на малкото твърдо диванче и сложи бележките си на ниската масичка пред него, точно до вазата със светлорозови рози. Тази вечер беше облечена в черно — нещо необичайно за нея. Черна рокля с дълъг ръкав и остро деколте, черни чорапогащи и черни обувки. Не носеше бижута, освен малките перлени обици. Изглеждаше като жена в траур.

— Готова ли си, Мал? — извика режисьорът.

Тя кимна и той даде знак да започнат снимките. Преди това бяха репетирали, но тогава тя не показваше чувствата си. Сега всичко кипеше в нея, прозираше в погледа ѝ, звучеше в мекия и, плътен глас, усещаше се напрежението в тялото ѝ.

— Тази вечер ще тъгувате с мен и с четири семейства, изгубили децата си. Знам, че и сред вас, които ни гледате сега, също има хора, преживели тази ужасна загуба. Разбирате какво означава това и как се чувства човек. Има и такива, които ни гледат, а младите им дъщери спят в безопасност в леглата си. Или пишат домашните си, а може би искат да стоят до късно и настояват да знаят защо пък трябва да си

лягат. Вие, бащи, си спомнете, когато за пръв път хванахте в ръцете си мъничкото бебе, вашата дъщеричка. Как се чувствахте в този миг. Сигурна съм, че сте си обещали да я обичате, да ѝ помагате. Да я защитавате. Както са направили бащите на Сузи Уокър, Самър Янг, Рейчъл Клайнфелд и Мери Джейн Латимър. Нека погледнем тези семейства. Да започнем със Сузи.

Показаха видеозапис от първия рожден ден на Сузи Уокър. Тригодишната ѝ сестра Тери духва свещичката вместо нея. Малката Сузи я поглежда учудено, устните ѝ затреперват и тя се разплаква. „Сигурно иска сама да духне свещичката си“, чува се гласът на госпожа Уокър.

Последваха снимки на Сузи като едва прохождащо дете, после в зоопарка, ръка за ръка с баща си. Сузи с паднали предни зъби. Сузи като наперено червенокосо девойче, хубава и самоуверена в синя рокля, стиснала ръката на партньора си на бала. Сузи заспала на дивана, а до нея разтворен учебник.

— Искам да благодаря на господин и госпожа Уокър за това, че така щедро споделиха с нас спомените за прелестната си дъщеря — включи се Мал меко. — А също и за това, че се съгласиха да ви покажем и следващите снимки.

Показаха къщата на Сузи отвън, оградена с жълта лента, показваща, че там е извършено престъпление; полицаите, които пазеха вратата и полицейската кола; носилката с тялото ѝ, поставено в черна торба, избутвана забързано към линейката. И най-накрая погребението с разстроените родители, тъгуващите брат и сестра.

— Най-обикновено американско семейство. Съвсем нормално, също като вашето и не много по-различно, от което и да е семейство, в който и да е щат, в който и да е град. Но господин и госпожа Уокър вече нямат дъщеря. А вие, господин и госпожо Америка, имате. Те повече няма да видят как по-малката им дъщеря напредва като медицинска сестра... а тя е била добра сестра, посветена на професията си загрижена за пациентите. Те няма да видят как по-малката им дъщеря се омъжва, няма да видят децата ѝ — техните внуци. Радостта е изчезнала от живота им и сега той е опустошен. А причината за това е този мъж. Дами и господа, родители вижте го добре.

Портретът по описание изпълни екрана и за няколко секунди се възцари тишина. После Мал каза:

— Този мъж... този убиец... е видян от трима очевидци. Описанията им съвпадат. Бял мъж, вероятно в началото на петдесетте, набит. Гъста къса, за която полицията вече знае, че е посивяла, но е боядисана в черно. И тъмни, втренчени очи. Кара тъмна кола, нещо като джип или пикап.

Гласът на Мал не трепваше, докато говореше за убиеца. Гледаше право в камерата, мислеше само за жертвите и мъжа, който трябва да бъде заловен.

— Аз ви питам. Семейство Уокър ви пита. Моля ви, ако смятате, че познавате този мъж, ако предполагате, че сте го виждали, свържете се с бостънската полиция на този специален номер. Обаждането ви ще бъде безплатно, линиите са отворени.

Камерата показва лицето ѝ в едър план.

— А сега искам да ви представя Джема и Гарет Янг.

Камерата се премести и показва Джема и Гарет Янг, седнали до Мал. Бяха се хванали за ръце, пребледнели, посърнали. Мал им благодари, че са се съгласили да участват в предаването. Каза им, че разбира колко трудно им е било, и че се възхищава на смелостта им. А след това ги попита за дъщеря им.

В сянката, зад камерата, Хари се чудеше как ли е накарала родителите да се появят в предаването. Докато я наблюдаваше, той осъзна, че тя лично се е обърнала към тях, помолила е за помощта им, казала им е, че има желание да направи всичко възможно чрез предаването си да заловят мъжа, който е убил дъщеря им.

Той се възхити от умението ѝ да ги преведе през спомените им.

— Беше ни единствено дете, родено в лятото на нашите дни — казаха те с усмивка. — Дете, което очаквахме да ни радва, когато навлезем в зимата на нашия живот.

Мал се пресегна и докосна хванатите им ръце. В очите ѝ блестяха непроляти сълзи, когато им благодари.

После лицето на убиеца се появи на екрана, докато Мал разказваше с тих, развълнуван глас какво беше направил той със Самър Янг. И какви бяха последните думи на Самър към детектив Хари Джордан.

Мъжът седеше пред телевизора и пиеше водка, а очите му не се отместваха от Малъри Малоун. Той стисна здраво изящната кристална чаша, когато тя заразказва историята на Рейчъл Клайнфелд. В студиото разговаряха с близначката на Рейчъл.

И после отново показаха неговия портрет. И тя отново говори за него. И разказа на всички онова, което беше правил той.

После се появи Мери Джейн Латимър, най-сладката от всичките. Тя лудуваше сред спокойните води на някакъв плаж, после духна свещичките на рождения си ден. Родителите ѝ не бяха успели да дойдат и да говорят за дъщеря си, но там бяха бабата и дядото — мили, спокойни хора, които говориха с достойнство какво богатство е била тя за тях, колко радост им е носила.

— Но пък човек винаги мисли така за своите деца, нали? — завърши бабата с копнеж.

— Не! — изкрещя мъжът внезапно. — Не, не мисли, дърта кучко! — И плисна водката към лицето ѝ.

Но на екрана отново се беше появило лицето му и водката се стичаше по неговата коса и неговите очи. Той стисна чашата по-силно и дори не забеляза, когато тя изпука и се счупи.

Подробностите за убиеца бяха повторени отново заедно с телефонния номер на полицията. Мал каза:

— Моля ви, ако мислите, че познавате този мъж, ако имате каквато и да е информация, не се колебайте, звънете на този телефон. Или просто се обадете на местното ви полицейско управление и говорете с тях.

Тя благодари на семействата за съдействието им и каза, че онова, което ги е накарало да оставят настрана личната си мъка и да разкрият душата си пред цяла Америка, е било тяхното желание, необходимостта убиецът да бъде заловен, за да не може да убива отново.

— Когато дойде време — продължи Мал, — те искат дъщерите им да се помнят като живи хора, а не просто като жертви. Защото фактът, че са жертви, ги свързва с техния убиец. Той е направил от тях жертви. А всички те са били прекрасни млади жени в разцвета на живота си. И нека никой от нас не го забравя, когато дойде време този ужасен мъж да бъде осъден. Помнете, те не са жертви... те са нашите деца.

Мал отправи поглед към очите на зрителите си. Погледът ѝ беше изпълнен с чувства, когато тя, дълбоко развълнувана, завърши тихо:

— Родители, пазете децата си. Млади жени, моля ви, пазете се, внимавайте. Няма да бъдете в безопасност, докато този мъж не попадне зад решетките.

После лицето ѝ беше заменено със здраво стиснатите ръце на Джема и Гарет Янг. След това и те изчезнаха и се появиха надписите с участниците в предаването.

— Лъжлива кучка — изрева мъжът и скочи на крака. — Мръсно, лъжливо нищожество! аз решавам кой ще живее и кой ще умре, не ти!

Той стоеше, разтреперан от ярост, а лицето му беше почервенияло. Краката му попаднаха върху счупените стъкла, когато той пристъпи напред. Погледна надолу и видя кръв по килима. Шокиран отстъпи назад. Вторачи се в кървящата си ръка, после в останките от чашата. Дори не беше осъзнал какво е направил. Запрепъва се назад с панически вик. По неговия килим имаше кръв, неговата кръв...

Хукна към кухнята, пусна водата и пъхна кървящата си ръка под студената вода. После я огледа разтреперан. Отиде до едно чекмедже, взе пинсети и извади малките парченца стъкло. След това отново огледа раната. Не беше дълбока, нямаше нужда от шевове. Уви малко бинт около нея: Не се тревожеше от инфекция. Знаеше, че водката ще подейства антисептично.

Той взе препарата за почистване на петна, коленичи на пода и започна да търка изцапаното. Но колкото повече търкаше, толкова по-лошо ставаше. Победен, той скочи на крака. Не можеше да го преживее, просто нямаше начин. Ако не успееше да почисти петното, щеше да смени целия килим. Изправи се, като се олюляваше леко, и погледна телевизионния екран. Бяха започнали новините и той отново видя собствените си очи. Отново говореха за него, за това, което беше направил. Отново.

Портретът по описание, разбира се, не приличаше никак на него, с изключение на някои подробности, височината и теглото.

Беше прав, като смяташе, че ще направи Сузи Уокър звезда. Беше дал на всички момичета техните петнайсет минути слава. Медиите ще изоставят всичко много скоро, ако никого не арестуват и убийствата престанат. Беше сигурен в това. Винаги постъпваша така.

Но Малъри Малоун беше друго нещо. Тя никога не изоставяше случай. Трябваше да се направи нещо с нея.

Изгаси телевизора, угаси осветлението и с тежка стъпка се качи на горния етаж. Трябваше да обмисли нещата. Имаше нужда от съвет.

Когато се изкачи на площадката, той извади ключа, който висеше на сребърната верижка под ризата му. После отключи вратата на онази особена стая и влезе вътре.

ГЛАВА 36

Когато предаването приключи, атмосферата в студиото беше натезжала от чувства. Всички се бяха просълзили, дори екипът, който беше гледал всичко и по-рано, на репетицията. Всички, освен Мал и семействата, които успяха да се въздържат, защото бяха решили да разкажат историите си и да се залови убиецът.

Мал беше сигурна, че никога няма да забрави стиснатите ръце на родителите на Самър Янг. Образът на преплетените им пръсти беше символ на смелост. Те сякаш се опитваха да се убедят, че все още са заедно, че все още може би имат възможност да продължат да живеят, въпреки че животът никога повече нямаше да е същият. Отчаяният поглед в очите им говореше за личната им болка, но решителността в гласовете им показваше непоколебимостта им да открият зловещия изнасилван и убиец, който наричаше себе си човек.

Мал се надяваше, че всички, които са гледали предаването тази вечер, няма да забравят това.

Все още нестабилна след емоционалното напрежение на предаването, тя пренебрегна собствената си умора и прекара известно време със семействата на жертвите. Отново ги поздрави за смелостта и решимостта им и им благодари за помощта.

— Но всъщност ние трябва да ти благодарим, Малъри — каза госпожа Уокър с усмивка, от която лицето ѝ засия, и внезапно заприлича на дъщеря си. — Ако не беше ти, ние, родителите, сигурно никога нямаше да успеем да кажем какво мислим. Сега всички тези хора ще узнаят какво е, когато нещо подобно се случи с дъщеря ти. И може би това ще помогне, когато убиецът бъде заловен и изправен пред съда, жертвите да не бъдат изгубени сред съдебните битки. Те ще си останат истински хора, убити от някого заради собственото му ужасяващо удоволствие.

— Няма да бъдат забравени — обеща Мал мрачно. — Повярвайте ми, аз ще се погрижа за това.

Тя извика Хари. Той не говори с тях за убиеца, защото реши, че едва ли биха понесли нещо повече. Бяха благодарни, че най-последно могат да кажат довиждане и да бъдат откарани до хотела им.

— Смятаме да направим нещо като клуб — сподели с Хари бащата на Самър Янг. — Нали разбирате, за хора, изгубили децата си по този начин. Можем да се срещаме, да си говорим. Нещо като групова терапия, предполагам.

Кафявите му очи гледаха мрачно, а под тях имаше сивкави сенки. Изглеждаше така, сякаш не е спал от седмици. Хари му пожела да успее, после каза лека нощ на всички.

Когато всички си отидоха, Мал се отпусна на твърдото диванче. Лампите бяха загасени и тя седеше в полумрак. Подпря глава на коленете си, защото внезапно ѝ прилоша. Умората я обгърна като тежко одеяло, усещаше краката и ръцете си, сякаш бяха от олово. Не би могла да се изправи, дори и да се опитваше да го направи.

Хари седна до нея и сложи ръка върху меката ѝ коса. Плътна пръсти по врата ѝ и започна леко да я масажира.

— Справи се, Мал — отрони той тихо. — Никои не би успял да го направи по-добре. Полицейският телефон ще се скъса да звъни. Прекрасна си.

Тя поклати глава уморено.

— Родителите бяха прекрасни, не аз. Можеш ли да повярваш Хари? Колко са силни, колко смелост имат. — Сълзите отново заплашваха да потекат и тя преглътна. — Заради тях се моля да успеете да го заловите.

— Ще успеем.

Тя се облегна на рамото му напълно изтощена. Беше изкарала деня на кофеин, кока-кола и сникърс — неща, които обикновено не ядеше — и сега си плащаше цената. Кръвната ѝ захар се беше покачила и тя се люлееше между депресия и истерия.

— Не знам ти какво мислиш — продължи Хари, — но денят беше изтощителен, а ти не си яла. Запазил съм маса в едно малко ресторантче. Храната е хубава и никой няма да ни безпокои.

Тя се обърна и го погледна. В сивите му очи се четеше нещо, което не беше свикнала да вижда. В тях имаше нежност, съчувствие, загриженост. Но и нещо по-дълбоко.

— Какво ли щях да правя без теб? — промърмори тя.

Той взе ръката ѝ, изправи я на крака, прегърна я и те напуснаха затъмненото помещение.

— Надявам се никога да не ми се наложи да отговарям на този въпрос.

Хари се беше обадил предварително на собственика на ресторанта, за да им запази най-закътаната маса и да го предупреди да не споменава предаването. Искането му беше уважено.

Помещението имаше нисък таван и беше подредено във френски провинциален стил. Масите бяха застлани с прости покривки, с цвят на стара теракота. В морскосини вазички бяха натопени бели маргаритки. На масата имаше панерче с пресен хляб, отвориха им бутилка бордо.

Собственикът, господин Мишел, взе бързо поръчката от Хари. Наля им вино и ги остави сами.

Мал си мислеше, че тук е толкова спокойно, толкова нормално и контрастът с преживяното преди това беше направо шокиращ.

Беше късно и само още няколко клиенти се хранеха край тях. Малките лампи по масите образуваха езерца от светлина и те имаха чувството, че са съвсем сами. Мал отпи от виното и се усмихна на Хари.

— Виното е като кадифе — каза тя.

Той кимна.

— През някои години си е просто обикновен стар велур, но това е добро.

Тя усети, че напрежението започва да изчезва. Вече не чувстваше крайниците си като от олово, мускулите на врата ѝ започнаха да се отпускат. Облегна се назад. Каза си, че всичко вече е приключило.

Мълчанието помежду им беше приятно, нямаха нужда да запълват празнини с думи. Просто отпиваха от виното си, разменяха по някоя забележка и се усмихваха един на друг.

Когато господин Мишел поднесе храната, Мал опита от всичко, яде малко, докато отпиваше от виното си, и постепенно се отпусна. Покъсно Хари плати и я откара у дома.

Когато пристигнаха в жилището ѝ, влязоха прегърнати. Мал се отпусна на леглото. Изтощението я завладяваше и тя едва успяваше да държи очите си отворени. Мал легна, а Хари събу черните ѝ обувки,

разкопча черната рокля. Повдигна Мал и измъкна роклята. После свали чорапогащите ѝ.

Мал размърда с облекчение пръстите на босите си крака. Беше отпусната като кукла, докато Хари разкопчаваше сутиена ѝ. После той я намести в леглото, сложи възглавница под уморената ѝ глава и я зави с хладните памучни чаршафи.

Тя усещаше, че сънят я завладява, че потъва в него. Голямото легло сякаш я обгръщаше. После Хари легна до нея. Топлото му тяло беше като котва сред този объркан свят.

Тя не усети нищо повече до сутринта.

Събуди се от аромат на люляци и от слънчева светлина, проникваща през прозорците. Времето беше дъждовно и хладно от толкова отдавна, че това ѝ се стори като добър знак.

Хари си пееше нещо в кухнята. Присъствието на мъж, на когото тя държеше, превръщаше самотното ѝ жилище в дом.

Тя изчисти грима от лицето си, взе си душ набързо, среса косата си и облече дълъг, бял халат.

Хари беше в кухнята и я очакваше, скръстил ръце, подпрян на стената. Косата му все още беше мокра от душа. За първи път беше изрядно сресана. Носеше снощните елегантни ленени панталони и синята риза, но без вратовръзката.

Тя застана в коридора и двамата се вгледаха един в друг. Хари си помисли, че Мал изглежда чиста и с розови бузи като ученичка, а той ѝ изглеждаше силен, красив и безстрашен като рицаря Смелото сърце.

— Благодаря ти за снощи — каза тя, необичайно срамежлива.

— За мен беше удоволствие, Малъри.

— Искам да кажа, благодаря ти за всичко. Вечерята беше чудесна. Благодаря ти, че ме доведе у дома и ме сложи да спя. И остана с мен.

— Не ти ли казах, че съм добре възпитано момче? Винаги изпращам жените, с които излизам, до дома им. — Той ѝ се усмихна и тя се засмя в отговор.

— Надявам се, че не оставаш с всички тях — уточни тя, усетила внезапно ревност.

— Не с всички. Всъщност само с теб, Малоун. — Той разтвори ръце и тя се сви в прегръдките му. И въобще не ѝ се искаше да помръдне.

— Телефонът се скъса да звъни — информира я.

Тя повдигна глава изненадано.

— Не съм го чула.

— Защото намалих звука. Сигурно имаш цяла дузина съобщения на секретаря, а е едва седем и трийсет.

— Ами ти?

— Обадох се да проверя. След предаването линиите са претоварени. Стотици хора смятат, че може да са го видели. Всяко обаждане, с изключение на откачените, ще бъде внимателно проверено. Всички те са записани на касета.

Тя, изглежда, се изненада и той добави:

— В пресата се вдигна голям шум... и това не е останало незабелязано от убиеца. Винаги има вероятност и той да се обади. Може да се наслаждава на славата си като медийна звезда, може да започне да се перчи. Всъщност той може да попадне направо в клопката, която ти така хитро постави, Мал. Ако го направи, можем да проследим обаждането за минути.

— И после ще го заловите.

— Ако късметът е с нас. Засега това е само вероятност, но е по-добро от нищо. — Той въздъхна и я пусна. Тя изрече примирено:

— Знам, полетът...

— Страхувам се, че е така. — Той облече елегантното си сако от предната вечер. — Чудя се какво ли са правели влюбените, преди да измислят самолетите.

— Стояли са си вкъщи и са се омъжвали за момчето от съседната къща. — Той я целуна.

— Само си помисли колко любовни истории са провалени. Точно сега страшно ми се иска да живееш в съседната къща.

— Но не живееш.

Той поклати глава.

— За съжаление е така. Обаче ще се върна веднага, щом мога. Все пак през цялата седмица ще бъда зает.

— Тогава аз ще дойда — реши тя бързо, неспособна да понесе мисълта, че няма да го види.

Той се поколеба.

— Може да нямам възможност да прекарам много време с теб.

Тя обви ръце около врата му... не й се искаше да го пуска.

— Не ме интересува. Просто ще бъда там и ще те чакам, когато успееш да дойдеш. Мога да се грижа за Скуийз, да го извеждам на разходка, да приготвям вечерята.

— Ами ако не мога да се прибера за вечеря?

— Тогава аз и Скуийз ще вечеряме заедно, а твоята вечеря ще бъде претоплена в микровълновата фурна, когато решиш, че домът ти е там, където е сърцето ти.

Той се разсмя.

— Решено.

Извади ключа от джоба си и ѝ го подаде.

— Ами Скуийз?

— Не се тревожи. Той напада само непознати или хора, които не харесва.

Целуна я, преди да тръгне, и когато най-последно отдръпна неохотно устни от нейните, за нея беше по-трудно откогато и да било да го пусне.

— Мм — промърмори тон, — люляк...

— Този път позна, детективе.

Той тръгна по коридора и вдигна ръка за сбогом.

— Обади ми се или остави съобщение с кой полет ще дойдеш. Ще намеря начин да те посрещна — обеща на раздяла.

ГЛАВА 37

Мал отиде в кабинета си и прослуша обажданията. Бяха предимно от колеги и приятели, които я поздравяваха за страхотното предаване. След две от позвъняванията бяха затворили, без да се обадят, което я учуди, но тя реши, че е твърде рано сутринта, и вероятно са се притеснили да не я събудят.

Сложи в една чанта няколко неща, заедно с две книги, които смяташе да чете, както и бележките за следващите две предавания. После облече джинси, бяла ленена риза и удобно вълнено сако, обу идеално лъснати обувки. Сложи перлени обици на ушите си и мъжки часовник „Ролекс“ на китката си.

Взе чантата и тъкмо се оглеждаше за последно, когато телефонът иззвъня отново. Помисли си, че Хари звъни от летището, и веднага вдигна телефона.

Седна на леглото, като притискаше слушалката до ухото си.

— Ало — откликна с усмивка.

Зачака той да каже „Вече ми липсваш“, но не се чу никакъв звук.

— Ало — извика тя отново, този път по-силно.

Нищо. Отдръпна объркано слушалката от ухото си. Все някой трябваше да има от другата страна... защо не отговаряха? Или пък ставаше някаква грешка по линията. Затвори телефона и слезе с асансьора. Долу я чакаше колата, която трябваше да я отведе до студиото. Портиерът я спря.

— Искам да ви кажа, госпожице Малоун, никога не съм бил толкова развълнуван от нещо по телевизията. — В очите му се появиха сълзи. — Горките семейства, направо не е честно. Надявам се, че онова, което направихте снощи, ще помогне да го хванат. Имам две дъщери, а вече и внучки, така че ми е ясно какво им е на онези родители. Наистина им съчувствам, госпожице Малоун.

Тя стисна ръката му:

— Просто направих онова, което можах, за да му обърнат всички внимание, Владимир. Сега трябва да се надяваме да се случи най-

доброто.

През целия ден се срещаше с хора, които ѝ показваха все същото отношение — шофьора ѝ, жената в химическото чистене, момичето в магазина за домашни любимци, където тя спря, за да купи играчка за Скуийз, момчето от сергията за плодове и зеленчуци, откъдето купи продукти за събота и неделя.

Когато най-после стигна до офиса си, там цареше хаос.

— Тук е оживено като в кошер — посрещна я вместо с поздрав Бет Харди. — Добре ли си? — попита тя притеснено. — Изглеждаше адски зле, когато си тръгна снощи. Сякаш го преживя отново, заедно с тях. Беше толкова истинско, сякаш говореше за собствената си дъщеря. Поне така изглеждаше.

— Добре съм, Бет. За семействата беше по-зле отколкото за мен. Те трябва да се събудят днес отново и да си припомнят, че вече нямат дъщеря.

— Получиха се милиони обаждания... просто не успяхме да запишем всичко. Списъкът е на бюрото ти.

Бет отново вдигна телефона.

Мал влезе в кабинета си, остави чантата на един стол и разгледа дългия списък с обажданията, благодарна, че не ѝ се налага да отговаря сама на всички. В списъка имаше доста известни имена — знаменитости, филмови звезди, важни хора. Всички те имаха деца и изпитваха мъката и напрежението от необходимостта да се направи нещо.

Тя отиде до прозореца и се вгледа в натовареното движение, в забързаните пешеходци. Беше очаквала, че ще ѝ се наложи да остави съобщение, затова се усмихна изненадано, когато след второто иззвъняване ѝ отговориха.

— Отпускаш се, детективе.

Той седна на стола и сложи крака на бюрото си. Усмихна се:

— Ти ли си отново, Малоун?

— Да не би да очакваш някой друг?

— Само още стотина други... благодарение на теб. Тук се превърнахме в една голяма телефонна централа. Откриха допълнителни линии и куп хора се занимават с тях, но пак са претоварени.

— Дошло ли е някое обаждане, което има вероятност да е негово?

— Доколкото знаем, не. Но все още има време. — Надяваше се, че е прав. Залагаше на това.

— Да не ми се обаждаш да ми кажеш, че си се отказала да идваш, Малоун — попита той, но по гласа му тя усети, че се усмихва.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно, Хари Джордан. Идвам със самолета в два.

— Няма да мога да те посрещна. Съжалявам, Мал, но шефът и кметът са свикали пресконференция. Ще трябва да съм там точно когато полетът ти пристига. — Той въздъхна. — Предупредих те, че само през почивните дни ще бъда аз.

— Няма нищо. Ще хвана такси.

— Ще поръчам лимузина... за моя сметка.

Тя се разсмя.

— Отново ще си играем на звездички, а?

— Не, просто трябва да се грижим за безопасността ти. Не искам да те вози някой, когото не познавам лично.

Тя се стресна.

— Какво искаш да кажеш?

Хари не искаше да я плаши, но тя трябваше да осъзнае в какво се е забъркала. Ставаше дума за брутален убиец, който можеше да я вземе на прицел за отмъщение.

— На негова територия си, Мал. Това е неговият град. Трябва да се грижиш за себе си... Само това искам да кажа. Или поне ме остави да се погрижа за теб.

Тя каза потресена:

— Мисля, че предпочитам второто.

Той се усмихна.

— Хей, това ли е онази Малоун, която познавам? Костеливият орех, ротвайлерът, който не изпуска жертвата си? Независимата жена, която винаги иска да има последната дума?

— Аз да имам последната дума! Ами ти?

— Мислех, че си ти.

— Е, аз пък мислех, че си ти.

Той въздъхна пресилено:

— Ето пак, опитваш се да имаш последната дума.

Тя се разсмя.
— До скоро.
— До скоро. И Мал... *Внимавай.*

Нейното лице, заедно с лицата на жертвите, беше на първите страници на вестниците.

Тя наведе глава, за да избегне камерите на репортерите дошли да посрещнат някакъв политик. Не можеха да повярват на късмета си, че са попаднали на жената, която е най-известна в момента.

— Какво правиш в Бостън, Мал? — завикаха те. — Има ли някакви нови разкрития? Да не си тук, за да помагаш да го заловят?

— На частно посещение съм — отговори тя, забързана покрай тях.

Но се радваше, че Хари най-после има вниманието на публиката, от което толкова се нуждаеше.

Колата я чакаше. Бавно се понесе с натовареното движение в петъчния следобед и най-накрая я остави пред красивата къща на площад „Луисбърг“.

Тя постоя навън, като се любуваше на стръмните улици, на градинката в средата на площада и на съвършенството на архитектурата от деветнайсети век. След това се изкачи по стъпалата и влезе в дома на Хари.

Скуийз лежеше на средата в просторното преддверие. Той толкова се зарадва да я види, че Мал би се заклела, че очите му светнаха. Хукна към нея с размахана опашка, като виеше тихо за поздрав.

Тя се наведе да го прегърне и разроши гъстата му сребриста козина.

— Здравей, Скуийз, доброто ми момче. А добричък ли си наистина? — говореше му тя обичливо.

Кучето я последва в кухнята, където тя остави кошницата с продукти.

Огледа с доволна усмивка, радваше се, че е в дома на Хари. Кухнята беше безупречна. Най-вероятно не беше стъпвал там от седмица.

Мал даде на Скуийз новата му играчка за дъвкане и отвори хладилника. Разсмя се при вида на съдържанието му: кутия с

полуизядена, престаряла пица, нискомаслено мляко с изтекъл срок на годност (значи Хари все пак се интересуваше от тези неща, въпреки яйцата и шунката при Руби), остатъци от китайска храна и половин дузина бутилки със сода. Плюс две бутилки от любимото му шампанско. Точно това очакваше.

Тя изхвърли остарялата храна и сложи вътре вкусните неща, които беше донесла от Ню Йорк.

Скуийз отново я последва, когато тя отиде да надникне в спалнята на Хари. На нощната масичка имаше книга — неотваряно копие на Елмър Леонард. Тя се усмихна при мисълта, че детективът чете криминалета. Хари вероятно нямаше много време за четене преди сън. Той дори нямаше време за сън. Беше сигурна, че заспива веднага, щом сложи глава на възглавницата. Опита леглото. Беше твърдо, както и предполагаше.

Разопакова нещата си, сложи ги до неговите в гардероба и закачи черните си кожени панталони и вълнената си пола до старите му дънки и два чифта панталони. Погледна етикетите — „Армани“ и „Гап“.

В банята направи място за лосионите и кремове си, после сложи четката си за зъби до неговата.

Доволна, тя си помисли, че всичко е като в истински дом. Сякаш тя и Хари бяха двойка.

Телефонът иззвъня и Скуийз хукна покрай нея, като лаеше срещу него. Тя вдигна слушалката.

— Винаги лае така — обясни Хари. — Сигурно си мисли, че отговаря. Понякога ми се иска наистина да можеше да го прави.

Тя се разсмя.

— Здравей, детективе. Трябва да направя самопризнания. Разследвах детектива. Надникнах в хладилника, гардероба и банята.

— Значи не са ми останали никакви тайни.

— Никакви.

— Е щом още си там, сигурно съм успял да мина проверката.

— Изцяло и несъмнено. — Тя притисна слушалката до бузата си, сякаш прегръщаше Хари. — Къде си?

— В общината, но ми се иска да съм на съвсем друго място. Ще се оправяш ли там сама?

— Разбира се, че ще се оправя. Освен това съм със Скуийз. Той не може да те замести, но все пак е възхитителен.

— Като теб, Малоун. Между другото, обадих се на Мифи. Тя ще те покани на чай.

— Майка ти ще ме покани на чай? Детективе, това звучи сериозно.

Той се разсмя.

— Внимавай, Малоун. Освен това, Мифи много рядко е сериозна. Виж, трябва да вървя. Ще се видим веднага, щом успея да избягам оттук. Но не съм сигурен кога. О, викат ме. Ще ти се обадя пак, Мери Малъри Малоун.

Тя затвори телефона и той веднага иззвъня.

— Ето те и теб, мило момиче... — Беше Мифи.

Мал веднага си представи сияйната ѝ усмивка, сякаш говори на някого до себе си, а не по телефона.

— Хари ми каза, че идваш за почивните дни и че ще бъдеш съвсем сама, и аз си казах, е, добре тогава, Мифи, просто трябва да поканиш Малъри на чай.

Последва пауза, докато Мифи си поеме дъх и погледне часовника си.

— Мили Боже, нима вече наистина е толкова часът? Мила, вече е време да пийнем по нещо, не мислиш ли? Знаеш ли какво... можем да имаме и двете. Защо не отскочиш тук още сега? Нали знаеш, че живея точно зад ъгъла, на „Маунт Върнън стрийт“.

Даде адреса на Мал и допълни:

— С нетърпение очаквам да се видим отново.

— Аз също — отвърна Мал.

Разсмя се, когато осъзна, че това са били единствените думи, които е успяла да изрече, освен ало. Докато оправяше червилото си, си помисли, че никога няма да има проблем със запълване на мълчаливите паузи в разговори с Мифи Джордан.

Джинсите и равните ѝ обувки някак не ѝ се струаха подходящи за чай на Бийкън хил. Преоблече се бързо в къса плетена пола и бежови обувки с ток, среса се, пръсна си малко парфюм и извика Скуийз.

Заедно с кучето тя пресече площада и продължи напред, като се радваше на разходката. Целият район беше пълен е малки улички и покрити е бръшлян сгради. Антикварните магазини я изкушаваха,

кафенетата и барчетата я привличаха и тя си обеща, че на следващия ден ще огледа района както трябва.

ГЛАВА 38

Къщата на Мифи Джордан беше в старогръцки стил, построена от избледнели червени тухли, с бели колони, високи прозорци с черни капаци и красиви балкони от ковано желязо. Беше малко навътре от улицата, а пред нея имаше градинка, морава — гладка и зелена като маса за билиард, и ниска желязна ограда. Изглеждаше така, сякаш винаги е била на това място, част от американската история, както и от семейната история на рода Джордан.

Скуийз застана пред вратата, без да му се казва, и Мал предположи, че двамата с Хари идват често тук.

— Дом, далеч от дома, а, Скуийз? — каза тя и позвъни. Мифи отвори толкова бързо, сякаш чакаше зад вратата.

— Мила Малъри — отпрати ѝ Мифи сияйната си усмивка, — колко хубаво, че те виждам.

Целуна я сърдечно по двете бузи и ѝ подаде кърпичка. Мифи беше облечена със синя копринена риза, плетена сиво-синя пола и ниски елегантни обувки. Мал се зарадва, че се е преоблякла, макар и да подозираше, че Мифи не е жена, за която тези неща имат значение.

Два еднакви бежови мопса с черни нослета дотичаха с ококорени от радост очи при вида на Скуийз. Те заподскачаха около него, но той седна на задните си крака с вид на краска особа на посещение и само от време на време благоволяваше да ги погледне.

— Виж ги само тези глупавички същества — възкликна Мифи раздражено. — Човек би си помислил, че досега са се научили, че Скуийз не се занимава с миниатюрни кучета не ги забелязва дори. Но те пак се натискат, умиращи за внимание. — Тя се разсмя. — Понякога наистина ги разбирам как се чувстват.

Тя поведе Мал през елегантното преддверие, по витата стълба към моята малка всекидневна, както я наричаше.

— По-уютна е от голямата всекидневна долу — обясни, докато въвеждаше Мал в прекрасната стая на втория етаж с високите прозорци и изящните желязни балкони, които Мал беше видяла отвън.

Стаята беше обзаведена в нюанси на любимото на Мифи жълто. Стените бяха в светложълто, с изящни бели корнизид, които приличаха на украса върху торта. Тъмnozлатисти завеси се спускаха до пода. Светлозеленият килим беше напръскан с миниатюрни цветчета. Диваните и креслата бяха тапицирани в тютюнево и зелено. Антиките бяха зашеметяващи, изключително скъпи и идеално поддържани. Изящната рамка на помътнялото старо огледало, което висеше над мраморната камина, беше резбована през седемнайсети век в Англия. По стените имаше все портрети на жени, датиращи отпреди сто години.

Мифи й махна с ръка да седне. Върху един поднос бяха подредени сребърен чайник, хубави порцеланови чаши на цветчета и различни сладкиши с плодове. Върху един плот от палисандрово дърво, резбован през осемнайсети век, чакаше втори поднос — с чаши и кристален съд за лед.

— Е, Малоун, чай или джид?

Мифи я погледна с очакване.

Мал избра чай с лимон. Скуийз седна до нея, а от двете му страни застана по един малък, душещ мопс.

— Като аптекарски шишета, нали? — каза Мифи и поклати развеселено глава.

Мал се загледа в портретите по стената. А Мифи се загледа с интерес в нея. Смяташе, че Мал е чудесна, а след като гледа предаването й, беше сигурна, че Джак Джордан е прав. Хари щеше да е луд, ако я остави да му се изплъзне. Мал беше вложила сърцето си в своята работа. Сигурно не й е било лесно да направи подобно предаване, да се рови в ужасните подробности на убийствата и в същото време да запази непокътнатото достойнството на жертвите и на техните семейства. Но Хари беше я предупредил да не говори за това и тя щеше да се опита да не го направи.

— Това са все портрети на жени от семейство Пийскът — обясни тя на Мал. — Тази къща е на Пийскът, не на Джордан, като дома на Хари на площад „Луисбърг“. Моята прапрабаба всъщност е била родена в спалнята, която аз използвам сега. Все пак всички след нея са проявили добрия разум да намерят по-хигиенична обстановка, в която да раждат. Портретът на Тисо, вляво, е на прабаба Хана Летиша Пийскът, рисуван по време на медения й месец в Париж. Направили са

голямо презокеанско пътешествие тя и працядо ми Пийскът. Била е толкова хубава, не мислиш ли? Доживя до сто и две години. Гените на Пийскът си ги бива — добави тя одобрително. — А тази тук е баба ми Фелиша Алис Пийскът. Горката жена, потънала е с „Титаник“. Пътувала е сама, малко тайнствено. Никога не се говореше за това, но се носеше слух, че е избягала с приятел на семейството, който също бил на борда, също пътуващ тайнствено сам. Толкова романтично, не мислиш ли? А този портрет на Джон Уорд е на собствената ми скъпа майка. Видът ѝ е царствен, но, разбира се, и много привлекателен, а не надут. Притежавала е огромно очарование. Казвах, че Мариета Пийскът е била най-очарователната жена, която човек би си пожелал да срещне. — Мифи въздъхна със съжаление. — Почина много млада, когато бях момиче. Произшествие при лов. Настоявала да язди на лов с фоксери. Просто не искала да признае, че не я бива в ездата. Баща ми казваше, че гордостта ѝ била преди всичко. Но всички я обичахме тогава, а аз я обичам и сега.

Мифи си пое дъх, отпи от чая си и се усмихна на Мал. — Е, това е кратката история на Пийскът, поне за последните поколения. След тях идвам аз, разбира се.

Мал беше възхитена.

— Колко е прекрасно да знаеш всичко за семейството си. Аз никога не съм виждала родителите на моите родители даже не съм знаела дали ги има. Едва познавах баща си. А колкото до майка ми... и нейното семейство беше нещо загадъчно. Никога не ми говореше за тях. Страхувам се, че семейство Малоун няма такова наследство като Пийскът и Джордан — добави тя със съжаление.

— Сега наследството не означава много.

Мифи ѝ предложи чинията с изящни плодови питки. Бяха толкова красиви, че изглеждаха като миниатюрни произведения на изкуството.

— Онова, което означава нещо, е това, което притежаваш. Предприемчивост, талант, упорство в работата и смелост.

Тя се поколеба... знаеше, че не бива, но просто не можеше да устои.

— Бях възхитена от онова, което направи в предаването си — поде тихо. — Хари ще ми се ядоса, че ти говоря за това. Не иска да те тревожа. Каза, че и така си преживяла достатъчно. Виждам, че е бил

прав. — Тя се наведе и потупа ръката на Мал. — Но онова, което направи за горките семейства, беше наистина възхитително. Младите жени никога няма да се превърнат в потънали в забрава жертви. А когато го заловят, никой няма да позволи този садист да стане медийна звезда. Ще го заловят, мила ми Малъри. Благодарение на теб.

Мал отбеляза скромно:

— Аз само помагам да се стигне до края. Ще го заловят онези хора, които работят тихо и упорито, хората, за които ми е говорил Хари. Всички онези търпеливи полицаи, които ще проучат всеки градинар в Бостън, всеки любител дори, дали използват същия тор за рози. Експертите, които изследват и най-малкия детайл. И детективите, като Хари и Карло Росети, които не се замислят дори, отдавайки всяка минута от времето си, за да предотвратят следващото убийство. Те са хората, които вършат работата. Аз просто имах необходимото положение, за да представя всичко това на публиката.

Мифи я изгледа с възхищение, но не продължи разговора, защото вече беше казала достатъчно, а пък Хари не би искал тя да го прави.

— Още чай, мила? — попита. — Сега ми кажи какво сте запланували с Хари за почивните дни. Винаги можете да отскочите до фермата на Джордан. Там няма да има никой. О, забравих да спомена, че утре заминавам за Прага с приятелката ми Джулия Харъд. Само за няколко дни. Очаква ни един очарователен град или поне така ми казаха. — Тя се разсмя весело. — Нямам търпение да го видя. Отново ме обхвана нетърпението. Никога не мога да устоя. Но ако искате, идете във фермата, мила. Видях колко много ти хареса. И докато сте там, може да оплевите розите ми. Би ли ми обяснила тази тяхна способност да се появяват толкова бързо? — Тя си пое дъх. — Ако си приключила с чая си, ще те разведа наоколо. Ще ти разкажа още някои неща от историята на Пийскът. В края на краищата, щом ще... — Тя се спря точно навреме. — О, скъпа — додаде тя през смях. — Хари никога няма да ми прости, че се развързвам с приказките, както грубо би се изразил той.

Когато Мал си тръгна час по-късно, главата ѝ гъмжеше от подвизите на Пийскът на бойното поле и на китоловните кораби, както и в казината на Монте Карло и парижките бърлоги, където една черна овца на семейството била прекарала няколко години, опитвайки се да стане художник.

— Без капчица талант — беше й казала Мифи, — но с огромен чар.

Бил се оженил за своя модел, момиче от Корсика, което според Мифи добавило така необходимия латински пламък в новоанглийската им кръв.

Мал все още се усмихваше, когато влезе в дома на Хари. Затвори вратата зад себе си, замислена колко приятни са тези стари къщи, пълни с история. Сякаш все още пазеха индивидуалността и щастието на хората, живели там през последните два века.

Тя нахрани Скуийз, прегледа компактдискете на Хари и пусна добрия албум на Шаде, първия албум. Сложи подпалки в камината и драсна клечка кибрит. Когато те се разгоряха, тя нареди няколко цепеници. Огънят изпълни стаята със сияние.

Тогава телефонът иззвъня.

Тя вдигна слушалката и почти изпя името му.

— Здравей, Хари.

Усмихваше се и чакаше той да й отвърне, но отговор не идваше.

— Ало — изрече тя по-внимателно.

Отново никакъв отговор. Но беше сигурна, че има някой от другата страна.

По гърба й полазиха тръпки и тя затвори телефона. Погледна притеснена през рамо, внезапно осъзнала, че е сама. Скуийз стоеше на прага и я гледаше. Изглеждаше голям силен, приличаше на вълк. Подейства й толкова успокоително, че и се прииска да го прегърне. Вероятно беше просто грешка. Беше напрегната, нищо повече.

Но когато телефонът иззвъня отново след няколко минути, тя изрече с глух глас:

— Кой е?

— Аз съм, разбира се. Кого очакваш? — попита Хари.

— Ох, това си ти — въздъхна тя с облекчение. — Обажда ли се преди няколко минути?

— Не. Защо?

— Е, някой позвъни, но когато се обадох, нямаше никой. Искам да кажа... сигурна съм, че имаше някой, но не каза нищо. Това се случи и по-рано. Тази сутрин, у дома.

— Сигурно е някакво съвпадение — допусна той, но се намръщи. — Телефонът ми го няма в указателя.

— Моя също.

— Е, това е. Няма начин някой да открие моя телефон, нито пък твоя, да не говорим и двата. Сметни го за грешка, Мал.

— Добре — съгласи се тя несмело.

Той усети, че е притеснена, и добави бързо:

— Виж, на път съм към къщи. Ще бъда при теб след половин час. Не се тревожи за нищо, разбра ли?

— Добре.

В гласа ѝ прозвуча облекчение.

Хари прекъсна разговора и каза на Росети:

— Като детектив би трябвало да знам това, но как един обикновен човек може да открие телефонен номер, който не е в указателя?

— Лесно — отвърна Росети между хапките поничка с желе. — Ще го вземе от приятел.

— Кой приятел ще вземе да раздава телефонния ти номер, като знае, че го няма в указателя?

Росети се беше подпрял на бюрото си. Безупречният му вид беше отишъл по дяволите. Беше небръснат, панталоните му бяха измачкани, ръкавите му бяха навити, а копирената му вратовръзка висеше развързана на врата му. Той погледна Хари несигурно.

— Професоре, ако искаш да откриеш някой номер, който не е в указателя, просто си показваш значката и толкова. Какво, по дяволите, ти става?

— Не става дума за мен, Росети. А за убиеца.

Росети се надигна рязко. Той беше чул разговора на Хари и сега нещата се вързаха.

— Той има телефона на Мал?

— Някой го има. Моя също. — Хари сви рамене. — Разбира се, може да е и съвпадение... два различни номера, два пъти мълчание... Но една и съща жена отговаря на тези номера, Росети, и това ме притеснява.

Разтревожен, той набра телефонната компания и ги попита при какви условия биха съобщили номер, който не е в указателя. Отговориха му, че само при спешен медицински случай, и то ако това е удостоверено от лекар. Но не бяха съобщавали нито неговия телефонен номер, нито телефонния номер на госпожа Малоун.

— Значи ти си прав, Росети — въздъхна Хари. — Може да са взети само от приятел.

— Като говорим за приятели, рожденият ден на Ванеса е след няколко седмици. Ще дойдете ли на празненството?

— В никакъв случай не бих го пропуснал. — Хари вече изскачаше навън.

— Бързаш, а? — извика Росети след него, но Хари само се разсмя.

Когато пристъпи собствения си праг след двацет минути, той си помисли, че е сбъркал къщата. Беше свикнал да го посрещат тишината и празнотата на къща, която остава неизползвана през дълги периоди от време. Сега беше изпълнена с уханието на огън в камината и нещо готвено в кухнята и с любовна песен на Шаде. Почувства се като съпруг, който се завръща след дългия работен ден.

— Скъпа, прибрах се — извика той на шега.

Мал показа глава през вратата на кухнята.

— А, ето те, мили — отвърна тя.

Кучето стоеше до нея. Протегна се, първо опъна крака, после изтегна гърба си и накрая пристъпи бавно към Хари.

— Обичай мен, обичай кучето ми, нали така беше — каза Хари удивен. Тук си само от няколко часа, Скуийз вече се е променил.

— Не е истина. — Тя се скри в кухнята. — Той беше на дълга разходка, хапна добре и сега е мързелив, това е всичко. Не се тревожи, той все още те обича.

Тя стоеше до печката и бъркаше нещо в неръждаема тенджерата. Той се приближи зад нея, прегърна я и целуна врата ѝ.

— Ами ти?

— Аз още не съм била на дълга разходка, нито съм хапнала добре — отвърна му двусмислено.

Той погледна супата в тенджерата.

— Ммм, ти ли я направи?

— Ами. Един магъосник я направи. Заедно с цялата ти вечеря.

Той се разсмя и я завъртя към себе си.

— Защо не си яла? Вече минава девет.

— Без теб не бях гладна.

— Споменах ли, че се радвам да те видя? И че изглеждаш добре в джинси?

Тя се разсмя.

— Е, да, сега си подхождаме.

Той тръгна към банята и викна през рамо:

— Имам изненада за теб. Напомни ми да ти кажа по-късно.

След като се нахраниха, изведоха Скуийз на разходка. Докато слизаха по стълбите, Хари вдиша дълбоко свежия въздух.

— Започва да мирише на лято — каза той.

— А как точно мирише лятото?

— О, на листа, на зеленина... на влага.

— Току-що подрязана трева и прясно окосено сено? — напомни му тя.

Той се усмихна.

— Точно. О, почти забравих. Изненадата.

Тя забави крачка и го изгледа в очакване.

— Ще бъда свободен в събота и неделя. Росети ще поеме цялата работа, а аз си вземам почивка.

Лицето на Мал засия от онази усмивка, която стопляше сърцето му. Тя уточни:

— Искаш да кажеш, че съм с теб през цялото време и нямам избор?

Той я прегърна и продължиха напред по стръмните улици. Кучето тичаше пред тях, като правеше малки кръгчета.

— Смятах да отидем във фермата на Джордан и да прекараме два дни на тишина и спокойствие. Имаш нужда от това, Мал. Бог знае, че и аз също.

Върнаха се обратно до площад „Луисбърг“, обсъждайки как ще тръгнат рано, за да се възползват максимално от времето, което можеха да прекарат заедно. С ъгъла на околото си Хари забеляза металносиво „Волво“, спряно наблизо, но единствената му мисъл беше, че в Бостън сигурно има най-много коли „Волво“. После мисълта му се върна към Мал и към факта, че тази вечер тя щеше да спи в неговото легло.

— Също като трите мечки — каза тя с усмивка. — Ако включим и Скуийз.

ГЛАВА 39

Когато в шест часа на следващата сутрин се качиха в „Ягуара“ и тръгнаха към фермата „Волвото“ все още беше там. Хари реши, че сигурно е на някой съсед. Светът наистина беше малък.

Когато поеха на север по магистралата, той забеляза, че ги следва тъмно „Волво“. Независимо с каква скорост караше, „Волвото“ си беше там, в задното огледало.

Хари се намръщи, но не каза нищо на Мал, която се беше наместила удобно на седалката и седеше със затворени очи. Той се замисли за мълчанията по телефона и реши, че сигурно са обикновени грешки. Серийният убиец просто не беше достатъчно умен, за да се сдобие с телефонен номер, който не е в указателя. Той залагаше на бавните, но сигурни неща. Неочакваното завръщане на Сузи Уокър го беше хвърлило в паника и го беше принудило да направи нещо необичайно за него. Той подготвяше действията си през период от време и никога не действаше импулсивно. И точно затова един ден щяха да го заловят.

Наближаваха мястото, откъдето щяха да излязат от магистралата, и Хари даде мигач. Зави и погледна какво става в задното огледало. „Волвото“ продължи напред и той си отдъхна. Каза си, че се превръща в параноик и изхвърли случката от ума си.

Мъжът в металносивото „Волво“ караше доста зад тях, за да не го забележи Хари. Предния ден по телевизионните новини беше видял, че е пристигнала Малъри Малоун. Вече знаеше всичко, което можеше да се узнае за детектив Хари Джордан. Стараеше се да опознае и да разбира враговете си, така контролираше нещата. Знаеше по коя отбивка ще поеме Хари и затова изостана достатъчно по пътя за фермата на Джордан.

Мал си помисли, че Хари е прав за лятото. Слънцето прежурияше, когато излязоха от „Ягуара“. Вече беше наистина горещо, а въздухът

беше свеж и уханен, като зреещи плодове и разпукващи се розови пъпки.

Скуийз се втурна зад ъгъла на къщата, докато Хари вадеше чантите от колата. Мал стоеше до него и попиваше спокойната атмосфера. Някъде наблизо се чу кълвач.

— Имам чувството, че съм в анимационното филмче за Уди Кълвача — подвикна тя през смях.

— Е, поне не ти личи. Изглеждаш истинска и много красива. Свежият въздух ти действа добре.

— Слушай, слушай — възкликна тя. — Направи ми истински комплимент, без да добавиш някоя малка, неприятна уговорка.

— Мислех, че ти правиш неприятните уговорки.

— Ето ти пак — отвърна му тя и заизкачва стълбите към верандата.

Тя отправи поглед към небето с раздражение. Той я последва с чантите в ръка.

— Ще те заведа за риба, за да успокоим нервите си.

— Никога не съм ходила за риба. — Не беше сигурна, че ще ѝ допадне. — Изглежда толкова отегчително.

— Там мъжът има време да си помисли. Жената също — добави веднага. — В тези неща няма дискриминация.

Фермата на Джордан беше точно толкова прекрасна, колкото я помнеше Мал. Къщата сякаш я приютяваше в себе си, обгръщайки я със спокойствие и ведрина. Усещаше се приемствеността на живота в нея, сигурността, че каквото и да се случва, тя ще бъде винаги тук и Хари ще може да се върне в нея.

Той я наблюдаваше как прокарва ръка по гладката повърхност на една стара маса, докосва протрита възглавничка от кадифе, поглежда някаква стара снимка и се навежда да помирише цветята в един глинен съд на перваза на прозореца. Знаеше какво чувства.

— Това е душата на къщата — промълви той тихо. — Тези стари къщи сякаш запазват някакво чувство, някакво настроение, като спомени, натрупани през десетилетията.

Мал си припомни бездушието на дома, който делеше с майка си в Голдън. Знаеше, че не е необходимо да си богат, за да има домът ти душа, но трябва да има любов.

— Ще направя кафе — прекъсна мислите ѝ рязко Хари, измъквайки я от миналото ѝ, — а после ще отидем на дълга разходка. После ще трябва да оплевея малко, защото ще се чувствам виновен, ако не го направя. А след това ще отидем за риба.

Няколко часа по-късно седяха на брега на малкото поточе и поклащаха крака и детските си въдици в чистите му води. Облегнаха се на дънера на една върба, наблюдаваха доволно подскачането на водата по гладките камъни и се чудеха дали някоя пъстърва не се крие в неподвижните води до другия бряг.

— Улавял ли си наистина пъстърва? — попита Мал подозрително.

— Не се и съмнявай. Тогава бях на около дванайсет години — усмихна ѝ се той.

Тя въздъхна.

— И как ще имаме пъстърва за вечеря, ако не уловим нито една?

— Лесно. През имението на чичо Джак минава река, пълна е пъстърва. Всеки път, когато намине, той носи на Мифи. Тя не смее да му каже, че мрази проклетата риба, така че хладилникът е пълен с пъстърви.

Мал кимна.

— Логично, въпреки че не точно това очаквах. — Тя се отпусна на дънера на дървото. — Все пак е приятен начин да ти мине времето.

— Казах ти, че действа добре на мисленето. — Той я погледна с ъгъла на околото си. — Искаш ли да ми разкажеш още нещо за Голдън?

— Наистина не е особено интересно.

— За мен е.

Някак по-лесно беше да му разказва, седнала на брега на този поток, в сияйния летен ден, на светлинни години от онези трудни времена, когато беше млада и неопитна, защото не беше открила, че има и друг живот. Разказа му за битката да оцелее, да създаде нещо от хаоса на лишеното от обич детство, за необходимостта да направи нещо от себе си. Разказа му и за съпруга си, колко му се е възхищавала, но че нещата не потръгнаха, защото той искал тя да се откаже от работата си, а това означавало да се откаже от Малъри Малоун и отново да се превърне в нищожество.

— Не е вярно, знаеш ли — каза ѝ той, когато тя завърши разказа си. — Ти винаги ще бъдеш Мал Малоун, човекът, който си създаде от

себе си, както и Мери Малъри, жертвата на случайности, които са били извън твоя контрол. Родителите ни са отговорни само за част от нас, Мал. Останалото зависи от нас. Ние сме тези, които сме, заради онова, което вършим, избора, който правим, и пътищата, които поемаме. Мифи Джордан е жената, която е, заради себе си, не заради това коя е била майка ѝ. Същото е с мен, с теб също.

Не се чувстваше много сигурна, но се надяваше той да е прав.

Внезапно въдицата подскочи в ръката ѝ. Тя я стисна и погледна към водата.

— Виж, виж! — извика стреснато. — Рибата!

Скуийз скочи на крака. Застана възбудено на брега, после скочи в потока и ги изпръска целите. Мал падна назад и се разпищя от смях. Хари грабна въдицата, но беше прекалено късно. Рибата беше избягала.

— Радвам се, че стана така — каза тя през смях. — И без това нямаше да ти позволя да я убиеш.

Тя подскочи, когато радиотелефонът му иззвъня.

— Извинявай.

Той направи физиономия и отговори. Заслуша се, каза не и да, ще дойда веднага и довиждане. После погледна Мал.

— Не ми го казвай — изрече тя потиснато. — Трябва да тръгваш.

— Беше Росети. Получили са се няколко подозрителни обаждания от района на Бостън. Сега ги проучват. Съмнително е, но има вероятност да е бил убиецът. Трябва да вървя, Мал.

Тя се изправи на крака и изчисти тревата от полата си.

— Ще си събера нещата.

— Няма нужда. Ще се върна след няколко часа. Няма да позволя на разни шегаджии да провалят почивката ни.

— Ами ако не са шегаджии? Ако е той?

— Ако имаме този късмет, ще изпратя кола да те вземе. Но имам предчувствие, че не е нашият човек.

Той се преоблече и тя го изпрати до колата.

— Ще приготвя вечерята. За всеки случай — подвикна тя. — Обещавам, че няма да бъде пъстърва.

Хари се разсмя и ѝ махна за сбогом. Загледа се в задното огледало, където се виждаше тя. Стоеше на верандата, а Скуийз беше до нея. Изглеждаше така, сякаш беше част от този дом.

— Има два записа, Професоре — информира Росети. Пътуваха през претоварените улици към Кеймбридж, откъдето беше дошло първото обаждане.

— Цивилните полицаи проучиха този мъж. На записа нарича себе си Бостънския убиец, но името му е Алфред Труфило. Досега се е обаждал три пъти от един и същ уличен телефон, на една пресечка от дома си. Мисля, че не е достатъчно умен, за да бъде нашият човек, но си струва да опитаме. Нарекъл се е и Алфред Рубироса... хитро, а? Сигурно се мисли за плейбой или нещо такова. Както и да е, вероятността тук е твърде малка, но някои неща, които казва за теб, накараха косата ми да настръхне. Сякаш знаеше нещо повече от нас нали разбираш какво имам предвид Хари изслуша записите, които му пусна Росети Разбра съвсем точно какво искаше да му каже.

— Този човек или е бил там — обобщи той, — или е съвпадение, изстрел в мрака. Говори за Рейчъл Клайнфелд налива тялото в лодката?

Росети кимна.

— Изслушай другия запис.

Пусна го. Този глас беше много по-културен, но в него имаше нещо мазно.

— Прилича на проповедник — отбеляза Росети. — Не знаем нищо за този човек, освен че заплашва госпожа Малоун.

Хари настръхна, когато мъжът от записа започна да описва с ясни и точни подробности какво имаше намерение да направи с Малъри Малоун. Гласът беше мек като коприна и знаеше достатъчно за анатомията, която описваше с медицински термини.

— Това е мобилен телефон — поясни Росети. — Проучихме номера. На името на една компания е, „Анатомия на Грей“, в Южен Бостън. Бедата е там, че такава компания няма. А адресът е на пощенска кутия, изоставена преди около седмица. Но го проследихме до един блок наблизно.

Хари се замисли.

— „Анатомия на Грей“ не е ли нещо като Библия сред медицинските учебници. Мислиш ли, че тук може да има нещо?

Росети сви рамене.

— Пуснах записа на патолога. Той каза, че медицинските термини са точни, но онова, което се говори за телата, не е. Каза ми, че

това вероятно е някой аматьор, за когото медицинските инструменти и термини са нещо като фетиш. На някои хора им има нещо такова, обясни той. Обличат бели престилки и се преструват на лекари. Дори има случаи, когато са отивали в болници и са лекували пациенти. И никой не е усетил разликата... преди да ги хванат.

Росети пусна кормилото и небрежно заоправя вратовръзката си в огледалото. Хари му хвърли един поглед и той се разсмя.

— Шофирането ми не те притеснява, нали, Професоре?

— Защо пък не?

— Ами, с мен си в безопасност. А и с тези заподозрени, защото не бих заложил сериозно на никой от двамата.

Хари си помисли със съжаление за прекъснатия спокоен съботен следобед с Мал. Надяваше се да успее да се върне навреме за вечеря. Чудеше се какво ли прави тя сега.

По-късно следобед Мал си направи чаша чай. Седна на зеленото ракитово канапе на верандата и се загледа над моравата към засенчения от върбите поток. Скуийз я побутна за рамото за бисквитка и тя отстъпи, защото и той, като собственика си, беше прекалено очарователен и човек не можеше да му устои. После погледна как слънцето залязва бавно сред оранжево сияние, докато най-накрая по потъмняващото небе остана само слаба зеленикава светлина, която да напомня, че утре то ще се завърне отново.

Тя взе чашата си, извика Скуийз и влезе в къщата. Светна лампите и се замисли дали да запали огъня, но реши, че е прекалено топло. Все пак не искаше да включва климатика, защото ветрецът, който подухваше през отворените прозорци, беше толкова приятен.

Качи се горе, взе си душ и се преоблече в дълга тъмнозелена пола и светлобежова копринена риза. Сложи си малко спирала и червило, капна парфюм на шията и китките си. Поседя известно време до прозореца, загледана в здрача. Когато мракът се сгъсти, лампите на верандата светнаха автоматично.

Нощта изглеждаше много тиха, в сравнение с непрестанното бръмчене на града, но като се заслуша, тя чу най-различни меки звуци: шумоленето на нощните животинки, шепот на крила, бълбукането на потока.

Тъкмо си мислеше лениво, че трябва да слезе и да види какво има за вечеря, когато чу различен звук.

Тя се надигна рязко, наклони глава и наостри уши. Сякаш някой беше настъпил паднало клонче. Сети се, че Хари ѝ беше казал, че в гората има елени, и се отпусна.

Когато слезе долу, Скуийз седеше в преддверието с щръкнали уши и се взираше към входната врата. Той се обърна, и я видя, после нададе лек вой и отново застана заслушан.

Внезапно осъзна, че е съвсем сама — на километри отук нямаше друга къща. Изпълнена с лоши предчувствия тя отиде до входната врата и я заключи. После се втурна и затвори всички външни врати — онази, която водеше към кухнята другата, към верандата, и необичайната малка дървена врата, която тя предположи, че води към мазата.

Когато се върна, Скуийз все още седеше в преддверието. Той помахна опашка и тръгна към кухнята.

— Нямахте нищо, нали, момчето ми? — каза тя, като се опитваше да убеди сама себе си. — Само някакъв елен.

Кухнята беше в първоначалната малка постройката къщата просто се разраснала около нея. Там имаше бели дървени шкафове, стари дървени подове и тъмни греди. Мазилката между гредите на тавана беше боядисана във весело, слънчево жълто и Мал си помисли, че то сигурно стопля цялата стая, дори и в най-студените снежни зимни нощи.

Намери някакви касети и си пусна Бетовен, защото той сякаш подходеше на времето и мястото. Усили звука и отиде да претърси добре заредените шкафове и хладилник.

Режеше си весело домати за сос, когато отново чу шум. Само че този път ѝ приличаше на стъпки. Този път Скуийз скочи срещу вратата, зъбите му бяха оголени и той ръмжеше.

Сърцето подскочи в гърдите ѝ, когато се сети как Хари ѝ каза, че кучето нападало само непознати. Може и да се беше пошегувал, но точно сега нямаше такова чувство.

Прозорците все още бяха отворени, за да уловят вечерния бриз. Светлината от верандата нахлуваше през тях, но когато Мал погледна, там нямаше никого.

Скуийз се отпусна на пода с вой, като все още се взираше във вратата. Паниката я заля, устата ѝ пресъхна. Хари и беше казал, че сега е на територията на убиеца, че той може да потърси отмъщение. После се сети за убитите млади жени и за семействата им и адреналинът нахлу във вените ѝ и ѝ даде смелост. Ако убиецът идваше при нея, той нямаше да завари лесна плячка.

— Копеле такова! — извика тя, когато несъзнателно повтори думите на Самър Янг. — Проклето копеле, няма да успееш да ме хванеш!

Тя скочи към прозорците и ги затвори, докато накрая къщата заприлича на крепост.

Все още задъхана от гняв и паника, тя се върна в кухнята, огледа се, дръпна завесите и грабна телефона, набирайки номера на Хари в управлението. Той звъня, докато най-накрая се включи секретарят. Тя тресна слушалката, пое си треперливо дъх и се зачуди какво да прави сега.

Помисли си да се обади на 911, но се отказа. Каза си да се успокои и да действа разумно. Най-вероятно беше просто някое диво животно, което се разхождаше наоколо. Направо си представяше заглавията във вестниците: „Малъри Малоун вика полиция, за да я спаси от елен“. А и беше в дома на детектив Хари Джордан. Не искаше личният ѝ живот да се обсъжда из жълтата преса, още повече сега, когато това щеше да разруши влиянието и достойнството на току-що отминалото предаване.

Но докато отваряше бутилка червено вино и си наливаше чаша от него, ръцете ѝ все още трепереха. Каза си да не бъде толкова глупава. После забеляза, че Скуийз седи на задните си крака и гледа кухненската врата, без да отмества поглед.

Косата ѝ настръхна. Отпи отново от виното, като наблюдаваше кучето, което се взираше във вратата. Трябваше да се обади на полицията, но вече беше твърде късно. Беше отдалечена на километри отвсякъде.

— По дяволите, Хари, къде си, когато имам нужда от теб? — промърмори тя.

Сети се, че когато Хари я развеждаше из къщата, ѝ беше показал калната стая. Там имаше стари ботуши и якета и стъклен шкаф с най-

различни пушки, които беше ѝ обяснил, че се използват за лов на диви патици.

Извика кучето и тръгна по коридора. Токчетата ѝ тракаха по дървения под като изстрели. Това ужасно я издаваше. Събу сандалите си и отвори стаята.

Тя беше малко по-голяма от гардероб, с едно малко прозорче, високо на стената. Избелели зелени якета висяха на метални закачалки и издаваха мириса, натрупан след години дъждовно време. Стари гумени ботуши бяха захвърлени до очукани кожени ботуши за езда — различни размери и степен на разкапване. Плетени кошници и няколко вази бяха прибрани на рафтовете до мивката с дълбоко корито. Една непочистена лопата лежеше на дългата дървена маса. На стената, точно пред нея, беше стъкленият шкаф с пушките.

Мал се опита да го отвори, но той беше заключен. Като се извини наум на Мифи, тя взе лопатата, счупи стъклото и отключи вратичката, после взе най-близката пушка.

Никога по-рано не беше държала пушка в ръцете си, а тази беше направо красавица, с изящно гравирани сребърни прикраси. На нея пишеше „Харълд Джордан 1903“. Надяваше се, че все още е в ред.

После се сети, че ще ѝ трябват амуниции. С разтреперани ръце прерови шкафа за барут, куршуми или там, каквото трябваше да ѝ сложи, дори това не знаеше. Но се оказа, че няма нищо подобно.

— О, Боже — прошепна тя.

Каква полза от пушка без амуниции? Тя се вторачи безпомощно в оръжието. Поне изглеждаше страшно.

Върна се тичешком в кухнята, като изгасеше навсякъде лампите. Представяше си как през прозореца я следят чифт очи.

В кухнята смелостта ѝ внезапно я изостави. Угаси и тази лампа, после краката ѝ се подкосиха и тя се отпусна в едно кресло, което гледаше към коридора. Скуийз легна до нея и тя се утеши, че той ще я защити.

Нямаше представа къде е Хари. Можеше единствено да чака и да се надява.

Мъжът стоеше в сянката на върбата край потока. Объркано наблюдаваше как една сянка преминава по верандата и наднича през

прозорците. Виждаше се, че е висок, слаб мъж в джинси и маратонки, а на две крачки зад него стоеше още един мъж.

Слухът на мъжа беше остър като на куче и той чу звука от пристигащата кола дълго преди тях. Потъна в сенките, като тичаше тихо през тревата, докато стигна до алеята пред къщата. В далечината се виждаха фаровете на колата, която подскачаше по дупките, и той предположи, че Хари Джордан се връща.

Хукна, колкото се може по-бързо, като се опитваше да изпревари колата. Когато тя приближи, той се скри зад дърветата и легна по лице на тревата. Зад себе си чу как „Волвото“ пали, моторът изрева и колата се насочва с незапалени фарове точно срещу идващия „Ягуар“. Той сдържа дъха си, заслушан да чуе сблъсъка.

Хари не видя насрещната кола, но я чу. Той завъртя рязко кормилото надясно. „Ягуарът“ реагира идеално, но не можа да се справи с канавката и дървото. Последва свистене на гуми, смачкване на метал и трошене на стъкло.

— Кучи син! — изкрещя той, като избърса кръвта от очите си и погледна през рамо към отдалечаващата се кола. Беше „Волвото“ от тази сутрин.

— О, Боже — промърмори стреснато. — О, Боже, Малъри...

Разкопча колана на седалката, но не успя да отвори вратата. Натисна я, блъска я, но тя не помръдна. Опита от другата страна — същото нещо. Той вдигна поглед и видя звезди — истинските и онези, които се въртяха в главата му след удара в кормилото. После се сети, че кара с отворен прозорец.

Колата беше застанала под ъгъл четирийсет и пет градуса, с двете колела в канавката. Той се повдигна, промъкна се и тупна на земята. После хукна да бяга.

Мъжът се надигна от тревата. Видя, че Хари тича към фермата, и се изсмя горчиво. Който и да караше „Волвото“, беше спасил живота на Мери Малъри, а вместо това едва не уби детектива.

Мъжът се затича към мястото, където беше скрил своето „Волво“ пикап, зад дърветата на страничния път, на няколкостотин метра по-нататък.

Влезе в колата, оправи косата си, облече хубавото си вълнено сако и завърза коприненото си шалче. После, с угасени фарове, подкара по алеята към пътя, който водеше към магистралата. Но

нямаше да се качи на магистралата. Вместо нея щеше да използва второстепенния път през малките градове и села.

Той запали фаровете. Маршрутът беше по-бавен, но ако полицията търсеше колата, предизвикала катастрофата, никой не би се заинтересувал от добре облечения мъж, който караше пикапа. В края на краищата, всички пътуват с пикали из провинцията.

Когато чу стъпките по алеята, Мал замръзна.

— О, не — изохка тя, вкочанена от ужас, — о, не... Някой се опитваше да отвори входната врата. Скуийз скочи на крака и се затича към преддверието, като лаеше бясно.

Мал притисна пушката до гърдите си. По гърба ѝ се стичаше студена пот, а от гърлото ѝ не излизаше и звук. И да искаше не можеше да извика.

Стъпките стигнаха до кухненската врата.

Като се поклащаше неуверено на краката си, тя насочи пушката към вратата. Скуийз се затича натам точно когато някой натисна бравата.

Мал стисна очи и започна да брои до десет. Сега или никога... а тя нямаше амуниции...

Хари блъсна вратата с рамо, после още веднъж. Тя подаде навътре. Кухнята тънеше в мрак. Той натисна ключа за осветлението и зяпна Мал, която стискаше пушката, с пръст на спусъка. Очите ѝ бяха здраво стиснати и тя каза през зъби:

— Махай се или ще те убия.

Хари започна да се смее.

— Не стреляй... моля те, Малоун, не стреляй! — нареждаше той с отмалели от облекчение колене. — О, Боже, само да можеше да се видиш.

Той просто не можеше да спре смеха си. Мал отвори очи и го изгледа гневно.

— О, страхотно, Хари — изрече тя с леден глас. — Идваш точно навреме за вечерята.

ГЛАВА 40

Кръвта капеше в очите му от дългата драскотина на челото му.

— О, Боже мой, той те е прострелял — изохка тя.

Хари докосна главата си, като не преставаше да се усмихва от облекчение.

— Не, не е. Но за миг си помислих, че ти ще го направиш. Той взе пушката от безчувствените ѝ ръце, отвори я и провери пълнителя.

— Празна е — констатира удивен. Тя кимна. Чувстваше се като идиот.

— Не успях да намеря куршуми.

— Сачми, не куршуми — поправи я той.

Тя го изгледа сърдито и заудря с юмруци по гърдите му. Той стисна ръцете ѝ, сложи ги около врата си и я притисна до себе си толкова силно, че тя едва дишаше.

Зарови лице в косата ѝ, зацелува всяко местенце по нея.

— Мислех, че съм те загубил — прошепна той с прегракнал от вълнение глас. — Мислех, че съм те поставил в опасност. Оставих те сама, а онзи маниак те е открил...

— Кълна се, че беше някъде навън — отвърна тя, като се притискаше до него.

— Някой наистина имаше навън — кимна той мрачно. — Срецнах го, когато заминаваше оттук.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Видял си го?

Значи убиецът наистина е бил някъде навън. По гърба ѝ пробяга тръпка на ужас.

Той поклати глава. Кръвта от раната се стичаше по лицето му. Избърса я нетърпеливо и тръгна към телефона.

— Не знам кой беше, но разпознах колата. Преследваше ни от Бостън тази сутрин. И направо ме отнесе, караше по алеята със загасени фарове.

Той набра телефона на местната полиция и им каза какво се е случило, после се обади на Росети. Незабавно започнаха да издирват колата, която нямаше начин да не е повредена от сблъсъка с „Ягуара“.

Мал се отпусна на същото кресло, на което беше седяла допреди няколко минути в очакване да настъпи краят ѝ. Краката ѝ трепереха, сърцето ѝ препускаше. Внезапно тя осъзна, че всъщност Хари е ранен, а тя си е съвсем наред, като се изключат разстроените нерви.

— Едва не те е убил — промълви тя замаяно.

Хари остави телефона, обърна се към нея и се усмихна.

— Остави мен... той уби „Ягуара“ ми. В момента е просто куп железария в канавката.

Мал огледа внимателно раната му, после взе кърпа и вода, за да я почисти.

— Трябва да се зашие.

Хари грабна ръката ѝ и я притисна до бузата си, след това до устните си.

— Слушай, ти си наред и аз съм наред — каза той. — Единствената жертва този път е колата, но ще хвана копелето, което направи това.

— Мислиш, че не е той?

Той поклати глава.

— Някак не е в негов стил. Той дебне, крои планове... — Погледна Мал и продължи безизразно: — Мал, ако е искал да ти направи нещо, щеше да успее. Повярвай ми, не е толкова глупав. — После повдигна рамене и добави: — А и колата не беше същата. Не беше пикап. Винаги има вероятност той да притежава две коли, но тази някак не е негов тип.

Воят на полицейските сирени разцепи тишината и къщата внезапно се изпълни с детективи и униформени полицаи.

След като огледаха внимателно къщата отвън и отвътре, както и блъснатата кола в канавката, Хари и Мал бяха отведени в местната болница. Докато шиеха раната на челото на Хари, Мал чакаше нервно и пиеше слабо кафе от пластмасова чаша.

Когато най-после Хари се появи отново, тя вдигна поглед към него. Бяха обръснали част от главата му заради шевовете, които минаваха от дясната вежда до темето му. Наболата брада правеше лицето му още по-бледо, а сините му очи гледаха уморено.

Когато влязоха в полицейската кола, която щеше да ги отведе вкъщи, той се облегна назад и затвори очи. Тя видя, че той изпитва болка, и хвана ръката му, като се вгледа загрижено в него.

Двойка униформени полицаи бяха оставени на пост във фермата. Когато Хари и Мал влязоха вътре, те им пожелаха лека нощ.

Хари си наля уиски и го изпи бързо, като го предпочете пред болкоуспокояващите лекарства, които му изписаха в болницата. Денят наистина беше дълъг. Главата му бумтеше, а натъртеното му тяло започваше да го измъчва. Но имаше нещо по-лошо. Мал беше попаднала в опасност и вината за това беше негова, защото я беше оставил сама. Дори не му беше минало през ума, че фермата на Джордан може да не се окаже онзи безопасен оазис, който винаги е била. И все пак беше сигурен, че шофьорът на колата не е бил серийният убиец. Но ако не е бил той, кой тогава?

Тази мисъл отново изскочи в главата му на следващата сутрин, когато се събуди в старото си двойно легло. Мал лежеше свита до него. Той усещаше мекотата на гърдите ѝ до гърба си, лекия ѝ дъх върху кожата си. Кракът ѝ беше прехвърлен върху неговия, а ръката ѝ стискаше неговата.

Почти си заслужаваше да си счупи главата, за да я види в тази поза на квачка, която пази раненото си пиленце.

Той се отдръпна и мушна ръка под нея. Тя отвори очи. Синевата им беше така дълбока, че отново го удиви, а дългите ѝ мигли ѝ придаваха някаква невинност. Но усмивката в очите ѝ беше заменена от тревога, когато огледа главата му.

— Струва ми се, че това се нарича размяна на ролите — каза Хари и я целуна. — Малката женичка се грижи за Големия силен мъж. По-добре внимавай, може да ми хареса.

— Не можеш да не знаеш, че жените са винаги тези, които се грижат за мъжете? — изрече тя твърдо. — Само мъжкото ти его те кара да си мислиш, че не е така. И по-добре не се отпускаяй твърде много, господин Детектив, защото ще загубиш мъжкарския си вид и ще бъдеш принуден да признаеш, че жените са по-силни.

Той се разсмя, но тя го целуна и той забрави за какво въобще са говорили. Ръцете му се плъзнаха по гладкото ѝ тяло.

— Коприна и сатен — прошепна задъхано.

Тя се изплъзна от ръцете му, застана гола пред него и се протегна лениво.

— На ранените не се разрешава секс. Вместо това им сервират закуска в леглото.

Той я изпиваше с поглед. Изглеждаше чудесно гола, изкусителна като ябълката на Ева.

— Тази замяна не е честна — измърмори той. — Кой ти го каза?

— Снощи в болницата ми го казаха. — Тя се наметна с един халат и тръгна към вратата. — Лекарката — подвикна през рамо и се запъти към банята.

— Какво значение има болката, когато мога да имам жена като теб в прегръдките си? — попита той, когато тя излезе изпод душа.

Тя завъртя очи и неотстъпчиво се запъти към вратата. Точно тогава телефонът иззвъня. Изпълнена с лоши предчувствия, тя се заслуша, след като Хари вдигна слушалката.

— Добро утро, Професоре — поздрави Росети. — Как е главата?

— Росети е — подхвърли Хари на Мал.

Тя кимна с облекчение и слезе да приготви закуската.

— Не много добре — отговори мрачно Хари.

— Наистина ли? Съжалявам, че е така, но онова, което имам да ти кажа, няма да те накара да се почувстваш по-добре. Виждал ли си вестника от тази сутрин?

— Не. Защо?

Внезапно му се прииска да не научава.

— Жълтите вестници имат няколко хубави снимки на вас двамата с Малоун. Заглавията са горе-долу еднакви: „Вълнуваща връзка на Малъри Малоун и полицаи, издирващ серийния убиец“. А на снимката ти си прегърнал Малоун и се разхождате из фермата на Джордан. Която пък, за твоя информация, е наречена *любовно гнезденце*.

Хари изпъшка.

— Само това й липсваше.

— Това се отнася и до теб, детективе — напомни му Росети. — Онзи, който е направил снимките, може да е карал колата, която те блъсна. Попритиснах този и онзи и ми дадоха име и адрес. С радост ще научиш, Професоре, че момчетата, които съсипаха колата ти, са задържани с обвинения за опасно шофиране и бягство от мястото на

катастрофата, плюс нарушаване границите на частна собственост и каквото въобще успях да се сетя.

— Значи в крайна сметка не е бил убиецът — въздъхна Хари с облекчение.

— Ъъ. Само някакви най-обикновени фотографии. Така става, когато си с богатите и известните — добави Росети. — Можеш да смяташ, че си късметлия, щом не са насочили фотоапаратите си към прозореца на спалнята ти.

Хари погледна към прозореца, който снощи бяха оставили отворен и с дръпнати завеси.

— Ще трябва да бъда по-внимателен.

— Схващаш, Професоре. Междуременно си пази главата и госпожа Малоун... тя свърши чудесна работа. Телефонните обаждания намаляха. Досега няма нищо сериозно... освен двете фалшиви тревоги от вчера.

Хари дори не се беше замислял за двамата мъже, които бяха задържани за разпит вчера. Още щом ги видя, разбра, че никой от тях не е убиецът. Първият само търсеше своя миг слава по телевизията, а вторият беше извратен тип с мания, че е лекар гинеколог, и това щеше да го изпрати в лудницата. Убиецът на Сузи Уокър беше все още на свобода.

Хари каза на Росети, че след няколко часа ще бъде при него, после слезе при Мал, за да ѝ разкаже новините.

Тя беше застанала до печката и бавно бъркаше яйца.

— Трябваше да си стоиш в леглото.

— Имам новини.

Тя остави дървената лъжица, а очите ѝ се изпълниха със смесица от страх и надежда. Той обясни бързо:

— Не, не сме заловили убиеца, но знаем, че снощи не е бил той. Били са фотографии.

— От жълтите вестници?

— Страхувам се, че да. Росети видял снимките тази сутрин. Нищо кой знае какво. Аз съм те прегърнал, а пък в заглавието наричат фермата на Джордан любовно гнезденце.

Мал чак сега осъзна думите му.

— Искаш да кажеш, че снощи отвън са били фотографии от някой жълт вестник?

— Точно така.

— Но те едва не те убиха с това каране. Как можаха? Как смеят? Тя захвърли лъжицата и закрочи със скръстени ръце и стиснати устни.

— Толкова ниско ли са паднали, че са готови да убият за някакви евтини снимки? Боже мой!

— Поне не е бил серийният убиец.

Тя спря да крачи.

— Не, не е бил той.

Смразена, тя си спомни ужаса от предната нощ.

— Значи няма защо да се тревожиш за това. Остават единствено заглавията във вестниците, които разтръбват личния ти живот.

Тя му отправи омайваща усмивка, замаяна от обзелото я облекчение.

— По дяволите моят личен живот, детективе. Заслужаваше си.

— Надявам се, че ще продължиш да мислиш така, когато ти кажа, че трябва да се връщам в града.

— Искаш да кажеш сега? Веднага?

— Е, след бърканите яйца.

— Оох, яйцата... — Тя грабна тигана от печката и загледа ужасено втвърдената маса.

— Добре, че се сетих да взема кифли — добави той. — Остава единствено да свариш кафето, Малоун.

— И след това поемаме на път — въздъхна тя мрачно.

— Както казах и на Скуийз, това е то полицейският живот — кимна той.

Но я целуна по носа, преди да се качи, за да си вземе душ.

Два часа по-късно бяха на летище „Логан“ и се сбoguваха. Той огледа претъпкания салон и гледащите ги непознати, но после си каза да вървят по дяволите и целуна Мал.

— И без това са го чели във вестниците. Сега ще знаят, че е истина — прошепна той в ухото ѝ. — Ще ти се обадя довечера.

— Няма да се оплаквам — отвърна му тя. — Знам, че това е полицейският живот.

— Не е така през цялото време, наистина не е.

Мал остана загледана след него, докато той се отдалечаваше. Беше сигурна, че мислите му вече са при серийния убиец. Сърцето ѝ подскочи, когато той се обърна и я погледна. После вдигна ръка за сбогом и изчезна зад ъгъла.

Тя се качи усмихната на самолета за „Ла Гуардия“. По-късно отново се усмихна, когато изслуша съобщението му на телефонния секретар.

— Просто проверявам дали всичко е наред, когато си се прибрала вкъщи, Малоун. Извинявай за случилото се и за вестниците... въпреки че снимката ти въобще не е лоша. Ще се погрижа следващия път да бъде по-хубава. Ще ти се обадя по-късно.

Тъкмо беше събула обувките си, когато телефонът иззвъня. Беше Бет Харди.

— Виждам, че двамата с красивия детектив сте на първите страници на вестниците — поде тя. — И то в любовно гнезденце, не къде да е.

— Ще става по-зле. — Мал ѝ разказа набързо за предната нощ. — Така че в бъдеще могат да се очакват още първи страници, а и още снимки, предполагам. Но не в любовното гнезденце, защото Красивият детектив се върна на работа. А ти знаеш какво казват хората.

— Очи, които не се виждат, се забравят? Съмнявам се. Красивият детектив беше изключително внимателен след предаването в четвъртък. Съветът ми е да оставиш нещата да си вървят сами. Всеки, който казва нещо лошо за теб и Джордан, просто завижда. До утре, мила.

Мал тъкмо сваляше чорапите си, когато телефонът звънна отново.

— Тъкмо седя и си мечтая двамата да сме отново в любовното гнезденце — каза Хари.

Мал отново усети как сърцето ѝ потръпва. Тя се отпусна на леглото и се усмихна.

— О, разбира се — му отвърна. — Можеш да поканиш и фотографите и да направим няколко пози за тях.

Тя чу въздишката му. После ѝ каза със съжаление:

— Все пак си струваше. Няколко шева, разбит „Ягуар“, стрелба и клюки... какво повече може да очаква човек от добре прекарани почивни дни с жена си?

— Твоята жена, детективе? Не избързваме ли малко? Това са само няколко вечери, празненства и малко целувки и прегръдки тук и там.

— Не е много, нали? — изрече той мрачно. После се разсмя. — Малоун, не знам защо се обадох. Виждам, че отново си във форма.

— Все пак се радвам, че го направи — каза тя с глас, който му прозвуча като милувка.

— Аз също — отвърна той нежно. — Внимавай. Ще ти се обадя утре.

Връзката прекъсна, но тя продължи да стиска слушалката. Не ѝ се искаше да се разделя с него. Животът изглеждаше по-празен, когато го нямаше.

Тя си взе душ и облече халат. Внезапно се почувства изтощена и се сети, че е спала само два часа. Прозина се, направи си чаша чай и отиде в кабинета си, за да прегледа останалите съобщения. На бюрото я чакаше някакъв плик.

Тя го отвори, като отпиваше от чая си, и прочете единствения ред, написан там. Добре дошла, Мери Малъри.

Горещият чай поля треперещата ѝ ръка и я изгори, но сякаш не забеляза. Смазана, тя се взираше в късчето хартия. По гърба ѝ пробяга тръпка. Бележката не беше от Хари. Не бяха и фотографите.

Освен Хари имаше само още един човек, който знаеше истинското ѝ име.

ГЛАВА 41

Мъжът беше в градината си и се занимаваше с розите си. Някои вече бяха започнали да цъфтят със стегнати, изящни цветове в яркочервено и пурпурно. Смяташе, че те са толкова съвършени, доколкото е възможно за рози — съдържани в своята красота, за разлика от натруфените, приличащи на зелки рози, или пък пълзящите рози, при които нямаше никакъв ред. Той огледа внимателно всяка свежа пъпка и се намръщи, когато видя купчинка ларви, изпиващи соковете на старателно отглежданите му растения.

Влезе в гаража, където държеше градинските си принадлежности, и бързо смени химикалите. После педантично започна да пръска всеки лист, всяко растение, всеки корен. Когато се убеди, че е унищожил всички животинки, той се върна в къщата, заключи вратите и изми ръцете си внимателно.

Погледна часовника си. Беше седем вечерта. Замисли се дали Мери Малъри Малоун се е прибрала вече къщи, и с усмивка си представи лицето ѝ, когато открие краткото му съобщение за добре дошла. Намирането на адреса и телефона ѝ беше доста добър ход. Всъщност остана удивен, че успя толкова лесно. Понякога сам себе си изненадаваше.

Облече чиста риза и хубаво сако, среса се и се огледа в огледалото. Взе парцал от едно чекмедже и избърса черните си обувки марка „Гучи“. Доволен от безупречния си вид, той пое към бистрото, което предпочиташе в неделя вечер.

Беше тихо. Дадоха му любимата му маса до прозореца и той поръча обичайното печено пиле с пюре от картофи. Този път поиска половин бутилка вино, вместо чашата, която изпиваше обикновено. В края на краищата имаше много неща да празнува тази вечер, помисли си той, като разтвори вестника и видя снимката на Мери Малъри Малоун с детектив Хари Джордан в тяхното любовно гнезденце. Те не знаеха кой е той и никога нямаше да научат. Отново беше печелившата страна и този път смяташе да се наслаждава на това.

Щеше да си поиграе на нерви с госпожа Малоун, преди да ѝ обяви война. Щеше да я поразгърси, както тази събота, например. Онези проклетни фотографии бяха действали като аматьори. Да излетят оттам без фарове, като някои руски шпиони. Единственото, което трябваше да направят, беше да минат покрай него на дълги светлини. За известно време той нямаше да може да види каквото и да било, а те щяха да са изчезнали.

Той отпи от виното си с удоволствие. Тази вечер вкусът му беше особено добър. После отиде до телефона в преддверието на бистрото и набра номера ѝ. Усмихна се, когато тя вдигна веднага слушалката. Можеше да разпознае страха в женския глас... в края на краищата толкова пъти го беше чувал.

Остави слушалката и се върна на масата си, поговори няколко минути със сервитьора, после бавно продължи с вечерята си. След това си поръча ябълков пай с ванилов сладолед и с наслада изяде всяка хапка. Накрая плати сметката и спокойно пое през града към жилището си в Кеймбридж.

Беше му много удобно да има два адреса. Често използваше това жилище, когато трябваше да става рано за работа. Освен това никога не се знаеше дали няма да му потрябва и по други причини.

Хари седеше в кабинета си и прослушваше отново и отново записа с последните думи на Сузи Уокър. И всеки път си задаваше въпроса защо тя казва: *Какво правиш тук?*

Отново пусна записа, като внимателно се вслушваше в обръщението. Ударението беше толкова слабо, почти неуловимо, а и гласът ѝ беше толкова задавен, че не можеше да бъде сигурен. Може и да си въобразяваше, както бяха предположили отначало. Но Хари не беше сигурен. Имаше някаква вероятност Сузи да е познавала убиеца си.

Замисли се над думите на сестра ѝ Тери — че приятелят ѝ го е направил. Бяха разпитали младежа. Той почти приличаше на описанието — нисък, набит и тъмен. Но беше прекалено млад за посивели коси, а освен това имаше и непохватимо алиби. Бил е дежурен в болницата и двама негови колеги можеха да свидетелстват къде е бил през цялата нощ. Така че лекарят стажант беше изцяло извън подозрение.

А и доказателствата бяха твърде много и не можеше да е само съвпадение — Хари беше сигурен, че е бил серийният убиец. Но ако Сузи е познавала убиеца, това значително стесняваше кръга — семейството ѝ, приятелите, колегите. Можеше да бъде някой от бензиностанцията, където зареждаше обикновено, някой от кафенето, от закувалнята, където се хранеше, от някой бар или пък магазин.

Въздъхна, когато се замисли колко работа ще иска това. После говори с Росети, обади се на шефа си вкъщи и получи разрешение да използва допълнителна помощ при проверката на всички приятели, познати или случайно срещнати хора в живота на Сузи Уокър.

Той отново погледна портрета по описание. Взе два листа хартия и закри горната и долната част от лицето, като остави само очите. Художникът беше свършил добра работа и беше уловил зловния втренчен поглед. Можеше да си представи ужаса на горките млади жени, които са се сблъскали с него.

Погледна часовника си и се почуди дали не трябва да се обади отново на Мал, но часът беше единайсет и трийсет и тя вероятно вече спеше. Вместо това той отвори файла ѝ на компютъра.

Препрочете резюмето с простичкото описание на раждане, дом, училище, месторабота. Наум запълваше празнините с трагичните събития, за които вече знаеше. После се вгледа объркано в екрана.

Мал му беше казала, че е завършила Вашингтонския държавен университет в Сиатъл и точно това се казваше в резюмето. Но датите не съвпадаха. Реши на следващия ден да провери в университета защо на Мал са ѝ трябвали пет години, за да завърши, вместо изискваните четири. Замисли се къде ли може да се е изгубила през тази пропусната година.

Мал не спеше. Тя крачеше из стаята, опитвайки се да разбере какво става. Каза си, че това е глупаво. Някой очевидно си играеше с нея.

Но въпреки това не успяваше да заспи.

На следващата сутрин в Ню Йорк беше горещо и влажно. Мал се чувстваше прекалено уморена, за да тренира в залата, затова се облече и тръгна пеша за офиса. Докато чакаше нетърпеливо светофарът да светне зелено, тя потропваше от крак на крак и прокарваше ръка през

косата си. Чувстваше се лепкава и вече съжаляваше, че е решила да върви пеша. Внезапно се почувства наблюдавана. Косата ѝ настръхна. Тя се извърна гневно. Половин дузина хора с безучастен вид стояха зад нея. Очите им бяха приковани в светофара и чакаха той да светне зелено, като им се искаше колите да не пренебрегват светлината, за да могат да преминат на отсрещната страна.

Глупачка, сгълча се тя гневно. Това не беше фермата на Джордан, тя не беше сама и никой не я следеше. Въпреки това тя на няколко пъти погледна притеснено през рамо, докато вървеше забързано по „Медисън“. Почувства облекчение, когато най-последно премина през вратата и се добра до безопасността на своя офис.

— Видя ли сутрешните вестници? — поздрави я Бет с усмивка. — Красивия детектив и Малъри Малоун са навсякъде. Фотографите са попаднали на златна мина. Добре че Красивия детектив се върна в Бостън, преди снимките да станат още по-откровени.

Мал дръпна вестника и се загледа в заглавието над снимката, на която бяха двамата, седнали край потока, докато ловяха риба. „Провинциалната идилия на Малъри Малоун и бостънския детектив — разбивач на сърца“. Тя го захвърли отвратена, като си представи как фотографите насочват обективите си. И крадат от личния им живот, от интимността им.

— Поне завършиха в затвора — тръсна тя гневно глава. — Но Хари остана с деветнайсет шева на главата си.

— Развалиха му красотата, а? — въздъхна Бет. И после се подсмихна. — Ами, нищо не може да я развали. Е, как вървят нещата помежду ви?

Тя въртеше на пръста си кичур тъмна коса и гледаше Мал в очакване. Мал се замисли.

— Боево, бих казала — реши тя. — И... ами приятно е.

— И е много секси — добави Бет.

Мал ѝ хвърли стреснат поглед и Бет се разсмя.

— Личи ти, мила моя. Ти направо сияеш. И освен това изглеждаш изтощена.

— Изглеждам изтощена, защото снощи не съм спала — призна Мал.

После ѝ разказа за бележката, която я поздравяваше с добре дошла.

— Сигурно е някой шегаджия — каза Бет спокойно.

— Имам предвид, че тези жълти вестници са по-добри и от нас в откриването на адреси и телефонни номера. Дори сега, когато говорим с теб, те вероятно ровят из миналото, за да спретнат някоя мръсотия.

Мал я изгледа, изпълнена с лоши предчувствия.

— Наистина ли мислиш, че ще се ровят из миналото?

— Твоето и на Хари Джордан — рече Бет твърдо.

— Предполагам, че си мислят да проследим двамата копои. И това, което се е случило, е само предупреждение.

Мал се надяваше Бет да греши. Отиде в кабинета си, затвори вратата и позвъни на Хари в управлението. Той, разбира се, не беше там, но тя остави съобщение да ѝ се обади. После се опита да върне мислите си към работата и предаването, което правеха тази седмица.

Хари паркира джипа пред болницата, изтича по стълбите и влезе вътре.

Доктор Уаксман тъкмо излизаше. Той хвърли изненадан поглед на Хари и забави крачка.

— Какво ти се е случило, детективе? — приближи се той и огледа главата на Хари. — По някаква полицейска работа ли си тук, или имаш нужда от мен в спешното отделение?

— Не сега, докторе, благодаря. Имах само малък сблъсък с автомобил. Нямам счупени кости и мозъкът ми, изглежда, е цял.

— Не се тревожи за косата... скоро ще порасне — успокои го Уаксман с усмивка, като несъзнателно приглади собствените си гъсти кичури. — Между другото, видях снимката ти в сутрешните вестници.

— Не се и съмнявам — кимна Хари мрачно и Уаксман се засмя.

Хари погледна надолу към краката на Уаксман... той беше обут в черни мокасини на „Гучи“. По гърба му полазиха предупредителни тръпки.

— Хубави обувки, докторе — подхвърли небрежно.

— Скъпи, но удобни — съгласи се Уаксман. — Ако човек е на крак толкова часове на ден, колкото мен, той цени и най-дребното удобство.

— Докторе, точно теб идвам да видя — Хари сграбчи ръката му, преди той да си е тръгнал. — Става дума за Сузи Уокър. Искам да

разбера с кого е работила. Кои са били колегите ѝ, приятелите ѝ. Всеки, който може да я е познавал.

Уаксман повдигна вежди.

— Нали не смяташ, че е един от нас! Тук, в болницата? — сепна се той.

— Нека кажем само, че търсим всеки, с когото би могла да се е срещала. Това е просто процедура, докторе, няма нужда от притеснение.

Погледът на Уаксман се помрачи, когато той се замисли смутено за това.

— За бога Хари, ще ни принудиш да поглеждаме със съмнение през рамо, ако заразпитваш всички наоколо.

— Точно затова питам първо теб. Тя е работила с теб. Познавал си я по-добре от останалите лекари.

— Е предполагам, че е така. Въпреки че доктор Андрюс също я познаваше... тя даваше часове и като акушерка. И Старевски, от неврохирургията. Всъщност, Хари почти всички я познаваха. Задаваш ми дяволски труден въпрос. Сигурен съм, че когото и да питаш тук, той ще има същия проблем. Болницата е малък свят, дори и голяма болница като тази.

Хари въздъхна. Знаеше, че Уаксман е прав.

— Е, ако се сетиш за някого по-специално, някои, за когото имаш някакво чувство...

Доктор Уаксман кимна.

— Ще го направя — смотолеве изведнъж забързано и отмина.

Тази сутрин сестрите на рецепцията не се шегуваха. Бяха потиснати, все още притиснати от ужаса на убийството на Сузи и разтревожени за безопасността си. Той им зададе същия въпрос, като на доктор Уаксман, и получи почти същия отговор.

— Надявам се, че онова, което се е случило с главата ви, няма нищо общо с този случай — попита дежурната сестра.

— Не, това е личен проблем — отвърна Хари.

С неудобство осъзнаваше, че частично обръснатата му глава е нашарена с шевове и той изглежда като същество от лабораторията на Франкенщайн.

— Ама че личен проблем — промърмори сестрата.

Росети се зададе по коридора.

— Понякога ми се струва, че живея тук — изръмжа той мрачно.
— Но ти изглеждаш така, сякаш си точно за тук, Професоре.

Доктор Блейк зави забързано зад ъгъла.

— Добро утро, господа — подвижна бодро той и вдигна ръка за поздрав, като ги подмина.

После спря, обърна се, нагласи очилата си с рогови рамки и се загледа в Хари.

— Какво, по дяволите, е станало с вас, детективе?

— О, просто сблъсък с фотографи от жълтата преса. Може да прочетете всичко по въпроса в днешните вестници.

Блейк се приближи и огледа раната.

— Никога не чета жълтите вестници — каза той. — Не познавам хората, за които пишат в тях. Поне до днес не познавах. Зашиването съвсем не е лошо. Тук ли го направиха?

— Не, докторе, в друга болница.

— Дори аз не бих го направил по-добре. Все пак изглеждате така, сякаш една почивка би ви се отразила добре. Ако бях ваш лекар, при тази рана бих ви препоръчал да си починете няколко дни.

— Няма начин. Вързан съм в управлението, докато не решим случая със серийния убиец. Разходката на кучето е времето, през което ще бъде свободен следващите няколко седмици.

— Прекалено лошо — установи Блейк, усмихна се и отмина по пътя си.

— Професоре — намеси се Росети, — забеляза ли, че Блейк носи обувки на „Гучи“?

— Да. Също и Уаксман, а много вероятно и дузина други лекари. Предполагам, че можем да освободим от подозрение стажант-лекарите и онези, които не могат да си ги позволят.

— Освен ако не е някой, който се стреми към символите на социалния статус — разсъди Росети замислен. — Нали разбираш... например някой стажант-лекар, който иска „Ферари“, но ще се задоволи и със скъпи италиански обувки. Така и той се чувства от класа.

— Може и да си прав — призна Хари. — Междувременно провери всички лекари в тази болница. Искам да знам кои са, откъде идват, къде са работили по-рано, женени ли са и как живеят вкъщи.

Когато се върна в управлението, Хари откри съобщението на Мал за бележката за добре дошла. Той предположи, че са вестниците. Те бяха експерти в откриването на информация. Онзи, който се обаждаше и мълчеше по телефона, също можеше да е бил някой любопитен репортер. В това имаше смисъл.

Обади се в кабинета на Мал. Тя вдигна слушалката веднага и гласът ѝ звучеше така, сякаш е чакала обаждането му.

— Здравей, Белязано лице — започна тя наперено, но той усети напрежението в гласа ѝ.

— Винаги мога да кажа, че е станало при дуел.

— Като Еръл Флин?

Той въздъхна.

— Първо бях Белязано лице, сега Флин. Точно сега, когато липсва половината ми коса, по-скоро приличам на Брус Уилис.

— Това не е лошо — одобри тя.

— Скуийз едва успя да ме познае.

— Аз едва успях да те позная. Но това е, защото всеки път, когато се видим, ти изчезваш.

— Майка ми ме е предупредила, че работата ми е моето падение.

— Майка ти е била права. Освен това — добави тя с копнеж — мисля, че ми липсваш.

— Аз ти липсвам, Малоун? Липсва ти моето силно мъжко присъствие.

— Да.

Той я изчака да каже още нещо, но тя не добави нищо друго.

— Що се отнася до онази бележка — поде той, — сигурно са били репортери.

— След случилото се мислиш ли, че биха направили нещо такова?

Хари не беше убеден, но искаше да я успокои, да я разсее.

— Те знаят как се откриват нерегистрирани телефонни номера, адреси, къде да открият някаква мръсотия за хората...

Внезапно тя се реши. Така не можеше да продължава... трябваше да му разкаже.

— Хари — прекъсна го тя — трябва да те видя.

Той разбра, че не се шегува. Не я попита нищо, само каза:

— Добре. Ще дойда веднага щом мога.

— Моят рицар в бляскава броня — промълви тя нежно.

— Мисля, че ще се представя достойно за това звание. Ще бъда там около седем, става ли?

— Ще те чакам — приключи тя тихо.

Докато го чакаше, тя седна на терасата и се загледа към очертанятията на Манхатън — мястото, което беше покорила като Малъри Малоун. Но миналото ѝ като Мери Малъри все още не беше приключено. И точно затова беше убедена, че най-после трябва да каже истината на Хари.

Дойде точно навреме. Когато удари седем, нахлу в апартамента и в сърцето ѝ. Останаха загледани един в друг.

Той погледна със съжаление старото си кожено яке и джинсите.

— Един рицар в леко повредена броня се явява на служба, мадам.

— О, Хари — отрони тя, без да отмества поглед от него. Обичаше го, когато беше такъв смешен, и ѝ се искаше да се смее, но нещо беше заседнало в гърлото ѝ. Той видя, че е изнервена, и я прегърна нежно.

— Какво има, Мал? Хайде, знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

Тя преглътна паниката и се стегна.

— Важно е, Хари. Виж, мисля, че вече знам кой е убиецът.

Хари си пое дълбоко дъх. Беше подозирал, че Мал знае повече, отколкото казва, но не и това. Забеляза паниката по лицето ѝ и я притисна по-силно до себе си.

— Добре — прошепна едва чуто. — Просто си поеми дълбоко дъх, Малоун, и започни от началото.

— Не исках да ти казвам — започна тя. — Това е минало, не смятах, че е свързано с убийствата. И с нас. Обаче вече знам, че не е така. Чувствам го.

— Добре, Мал, слушам те.

Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

ГЛАВА 42

Мери Малъри беше на осемнайсет, когато го срещна. Никога по-рано не беше си имала приятел, никога не беше ходила на срещи, не беше флиртувала, не бяха я целували или галили. Беше девствена.

Заведението, в което работеше шест вечери седмично, беше съвсем обикновено. Посещаваше се от чиновници и от персонала на близката болница, които искаха евтина храна. Той беше един от постоянните клиенти. Винаги сядаше на една от нейните маси, ако успееше. След няколко негови посещения започнаха да се усмихват един на друг и да си казват как си днес и разни такива неща. Тя го харесваше, защото той поне гледаше право в нея, а не през нея и се отнасяше с нея като с човек, а не като с грозновата, преуморена сервитьорка.

Отначало си беше помислила, че е военен, толкова късо беше подстригана косата му. Но после реши, че не е, защото имаше и малка брадичка. Освен това беше и късоглед, също като нея, и винаги носеше очила с тежки черни рамки, за да чете книгата или списанието, които носеше със себе си.

Пиле с картофено пюре, горчица и сладки бяха любимото му ядене и той винаги изяждаше всичко докрай. Тя се усмихна. Беше сигурна, че когато е бил дете, майка му е казвала, че няма да получи сладолед, преди да си изяде зелето. Това я караше да изпитва някаква нежност към него.

Една вечер, няколко седмици след първото му посещение, тя отиде да вземе поръчката му, както обикновено. Той отбеляза в книгата докъде е стигнал, после се усмихна и я попита за името. Имаше хубави, бели зъби и дружелюбно изражение, но тя беше толкова изненадана, че изтърси Мери Малъри Малоун, без да се замисли. После добави притеснено: „Но сега всички ме наричат Мери“.

— Мери Малъри ми харесва — кимна той. — Различно е.

Попита я дали работи на пълно работно време в заведението.

— А, не. Всъщност съм студентка — отвърна тя със срамежлива усмивка.

— Работиш толкова много — каза той изненадано. — Кога намираш време за учене?

— Най-вече през нощта — призна тя. — И така ми харесва. Тогава е тихо и никой не ме притеснява.

И тя се изчерви. Никой никога не я притесняваше, но ето я тук, стои и разговаря като всички останали.

— Приятно ми е — каза той сериозно. — Докато бях студент по медицина, ми беше доста трудно. Сега съм стажант-лекар в болницата и да ти кажа, работата съвсем не е станала по-малко. — Показа ѝ учебника по медицина, който носеше със себе си. — Не мога да си позволя да изостана — обясни. — Просто трябва да уча непрекъснато, докато стигна там, където искам.

Тя се позачуди къде ли е това, но беше твърде срамежлива, за да попита, така че взе поръчката му, а той се върна към учебника си.

Когато си тръгваше, ѝ махна за довиждане и тя откри, че ѝ е оставил хубав бакшиш. Мери се усмихна, докато почистваше масата. С изненада осъзна, че всъщност е провела разговор. С мъж.

На следващата вечер изми дългата си безжизнена коса и я прибра с панделка. Облече нова синя фланелка и многоцветна индианска пола, купена от okazjiон за няколко долара. Всеки път, когато звънчето над вратата извъняваше, тя поглеждаше е очакване, но тази вечер той не се появи. Нито на следващата. Когато измина цяла седмица и той не дойде, тя се примири с факта, че вероятно е намерил друго заведение, където храната и сервитьорките му допадат повече.

Но неочаквано през една много натоварена съботна вечер той се появи отново. Заведението беше претъпкано, но тя му обеща да получи, веднага щом се освободи, малката маса в ъгъла, която той предпочиташе. Докато чакаше, той изпи чаша червено вино.

— Е, как си, Мери Малъри? — попита, когато най-после успя да го настани.

Тя стоеше и чакаше с приготвен бележник за поръчки.

— Добре, благодаря — смотолеви тихо и му се усмихна.

— Отдавна не си идвал.

— Семейни проблеми — сви рамене той. — Трябваше да си отида вкъщи за няколко дни.

Той не ѝ каза къде е това вкъщи, а и тя не попита. Поръча билет си и додаде:

— Не мога да понасям храната в болничния стол. Липсва ми готвенето на майка ми. Билето и сладките са нещо като носталгично пътуване.

— Тогава сигурно е било приятно да се върнеш вкъщи — забеляза тя, но той я изгледа объркано. — Заради готвенето на майка ти — обясни му.

Той кимна.

— О, разбира се! Предполагам, вече знаеш какво ще си поръчам.

Тя написа биле и сладки върху бележник за поръчки и му го показа. Той се засмя.

— Точно.

Като се нахрани, я попита какво учи.

— Медийни връзки и журналистика — му отвърна. — За да задавам аз въпросите, вместо да ми се налага да отговарям.

— Добър отговор, Мери Малъри — кимна одобрително.

Тя осъзна, че започва да очаква идването му. Когато той се появи отново, усмивката ѝ беше готова за него и тя побърза да вземе поръчката му. Оказа се, че не е толкова трудно да си побъбри човек, да проведе истински разговор, откри тя доволна.

Една вечер той закъсна и остана последният клиент в заведението. Докато плащаше сметката си, ѝ каза:

— Тази вечер не бързам. Ще те закарам до вас, ако искаш.

Тя хукна към тоалетната, за да се огледа. Среса се, оправи полата си и си сложи червило. Прииска ѝ се да има някакъв парфюм. Надяваше се, че миризмите от задимената малка кухня не се носят от дрехите ѝ. Пое си дълбоко дъх и излезе на улицата, където той я очакваше.

Колата му беше чисто ново открито „БМВ“. Той ѝ отвори вратата и тя влезе, чувствайки се като принцеса. Той пусна радиото. Беше малко хладно, но с наслада усещаше как вятърът развя косата ѝ, докато се носеха към малката къща, която делеше с няколко други студенти. Нежната музика по радиото създаваше един малък свят, обгръщайки само тях двамата. Тя се отпусна сънливо на меката кожена облегалка. Искаше ѝ се пътуването да не свършва.

— Сигурно е тук — каза той, поглеждайки към съборетината, която тя наричаше дом.

Една улична лампа хвърляше недружелюбна жълта светлина върху преливащите кофи за боклук и върху по-ръждясали велосипеди. Едно куче спря до тях, подуши колата и вдигна крак върху гумата.

— По дяволите — изкрещя той буйно. — Махай се оттук? — Погледна я ядосано. — Би трябвало да убиват животни като тези. Само разпространяват болести.

Тя остана изненадана от гнева му, още повече че познаваше кучето. То принадлежеше на един съсед. Беше дружелюбно създание, което понякога идваше и сядаше на тяхната веранда. За съжаление, то избра да вдигне крак точно върху тази нова, лъскава кола.

— Съжалявам — смотолеви тя. — Тук, в нашия квартал, е така... Той сви рамене.

— Ще мина покрай автомивката по обратния път. — После плъзна ръка върху раменете ѝ.

Мери Малъри го изгледа удивено. Дъхът ѝ беше пресекнал от изненада, когато той я притегли към себе си и я целуна по устата.

Това беше първата ѝ целувка и тя потръпна от неочакваното изживяване. Чувствата ѝ бяха заключвани в нея години наред, така че беше като вулкан, готов да изригне.

Той я пусна, наведе се и отвори вратата и.

— До следващата седмица — изрече тихо.

Тя се измъкна от колата и каза набързо лека нощ. Застана на тротоара пред къщата и му махна за сбогом. После сложи длан върху устните си. Все още усещаше целувката му, полуразочарована и полуоблекчена, че не е продължила по-дълго.

Най-после я беше целунал мъж, бяха я избрали. Вече беше като всички останали момичета, знаеше какво означава това. Едва по-късно, докато лежеше будна и анализираше всяка мила секунда от случилото се, осъзна, че той не я е поканил на среща. Сигурно това е било просто приятелска целувка, а не нещо по-сериозно.

Когато той дойде в заведението след няколко дни, тя го погледна с надежда през дебелия стъкла на очилата си и засия, щом той ѝ се усмихна и ѝ каза: „Здравей“ и „Как си, Мери Малъри!“

Това Мери Малъри в края придаваше специално звучене на поздрава. Потръпваща от вълнение, тя отиде да вземе обичайната му

поръчка. Той пи бавно чаша вино, докато стана доста късно и дойде време тя да си тръгва. Тогава вдигна поглед и каза:

— Искаш ли да те закарам до вас?

Тя кимна сияеща и се втурна да си сложи червило и да се срещне. Този път валеше, така че не можеха да спуснат гюрука. Той усили радиото и някаква симфонична музика ехтеше в ушите ѝ, докато се носеха плавно през влажната нощ. Тя се замисли доволно, че сигурно това е чувството да си богат. И щастлив.

Когато отново я целуна за лека нощ, устните му бяха настойчиви, но не направи нищо с езика си, както беше чувала от момичетата, че правят другите момчета. Тя се притисна до него. Никой по-рано не беше я прегръщал, дори майка ѝ и баща ѝ. Беше зажадняла за внимание, за одобрение, за признание, а този мъж внезапно ѝ даваше всичко това. Като я прегръщаше и целуваше, той ѝ казваше ти си нещо, Мери Малъри, ти си хубаво момиче, ти си мила и интелигентна и аз наистина те харесвам. В нейните мисли прегръдката му означаваше, че е обичана.

Тя отново му махна за довиждане, когато той си тръгна, но той не ѝ махна в отговор. Предположи, че не я е видял сред мрака и дъжда.

На следващата вечер той отново дойде в заведението. И отново изчака, за да я закара вкъщи.

Нощта беше студена и мъглива. Мери Малъри потръпна в индианската си пола, докато бързаше към паркинга през улицата, където я очакваше. Но в колата беше топло и радиото свиреше.

— Влизай — подкани я той малко нетърпеливо.

— Извинявай.

Тя седна бързо на седалката до него.

Той огледа паркинга. Имаше още три-четири коли, но хора не се виждаха наоколо. Излезе от паркинга и пое прекалено бързо надолу по улицата.

Изминаха около петнайсет минути, преди Мери Малъри да разбере, че не са на пътя към дома ѝ. Беше ѝ толкова приятно да седи до него, в топлата кола, с музиката, която се носеше край тях. Беше затворила очи и си представяше, че е негова съпруга и се връщат заедно от някакво празненство.

Усмихна му се.

— Къде отиваме?

Той сви рамене.

— Мислех да отидем на някое тихо местенце, където можем да поговорим. Където няма да ни се наложи да гледаме кофи за боклук и да миришем кучешка пикня.

Тя изрече засрамено:

— Знам, че не е много красиво.

Той отново повдигна рамене, съсредоточен в шофирането.

Пътуваха по един тих път, който минаваше през гора. Мъглата приличаше на сивкав дим, проникващ между клоните без листа. Тя потръпна, като си помисли, че мястото сякаш е населено от вещици.

Той спря колата. Дръпна ръчната спирачка и се облегна с втрещен пред себе си поглед. Пред тях нямаше нищо друго, освен един безлюден път — никакви къщи, светлини или други коли.

Обърна се и я погледна. Мери Малъри се усмихна. Той се наведе, махна очилата ѝ и я прегърна. Тя въздъхна и се притисна до него, като повдигна лице в очакване на целувката му.

Очите ѝ бяха затворени и тя усещаше дланите му върху дългата си коса. Той я дръпна силно. Главата ѝ се люшна назад, а всеки косъм изпрати болезнена тръпка до черепа ѝ. Помисли, че вратът ѝ сигурно е счупен. Вторачи се в него ужасено. В лявата му ръка просветваше нож.

— Не викай — процеди той студено и притисна ножа до гърлото ѝ.

Мери Малъри усети как паниката я сграбчва. Беше вцепенена и разтреперана.

— Недей — шепнеше тя. — Недей...

Той остави ножа върху таблото и тя си отдъхна. Главата ѝ се отметна назад, когато той я зашлеви през лицето веднъж, после още веднъж.

— Не! — изпищя тя.

Той се втрени в очите ѝ, разширени от ужас. Тя изохка от болка. Той я заудря с юмруци, отново и отново, докато тя потъна в море от болка.

Осъзна, че ще умре. Затова я беше довел тук. Ръцете му бяха под полата ѝ. Зарита бясно и той отново я сграбчи за косата. Тя изпищя.

Пак взе ножа и го опря в гърлото ѝ.

— Млъквай — изрече той със странен, безизразен глас, студен като лед.

Тя потъваше в някаква черна дупка, от която нямаше измъкване. Очите и мозъкът ѝ се замъгляваха... Трябваше да се стегне, да се бори. Тя вдигна крак и го насочи към слабините му, но той беше прекалено бърз за нея. Погледна я злобно, удари я рязко във врата и тя рухна в черната бездънна яма.

Той все още беше върху нея, когато тя се свести. Между краката ѝ имаше нещо лепкаво и тя си помисли, че я е порязал с ножа. После го погледна, видя, че е полугол и осъзна какво е направил.

„Край, помисли си тя. Сега ще ме убие“. Видя го как отново взема ножа, навежда се над нея и я гледа напрегнато, сякаш да запомни лицето ѝ. На слабата светлина, идваща от таблото, очите му изглеждаха тъмни и зловещи, пронизващи. Имаше чувството, че той прониква в душата ѝ, както бе направил това и с тялото ѝ. Прокара леко ножа по гърлото ѝ, сякаш да провери дали е достатъчно остър.

Тя не успяваше да извика, викът сякаш беше заключен в нея, заседнал в гърлото ѝ. Стори ѝ се, че някъде далече чува сирена, но беше сигурна, че дори и да са полицаи, ще дойдат прекалено късно.

— Копеле — изръмжа той и се отдръпна от нея.

В далечината се виждаха сините светлини. Той бързо запали колата и се понесе по пътя, изоставяйки светлините далече зад себе си.

Мери Малъри осъзна, че отново е сам-сама... с един луд. Тя се намести на седалката, оправи полата си и притисна блузата до гърдите си, без да смее да го погледне. Гледаше през прозореца, като се канеше да скочи, но скоростта им беше твърде голяма. Ръката ѝ беше на дръжката на вратата. Знаеше, че ще се самоубие, ако го направи, но това вече не я интересуваше.

Внезапно се оказаха на позната територия. Когато завиха по нейната улица, в натежалото ѝ като олово сърце проблесна надежда.

Той спря колата на ъгъла. Пресегна се, сграбчи отново косата ѝ и се вторачи в очите ѝ.

— Само да отрониш и думичка за това, ще те убия — изсъска той с глас, леден като замръзнало желязо. Пусна я, отвори вратата ѝ и я избута навън.

— Запомни, ще те убия — предупреди я отново, преди да тресне вратата.

Направи обратен завой и се понесе надалече в нощта.

Тя се загледа замаяно след него. Краката ѝ трепереха, по бедрата ѝ се стичаше кръв. Стиснала здраво блузата си тя се запрепъва по тротоара, като се молеше да не среща никого. Имаше късмет — беше петък вечер и къщата беше тъмна. Всички бяха отишли да се веселят.

Мушна се в къщата като пребито куче, което търси дупка, за да се скрие. Погледна се в огледалото. Окото ѝ посиняваше, по лицето ѝ имаше червени следи. Съблече ризата си и се загледа ужасена в гърдите си, които вече посиняваха от ударите, по тях имаше и следи от ухапано. Свали накъсаната си пола и разкъсаните бикини и видя кръвта, която беше изтекла от нея, и лепкавото нещо, което беше неговата сперма. Повдигна глава и зави от болка и срам, заляна от силните чувства. Искаше ѝ се да беше я убил.

Часовете минаваха, а тя лежеше на пода и плачеше. Краката ѝ не искаха да помръднат, беше парализирана от шока и болката. Когато най-после успя да се повдигне, вече беше настъпило утро. Отиде в банята, пусна крановете и изчака ваната да се напълни почти догоре. Взе бръснача и влезе вътре, като примижа, когато горещата вода оципа раните ѝ. Потопи се постепенно, докато само главата ѝ остана отвън.

Ще бъде лесно, мислеше си тя безстрастно. Той почти го направи. Още няколко минути и тя и без това щеше да бъде мъртва. Казваха, че не боляло. Не че болката вече имаше някакво значение, но мисълта да потъне бавно в забвение я привличаше, както пламъкът привлича пеперудата.

Някаква кола спря отвън и тя скочи. Дали все пак не беше се върнал, за да я убие? После чу смях и гласове и разбра, че другите студенти се връщат. Дръпна запушалката, излезе от ваната, облече стария си хавлиен халат и се плъзна като сянка надолу по коридора към стаичката си.

Два дни не се показва навън. Най-накрая, отслабнала от шока и от глад, тя облече пуловер с дълъг ръкав и джинси. Нахлупи ниско над очите си шапка с козирка и въпреки че валеше, си сложи слънчеви очила. Подкара велосипеда си към уличния телефон и се обади в заведението, за да им каже, че много съжالياва, но е получила лоши новини от къщи и заминава. После отиде до хранителния магазин, купи мляко, овесени ядки и сникърс и отново се оттегли в стаята си.

Докато ядеше ядките, размишляваше какво да прави. Нямахте приятелка, на която да се довери, а не можеше да сподели със съветниците в университета. Те сигурно щяха да си помислят, че грешката е нейна. Може даже да извикат полиция. А тя не можеше да говори за това, не можеше да каже какво ѝ стори той... Като си спомни ножа и заплахата му, усети как я залива вълна от ужас. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да остави лъжицата — ядките я задавяха. Реши да опита да не обръща внимание на случилото се, да го заключи в ума си, заедно с другите ужаси на живота ѝ, изпълнен със самота. Това беше всичко, което можеше да направи.

Няколко седмици по-късно, когато синините избледняха достатъчно и тя отново имаше сили да се изправи срещу живота, Мери Малъри се върна на училище. Скоро след това се сблъска на улицата с една сервитьорка от заведението.

— Хей, Мери — подвикна тя весело. — Надявам се, че всичко вкъщи се е оправило.

Мери кимна и каза „Да, така е“ и „Благодаря“.

— Между другото — продължи сервитьорката, — младежът, с когото си бърбехте понякога, също замина. Каза, че го прехвърляли в някаква болница в друг щат.

В сърцето на Мери Малъри трепна надежда.

— Лошо — каза тя.

Но онова, което искаше да каже, беше: „*Благодаря ти, Господи*“.

ГЛАВА 43

Хари повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна. После целуна пръстите ѝ един по един. Възхищаваше се за това, че му разказа тази история, за самоконтрола ѝ, за безучастния начин, по който говореше. Но знаеше, че дълбоко в нея са страхът и болката.

— Съжалявам, Мал — промълви той нежно. — Бих направил всичко, за да изтрия този ужасен спомен от мислите ти.

Тя отправи поглед към него.

— Има и още — отрони тихо.

Погледите им се преплетоха — неговият шокиран, нейният — изпълнен със срам. Хари се изправи, наля си бърбън и отпи.

— Не е необходимо да продължаваш да се измъчваш — каза той. — Не може да си сигурна, че е същият мъж. Просто забрави, всичко е минало.

Тя решително поклати глава.

— Мой дълг е. Трябва да ти кажа.

— Той отново седна до нея и взе ръката ѝ в своята, като я стискаше леко, докато слушаше.

Мери Малъри беше сама във фургона и чакаше хората от бреговата охрана да ѝ кажат онова, което вече предчувстваше. Бяха загубили надежда да открият трупа на майка ѝ. Седеше на оранжевото пластмасово легло и гледаше грозната стая. По някакъв странен начин сега имаше много по-силно усещане за майка си, отколкото докато тя беше жива. Острият мирис на цигарите ѝ все още се носеше из стаята, както и миризмата на остаряло кафе и киселият дъх на мизерия.

Отиде в спалнята и се загледа в дрехите на майка си, праметнати на метална релса. Бяха толкова малко, толкова стари и протрити... Изглеждаха безкрайно трогателно. Искеше ѝ се да заплаче.

На един рафт беше чантата на майка ѝ — червена, с лъскава закопчалка, протрита от годините и соления вятър. Помнеше как ходиха в магазина да я купят, когато тя беше още дете. Спомняше си

колко развълнувана беше, когато я видя да върви по улицата и да полюлява новата си червена чанта. Но това беше много отдавна, а червената чанта си стоеше на рафта от деня, когато пристигнаха в Голдън.

Обувките на майка ѝ бяха захвърлени на пода — чифт раздърпани маратонки, евтини черни обувки, купени на разпродажба, но останали неносени, и стари бели сандали с множество каишки. Мери Малъри взе един сандал и сложи ръка в него на мястото, където е стоял кракът на майка ѝ. Никога по-рано не беше осъзнавала колко мъничък е кракът ѝ.

Пухкавият пуловер от син мохер лежеше на неоправеното легло, където тя го беше захвърлила, преди да поеме сред голямата буря. Мери Малъри го притисна до лицето си, вдъхвайки смесените ухания, които означаваха майка. От очите ѝ бликнаха сълзи и започнаха да се стичат по бузите ѝ като тежки дъждовни капки. Мъката я завладя. Хвърли се на леглото, като притискаше пуловера до гърдите си, сякаш това беше майка ѝ.

— О, мамо, имам нужда от теб, имам нужда от теб — изплака тя. — Исках ти също да се нуждаеш от мен. Исках да ти кажа, че те обичам, но ти не ме дочака и сега е твърде късно. И всичко се обърка. Исках да ми помогнеш. Ти беше всичко, което имах.

Тя изплака мъката си в мекия син пуловер.

На следващия ден дойде човек от бреговата охрана, за да ѝ каже, че няма вероятност да открият тялото на майка ѝ Мери Малъри кимна и каза „*Благодаря за помощта*“. Той ѝ отвърна да не се притеснява, после тя затвори вратата и остана сама.

Върна се в спалнята и избърса праха от парчето огледало, подпряно на стената. Отстъпи назад и се огледа. Сложи ръце на леко закръгления си корем, после се обърна настрани и отново се огледа. Изстена от отчаяние. В нея растеше бебе от семето на един изнасилвач, на лудия мъж, който искаше да я убие. Отново изстена, завладяна от ненавист към себе си.

Беше сигурна, че детето ѝ ще бъде чудовище. И как не, с един луд за баща и майка, която го мразеше от цялото си съществуване? То сигурно усеща тази ненавист, дори в утробата ѝ.

Страхувайки се, че ще откачи като майка си, тя се стегна, облече синия мохерен пуловер и излезе на дълга разходка, като на всяка крачка се питаше какво да прави.

Седна на една скала и се загледа към сивия океан. Той се вълнуваше под надвисналите стоманеносиви облаци. Представи си как майка ѝ лежи някъде там долу и се замисли тъжно, че и след смъртта майка ѝ беше сред същата сивота и мизерия, както и докато беше жива.

Дълго седя там, опитвайки се да си изработи някакъв план. Искаше да махне чуждия ембрион от корема си. Искаше го непрекъснато и се молеше на Бога да го измъкне оттам, но си знаеше, че не е много вероятно това да стане. Щеше да абортира, ако знаеше къде да отиде и кого да попита, но си нямаше никого. Накрая ѝ остана едно-единствено нещо.

Щеше да прекъсне университета за една година, да роди и да даде бебето за осиновяване. Но я чакаха седем дълги месеца. Как щеше да живее? Какво щеше да прави?

Мери Малъри се изправи на крака. Погледна още веднъж сивия океан и се протегна, като вдишваше студения солен въздух. Каза си, че трябва да има смелост, да бъде силна.

— Аз ще победя — обеща си тя мрачно. После прати една прощална целувка за майка си, завъртя се на пети и тръгна по скалистия път към фургона.

Бързо събра нещата на майка си — дрехите и личните ѝ принадлежности и ги сложи в найлонови торби. Прибра малкото чинии, тенджери и тигани, като си припомни предния път, когато толкова весели се подготвяха за новия си живот. Добави и полупразния пакет цигари от кухненската маса, почти празната кутийка кафе и остатъците от храна в хладилника.

Загледа се в дузината найлонови торби на пода. В тях се съдържаше всичко, останало от майка ѝ. Беше толкова тъжно, че тя се разплака. След малко гневът зае мястото на мъката. Онова, което се беше случило с майка ѝ, нямаше да се повтори и с нея. Някак щеше да се справи. Тя щеше да стане някой, дори това да я убиеше.

Натовари найлоновите торби в колата и седна на шофьорското място. Обърна се и погледна за последен път мястото, което беше наричала дом. После отиде до градското сметище и захвърли към

забравата найлоновите торби, пълни с трогателните останки от живота и спомените на майка ѝ.

Седна отново в „Шевролета“ и напусна Голдън. Никога повече нямаше да се върне тук.

Караше на север и на изток, сякаш привлечана от магнит. Имаше съвсем малко пари. Със сигурност нямаше да ѝ стигнат за стая в мотел, затова спеше в колата и се хранеше в евтините крайпътни заведения, докато стомахът ѝ започна да се бунтува. Тогава си купи черен хляб и топено сирене. Познатата ѝ от детството диета поуспокои стомаха ѝ и тя започна да се чувства по-силна.

Голдън остана далече зад нея, а пред нея се простираха предградията на някакъв град. Тя погледна към индикатора за горивото. Само една четвърт от резервоара беше пълна. Както и по-рано, остана там, където свърши бензинът.

Откри, че е в бедняшкия район на града, не се оплака, защото си знаеше къде ѝ е мястото. Даваха се много стаи под наем и тя се разходи наоколо, докато откри къща, която изглеждаше по-чиста от останалите. Почука на вратата.

Показа се млад мъж с продълговато лице и големи зъби, който приличаше на кон, но имаше добродушно изражение.

Усмихна ѝ се.

— Предполагам, че идвате за стаята?

Мери Малъри кимна.

— Бихте ли ми казали колко е наемът? Защото не искам да губя времето ви, ако е прекалено висок.

Той я огледа замислено, после старата кола до тротоара.

— Имате ли работа? — попита я меко.

Тя вирна брадичка и го погледна в очите.

— Още не — отвърна студено, — но ще го направя.

Очите им се срещнаха и той се засмя.

— Няма начин — каза, като все още се усмихваше. — Добре. Има две стаи. Едната е доста малка, горе на тавана, но е наистина евтина. Другата е на първия етаж. Онази, с големия прозорец, който виждате там, но е по-просторна и по-скъпа. — Каза ѝ цените и довърши: — Искате ли да погледнете?

— Ще взема по-евтината — реши тя и тръгна към колата, за да вземе нещата си.

— Но вие дори не сте я погледнали — възпротиви се той.

— Няма нужда. Къщата ви е чиста и цената е добра. Просящите не могат да си позволят да подбират — добави, като взе чантата си от колата.

Той притича до нея.

— Дайте да ви помогна. — Повдигна чантата с лекота. — Между другото, името ми е Джим Федлър.

— Мери Малъри — каза тя и стисна ръката му.

— Това ли е всичко?

Той надникна в големия празен багажник.

— Това е.

Тя го затвори и последва младия мъж по стълбите.

— А по въпроса за работата — изгледа го тя с надежда, — дали не сте чули за нещо наоколо?

— Опитайте в супермаркета — отвърна той през рамо, като я поведе по стълбището. — Там винаги търсят хора. Не може да го сбъркате... на две пресечки оттук е. Ако там няма нищо, опитайте в аптеката или в заведението „Бургер кинг“.

Докато се задъхваше нагоре по стълбите, тя си каза язвително, че наистина е изминала дълъг път — от един супермаркет в друг. После влезе в малката таванска стая, която щеше да бъде нейният нов дом, и решението ѝ да постигне нещо повече от това да стане нещо стана по-твърдо от камък.

Стаята наистина беше малка. Имаше място само за единичното легло с издраскани табли и за шкафа с чекмеджетата, който служеше и за нощна масичка, с поставената върху него лампа с розов абажур. В стената бяха забити метални закачалки за дрехи, а пред тях имаше розова завеса, която се дърпаше и ги скриваше. На дървения под лежеше розова черга, а до прозореца, през който не влизаше особено много светлина, беше сместено розово кресло. Въпреки че беше старо, то изглеждаше удобно. От едната му страна имаше дървена лампа, а от другата — малка масичка.

— Не е кой знае какво, но поне е в хармонични цветове — отбеляза Джим с весела усмивка. — Добре ли е, госпожице Малоун?

— Идеално е — кимна тя и наистина го мислеше. Искаше ѝ се единствено да изрита обувките си, да седне на това кресло и да не ѝ се налага да шофира, нито пък да мисли.

Той додаде:

— Наемът се плаща една седмица предварително.

Тя се огледа за чантата си.

— Всичко е наред — добави той. — Може и по-късно. Изглежда я внимателно. Под очите ѝ имаше сенки, видът ѝ беше изнервен. Изглеждаше много млада и съвсем изтощена.

— Искаш ли да ми правиш компания за кафето? — попита той небрежно. — Тъкмо го бях сварил, когато ти пристигна.

Тя го изглежда подозрително през дебелиите очила, после реши, че той просто се опитва да бъде мил. Просто тя не беше свикнала да бъдат мили с нея.

Усмихна му се с благодарност. Той изненадан забеляза как засия лицето ѝ.

Мери го последва надолу по стълбите. Тревожеше се, че те може да се окажат проблем през идните месеци, но реши да не мисли за това, а само за най-близкото бъдеще. Точно така смяташе да премине през следващите месеци: ден за ден, час за час, дори минута за минута, ако се наложи.

Жилището на Джим заемаше целия приземен етаж. В кухнята стоеше друг млад мъж и режеше сладкиш. Когато влязоха, той вдигна поглед.

— Това е Алфи Бърнс, мой партньор — представи го Джим небрежно. — Мери Малъри, нашата нова наемателка на тавана.

— Добре дошла, Мери — поздрави Алфи, като взе още една чаша и наля кафе.

Много висок, много слаб и много красив, мислеше си Мери, като го гледаше над чашата с кафе. Горещото питие запотяваше очилата ѝ. Тя ги свали и разтърка очите си.

Алфи каза:

— Хей, някой казвал ли ти е, че имаш красиви очи? Никога не съм виждал толкова наситено синьо. — Въздъхна престорено. — Направо да си умре човек за тях, нали, Джим? Трябва да помислиш за контактни лещи — посъветва я. — Срамота е да криеш такава красота зад тези дъна от бутилки.

Той се разсмя, но смехът му беше добродушен и Мери беше сигурна, че не ѝ се подиграва.

Попитаха я откъде е и тя им каза, че е от Орегон, че майка ѝ тъкмо е починала и тя прекъсва учението си за една година, защото няма пари да се справи.

— Горкото дете — въздъхна Джим съчувствено. — Слушай, за работата в супермаркета... управителят ми е приятел. Кажу ми, че ме познаваш и че живееш тук, разбра ли? Той ще направи всичко, което може за теб, сигурен съм.

Джим беше прав. Щом спомена името му, то подейства като магия на управителя и на следващия ден тя получи работа като касиерка.

Всичко вървеше гладко. Дори утринното прилошаване беше намалало. Тя се стараеше да яде колкото е възможно по-малко, с надеждата, че бебето няма да порасне и коремът ѝ няма да стане много голям. Понякога работеше първа смяна, понякога втора, но винаги в края на деня краката ѝ се подуваха и стъпалата я боляха.

Връщаше се бавно вкъщи, изкачваше се по безкрайните стълби до стаята си и там сядаше с крака в съд с хладка вода, докато болката изчезне. После отиваше долу в кухнята, стопляше си супа или си правеше сандвич, след това се връщаше в стаята си и четеше някоя от книгите, които заемаше от Джим.

От време на време, когато минаваше край вратата му, той подаваше глава и казваше:

— Хей, какво ще кажеш за чаша кафе и малко клюки, Мери?

Но Алфи беше този, който разказваше клюките — за приятелите им, за празненствата, където ходеха, за това кой на кого е гадже.

— Имаш ли си приятел, Мери? — попита Алфи небрежно една вечер, няколко месеца по-късно.

Той пиеше бира, а Мери и Джим — кафе. Тя преглътна и смотоледи:

— О, не. Разбира се, че не.

— Но не си обратна — продължи той.

Тя беше шокирана.

— Разбира се, че не.

Той ѝ се усмихна.

— Мери Малоун, ти си най-невинното същество, което някога съм срещал.

Тя го изгледа, внезапно осъзнала какво има предвид.

— Аз... това няма значение... — заекна тя. — Аз... просто по-рано не бях срещала...

Те се разсмяха и Джим подметна иронично:

— Разбира се, че нямам предразсъдъци. Някои от най-добрите ми приятели са обратни.

— Работата е там, Мери, че не разбираме как невинно същество като теб се е оказало бременно! — попита Алфи меко.

Гореща вълна от притеснение я заля от главата до петите, когато разбра, че те знаят. Наведе глава, като се бореше със сълзите, и не каза нищо.

— Ходила ли си на лекар? — попита той. Гласът му беше тих и без следа от критичност.

Тя поклати глава.

— Не.

Те се спогледаха изненадано и въздъхнаха раздражено.

— Скъпа, това няма да мине като настинка — предупреди я Алфи. — Трябва да се погрижиш за себе си, да подготвиш нещата, да решиш какво ще правиш.

Мери повдигна глава. Двамата седяха срещу нея на кухненската маса и я гледаха загрижено.

— Да подготвя нещата? — повтори тя нервно.

Джим въздъхна отново. Явно идваше от друга планета.

— За раждането, Мери. Не можеш да го родиш тук.

Не беше мислила за това, не можеше да приеме факта, че един ден детето ще се роди. Че то ще живее, а тя ще бъде негова майка.

— Ако искаш, може да ни разкажеш — предложи Алфи, но когато тя го изгледа с ужас, той добави бързо: — Добре, добре, не е необходимо. Но сме загрижени за теб, Мери, и искаме да ти помогнем, преди да заминем.

— Преди да заминете? — повтори пак тя и ги зяпна.

— Двамата с Джим решихме да продадем къщата. Каним се да отидем да живеем в Рая, на един тропически остров в южната част на Тихи океан. Не можем да те оставим тук просто така, като недовършена работа, и да не знаем как ще се справиш. Ще лежим на

плажа и ще се чудим какво ли, по дяволите, е станало с теб. Затова искаме да ти помогнем. Но за да го направим, трябва да ни кажеш някои неща.

— Като например кога се очаква бебето — подсети я Джим.

Той се пресегна и взе ръката ѝ.

— Хайде, Мери, преодолей го. Кажи ни.

Докато тя говореше, той държеше ръката ѝ. Бебето трябваше да се роди след три месеца, но тя не знаеше какво ще прави, защото нямаше сили да мисли за това. Но беше сигурна, че иска да го даде за осиновяване.

— Никога повече не искам да го видя — завърши тя изнурена.

Изглежда ги смутено, но те не изглеждаха шокирани.

— Аз проучих нещата — поде Джим. — В едно от предградията има заведение, в което се грижат за млади жени в твоето положение. Чух, че е много приятно. Голяма, стара къща сред градина. Не е потънала в разкош, но е добре обзаведено и спокойно. И е безплатно.

— Дом за неомъжени майки — уточни Мери безизразно.

— Вече не се нарича така — прекъсна я той рязко и не ѝ позволи да потъне в отчаянието си. — Бъди практична, Мери. Приемат те там и се грижат за теб. Бебето ти ще се роди там, а те ще се заемат с подробностите по осиновяването. С други думи, миличка, те ще свалят част от товара от плещите ти. Просто гледай на нещата по този начин... след три-четири месеца ще можеш да се върнеш пак в университета. Дори няма да се наложи да възстановяват правата ти и да ти търсят работа.

— Все още имам стипендия — отрони тя.

В мрачното ѝ бъдеще се появи лъч надежда.

— Разбира се. Ето, тук е номерът, а там е телефонът. Защо не им се обадиш? Двамата с Алфи ще се поразходим из квартала. Може да купим и бутилка вино. И ще пием за нашия тропически остров и за бъдещето ти в университета. Става ли?

Мери би го разцелувала, ако не беше толкова срамежлива. Изчака двамата да излязат, пое си дълбоко дъх и се обади по телефона.

Отговори ѝ жена с приятен глас и тя започна да обяснява притеснено коя е и в какво положение е.

— Ела да се видим утре, ако можеш — предложи кратко госпожа Роудс. — Местата тук бързо се заемат.

„Рейниър хауз“ беше доста далече в едно предградие, почти извън града. Валеше дъжд на съвсем ситни капки и напомняше мъглата в Ирландия. Косата ѝ се намокри, докато измине краткото разстояние между паркинга и стъклената входна врата. Градината миришеше на свежест и богатата почва.

Къщата беше строена за провинциално имение на богат предприемач в началото на века и представляваше смесица от стилове. Беше голяма, правоъгълна и застрашителна, с голи дървени подове и бели стени, също като училище. На прозорците имаше обикновени капаци, мебелировката беше изтъркана и в коридора се носеше миризмата на храна, приготвяна в стол.

Докато чакаше, се появиха две млади жени в напреднала бременност, хванати под ръка. Те я изгледаха, докато минаваха покрай нея. Тя с ужас си помисли, че само след месец-два ще изглежда по същия начин.

Госпожа Роудс дойде забързана. Беше дребна, слаба и рязка. Мери ѝ съобщи подробности за себе си: възраст, къде живее, какво работи. Обясни ѝ за университета и стипендията. Каза ѝ и за майка си. Госпожа Роудс записа всичко и попита кой е бащата на бебето.

Мери поклати глава, стиснала здраво устни.

— Няма баща — отрязва тя мрачно.

— Но, мила, ако детето ще се дава за осиновяване, бащата трябва да бъде уведомен.

Госпожа Роудс я изгледа раздразнено. Всички бяха еднакви. Все не искаха да кажат.

— Предпочитам да го убия — изрече Мери със спокоен, нетрепващ глас.

Госпожа Роудс я изгледа остро. Лицето и тонът на младата жена говореха, че е силно травмирана. Майка ѝ беше починала наскоро... момичето беше само на осемнайсет... най-добре беше да направят нещо, за да ѝ помогнат.

— Добре, мила — кимна тя, като се опитваше да не звучи наставнически. — Мисля, че е най-добре да дойдеш при нас в края на месеца. Можеш да предупредиш в магазина и да внесеш такава сума, каквато позволяват възможностите ти, за престоя ти тук. Ако не можеш да отделиш нищо, не се притеснявай. „Рейниър хауз“ се издържа от

благотворителност. Ще ти помогнем в това изпитание и това е най-важното.

ГЛАВА 44

Мери беше живяла в едно малко безопасно изкривяване на времето. Не беше мислила по-далече от следващия ден. Искаше единствено да продължи да живее в таванската си стаичка, понякога да пие чаша кафе, да изяде по някой сандвич заедно с Джим и Алфи и да си взема заплатата всеки петък. Сега всичко свърши. Джим и Алфи бяха взели твърдо решение, къщата се продаде бързо и те вече нямаха търпение да заминат. Най-трудното беше да се сбогува с тях.

Преди да заминат, си направиха тържествена вечер. На лицето ѝ имаше усмивка, но вътре в себе си тя умираше. Те бяха мили и се отнасяха с нея като с равна. Бяха нейни приятели.

Когато на следващата сутрин дойде таксито, за да ги откара на летището, Джим я прегърна. Той разроши косата ѝ и каза:

— Главата горе, Мери Малъри. Ще се справиш. Ще мисля за теб. Алфи целуна ръката ѝ.

— Дръж се, Мери. Ще ти изпратим картичка.

Тя остана на стълбите и им маха за сбогом, докато таксито зави зад ъгъла, после се заизкачва тежко по стълбите, за да събере своя багаж. На следващия ден се нанесе в дома за неомъжени майки.

В „Рейниър хауз“ имаше крило, където беше детската ясла, и Мери често чуваше бебешкия плач, но никога не пожела да отиде там. Най-накрая старшата сестра настоя тя да поогледа наоколо и я разведе, като ѝ показа предродилното отделение и родилната зала, където две млади жени спяха в отделени със завеси легла.

— Да си родилка, е изтощително — предупреди я старшата сестра.

— Не и за мен — избъбри тя бързо. — Моето ще го осиновят веднага.

Старшата сестра се намръщи.

— Страхувам се, че това отнема няколко дни — каза тя. — Искаме да се уверим, че бебето е здраво и се храни правилно, и чак

тогава го отнасяме. Трябва да започнеш да го кърмиш, за да сме сигурни, че расте както трябва.

Мери я изгледа ужасено.

— Не мога да го направя — почти изплака тя, изпаднала в паника. — Не мога да го кърмя, не мога...

Старшата сестра вече беше чувала всичко това и преди.

— Ще видим — промърмори тя кротко.

Както обикновено, Мери не споделяше почти нищо през тези последни седмици на очакване. Не искаше да говори с другите момичета, защото смяташе да загърби всичко това, когато си тръгне оттук, сякаш никога не е било. Друг начин нямаше.

Дните се влачеха, въпреки че бъдещите майки бяха заети през цялото време. Учеха дори и онези, които щяха да дадат децата си за осиновяване, на това как се гледа бебе, как да го къпят и повиват и как да стерилизират шишетата... все неща, за които Мери не искаше и да знае.

Научи какво ще стане, когато започнат родилните болки, че това ще отнеме дълго време — десет, дванайсет часа, а може и повече, както беше характерно за първото раждане. Каза си, че това няма значение, просто искаше всичко да приключи.

На сутринта, когато започнаха родилните ѝ болки, тя получи картичка от Джим и Алфи. Беше замазана снимка в ярки цветове на остров с палми, на която те бяха написали *От Рая*.

„Късмет. Мери, бяха пожелали те. Помни, че Раят е там, където е сърцето ти“.

Веднага след това водата ѝ изтече, а малко по-късно започнаха контракциите. Изненадаха я със силата си, но тя си каза смело, че са поносими. Старшата сестра дойде да я види. Каза ѝ, че скоро ще дойде и лекарят и че добре се справя, но има още много. Мери погледна часовника на стената: беше единайсет часът преди обяд.

В единайсет вечерта тя лежеше в метално болнично легло в пред родилното отделение. Бяха вдигнали страничните табли, за да не падне, докато се върти, обезумяла от болка. Тя стисна зъби и си каза, че ще преживява минута по минута, секунда по секунда, просто ще премине, а утре всичко ще е свършило и тя ще бъде свободна. Болката

я преряза и тя си пое дълбоко дъх, стиснала зъби, без да пророни и звук.

— За Бога, викай, момиче, защо не викаш? — възкликна акушерката удивена. — Това е момент, когато на жената ѝ е позволено да си повика добре.

Но Мери само стисна по-здраво зъби. Лицето на мъжа, който я беше изнасилал, плуваше пред затворените ѝ очи. Втрепените му тъмни очи пронизваха нейните, докато тя се люлееше между мъчителните контракции. По-скоро би умряла, отколкото да си позволи да вика за негово задоволство.

Най-накрая, когато вече си мислеше, че повече не би издържала, някъде около пет сутринта, тя чу гласовете им:

— Напъни, Мери, хайде, момиче, свършвай вече. Напъни... още... още...

Тя не усети кога бебето се измъкна от нея, но чу плача му. Искаше ѝ се да сложи длани на ушите си, за да не го чува, но не можеше да помръдне, защото акушерките държаха ръцете ѝ. Можеше само да лежи и да си мисли с ужас: „Това е неговото бебе. Чудовището се роди“.

— Момиче е — обяви лекарят и подаде бебето на акушерката, за да го изкъпе.

— Не искам да знам — промърмори тя, загубена в мъгляви кошмари.

Разплака се и акушерката изтри сълзите ѝ.

— Всичко е наред — промълви тя меко. — Беше много смела, Мери. Сега можеш да си поплачеш.

Малко по-късно тя лежеше в закритото със завеси легло в отделението. Прозорецът беше широко отворен, слънцето тъкмо беше изгряло и топлината му докосна лицето ѝ. Чувстваше се много спокойна, всичко беше приключило.

— Мери — повика я старшата сестра.

Очите ѝ се отвориха рязко и тя я изгледа.

— Ето бебето ти — сестрата ѝ подаде розовото вързопче. — Време е за хранене.

И тя остави бебето в ръцете на Мери.

От шока цялото ѝ тяло се скова. Гърлото ѝ беше пресъхнало и не можеше да проговори. Усещаше леката тежест в ръцете си, но нямаше

сили да погледне надолу.

— Разкопчай нощницата си, скъпа — погледна я мило старшата сестра.

— Не мога — изграчи тя. Не искаше да гледа. — Не мога.

— Тя е красиво бебе — успокой я сестрата. — Има нужда да бъде нахранена. Хайде, Мери. Приеми отговорността си.

Мери откъсна очи от старшата сестра и погледна неохотно към съществото, което щеше да се храни от нея. Гледа дълго дъщеря си, после се отпусна на възглавницата и затвори очи.

Бризът донесе сладостното ухание на люляк от храста под прозореца ѝ. Ароматът внезапно я изпълни с блаженство. Тя отново погледна детето. Очите му бяха също като нейните — големи, сини и леко разконцентрирани. Имаше кръгло розово личице, устенца като розичка и руса косичка. Бебето съвсем не беше чудовище. Беше красиво, съвършено. *Беше нейно.*

Мери се облегна на възглавницата, с ръце около бебето. Тя прокара учудено пръст по русата главица. Уханието на люляк я обгръщаше, слънчевата светлина я стопляше. Осъзна, че онова, което изпитва към малкото безпомощно бебе, е чиста обич.

На следващия ден каза, че е премислила, и в крайна сметка не може да даде детето за осиновяване. Старшата сестра се опита да я вразуми, като ѝ изброи всички трудности, които и предстояха. Университетското образование щеше да ѝ липсва, мъжете не се женеха за самотни майки и на нея щеше да ѝ се наложи да работи упорито и да бъде двамата родители едновременно. Освен това вече имаше една богата двойка, чакаща за детето ѝ. Бяха приготвили дори детската стая. Детето щеше да си живее чудесно като тяхна дъщеря. Щеше да си има нормален дом и истинско семейство, щеше да ходи в добри училища, а после и в университет.

Мери се запъна и отказа да слуша. Най-накрая те разбраха, че са победени, и ѝ помогнаха да си намери малко жилище и работа в една аптека.

Денят, в който Мери отведе малкото си момиченце вкъщи, беше вторият най-щастлив ден в живота ѝ. Имаше още седмица, докато започне работа, и трябваше да намери някого, който да се грижи за бебето. Миниатюрното жилище беше горещо от юнската жега,

миришеше на влага, но скоро придоби уютен вид под морето от пелени и шишета и с висящите в банята детски дрешки.

Нарече бебето си Анджела, защото то приличаше на съвършено малко ангелче. Разхождаше я до местния парк в стара количка, която ѝ бяха дали в „Рейниър хауз“, хранеше я, къпеше я и я издокарваше в подарените ѝ дрехи, сякаш беше кукличка. Бебето я гледаше с огромните си сини очи и Мери ѝ нашепваше думички, пълни с обич. Казваше ѝ безценна, бебче, скъпа и обичам те. Тези думи сякаш бяха от чужд език, но идваха лесно при нея, защото сега вече знаеше какво е обич. Изтощи се от непрекъснатото изпомпване на млякото си, стерилизирането на шишетата и останалите сто и едно неща, необходими за малката.

Когато дойде денят, в който трябваше да тръгва на работа, тя закара бебето в дома на детегледачката, на три пресечки от нейното жилище. Даде ѝ шишетата с мляко, чантата с пелени и всички останали бебешки принадлежности. Целуна бебето за довиждане и забърза към аптеката, преди да се е разплакала.

През цялото време се тревожеше и когато дойде обяд, тя се обади, за да провери как е бебето ѝ.

— Добре е — отговори ѝ жената лаконично. — На тази възраст те всъщност спят почти непрекъснато.

Бебето може и да спеше по цял ден, но въобще не можеше да спи нощем, а това се отнасяше и за Мери. Точно когато си лягаше уморена и затваряше очи, Анджела изплакваше отново. Опита да я храни, опита да я слага на леглото до себе си, опита да я разнася напред-назад из малката стая. Но Анджела беше нощна личност, а гледачката имаше изгода да гледа цял ден едно сънливо бебе, докато Мери едва се влачеше из аптеката, като се опитваше да държи очите си отворени и мозъка си буден. После отново ходеше напред-назад по цяла нощ.

Изминаха няколко месеца. Беше направила няколко грешки на работа и управителят я беше предупредил, но когато отново оплеска нещата и върна на една жена ресто за петдесет долара вместо за пет, а после касата ѝ не излезе, той наистина се ядоса.

— Дотук беше, госпожице Малоун — отрязва той. — Съжалявам, но не може да продължава така. Адски сигурно е, че не можете да се задържите на никаква работа в това състояние.

— Искате да кажете, че съм уволнена? — попита тя почти разплакана.

Той въздъхна и ѝ даде още една възможност.

— Просто помислете как да се оправите — предупреди я строго. — Не можете да бъдете майка и да работите на пълен работен ден.

Но Мери не можеше да бъде майка и ако не работеше на пълен работен ден, защото парите нямаше да ѝ стигат.

Беше декември, Коледата вече се задаваше, когато тя осъзна, че така повече не може да продължава. Бебето плачеше непрекъснато и тя виновно си мислеше, че е така, защото то се чувства нещастно — нямаше истински дом, майка до себе си, истинска грижа и внимание. Мери можеше да ѝ даде само обич, но това не беше кой знае какво. Всеки би я обичал.

Заплатата ѝ стигаше точно за гледачката, за наема и за храна. Нищо не оставаше, нито цент. Не можеше да си позволи дори да купи коледен подарък на бебето си.

Тя седна сковано на един стол до кошарата и се вгледа в бебето, което въртеше глава и пицеше. Нямаше сили да я вдигне. Заля я пълно отчаяние. Не можеше да направи нищо повече.

Тази вечер бебето спа, но Мери не спираше да се разхожда из стаята, питайки се какво да прави.

На следващата сутрин остави детето и се завлече неохотно в аптеката. Изкара някак деня и прибра заплатата си, по-голямата част от която беше изхарчена още преди да я получи. Купи си вестници и сникърс и тръгна уморено да вземе Анджела. Този път, щом я видя, бебето се усмихна.

Сърцето на Мери се преобърна, не можеше да повярва на очите си. Усмихна се в отговор. Сякаш я докосна лъч слънчева светлина в мрачния, студен декемврийски ден.

По-късно, когато нахрани бебето и то лежеше доволно върху едно одеяло на пода, Мери отвори плика със заплатата си и преброи парите. Вгледа се изненадано. Бяха ѝ дали заплата за две седмици, вместо за една. Тогава видя известието, което все още стоеше в плика, и сърцето ѝ се сви. Той не бе имал смелостта да ѝ каже, че е уволнена.

Бебето лежеше кротко на одеялото. Беше толкова сладка в розовите дрешки, които вече ѝ бяха твърде малки. Сърцето на Мери се разтуптя, когато най-после осъзна истината.

Около единайсет часа Анджела се разплака. Мери я разнася насам-натам, като я потупваше по гърба, утешаваше я и ѝ говореше колко я обича, докато тя най-после отново се унесе. Сложи я в количката, след това отиде до малкия шкаф, който тя наричаше кухня, и си направи чай. После седна и зачете обявите за работа във вестника.

Оставаха две седмици до Коледа, така че колонката беше кратка. Никой не търсеше работници. Заплатата ѝ и неустойката за една седмица все още лежах на масата, там, където ги беше захвърлила. Бързо пресметна, че когато плати наема, гледачката и още няколко необходими неща, ще ѝ останат двайсет и три долара. А ще трябва да купува храна и нови дрешки за бебето.

Замисли се какво ли би било, ако е богата и потръпна от познатото унижение. Майка ѝ ѝ беше навлякла това, а сега всичко се повтаряше и тя навличаше тази съдба на собствената си дъщеря. Никога нямаше да се измъкнат, да оцелеят. Виждаше бездънната мрачна яма на бъдещето им.

Отново погледна вестника и очите ѝ се спряха на снимката на едно дете — хубаво, малко момиченце. Мери прочете набързо статията. После я прочете отново. Този път бавно.

Детето беше дъщеря на богата двойка в Сиатъл. Родило се със сърдечен недостатък. Отчаяно се борили да я спасят, като докарали специалисти от Тексас и Лондон, за да помогнат. Отново и отново надеждите им се възраждали, че някой ще стори чудо и тя ще се оправи. Но преди няколко дни детето починало. Майката казваше, че няма да го преживее и че сърцето ѝ замира всеки път, когато влезе в празната детска стая.

Мери започна да действа, преди да се замисли какво прави. Сложи в един плик наема, който дължеше, и каза на хазаина си, че съжалява, но не може да си позволи да остане повече. После взе малкото си неща и бебето, сложи ги в стария „Шевролет“ и отпътува през студената нощ към Сиатъл.

Знаеше къде живеят от статията във вестника, затова намери лесно къщата — красив дом до езерото Вашингтон. После седеше в мрака, притиснала до себе си бебето, и чакаше.

Когато небето посивя, тя нахрани дъщеря си, смени пелените ѝ и я уви в одеялцето. Уви я в още едно одеяло, за да ѝ е по-топло, после я притисна силно и зачака някакви признаци на живот в къщата. Небето

беше порозовяло, когато някъде горе светна лампа и тя разбра, че семейството вече се събужда.

Написа бележка и я забодя на одеялото. Изгледа с обич дъщеря си, целуна я нежно и я притисна за последен път. После премина тихо по алеята и я остави на широкото каменно стълбище.

Поколеба се, замислена за бележката. Там пишеше: „Знам, че имате нужда от нея и че можете да се погрижите добре за нея. Моля ви, обичайте я“.

Беше сигурна, че постъпва правилно. Нищо друго не ѝ оставаше. Въпреки това още се колебаеше. Сърцето ѝ се беше свило, когато погледна бебето. Обичаше я толкова много, но ако я оставеше при себе си, и двете щяха да потънат в Голдън или в някое негово подобие. Красивата ѝ дъщеря заслужаваше нещо повече.

Мери изтича обратно по алеята, запали колата и потегли.

Така и не успяха да я открият, макар да беше сигурна, че са се опитвали. Напусна щата и си намери работа на стотици километри оттам.

Измина още една година, преди да посмее да се върне в Сиатъл и да продължи учението си в университета. Не плака за бебето си. Болката ѝ беше прекалено дълбока за сълзи и тя зарови спомена в ума си така, както правеше с всички лоши неща, които ѝ се бяха случили.

ГЛАВА 45

Не наруших клетвата си — каза Мал на Хари. — Никога не се върнах в онзи дом. Никога повече не я видях. Първите години бяха най-трудни. Не мога да ти кажа какво означава да загубиш детето си по този начин, да знам, че е жива и толкова близо, че бих могла да я докосна. Но тя е тяхна дъщеря. Те се нуждаеха от нея толкова, колкото и тя от тях. Те ѝ дариха сърцата и обичта си, споделиха живота си с нея. Никой никога не узна истината за баща ѝ. — Тя погледна Хари, сякаш търсеше одобрението му. — Нямах избор. Това беше единственият начин тя да получи свобода.

Очите ѝ бяха потъмнели от страданието. Хари осъзна цялата битка, през която беше преминала, вината и отчаянието, с които е трябвало да се справи, като все се е питала дали е постъпила правилно. Мал беше изживяла всички онези години сама и необичана и беше платила ужасна цена.

Той я придърпа в прегръдките си и я притисна до себе си, като я люлееше леко. Тя се вкопчи в него разтреперана. Не можеше да плаче, сълзите ѝ отдавна бяха изплакани. Усети как пръстите му докосват затворените ѝ клепачи, после устните му леко се плъзнаха по дългите ѝ мигли. Преместиха се на скулите, на меките тръпнещи устни. Очите ѝ все още бяха затворени. Нямаше сили да го погледне, не можеше да понесе съчувствието.

Той разкопча блузата ѝ и я съблече, после полата ѝ. Пръстите му проследиха извивката на врата ѝ, гърдите ѝ под бледото бельо от сатен — леко като бриз. Свали бельото ѝ и плъзна ръка по тялото ѝ.

Наклони глава към нея.

— Красиво — прошепна той в ухото ѝ. — Ти си красива жена, Мал.

Устните му потърсиха нейните и ги покриха с безкрайно нежни целувки.

В спалнята той се съблече бързо и седна на леглото до нея. Взе ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Отвори очи, Мал — промълви настойчиво. — Искам да ме гледаш. Погледни ме.

Не искаше да го прави, не можеше да понесе онова, което щеше да види там.

— Погледни ме, Мал — нареди той. — Трябва да ме погледнеш.

Той държеше ръцете ѝ. Нямаше начин да избяга. Бавно тя повдигна клепачи. Слабото му, красиво лице се появи пред късогледите ѝ очи — разбърканата му тъмна коса и челюстта му с набола вече брада. Погледът му беше настойчив, разпореждаше се с нея.

— Погледни ме в очите, Мал — каза той и стисна силно ръката ѝ.

Не искаше да я загуби точно сега.

Тя повдигна глава гордо, стисна мрачно устни и се приготви да му каже, че няма нужда от съчувствие. Искаше само справедливост. После погледна в красивите му сиви очи и не можа да отмести погледа си. Те я държаха така здраво, както и ръцете му, докато се любеха.

Тя осъзнаваше силата и красотата на тялото му осъзна ваше, че очите му и казват нещо. Енергията му преливаше в пръстите и, изпълваше усещанията ѝ, но въпреки това той не помръдваше. Не я целуваше, не се опитваше да я люби. Очи те му се разпореждаха с нея, поглъщаха я и крайниците ѝ сякаш се размекваха, докато тя се почувства безтегловна плуваща сред пространство, изпълнено със сребристо сияние. Осъзнаваше и виждаше само очите му и нежността в тях.

Той се наведе напред и прошепна в ухото ѝ:

— Това е любов, Мал. Докосване на мислите и телата. Аз те приемам в ума и сърцето си и искам и ти да направиш същото.

Тя ахна тихо и пулсът ѝ запрепуска, когато той се наведе отново да я целуне — леко и безкрайно нежно.

— Усещаш ли, Мал? Сега чувстваш ли я?

Той целуна врата ѝ, плъзна устните си по извивката на рамото ѝ, по гърдите и по корема. Напредваше сантиметър по сантиметър, докато тя извика от желание.

Беше готов за нея, бавен и нежен — искаше тя да знае, че той я обича, че сексът трябва да бъде такъв: мъж и жена в пълна хармония един с друг, хармония на мислите и телата им.

Но и след края той не се отдръпна от нея. Галеше изпотеното ѝ тяло и целуваше лицето и врата ѝ.

— Сега усещаш ли? Знаеш ли вече какво е любовта? — прошепна той.

— О, Хари! — Беше останала без дъх от внезапната радост, която я изпълни. — Обичам те, Хари — въздъхна тя.

Лежаха с преплетени тела в някакво собствено сребристо пространство. Тя вече нямаше тайни.

След малко той се отдръпна, отиде в кухнята и ѝ направи чаша от любимия ѝ чай. Донесе ѝ го внимателно и го сложи на нощната масичка. Тя му благодари с усмивка.

— Аз трябва да ти благодаря — каза той скромно.

— Никой не би трябвало да преминава през онова, което ти се е случило. Никой не би трябвало да преживява подобни неща, а след това да ги съживява с думи. Но има един важен въпрос, който искам да ти задам. Сигурна ли си напълно, че това е същият мъж, когото търсим?

— Да — отрони тя тихо. — Името му е Уил Итън. После въздъхна с облекчение. Най-после всичко излезе наяве.

— Ще имаме нужда от помощта ти, Мал, ако искаме да го заловим, преди да е убил отново.

Този път тя не се поколеба. Знаеше, че може да му има доверие.

— Ще помогна — съгласи се и го погледна. Въздъхна тихо, но Хари вече добре осъзнаваше какво точно са ѝ стрували тези думи.

ГЛАВА 46

Машината за сензации подлудя.

През тази седмица Малъри Малоун ще направи сензационни разкрития в предаването си. Не можеха да кажат точно какви, но щели да бъдат много лични. И за разлика от обичайните предавания на запис, това щяло да бъде на живо и без публика в студиото.

Новината не беше известена и пред екипа на „Малмар продакшън“. Дори Бет тънеше в неведение.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Каквото и да е то? — попита тя Мал разтревожено, когато най-последно четвъртъкът дойде.

Смяташе, че Мал изглежда ужасно — със сенки под очите от липсата на сън, замаяна от големите количества кофеин и напрегната като навита пружина.

Мал обикаляше из празното студио като котка в клетка, която търси начин да се измъкне. Погледна Бет и видя загрижеността в очите ѝ.

— Трябва да го направя. Всичко ще бъде наред.

Стресната, Бет хвана Мал за ръката.

— Недей, Мал. Отмени предаването... все още има време. Имаме на запис достатъчно предавания, можем да пуснем някое от тях.

— Трябва да го направя.

Мал обикаляше из студиото, но не забелязваше нищо в него. Виждаше единствено картините, които бяха в главата ѝ.

Половин час, преди да започне предаването, Хари влезе в студиото. Той я видя как седи сама в полумрака, докато около нея се вихреха последните приготовления. Очите ѝ бяха затворени, а главата ѝ беше отпусната назад, сякаш си почиваше. Но по стиснатите ѝ ръце разбра, че не е така.

Отиде до нея, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе да я целуне по бузата. Очите ѝ се отвориха и тя промълви с благодарност:

— О, Хари, ти си тук...

Той приседна до нея.

— Всичко е уредено. Всички линии се прослушват, включително и домашния ти телефон, а в дома ти има полицаи на пост.

Тази вечер убиецът щеше да разбере, че тя знае. Очакваха, че той ще направи нещо, но Хари не ѝ го каза.

Изгледа я. Надяваше се, че тя ще се справи. Целуна я леко по устните.

— Да стискаме палци, Мал — каза и вдигна ръце. — Това може да е краят.

— Ще стискаме палци — отвърна тя.

Часът на предаването дойде. Ярките светлини показваха малкото твърдо диванче и ниската масичка със съд, в който имаше люляк и божури, както Мал беше поискала. Беше облякла обикновен син пуловер и пола, косата ѝ беше обърната назад и по нея нямаше нито едно бижу. Не изглеждаше като известната телевизионна личност, която можеше да измъкне всичко от интервюираните и да открие необходимите факти за всеки. Изглеждаше изморена, почти некрасива, сякаш някаква светлина в нея беше изгаснала.

Тя седна, взе бележките си, порови се нервно из тях, после ги остави. В тъмнината, отвъд осветената сцена, видя Хари и Бет. Той повдигна ръка и ѝ показа стиснатите си палци. Режисьорът отброи последните секунди и предаването започна.

Мал изрече добър вечер със спокоен глас, като гледаше право в камерата.

— Тази вечер нашата програма е различна. Ще си спомните, че преди няколко седмици семействата на убитите от бостънския сериен убиец млади жени бяха достатъчно щедри и споделиха с нас болката си и онова, което чувстваха в себе си. Тяхното непременно желание беше убиецът да бъде заловен и то събуди най-различни чувства у вас и у мен. Допреди седмица никога не бях разговаряла за нещо, което ми се беше случило някога, но след онова предаване повече не можех да понасям тайната. Започнах да презирам себе си за това, че пазя малката си грозна тайна, докато на онези млади жени нямаше кой да даде възможност да говорят. И сега аз ще се опитам да го направя вместо тях. Един приятел ми каза: „*Ти си жива, а те са мъртви. Какво може да бъде по-важно от това?*“

Тя си пое дъх треперливо.

— А аз криех факта, че съм била жертва на изнасилване и едва не бях убита. И сега искам да ви разкажа за това, как се чувства човек, с когото това се е случило. Човек, насилен грубо, който е можел да умре. Искам да ви разкажа за болката, унижението и срама, които ми пречеха да говоря досега. И за страха. Защото онзи мъж ме заплаши. Каза ми, че ако някога кажа на някого, той ще ме открие и ще ме убие.

Тя вдигна гордо глава.

— Е, Уилям Итън... това беше името, което той ми каза, макар вече да знаем, че то не е било истинското му име. Ето ме и аз ще разкажа на Америка за теб.

Камерата се приближи и показва ясно очите ѝ.

— Ще разкажа за изнасилвача и убиеца, който си ти. Защото съм сигурна, че това е същият човек, който е изнасилвил, обезобразил и убил Мери Ан Латимър, Рейчъл Клайнфелд, Самър Янг и Сузи Уокър.

Бет погледна Хари с разширени от ужас очи.

— Вярно ли е това? — прошепна тя.

Той кимна.

— О, Боже — ахна тя. — О, горката ми Мал.

— Ще ви разкажа какво и как се случи — продължи Мал — за да разберете какво означава да си оставен на милостта му.

Бет стисна здраво ръката на Хари. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато приятелката ѝ разказваше ужасната история от онази далечна нощ.

Когато Мал завърши, тя остана за миг смълчана. Раменете ѝ се бяха привели от умора и напрежение. Беше почти на края на силите си. Стисна здраво ръцете си, изправи се и си каза да бъде силна и да продължи.

Сякаш в нея пламна светлина и тя отново се превърна в Малъри Малоун, интелигентната телевизионна репортерка, красивата и известна жена. Вече не беше жертва. Беше силна жена, която се насочваше към убиеца като ядрена ракета.

— Успях да опиша подробностите за този нов портрет — поясни тя, овладяла се напълно. — Точно така изглеждаше убиецът, когато аз го срещнах и той беше по-млад.

Екранът се изпълни с образа на брадат мъж с ниско подстригана коса и пронизващи тъмни очи.

— А сега може би изглежда така. — Образът на същия мъж, но състарен, изпълни екрана.

— Моля ви да се обадите, ако познавате него или някой, който прилича на него. А сега имам послание за Уилям Итън, макар да съм сигурна, че той в момента не използва това име. Знам, че си там, гледаш и слушаш. Но искам да знаеш, че отсега нататък целият американски народ ще гледа и слуша, за да те открие. Вече не можеш да избягаш. И когато те заловят, а това ще бъде скоро, ти вече няма да можеш да се наслаждаваш на свободата през прекрасен летен ден или зимна утрин. Повече няма да си част от нашето общество. Ще бъдеш отведен като звяр, защото ти си такъв, и ще бъдеш заключен зад решетките. Никога повече няма да вдишаш свежия въздух на свободата, която е право на нормалните, почтени американци.

Тя погледна в камерата и се обърна към публиката си:

— Трябваше да забравя себе си и собствените си страхове. Трябваше да се изправа пред вас и да ви разкажа, защото трябва да се опитаме да спрем тези убийства. Това, че съм изкопала грозните си спомени, е нищо. Трябва да престанем да копаем гробове. Благодаря ви, че изслушахте историята ми. Надявам се на разбирането и помощта ви. Помнете тези родители, помнете тези млади жени. Моля ви, не позволявайте да потънат в забрава. Лека нощ и отново благодаря...

В студиото настъпи пълна тишина.

Мал се взираше в бележките си, които не беше използвала. Беше говорила свободно, думите идваха направо от сърцето ѝ.

Тя стана и излезе от кръга светлина, после разпери ръце, сякаш искаше да прегърне всички тях — продуцентите, нейния екип, операторите.

— Благодаря ви, че се примирихте с цялата тайнственост и с всичко, което ви причиних тази седмица.

Те не отместваха поглед от нея, после спонтанно избухнаха ръкопляскания.

Сякаш освободена от магия, Бет се втурна към Мал и я прегърна.

— О, Мал, толкова съжалявам — изхлипа тя през сълзи.

— Недей, Бет — промълви тя тихо. — Вече всичко свърши. Но докато изричаше тези думи, тя гледаше Хари. Той взе ръката ѝ и каза тихо:

— Благодаря, мадам.

Очите ѝ се спряха върху неговите.

— Благодаря, детективе — отвърна тя искрено.

Още преди двамата с Хари да стигнат до вратата, всички телефонни линии бяха заети. Отидоха си направо вкъщи. Ръката му все още стискаше нейната и тя се чувстваше спокойна, сякаш неговата сила преливаше в нея. Той я прегърна, когато влязоха в сградата, където беше жилището ѝ, и се качиха в асансьора.

Вътре всичко беше спокойно. В камината гореше огън, лампите бяха запалени, а апартаментът ухаеше на цветя, когато той влезе.

Всички повърхности бяха покрити с рози. Мал предпологаше, че Хари е ограбил цветарските магазини на града. Бяха прекрасни — едри розови пъпки, които тъкмо разцъфтяваха.

— Името на този сорт е Вивалди — информира Хари. Не успях да открия рози с име Загадка, но си помислих, че и без това името не е съвсем актуално.

Той си помисли, че си струва да обере всички рози в околността, само да я види да се усмихва отново. Взе ръката ѝ и я целуна.

— Справи се добре, Мери Малъри Малоун. Ти си най-добрата, ти си върхът.

— Аз съм Айфеловата кула — обобщи тя. — Или Британският музей... Как се казваше в песента?

— По-славна си и от двете, взети наведнъж. — Тя се намести в прегръдките му и те се притиснаха така, сякаш никога повече нямаше да се разделят.

— Благодаря, благодаря, благодаря — шепнеше той в ухото ѝ. — Знам колко трудно ти е било. Не, не е истина. Всъщност не знам. Никога не бих могъл да узная. Мога само да ти благодаря, заедно с многото други американци. Не знам как успя да го направиш.

— Нима можеше да не го направя? — попита тя простиичко.

— Не знам какво изпитваш — поде той, променяйки темата, — но знам, че през последните няколко дни живееш на кафе и сникърс. Позволих си волността да поръчам малко храна. Просто за всеки случай — добави той.

Отидоха в кухнята, хванати за ръка, и той ѝ показа лакомствата, подредени на красив поднос.

— Мифи тъкмо се върна. Тя се обади в „Льо сирк“ — поясни тихо. — Ходи там от години и Серджо би направил всичко за нея.

Той отвори бутилка „Мерло“, наля ѝ една чаша и каза, че с това бузите ѝ отново ще станат като рози.

— Сякаш вече си нямам достатъчно рози — усмихна се тя.

— Ето, това е моето момиче — усмихна се доволен той.

— Жена — поправи го тя.

Той повдигна вежди и двамата се разсмяха.

Мал имаше чувството, че животът внезапно беше станал нормален. Само тя и Хари бяха в техния собствен, малък свят. Надяваше се това никога да не се промени. Но знаеше, че той очаква действие, дори и сега, докато ядяха прекрасната храна и отпиваха от червеното вино. Личеше си по неспокойния му поглед, който нарочно не се спираше върху телефона. Знаеше, че очаква обаждането на убиеца.

В началото мъжът се забавляваше с предаването ѝ, поласкан от мисълта, че всички говорят за него. Разсмя се на неверния си портрет с предполагаемия му сегашен вид. Състаряването му беше по-слабо, отколкото те бяха изобразили. Изглеждаше с десетина години по-млад. Не бяха направили добре косата, а тъй като в миналото ходеше с брада, не бяха хванали брадичката както трябва. С това имаше късмет, но изображението на младини го разтревожи. Вярно, че е било преди много години, но някой може да си спомни.

Отиде в кухнята и си наля водка, после приближи до прозореца и се загледа гневно в розите. Буболечките изсмукваха живота от старателно отглежданите му растения. Гневът към тях се сля с гнева към Мери Малъри. Той затвори очи и пред стиснатите му клепачи заплува червена мъгла. Искаше му се това да е нейната кръв. Замисли се колко ли време му остава.

Грабна ключовете за „Волвото“ и хукна към гаража. За минута изхвърча оттам с колата. Те стягаха обръча около него, но той пръв щеше да се добере до нея — евтина, самоуверена кучка. Искаше тя да умре и знаеше най-добрия начин да го направи.

Докато шофираше, той сам се поздрави, че е проявил предвидливостта да държи под око Мери Малъри. Тя беше първата. Не беше успял да я убие и все се страхуваше от нея.

Не беше напуснал щата, както беше споменал пред сервитьорката от онова заведение. През цялото време, докато Мери

Малъри беше в Такоума, той беше съвсем наблизо, в Сиатъл. Беше наел една евтина кола, за да не го разпознае, и я следеше. Видя, че е бременна, и беше сигурен, че е от него. Следеше я, узна, че е изчезнала. А когато откриха бебето в Сиатъл, се досети чие е. Всъщност знаеше за дъщеря ѝ повече, отколкото нея.

Затърси уличен телефон. Нейният сигурно се подслушваше, но той знаеше методите на полицията. Ако бъде бърз, щеше да е в безопасност.

Часовете се изнизваха. Вече беше един през нощта, а телефонът на Мал не звънеше.

— Трябва да си легнеш — каза Хари, но тя поклати глава, като дремеше до него.

— Не и без теб — промърмори му сънливо.

И тогава телефонът иззвъня.

ГЛАВА 47

Те се отдръпнаха рязко един от друг. Тя погледна Хари с разширени от страх очи. Нов звън разби тишината на парченца.

— Нали знаеш, Мал, сега или никога — каза Хари и се отдръпна от нея.

Тя се вгледа в звънящия телефон. Навлажни внезапно пресъхналите си устни и вдигна слушалката.

— Ало — прошепна.

— Е, Мери Малъри — започна мъжът. — Тази вечер направи много отговорно предаване.

Тя потръпна при звука на гласа му. Сякаш земетресение я разтърсваше до основи. Не можеше да диша, не можеше да говори, не искаше да слуша. Но трябваше да го задържи на линията.

— Мислех си — продължи той — не е ли вече време да се срещна с дъщеря си?

Мал ахна ужасено. Хари слушаше на другия телефон. Гласът звучеше приглушено, сякаш държеше нещо пред устата си.

— Сигурно е горе-долу на същата възраст, на която беше ти, когато те срещнах — редеше мъжът. — Не е ли много интересна тази мисъл?

Той продължи:

— Знаеш ли какво, Мери Малъри. Сега тъкмо тръгвам към нея. Но не се тревожи, няма да узнае кой съм. Прекалено умен съм за теб, Мери. За всички вас. Никога няма да ме заловите.

Той засичаше продължителността на обаждането си на красивия си часовник. Изключи секунди преди да го засекат. Беше свободен. Отново.

Идеята беше блестяща. С един куршум удряше два заека. Щеше да подпали жълтата преса като никога досега.

Линията заглъхна. Хари вече звънеше по мобилния си телефон в управлението, където засичаха обаждането.

— Беше прекалено бързо — измърмори той победен. — Знаем единствено, че обаждането идва от Бостън.

Тя се беше свила на дивана, с вид на жена, сблъскала се с парен чук. Той каза:

— Момичето е в опасност, Мал. Трябва да ни кажеш фамилното й име, за да я открием.

— Не искам тя да знае за него — проплака нещастно майката.

— Обещавам ти, че няма да узнае. Моля те, Мал. Преди да е станало твърде късно.

Тя му каза името и седна на дивана, свита на агонизираща топка, докато Хари се обаждаше на полицейското управление в Сиатъл. Всичко мина лесно. Семейството беше известно, добре познато в града с благотворителността си и хуманитарната си дейност. Имаха дъщеря и двама синове. Дъщерята в момента беше второкурсничка в Бостънския университет.

Хари погледна Мал.

— О, Боже — проплака тя. — О, Хари...

Но той вече говореше с шефа на полицията в Бостън.

— Облечи се — каза й той.

Тя се стегна, хукна към спалнята и грабна якето и чантата си. Той извика асансьора.

— Къде отиваме?

— В Бостън. Ако побързаме, ще успеем да хванем следващия самолет.

Една патрулна кола от полицейското управление на Ню Йорк ги чакаше отвън. Хари бутна Мал на задната седалка и седна до нея. С виещи сирени те профучаха по натоварените улици към „Ла Гуардия“.

Той се оказа прав. Успяха да хванат полета. През цялото пътуване до Бостън държа ръката й. Почти не си говореха и тя тъжно си помисли, че няма какво повече да се каже. Можеше само да се моли за момичето, което беше нейна дъщеря.

Росети ги чакаше на летището.

— Няма да повярваш, Професоре — започна направо той, — но хлапето не беше в общезитието. Трябвало да ходи на концерт с приятели, но се оплакало, че не се чувства добре. Отишли в тяхната клиника и те я пратили в болницата, защото предполагали бъбречна

инфекция. Сложих униформени полицаи на пост пред стаята ѝ и по коридора.

Те почти подтичваха към паркираната отвън полицейска кола.

— Не сме вдигали шум, както нареди, Професоре. Момичето не знае, че е набелязана от убиеца. Не знае нищо друго, освен че е болна.

Хари беше благодарен, че поне тя е в безопасност. После се сети разтревожен за отпечатъка от обувката на „Гучи“ върху челото на Сузи, а също, че няколко лекари в болницата носеха такива обувки.

Той се обърна към Мал:

— Ще те оставя вкъщи. Там ще бъдеш в безопасност, щом Скуийз ще се грижи за теб. Аз трябва да се върна в управлението.

Само след минути бяха в къщата на площад „Луисбърг“. Влязоха вътре и кучето дотича. Хари се огледа и провери прозорците и вратите. Погледите им се срещнаха, преди той да тръгне.

— Горе главата, Малоун — каза гой с усмивка. — Всичко ще бъде наред.

Още преди тя да му отговори, той беше изчезнал.

Като се върна в управлението, той прегледа отново списъка на мъжете лекари в Бостън и околността. От ФБР бяха проучили миналото и настоящето им. Знаеше се къде и кога са родени, знаеше подробности за образованието им, от началното училище до университета, за сватбите, ражданията и погребенията в живота им. Знаеше медицинската им квалификация, в кой град са живели преди Бостън. Знаеше домашните им адреси, в кои училища ходят децата им и кои са съпругите им.

В ума му се появи образът на Сузи Уокър. Чуваше я как повтаря отново и отново: Какво правиш тук?

Сузи беше работила често с доктор Уаксман. Той измъкна досието му и прочете отново историята на живота му.

Всичко беше съвсем просто. Аарон Уаксман беше на петдесет и шест години, женен за училищната си любов. Живееше в предградията и имаше три деца, едното, от които беше в медицинското училище. Идваше от работническо семейство в Чикаго, никога не беше имал проблеми с пациентите си и за него се говореше, че е добър лекар. Караше черен „Мерцедес“, а съпругата му имаше бял автомобил.

Хари се намръщи. В живота на Уаксман не можеше да се открие никаква пукнатина, която да подсказва особено поведение. Докторът почти нямаше свободно време — работеше много, беше зает в семейството си и дълбоко заинтересуван от живота в местната еврейска общност.

Разочарован, Хари провери другите лекари, за които Уаксман беше споменал, че са работили със Сузи. Проучи внимателно списъка. Всички бяха семейни, женени отдавна, с изключение на доктор Бил Блейк.

Отново прегледа досието на Блейк. Той беше четирийсет и осем годишен, относително млад, но беше работил на много места, като обикаляше страната от Сан Франциско до Лос Анджелис, Чикаго, Сейнт Луиз, Бостън. Препоръките му от медицинския университет бяха безупречни. От три години беше нает от общината като експерт. Що се отнася до личния му живот, той беше вдовец от седем години, живееше сам в жилището си в Кеймбридж и караше сиво „Волво“

Нещо щракна в главата на Хари. Спомни си „Волвото“ на болничния паркинг и как Скуийз се опитваше да влезе в него като лаеше буйно. Спомни си дори и номера. Дали принадлежеше на доктор Блейк? Но нямаше начин да е той... нали работеше с полицаите, всички го познаваха.

Хари се обърна притеснено към Росети:

— Какво знаеш за доктор Блейк?

— Бил Блейк? — Росети се изненада. — Не е лош, предполагам. Малко е странен, но това си е лично мое мнение. Всеки, който се издържа с подобна професия, би ми се сторил странен.

Хари си представи хладната, бяла зала за аутопсии, с усилен докрай климатик, а доктор Блейк тананика с изваден нож над тялото на Сузи Уокър.

Нещо не беше както трябва. Предчувстваше го.

Под действието на внезапен импулс той се обади в сиатълската болница, където Мал му беше казала, че е работил като стажант-лекар. Помоли да препроверят информацията за Уилям или Бил Блейк. След два часа му се обадиха. Доктор Уилям И. Блейк е бил там стажант-лекар преди много години.

— Уилям Итън Блейк — изрече Хари триумфиращо. — Това е нашият човек.

Доктор Блейк паркира металносивото си „Волво“ на обичайното му място. Влезе в болницата и се сблъска с униформен полицаи.

— Извинете, господине — отстъпи униформеният полицаи и Блейк задиша отново.

— Какво се е случило? — попита той и погледна гневно през рамо.

Полицаят знаеше, че доктор Блейк е медицински експерт. Бяха се срещали при няколко убийства и нямаше причина да се съмнява в него.

— Шефът е поставил постове, доктор Блейк, защото тук има млада пациентка, която трябва да бъде пазена.

— Студентка?

Блейк знаеше отговора и преди да го получи.

— Точно така, докторе.

— Предполагам, че детектив Джордан е дежурен — каза Блейк хладно. — Работили сме заедно доста време. Надявам се, че няма ново убийство.

— Надявам се да е така.

— Джордан не е тук, нали? — попита той съвсем спокоен.

— Не господине, а сега е в управлението. Но го очакваме.

— Чудя се дали госпожица Малоун е с него?

— Тя долетя преди два часа от Ню Йорк.

Той продължи възможно най-спокойно по коридора, после излезе през пожарния изходи и хукна към паркинга. Седна във „Волвото“ и се замисли какво да прави. Знаеше, че всичко е свършило и се чудеше колко време остава, докато го хванат. Не го интересуваеше... интересуваеше го само кучката, която го *съсипа*.

ГЛАВА 48

Доктор Блейк обикаляше бавно по „Чарлз стрийт“ и оглеждаше за патрулни коли.

Зави надясно по Линкни, спря на място, забранено за паркиране в края на площад „Луисбърг“, и сложи знак „Лекар по спешност“ на предното стъкло.

От мястото, където беше спрял, се виждаше къщата. Само една стая светеше и тя беше на приземния етаж. Ако Хари беше тръгнал към болницата, значи тя е там, сама.

Той съблече хубавото си вълнено сако и го хвърли на седалката до себе си. В него избликна ярост, щом се замислеше какво беше сторила Мери Малъри. Беше го изложила пред всички, съсипа безупречният му живот. Ръцете му трепереха. Той ги мушна в джобовете си и пръстите му се свиха около ножа в пластмасова опаковка.

Наблюдава няколко минути къщата, за да се увери, че няма полицаи, които да изскочат отнякъде. Пресече улицата. Вляво светна още един прозорец. Завесите бяха спуснати и се чуваше песен на Шаде.

Когато изкачи стълбите, той натисна звънеца, като оглеждаше през рамо осветената улица. Вътре излая куче.

— Тихо, Скуийз каза Мал и хвана нашияника му.

Тя се вгледа притеснено във вратата, като се чудеше кой ли може да бъде. Позвъниха втори път. Скуийз беше застанал на задните си крака и лаеше като бесен.

— Кой е? — попита тя несигурно.

— Полиция, госпожо. Офицер Форд. Професора се обади на шефа и помоли да ви сложат охрана. Ако нямате нищо против, бих искал да влезем за няколко минути и да проверя задния вход, за да се уверя, че сте в безопасност.

Мал си отдъхна. Сигурно всичко беше наред, защото той нарече Хари Професора.

Затвори Скуийз в спалнята. Той виеше непрестанно, докато тя отиде до входната врата и я отвори.

Той веднага мушна крака си вътре. Блъсна вратата в гърдите ѝ, бутна я назад и затвори вратата с трясък. Стисна здраво Мел — с гръб към него и ръка на устата ѝ. Кучето не преставаше да лае в спалнята.

Тя се бореше и той се усмихна с наслада на безпомощността ѝ. Това беше едно от нещата, които му бяха най-приятни.

— Мери Малъри, ти отвори голямата си уста прошепна той в ухото ѝ. — Предупредих те какво ще се случи, ако го направиш. Всичко беше наред. Аз те оставих на мира, ти ме остави на мира. И сега развали всичко. — Той говореше като дете, на което са взели играчката. — Не казвай, че не съм те предупредил — промърмори той и измъкна ножа от джоба си.

Хватката му отслабна за частица от секундата и тя заби с всичка сила лактите си назад. Те потънаха в нещо меко и той се задъха.

Беше го улучила в слънчевия сплит, мястото с уязвимия възел от нерви. Той се преви от болка и я пусна.

Тя пищеше и се опитваше да стигне до вратата, кучето лаеше силно. Той се паникьоса. Някой щеше да чуе и да дотича...

Хвърли се след нея и я сграбчи за глезените. Тя се просна на пода и се задърпа. Той я хвана за косата, дръпна главата ѝ назад и опря коляно в основата на гръбнака ѝ.

— Млъквай — тросна се той.

Ножът беше на гърлото ѝ, но тя не спираше да пици. Той се потеше от напрежението. Другите не бяха такива... тя беше по-силна, отколкото очакваше. Той прокара ножа покрай яката ѝ.

Мал усети кръвта и студеното желязо на гърлото си. Беше се върнала назад във времето, в онази далечна нощ, на безлюдния път с мъглата, виеща се между оголените дървета. В ума ѝ изскочи грозният му образ, когато го видя полугол над нея, след като я беше изнасилил. Спомни си натиска на студеното желязо до гърлото си и спокойствието му, докато прокараваше ножа по плътта ѝ, за да го пробва...

Сега усети погледа му, който я изгаряше, караше я да погледне към него, преди да я убие... Притегляше я като магнит. Трябваше да го погледне. Той се взираше в очите ѝ.

Беше сигурен, че най-после тя е негова. Той отново контролираше нещата.

— Е, Мери Малъри — поде той успокоен, започнал да се наслаждава на случката, — виждам, че си понаучила това-онова, откакто се срещнахме за последен път. — Изсмя се. — Какво трогателно малко нищожество беше тогава. Изненада ме това, че ти наистина си помисли, че мъж като мен ще вземе да се интересува от теб. — Той отново се изсмя. — Не аз докарах падението ти, Мери Малъри, а евтината ти женска суета.

Мал се вторачи в очите, които я бяха измъчвали в сънищата ѝ почти две десетилетия. Те я пронизваха, докато той ѝ говореше какво жалко подражание на жена е била, когато я е срещнал, как е знаел, че ще бъде лесна, колко я е презирал.

Омразата разцъфна като гигантско цвете в нея. Ножът беше на гърлото ѝ, но тя вече не се страхуваше. Чувстваше се защитена от заплахите му и от злината му.

Затвори очи. Молеше се за сила, казваше си, че трябва да си спомни онова, което ѝ беше сторил този мъж, как почти бе съсипал живота ѝ, какво страдание ѝ е причинил. Помисли си за Рейчъл и Мери Ан, Самър Янг и Сузи. И за непознатата си дъщеря, която едва не стана поредната му жертва. Беше убедена, че трябва да го убие.

Той се наслаждаваше на положението, говореше ѝ какво смята да направи с нея. Искаше тя да чуе всяка подробност от онова, което щеше да и се случи, болката, която щеше да изстрада, ада, в който щеше да навлезе.

— Не забравяй, че съм патолог — шепнеше той — Експерт съм. Само че обикновено режа хората след смъртта им.

Той се разсмя на собствената си шега. Разказа ѝ образно точно коя част от нея смята да отреже и какво се кани да прави с нея.

Мал пренебрегна зловеците му думи и се съсредоточи, за да събере силите си. Някъде далече чуваше лая на Скуийз, драскането на ноктите му по вратата на спалнята, но сега не беше време да си казва каква глупачка е била, че го затвори. Щеше да умре... „О, Хари, Хари, помисли си тя, толкова ми се иска да те видя още веднъж“. Той вдигна поглед намръщено. Кучето създаваше неприятности. Съседите със сигурност щяха да го чуят и да се оплачат или щяха да повикат

полиция. Трябваше да я изкара оттук. Беше застанал на колене, наведен над нея.

— Ставай, кучко — изръмжа той, сграбчи ръката ѝ и я задърпа.

Това беше единственият ѝ шанс. Тя се завъртя и бръкна с пръсти в очите му. Той извика от болка и я пусна. Мал го ритна, но той хвана крака ѝ и тя падна на пода. Пищеше и се бореше с лакти, колене и юмруци. Чергата се плъзна под краката му и той се стовари до нея. Размахваше ножа и я одраска по бузата, но тя не усети нищо. Беше погълната от ярост.

Вече не се бореше за живота си. Бореше се, за да го убие.

Скуийз скочи за последен път към бравата на вратата. Тупна я с лапата си, както правеше с бутона на часовника, и тя най-после се отвори. Той се втурна по коридора, като ръмжеше с оголени зъби.

Блейк го видя, че се приближава, но беше прекалено късно. Скуийз скочи и заби зъби в рамото на Блейк.

Мал се изправи на крака. Хари ѝ беше казал, че кучето може да се измъкне отвсякъде, включително и от неговата спалня. Но тя още не беше свършила... трябваше да го убие, да убие... Хукна към кухнята, за да вземе нож.

Кучето впи зъби в гърлото на Блейк и той изпищя. Пръстите му затърсиха по килима, докато намери ножа си. Каза си, че ще надхитри кучето, ще надхитри всички. Краката му трепереха, главата му се люлееше и той се свлече на пода.

— О Господи — извика тя ужасена.

Тръпки разтърсваха тялото на кучето. Гъстата му сребриста козина се поклащаше. Блейк успя да се изправи на крака. Беше облян в кръв. Мал видя мястото, където кучето беше разкъсало врата му.

Един безкраен миг те се визираха един в друг.

Мал стоеше с вдигнат нож, готова за удар. Можеше да го убие сега, когато беше слаб. Той се обърна и се запрепъва към вратата. Очите му бяха пълни с омраза. След малко вече си беше отишъл.

Ножът издрънча на пода. Тя изстена и стисна глава с ръцете си. Не можеше да го направи... Просто не можеше да го направи. Ако го направеше, щеше да бъде лоша колкото него. Втурна се към вратата, затвори я и я заключи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато погледна Скуийз. На чергата около него се стичаше кръв. Тя падна на колене и докосна

меката му козина. Красивите му светлосини очи я гледаха. Дишаше тежко и накъсано, а езикът висеше от устата му.

Тя се втурна към телефона, набра номера на полицията и каза, че доктор Блейк току-що е бил при нея. Беше се опитал да я убие, но вместо това едва не убил кучето. Трябваше да кажат на детектив Хари Джордан, че убиецът е отново на свобода. А тя имаше нужда от ветеринар.

Доктор Бил Блейк знаеше, че няма много време, ако иска да довърши онова, което трябваше да направи, но беше обещал на майка си, а той винаги спазваше обещанията си към нея.

Влезе във „Волвото“, уви скъпия си копринен шал около ранения си врат, облече самото си и оправи косата си. Трябваше непременно да изглежда нормален и спокоен, средностатистически гражданин на път за дома си. Знаеха номера на колата му, обаче това щеше да ги отведе в къщата в Кеймбридж, защото този беше единственият адрес, на който той беше регистриран. Но все пак те можеха да открият къде живее, затова трябваше да стигне пръв.

Движението не беше натоварено, мина на зелена вълна и не срещна нито една патрулна кола.

Сякаш майка му му помагаше, помисли си той с лека усмивка. Кръвта избиваше през пуловера, затова той придърпа самото си. Отвори очи, опита се да не мисли за болката и се съсредоточи върху шофирането.

Сякаш за нула време пристигна до добре поддържаната улица, където живееше. Не видя патрулни коли с просветващи светлини и отново се почувства непобедим. Вкара колата си в гаража. Беше си у дома. В крайна сметка ги беше надвил.

Той заключи гаража и влезе в къщата, като заключи вратите зад себе си. Препъвайки се из кухнята, отвори хладилника, извади водката, наля си един пръст и отпи голяма глътка. Почувства се сънлив и отслабнал, ръката му трепереше. Беше загубил много кръв. Беше лекар, знаеше какво става с него, и осъзнаваше, че трябва да бърза. Изпи водката до дъно и пое бавно нагоре по стълбите, стъпало по стъпало.

Пред вратата на специалната стая той падна на колене. Дишаше тежко. Кръвта течеше от раната на врата му и цапаше килима, но това

вече не го интересуваше. Той порови под ризата си за ключа и задраска по вратата, като се опитваше да улучи ключалката. За да завърти ключа, трябваше да употреби цялата си сила.

Стаята беше потънала в сумрак, с изключение на приглушената зеленикава светлина, идваща от големия аквариум до стената. Той вече лазеше по колене, като се приближаваше болезнено към светещия морскозелен съд. Течността бълбукаше леко, успокоително, а от водата сякаш идваше някакво сияние.

Най-после стигна дотам. Повдигна се на колене и вдигна ръце умолително.

— У дома съм, майко — изрече накъсано той. — Върнах се у дома точно както ти обещах.

Жената, която се въртеше бавно в прозрачната, морскозелена течност, не можеше да му отговори, защото устата ѝ беше защита. Не можеше да го види, защото клепачите ѝ бяха защити. Не можеше да го кърми повече, защото зърната ѝ бяха отрязани. И от много години беше мъртва.

Месестото ѝ тяло беше в същото идеално състояние, както в деня, когато я балсамира, а защитите ѝ устни сякаш се усмихваха така, както не се бяха усмихвали, докато беше жива.

Той си знаеше, че един ден ще спре зловните ѝ приказки, веднъж и завинаги. Това беше една от причините за решението му да стане лекар. Лекарите можеха да се измъкват от положения, от които беше невъзможно за останалите. Те имаха достъп до отрови и наркотици, те решаваха каква е причината за смъртта и подписваха смъртния акт, без да им се задават въпроси.

Когато научи за патологията, имаше чувството, че е получил подарък. Като патолог, той знаеше точно какво да направи с едно мъртво тяло.

Уби я един слънчев летен ден, край мрачно езерце в щата Вашингтон. Тя не се чувстваше добре и той ѝ каза, че ще я изведе на разходка. Даваше ѝ малки количества арсеник в портокаловия ѝ сок — не толкова, че да я убие, но достатъчно, за да я накара да се оплаква на съседите, че е болна.

Седяха на брега и гледаха езерото. Той слушаше обичайните ѝ оплаквания от него.

— Бог знае, че си един доктор... — нареждаше тя раздражено. — Не можеш да излекуваш дори майка си. Още като момче не те биваше за нищо, а сега си още по-зле. Дори не си мъж.

Той не се замисли. Погледът и сърцето му бяха ледени, като се обърна и я удари по врата. Очите ѝ се ококориха изненадано, преди да изпадне в безсъзнание. Той я извлече от колата, разкъса роклята ѝ и започна да я налага, навел глава като боксьор. Гневен удар след гневен удар. Седна назад, за да си поеме дъх, после падна върху нея и започна да я хапе и да я дере. После я изнасили. Но нищо не се получи. Тя беше права. Той не ставаше за нищо.

Подлудял от гняв и унижение, той взе скалпела и преряза китката ѝ. Яркочервената ѝ кръв бликна и той усети как възбудата нараства в него. Сграбчи другата ѝ китка и плъзна ножа по нея. Докато тя умираше, соковете му избликнаха заедно с нейната кръв.

Той се разтрепери от вълнение, от чист възторг пред случилото се. Вече беше човекът, който контролира нещата.

След това всяка нощ ѝ благодареше, че най-последно му е посочила пътя.

Сложи я в торбата за трупове, която беше взел със себе си, дръпна ципа и я отнесе в багажника на собствения ѝ бял „Линкълн континентал“. Докато караше към къщи, пусна радиото и си затананика доволно концерта за цигулка от Брамс.

Когато влезе в гаража и вратите се затвориха след него, той отвори багажника, повдигна я и я отнесе в кухнята. Нямахте кръв и мръсотии, всичко беше в торбата за трупове. Инструментите му стояха в гаража, заедно с течностите за балсамиране и съдовете за съхранение. Покри пода с мушама, сложи си гумени ръкавици и започна.

Няколко дни по-късно той каза на малкото приятели на майка си и на съседите, че е получила удар и е починала в съня си. Обясни им, че винаги е искала да бъде кремирана и да няма погребение. Онези, които искаха да си спомнят за нея, можеха да направят някакво дарение по свой избор.

Няколко седмици по-късно разпространи, че са му предложили работа извън щата. Обяви къщата за продажба и се сбогува. После сложи балсамираното ѝ тяло в багажника заедно с останалия багаж и отпътува за Чикаго.

С полученото от продажбата на къщата ѝ си купи хубав дом на Блумингтън хилс. Когато се нанесе, ѝ отреди отделна стая, точно както по-рано, и ѝ направи аквариум, за да може да я вижда, когато има нужда от това. Доставяше му огромно удоволствие да я гледа как се върти бавно в консервиращата течност и му се усмихва беззвучно, докато той ѝ разказва за своите момичета.

По-късно се премести в Сан Франциско, после за кратко в Лос Анджелис и в различни големи градове с университети, където имаше много момичета. Най-накрая се установи в Бостън.

Той коленичи пред нея с вкопчени една в друга ръце. Кръвта все още се процеждаше от раната на врата му.

— Свърших, майко — докладва тихо.

Лежеше пред аквариума. Извади окървавения нож от джоба си и го избърса педантично. Обърна ръцете си с дланите нагоре и дълго време се визира в тях. После прокара острието първо по едната китка, после по другата. Съвършеният патолог до самия край.

Повдигна окървавените си ръце и ѝ ги показва.

— Аз го направих, майко — изкрещя гой. — Аз го направих.

Колене го му се подгъваха. Строполи се на пода. Лежеше по гръб и гледаше как кръвта му изтича заедно с живота му — нещо, което беше наблюдавал толкова пъти с жертвите си. Той завъртя бавно глава, за да я вижда. Омразата напираше навън, заедно с кръвта.

— Кучка — изхриптя злобно.

Хари би искал да кара сега „Ягуара“ си. Сирените на „Форда“ виеха, докато той си пробиваше път през натовареното движение. Не спираше на червения светофар, но въпреки това му се струваше, че не кара достатъчно бързо. Опитваше се да не мисли сега за Мал и да съсредоточи енергията си върху Блейк. Мал беше добре. Не му се искаше да мисли какво би направил с Блейк, ако той я беше убил, но то съвсем нямаше да изглежда добре.

Гумите на „Форда“ изсвистяха, когато зави рязко наляво по добре поддържаната улица. Полицейските коли го следваха шумно. Стреснати съседни започнаха да светват лампите в домовете си, за да видят какво става. Но домът на доктор Бил Блейк беше тъмен и притихнал.

— Ето, тук е, Росети.

Хари отвори рязко вратата на автомобила и извади пистолета си. Той прилягаше в дланта му като ръкавица, гладък и смъртоносен. Като се придържаше в сенките, той се приближаваше до къщата, а Росети го следваше. Униформените полицаи се изсипаха от патрулните коли, застанаха на едно коляно и сложиха на рамо оръжието си, като се прицелваха във вратите и прозорците.

Светнаха светлини и ги насочиха към добре поддържаната къща на Блейк. Надолу по улицата полицаите удържаха настрани увеличаващата се група съседи. Като притискаха халатите около себе си, те гледаха с удивление драмата, която се разиграваше на тихата им, уважавана улица.

Пътищата за и от Бостън бяха блокирани, патрулните коли провеждаха внимателно наблюдение. Хари не знаеше дали Блейк е тук, но не можеше да рискува.

Той взе микрофона и кресна:

— Доктор Блейк, обкръжен сте. Отворете вратата и излезте с вдигнати ръце. Във ваш интерес е да се подчините.

От къщата се носеше осезаема тишина. Над тях мина самолет, звездите проблясваха по ясното небе.

— Блейк, даваме ти последна възможност — предупреди Хари в микрофона.

Полицаите се приближиха. Някои се бяха разположили на покрива на отсрещната къща, други бяха зад къщата.

Тишината щипеше ушите. Хари погледна Росети и повдигна рамене.

— Залагам стотачка, че е вътре.

— Да влизаме тогава — подкани Росети.

Хари даде сигнала и изстрелите отекнаха, а прозорците на горния етаж издрънчаха. Пак не се случи нищо. Хари простреля ключалката, но вратата не се отвори.

— Проклетите ключалки са достатъчни за цяла крепост — промърмори Росети, като се бореше с тях.

Заобиколиха бегом къщата, като се придържаха близо до нея. Росети счупи един прозорец, после се прилепи до стената и се заслуша. Тишината беше пълна и Хари чуваше дори собствения си пулс. Той доразби прозореца и двамата с Росети се прехвърлиха през перваза.

Прожекторите изпълниха кухнята със сюрреалистично сияние.

Вратата на хладилника беше отворена, а на масата имаше почти празна бутилка водка. Дори от такова разстояние Хари виждаше кръвта, размазана по белите плочки. Той погледна надолу и проследи петната, които продължаваха към коридора. Хари погледна Росети и му кимна.

Униформените полицаи се появиха зад тях и се прилепиха до стената. Трима застанаха на колене и насочиха оръжията си към тъмния горен етаж.

Хари си припомни последните думи на Самър Янг и стисна устни. Повдигаше му се, щом се сетеше как изглеждаше хубавата Сузи Уокър, когато я откриха, и как доктор Блейк я кълцаше на масата за аутопсия, тананикайки си весела мелодийка. Замисли се за ужасните неща, които Блейк беше сторил на Мал и които тя не беше успяла да преодолее. Трепереше от желание да се докопа до Блейк.

Той тичаше нагоре, като вземаше стъпалата по две наведнъж, а Росети го следваше. Когато стигнаха на горната площадка, се огледаха. Коридорът беше пуст, вратите — затворени и всичко тънеше в мрак. Росети побутна Хари и му показа слабата зеленикава светлина, която се процеждаше под една от вратите.

Хари чу нещо. Наклони се напред, заслушан в лекия бълбукащ звук. Като плувен басейн, помисли си той объркан. С жест нареди на полицаите да се качат горе и те затичаха по стълбите. Хари отвори рязко вратата и двамата с Росети нахлуха с насочени пистолети.

Хари вдигна ръка, за да спре останалите. Блейк лежеше в локва от собствената си кръв, с отворени очи. Не се искаше кой знае какво, за да разбере човек, че е мъртъв.

— Какво, по дяволите... — възкликна Росети зашеметен.

Хари повдигна поглед от тялото на пода към мъртвата жена, която се въртеше бавно, непрекъснато в аквариума. Беше сигурен, че вижда болестта, разяждала душата на Уилям Итън Блейк.

— Исусе — ахна Росети зашеметен, — прилича на проклет филм на ужасите.

Полицаите се бяха скупчили на вратата и се взираха удивени в зловещата картина.

— Хайде, момчета — спря ги Хари. — Представлението приключи.

Внезапно всички чувства изчезнаха. Беше му напълно непонятно как човек може да направи нещо такова и да живее с него през всичките тези години.

— Пуснете медицинските експерти — нареди той, когато един лекар си запробива път към стаята. — Обичайната процедура — додаде на Росети.

Всичко се повтаряше: полицейските фотографии, съдебният лекар, момчетата от лабораторията. Полицейският живот.

— Извини ме — каза той на Росети, станал внезапно официален. — Трябва да отида и да видя Мал. Ако шефът пита, кажи му, че съм по лична работа.

В момента въобще не му пукаше какво си мисли шефът. След като видя на какво е способен Блейк, Хари искаше да се увери, че Мал е наред.

Росети си помисли, че Хари изглежда толкова отвратен, колкото се чувстваше и самият той.

— Самър Янг беше права — извика той. — Той беше най-голямото копеле. Но сега тя може да почива на спокойствие Професоре. А също и Сузи, и останалите.

Прекръсти се, докато споменаваеше имената им като се молеше думите му да се окажат истина.

ГЛАВА 49

Мал седеше на канапето от жълт брокат в хубавата малка гостна на Мифи. Семейните портрети я наблюдаваха, а два мопса с черни нослета бяха притиснати до нея като възглавници. Мифи седеше срещу нея. Беше облечена в златист сатенен халат с облаци по него. Наливаше чай.

— Краставица върху белите, пушена съомга върху кафявите — обясни Мифи, като ѝ подаде чиния с миниатюрни сандвичи.

Мал си взе един с краставица и се усмихна благодарно.

— Сигурна ли си, че не можеш да си полегнеш? — попита Мифи разтревожено. — След всичко, което си преживяла...

Тя не довърши изречението си, защото се страхуваше да изрече какво точно е преживяла Мал. Беше прекалено страховито, ужасяващо. Утехата не можеше да дойде толкова скоро.

— Чакам Хари — обясни Мал. — Трябва да му кажа за кучето.

Мифи я разбра.

— Е, поне знаем, че са открили онзи ужасен мъж. Блейк — изрече тя. — Вече не може да нарани никого.

Хари се беше обадил и беше казал, че Блейк се е самоубил.

Мал отхапа от сандвича с краставица. Имаше свеж вкус, прост и приятен. Отхапа отново, огладняла внезапно. После се усмихна.

— Мога да изям всичко в чинията.

Когато Хари дойде, тя беше изяла половината сандвичи. Той влезе, после спря и се вгледа в нея. Очите му излъчваха всичките му чувства към нея. Загриженост, страх, облекчение. Любов.

Беше облякла една от белите памучни нощници на майка му, а над нея беше наметнала жълт халат за баня. Марля покриваше раната ѝ, която минаваше от лявото ѝ око до челюстта.

Той се приближи и я прегърна.

— Добре ли си? — попита тихо.

Тя вдигна поглед към него. Косата му беше разбъркана, сякаш беше прокарал пръстите си през нея поне милион пъти. Мал хареса

онова, което прочете в очите му.

— Сега вече да — кимна тя.

— Всичко свърши, Мал. Мъртъв е. Самоубил се е по същия начин, по който е убивал другите. Това е най-доброто, което е можел да направи.

Мал въздъхна.

— Копеле — прошепна тя.

— Знаем как е намерил телефонните номера — продължи Хари. — Идвал в управлението, за да носи някакъв рапорт. Росети каза, че го оставил сам в кабинета за около пет минути и когато се върнал, Блейк ровел в компютъра. Измислил някакво извинение, че бил очарован — Росети веднага забравил случая.

Тя кимна. Бил е умен. Толкова умен, че едва не се изплъзна. Поколеба се, но трябваше да го попита.

— Ами моята... момичето?

— Тя е добре. Не знае нищо. Дори не предполага, че е била замесена. — Беше сигурен за какво си мисли. — Тя никога няма да узнае за него, Мал. Никой не знае.

Мал осъзнаваше, че момичето вече не е нейна дъщеря. Тя принадлежеше към семейството, което я беше приело в живота и сърцата си, беше я приютило, възпитавало и обичало. Момичето никога нямаше да научи за връзката си с доктор Уилям Блейк и никога нямаше да носи ужасяващото бреме на плещите си. Тя беше жена, млада и прекрасна. Беше щастлива и нещата щяха да си останат така.

— Тя е свободна. Най-после — изрече Мал с въздишка.

Хари взе ръката ѝ и я целуна.

— Ти също — каза той и тя му се усмихна. — Едва не обърках нещата — добави. — Смятах, че ще бъдеш в безопасност у дома. Не мислех, че Блейк знае къде живеея. Трябваше да се сетя, когато видях „Волвото“. Виждал съм го паркирано на площада.

— Скуийз направи своя номер... измъкна се от спалнята ти точно навреме. Блейк го намушка. Ножът едва не улучи сърцето му. Загуби доста кръв, но го оперираха и ще се оправи.

Хари седна на канапето до нея. Взе ръката ѝ в своята.

— Исусе — въздъхна той, давайки си сметка, че тази нощ едва не бе загубил всичко.

Тя взе ръката му и те се вгледаха един в друг. Не им се вярваше, че всичко е приключило.

Мифи си мислеше каква красива двойка ще бъдат. Надяваше се Хари да не остави Мал да му се изплъзне между пръстите.

— Още един сандвич? — предложи тя усмихнато.

ГЛАВА 50

Бяха изминали няколко седмици. Лекият летен дъжд ръмеше по лицето на Хари. Той тъкмо завиваше към ресторанчето на Руби. Скуийз подръпваше каишката, като спираше, за да пошляпа тук-там в някоя локва. Ветеринарят беше обръснал козината на гърдите и белегът се виждаше яркочервен.

— Поиграй си, старче — засмя се Хари.

Скуийз си беше заслужил всичкото време на света. Те бяха много подходяща двойка — той, с белега на главата, а кучето, с белега на гърдите. Сякаш бяха двама закоравели скитници.

— Никой няма да ни хареса, старче — добави той с усмивка.

Когато влязоха, звънчето над вратата „При Руби дрънна“. Той изтърси коженото си яке и се огледа. Всичко беше както обикновено. Прозорците бяха запотени, синкавият дим от цигарите се издигаше към пожълтелите от никотина таван. Обгърна го миризма на печено пиле, бира, кафе и цигари.

Както обикновено, беше претъпкано. Всички маси бяха заети. Той улови погледа на Дорис, която слагаше в големи бели чинии огромни резени шоколадова торта и ванилов сладолед.

— Ще бъда при теб след секунда — погледна го бързешком.

Сервира на клиентите и се приближи, като бършеше ръце в престилката.

— Да? — изрече лаконично.

— Какво за Дорис? — усмихна ѝ се той.

— Какво искаш?

— Искам маса, дявол да го вземе...

— Защо идваш все в най-натовареното време? — промърмори тя. — Ако не беше смелото ти куче, което има нужда от добра храна и почивка, щях да ти кажа да си чакаш реда, детективе. — Потупа Скуийз по главата и той размаха опашка и я загледа с надежда. Тя въздъхна: — Той наистина успява да се възползва от слабостта ми. Също като господаря си.

— Мал Малоун ще дойде също — Хари погледна часовника си, — след около петнайсет минути.

— Е, защо, по дяволите, не го каза! — Тя огледа масите, после отиде до ъгловата маса и изгледа с присвити очи клиентите и полупразните им чаши. — Свършихте ли, момчета? — попита ги с ръце на кръста. — Не виждате ли, че опашката чака.

Хари се усмихна. „При Руби“ не се променяше и, слава Богу, същото важеше и за Дорис. След пет минути тя ги изхвърли оттам. Масата беше почистена и избърсана с мокър парцал. Сложени бяха и поставки за чашите. След малко се появиха прибори и салфетки и една водна чаша с маргаритка.

— Това е всичко, което успях да открия. Смятай се за късметлия — промърмори тя и метна едно меню на масата.

— Благодаря, Дорис. Страхотна си — усмихна се Хари.

Скуийз излая тихо, като все още я гледаше обнадеждено.

Тя го стрелна:

— Мислеше, че съм те забравила, а? — Отиде зад бара и след няколко минути се върна с пържола в една паничка.

— Само най-хубавото за теб, смело момче — добави тя, като гледаше Скуийз как поглъща храната. — Той е най-известното куче в Бостън — подхвърли гордо на Хари.

— Здравей — усмихна се той. — А аз съм най-известният полицаи.

— И вече си навирил нос — изсумтя тя. — Искаш ли бира? Или може би ще поръчаш бутилка шампанско за госпожица Малоун?

— Бирата ще ни дойде добре — изрече Хари спокойно.

Той погледна към вратата и се сети за предишния път, когато чакаше Мал в същото сепаре през дъждовна нощ като тази. Не беше чак толкова отдавна. Чудно как човешкият живот можеше да се промени изцяло от една случайна среща. Прокара пръсти през разбърканата си коса. Може би трябваше да се облече по-подходящо, да сложи сако и риза. Никаква вратовръзка, все пак. Това беше достатъчно.

Звънецът над вратата подръпна и тя се появи. Огледа се с леко повдигнати вежди, сякаш се чудеше какво, по дяволите, търси тук. Той тръгна към нея с усмивка. Мал никога нямаше да се промени.

— Здравей — посрещна я и протегна ръка.

— Здравей. — Тя стисна ръката му.

Той я огледа. Беше облечена в синя риза, джинси и черно кожено яке.

— Опа — възкликна с усмивка.

— Ако не можеш да ги победиш, присъедини се към тях. Така ми се струва.

Очите им се срещнаха и те останаха сами сред задименото заведение.

— Добре ли си? — попита я.

Тя кимна и русата ѝ коса се разлюля, а водните капки заблестяха по нея.

— Насам, мадам.

Той я поведе към ъгловото сепаре, като все още държеше ръката ѝ.

— Нашата маса — промълви тя.

— Дорис ти с донесла цвете.

Той и показа маргаритката и тя се усмихна.

— Дорис е симпатяга.

— Солта на земята — съгласи се той.

— Знам, че имаш слабост към сервитьорките. — Тя се сети за Джили. — И към телевизионни детективи.

Той я наблюдаваше как сяда с леки, елегантни движения, които му напомниха как изглеждаше с онази по-разголена рокля на празненството на майка му.

Скуийз се показа изпод масата. Седна на задните си крака и загледа предано Мал.

— Здравей, Скуийз — каза тя и взе лапата му. — Как е моето момче?

— Обичай ме, обичай кучето ми — въздъхна Хари.

— Ще ти се.

Тя му се усмихна шеговито и той въздъхна отново.

— Знаеш ли, Малоун? Ти въобще не се променяш.

Дорис тръгна към тях. Избърса ръка в престилката си и я протегна.

— Здравей, Мал, как си? — поздрави тя сияеща. — Стипцата ще ти купи ли днес шампанско, или както обикновено?

— Предполагам, че както обикновено — въздъхна Мал. — Как си, Дорис?

— Не мога да се оплача. — Дорис оправи косата си и я погледна искрено. — Искам да ти кажа, че си много смела жена, щом направи това. Да се покажеш и да кажеш всичко това. Ти помогна да заловят бостънския убиец. Ние, жените, трябва да се държим една за друга, както казах и преди.

— Благодаря, Дорис.

Мал се изчерви от похвалата и Хари я изгледа, удивен, че все още е толкова срамежлива и се изчервява.

— Просто трябваше да го направя — призна тя и Дорис я потупа одобрително по рамото.

— Бирите са от мен — извика им през рамо, докато се отдалечаваше. Те се спогледаха.

— Готова ли си за празненството на Ванеса тази вечер? — попита той.

— Разбира се — кимна тя. — Не бих го пропуснала. Защото отново ще танцуваме теб.

Той се усмихна и прокара пръсти през косата си.

— Малко пламенна салса, а?

Тя поклати рамене и се разсмя.

— Нямам търпение.

— Видя ли медала на Скуийз? — попита Дорис, когато се върна с бирите.

Беше толкова горда, сякаш той беше нейно куче.

— Медал? — Мал изгледа изненадано Хари.

— Шефът му даде Кучешки медал на честта. Той не отговаря съвсем на изискванията, защото не е полицейско куче, но всички решиха, че си го е заслужил.

Скуийз отново се измъкна изпод масата. Той вдигна лапа и се загледа обичливо в Дорис.

— Трябва да го научиш на някой нов трик — въздъхна тя. — Този става малко досаден.

Тя забърза към бара. Хари прошепна на Мал:

— Само чакай.

Тя се върна след миг с нова порция пържола. Хари въздъхна престорено и Дорис измърмори отбранително:

— Е, ще стане дебел? И какво от това?

— Заслужил си го е — съгласи се Мал. — Освен това е по-забавно от медала дори. Благодаря, Дорис.

— Искаш ли да поръчам и за теб?

Хари повдигна въпросително тъмните си вежди.

— Разбира се, обичам изненадите.

Тя скръсти ръце, готова за предизвикателството.

— Две пържоли, пържени картофи и всички гарнитурни, ако обичаш, Дорис. — Той изгледа Мал усмихнато. — Както каза дамата, щом не можеш да ги победиш, присъедини се към тях.

Дорис отиде да изпълни поръчката. Мал отпи от бирата. Загледа се в Хари. Гъстата му тъмна коса вече израстваше върху белега, синьочерна брада беше набола по лицето му. Беше толкова близо до него, че виждаше мъничките тъмни точици в ясните му сиви очи. Той беше най-хубавото нещо в живота ѝ.

— Е? Сега, когато всичко свърши, ние какво ще правим? — попита той спокойно.

Тя повдигна вежди изненадано.

— Това друг детектив Джордан ли е?

— Старият, но с повече разум в главата.

Тя го изгледа колебливо и той каза:

— Смяташ ли, че ще се караме, Малъри Малоун?

— Бих предпочела да ме наричаш просто Мал — уточни тя.

Той завъртя очи раздражено.

— Добре, Мал. Вече караме ли се?

— Ти се караш — изгледа го тя.

— Мислех, че си ти.

— Е, ти си, не си ли ти!

Те се изгледаха един друг и той се засмя.

— Само си помисли за сдобряването.

В угълчетата на устните ѝ трепна усмивка.

— И какво казваше? За нас?

Той сви рамене.

— Трудно е. С работата на полицаи и на телевизионна репортерка. Ти в Ню Йорк, а аз в Бостън.

Мал си пое дълбоко дъх. Сега или никога.

— Дали пък не се нуждаят от момиче за прогнозата на времето в някоя бостънска телевизия? — попита го тя с усмивка.

Скуийз се отпусна на пода, сложи глава върху краката ѝ и въздъхна доволно.

Хари погледна Мал. Очите им се срещнаха.

— Изглежда и двамата загубихме сърцата си — промълви той.

После се наведе и я целуна през масата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.